

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

BATTLE GROUND

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapci.org>

McGrath 19

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JIM BUTCHER TARAFINDAN
DA

DRESDEN DOSYALARI

FIRTINA ÖNÜ
APTAL AY MEZAR
TEHLİKESİ YAZ
ŞÖVALYESİ ÖLÜM
MASKELERİ KAN
AYINLERİ ÖLÜ
DÖVMEK
KANITLANMIŞ
SUÇLU BEYAZ
GECE KÜÇÜK
İYİLİK DÖNÜŞ
CEKET
DEĞİŞİKLİKLERİ
HAYALET
HIKAYESİ SOĞUK
GÜNLER
DERİ OYUNU
BARIŞ
GÖRÜŞMELERİ
YAN İŞLER (Antoloji) KISA
VAKALAR (Antoloji)

CINDER KULELERİ

HAVACININ IRGATI

KODEKS ALERA

CALDERON'UN
ÖFKELERİ
AKADEMİSYENİN
ÖFKESİ İMLEÇ'İN
ÖFKESİ KAPTAN'IN
ÖFKESİ PRENSİN
ÖFKESİ BİRİNCİ
LORD'UN ÖFKESİ

GÖLGELİ RUHLAR

(JIM BUTCHER VE KERRIE L. HUGHES TARAFINDAN DÜZENLENMİŞTİR)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JIM BUTCHER

**BATTLE
GROUND**

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

**ACE
NEW YORK**

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2020 Jim Butcher "Noel
Arifesi" telif hakkı © 2018 Jim Butcher
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Butcher, Jim, 1971- yazar.
Başlık: Savaş alanı : Dresden dosyalarının bir romanı / Jim Butcher.
Açıklama: Birinci Baskı. | New York : Ace, [2020] | Seri: Dresden dosyaları Tanımlayıcılar:
LCCN 2020008653 (basılı) | LCCN 2020008654 (e-kitap) | ISBN 9780593199305
(ciltli) | ISBN 9780593199329 (e-kitap) Konular:
GSAFD: Fantastik kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3602.U85 B88 2020 (baskı) | LCC PS3602.U85 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23 LC
kayı <https://lcn.loc.gov/2020008653> adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020008654> adresinde mevcuttur

Ceket çizimi Chris McGrath'a ait
Ceket tasarımı Adam Auerbach'a
ait

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.6.0_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Ayrıca Jim Butcher

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Ondördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm

Bölüm Oniki Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Ondokuzuncu

Bölüm Bölüm

Onbirinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm

BölümOnuncu

Onüçüncü Onbeşinci

Onaltı Onyedinci

Onsekizinci

Yirminci

Yirmibirinci Bölüm

Yirmiikinci

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bölüm Yirmi Dört
Yirmi Beş Yirmi
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Bir Altı Yedi
Yirmi Sekiz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Yirmi
Dokuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
İki Dört Beş Altı

Noel Arifesi

Teşekkür Yazar
Hakkında

Bölüm

Bir

Apokalipler her zaman cadı saatinde başlar.
Bu artık bildiğin bir şey.

Düşünürseniz mantıklı geliyor. Kıyamet, doğası gereği kasvetli ve kasvetli bir şeydir. Bu tür bir çalışma için enerji toplamak için en iyi zaman gecenin en derin, en karanlık, en soğuk kısmıdır. Sabahın ikisiyle şafak arasındaki o durgunluk zamanı. Gecenin o saati için pek çok isim vardır. Cadı saati. Kurt saati. Gecenin ölümü. Daha da devam edebilirim, çünkü hepimizin buna verdiği isimler var.

Ama hepsi aynı saatten bahsediyor. Yatağınızda oturup kâbuslardan terlediğiniz saatten. Gelecekte korkmaktan başka bir sebep olmadan uyandığınız saat. Saate baktığınız, uyumak için kendinizi zorladığınız, bunun gerçekleşmeyeceğini bildiğiniz, yorgunluk ve umutsuzluğun zihninizin mahzenlerinin kapılarına kurşuni sopalarla vurduğu saat.

İşte o zaman kıyamet başlar: cadı saati. Ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde kıyamete doğru .

Kardeşimin eski teknesi *Water Beetle*, *Jaws* filmindeki *Orca*'nın köhne, hırpani bir ikizi, karanlığa gömülmüş Chicago şehrine doğru yol alırken Michigan Gölü'nün dalgalarının üzerinden atlayamayacak kadar dökülüyordu, ama yine de dalgaların arasından buldog gibi ilerliyordu.

Bir Düşman, büyük harfle E, şehrimde doğru geliyordu ve Anlaşmalı ulusların zamanında toplayabildiği güçlerin küçük kısmı, doğaüstü bir süper silah taşıyan çılgın bir tanrıça tarafından yönetilen Fomor ulusunun bilinmeyen gücü ile kendilerini savunmak için çok az aracı olan yaklaşık sekiz milyon güçsüz insan arasında duran tek şeydi.

Teknenin eski motoruna biraz daha gaz vermeye çalıştım ve garip bir inleme sesi çıkarmaya başladı. Dişlerimi sıktım ve gevşedim. Motor üzerimde patlar ve bizi gölde strator bir bardak gibi sallanır halde bırakırsa kimseyi koruyamazdım.

Murphy alt güverteden topallayarak merdivenlerden çıktı ve benimle birlikte kaptan köşküne girdi. Ayakkabılarıma bağlı olarak yaklaşık altı sekiz ya da altı dokuz yaşındaydım ve Murph beş ayağını bile kırmak için kalın çoraplar giymek zorundaydı, bu yüzden ondan biraz daha fazla yer kaplıyordum.

Ama yine de yanıma kaydı ve kendini yanıma yasladı.

Kolumu ona doladım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp bana karşı hissettiği duygudan başka hiçbir şeye odaklanmadım. Kabul ediyorum, savaş koşum takımı ve taşıdığı P90 (yasadışı olarak, eğer bu noktada önemli olsaydı) onu bir aşk ilgisi için tipik olarak zorunlu olan romantizm kurallarından biraz daha hantal ve sivri yapıyordu, ama her şey düşünüldüğünde, umursamadım. Ayrıca yanımda sıcak, yumuşak, gergin ve tetikteydi.

Ona güveniyordum. Başıma ne gelirse gelsin, arkamı kollardı, sert ve akıllıydı.

(Ve yaralı, şüpheli bir yanım fısıldadı. Ve savunmasız.)

Kapa çeneni, ben.

"Daha ne kadar sürecek?" Murphy sordu.

"Eğer ışıklardan herhangi biri yanıyor olsaydı, şu anda ufuk çizgisini olurduk," dedim. "Misafirlerimiz nasıl?"

"Endişeliyim," dedi.

"Güzel. Öyle olmalılar." Ona baktım ve dedim ki, "Eğer bir şey olursa, kıyıya yakın olacak. Düşmanın adamlarını ya da her neyse onu oraya yerleştirmesi en mantıklısı. Herkese hazır olmalarını söylesek iyi olur."

Murphy kaşlarını çatarak bana baktı ve başını salladı. "Bela mı bekliyorsun? Bu Titan hanımın-"

"Ethniu," diye ekledim.

"Ethniu," diye devam etti tedirgin olmadan, "cadı saatine kadar söyledi. Ama saat gece yarısı oldu."

"Uygulayıcılar için cadı saati sabah iki ile üç arasındır. Ve ayrıca. Bence intikam takıntılı bir tanrıçadan en güvenilir gazete ya da saat çıkmayabilir," dedim. "Bence Fomorlar suda yaşayan bir millet. Bence gerçekten bir ordu getirecekse, gözcüleri ve baş belaları çoktan yerlerini almış olacaktır. Ve bence onların

Muhafızlar, orduları olmadan, bu şehirde sadece bir aptalın adil bir şekilde savaşabileceği varlıklar var."

"Sanırım yarı tanrılar arasında onur yok," diye yaptı. Ben bir şey söylemedim.

Bu onun dikkatini çekti. Yüzümü incelediğini ve ardından "Şaka yapmaman için ne kadar kötü olması gerekiyor?" diye sorduğunu gördüm.

Başımı salladım. "Mesele sadece bu gece olanlar değil. Bunun ne anlama geldiği. Doğaüstü bir lejyon şehirdeki herkesi öldürmeye geliyor. Chicago ayakta kalsa da düşse de aynı kalmayacak. Kalamaz. Bu çok büyük, çok şiddetli olacak. Ölümlü dünya bu sefer bunu görmezden . Bu gece ne olursa olsun, *dünya. Değişecek.* Nokta."

Bunu bir an için ciddiyetle düşündü. Sonra, "Dünya her zaman değişir, Harry. Tek soru nasıl değiştiği."

"Belki," dedim. "Ama bunun nasıl daha iyiye gideceğini göremiyorum. Doğaüstü dünyaya karşı ölümlüler kötüleşiyor, Murph. Çirkinleşir. Hepimiz için." Başımı salladım. "Ve bu şimdi olacak. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, gelecek. Şimdi geliyor."

Sessizce bana yaslandı ve "Ne yapacağız?" dedi. "Biliyorsam ne olayım. Yapabileceğimizin en iyisini."

Başını salladı. Sonra bana ve ciddi bir şekilde, "O zaman aklını başına topla. Bu savaşı yarına bırak. Bu gece yapacak çok işimiz var."

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım, nefes verdim ve zihnimde kaynaşmaya başlayan küçük bir korku okyanusunu uzaklaştırdım. Kendi sözlerimle, ne yaparsam yapayım o endişe geliyordu. Ve geldiğinde onunla yüzleşecektim. Bölümlere ayır ve fethet.

Çünkü bu gece için herkesin aklında olması gereken tek bir şey vardı.

"Chicago'yu savun," diye homurdandım.

"Çok doğru," dedi Murphy. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Başımı salladım. "kadarıyla asıl endişemiz Ethniu."

"Neden?" Murphy açıkça sordu. "büyük bir silah ama yine de tek bir kişi. Aynı anda sadece tek bir yerde olabilir."

"Çünkü onda Balor'un Gözü var," dedim.

"Kimin?"

"Orijinal Fomorianların kralı," dedim. "Bir tür proto-Sidhe olduklarını anladığım Tuatha'nın baş düşmanı. Tarih öncesinde İrlanda'ya hükmetmiş. Torunu tarafından öldürüleceğine dair bir kehanet vardı, bu yüzden tek çocuğunu birkaç bin yıl boyunca bir kuleye kapattı."

"Ethniu," diye tahmin etti

Murphy. "Bir tanesinde var."

"Binlerce yıl mahkûm olarak kalmış. Muhtemelen dengeli ve iyi ayarlanmış," dedi Murphy. "Yani Göz'ü ona ödünç mü verdi?"

"Sayılır. Yakışıklı bir Tuatha içeri sızıp Ethniu'yu bıraktıktan sonra korkunç bir şekilde öldü. Ondandır doğan çocuk sonunda Balor'u öldürdü. Belki de çocuk Göz'ü annesine Noel hediyesi olarak vermiştir. Bilmiyorum."

Bana baktı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Başımı salladım. "Çoğunlukla ölümlü folkloru, ki bu da tarihi telefon oyunuyla anlamaya çalışmak gibi bir şey. Ama Göz... dünyanın binlerce yıldır gördüklerinin ötesinde bir silah. Fomor'un birlikleriyle savaşmak için toplandığımız her yerde, Göz'ün bizi bir gemi dolusu yok etmesi için kendimizi yığıyoruz. Ve duyduğuma göre, Ethniu'ya gerçekten zarar vermek için çok az yolumuz var. Ama hiçbir şey yapmadan beklersek, o lanet şeyle şehri yerle bir edecek."

"Peki nasıl kazanacağız?" Murphy söyledi.

"Biliyorsam ne olayım," dedim. "Kıdemli Konsey bunca zamandır bilgi topluyordur. Muhtemelen bir seçenek bulmuşlardır."

"Bu yüzden adaya gittin," dedi Murphy. "Onu orada hapsedebileceğini ."

"Sanırım yanına gidip onu bağlamaya çalışsam, beynimi içten dışa doğru parçalardı," dedim. Elimi şu anda kalçamda taşıdığım bıçağa koymamak için kendimi zor tuttum. Aslında bunu hiç daha iyi olurdu. Bu dünyadaki pek çok şey düşüncelerinizi yakalamakta çok başarılı. "Belki yıpratılabilir. O zaman bir şansım olabilir."

"Belki," Murphy. "Olabilir. Çok fazla boş duyuyorum." "Evet, çünkü iyimser konuşuyorum," dedim ters ters bakarak. "O zaman buna B Planı diyelim."

"Z Planı," dedim. "Bu her zamanki karmaşamıza benzemiyor. O işlerde hâlâ ağır topum. Bu insanların faaliyet gösterdiği ligde ben en iyi ihtimalle orta sıkletim. I . . ." Başımı salladım. "Umarım birilerinin ne olduğu hakkında daha iyi bir fikri vardır."

On sekizinci yüzyıl aydınlatması, tekne kullanım güvenliği açısından pek elverişli değildi.

Aniden bir çatırtı sesi duyuldu, *Su Böceği*'nin gövdesinden ve üst yapısından protesto sesleri yükseldi ve tekne birkaç saniye içinde yavaş hareket etmekten hiç hareket etmemeye başladı. Sendeledim ve dengemi korumak için geminin konsoluna tutunmak zorunda kaldım ve dümen ellerimde aniden döndü, tutamaklar parmaklarımı kırbaçlayamadan önce çürükler bırakacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Tekne keskin bir şekilde sola ve öne doğru yatmaya başladığında, ahşaplar inlerken kaptan köşkünden dışarı fırladım.

Murphy güvertenin altından belirdi, kemerinden kimyasal bir ışık sarkıyordu, küçük tüfeği omzundaydı. Kötü durumdaki omzuyla bölmeye doğru sendeledi ve rahatsızlıkla tısladı, sonra güverteye çıktı ve bir eliyle küpeşteye tutunarak ayaklarını destekledi. "Harry?" diye seslendi.

"Bilmiyorum!" Geri seslendim. içine uzandım ve annemin beş köşeli yıldızının ortasında kırmızı taş bulunan eski gümüş beş köşeli kolyesini çıkardım. Kolyeyi havaya kaldırdım, bir kelime mırıldandım ve bir irade fısıltısı yaydım; tılsımın gümüşü ve zincir yumuşak mavi büyücü ışığıyla parlamaya başladı. Gemi inleyerek ve ciyaklayarak diğer doğru sallanırken, ışığı biraz önümü görebilecek şekilde tutarak hızla ilerledim. "Karaya oturmuş olmalıyız!"

Ama kalın bir halat yığınının üzerinden geçip geminin pruvasına vardığımda sadece karanlık suyu görebiliyordum. Aslında, muskamın ışığı önümde ve biraz solumda, rıhtımdaki yansıtıcı bant şeritlerini ve plastik reflektörleri seçiyordu. Sanırım geminin iskele tarafıydı.

Hala derin ve temiz . Bu da ne böyle?

Gemi inledi ve diğer tarafa doğru sallandı ve işte o zaman koku bana çarptı.

Çok ağır bir ölü balık kokusu vardı. Hay aksi.

Döndüm ve tılsımımı üzerine bastığım "çizgi" yığınının üzerine tuttum.

Kalın, lastiksi, nabız gibi atan, *canlı* bir uzuv, bir dokunaçtı, koyu kırmızı-mor renkteydi, derimsi, siğil şeklinde nodüllerle kaplıydı ve dişli

ve belki de bir telefon direğinin yarısı kadar kalındı.

Bedenime kabus gibi ağır çekimde hareket söylemiyordum, ama yine de öyle olduğunu hissediyordum, çünkü dokunaçları geminin yan tarafına kadar takip ettim, orada gövdeye doğru kaymış ve üst yapıyı ele geçirmiş, düzinelerce ve düzinelerce limpet emiciyle kendini ona bağlamıştı - ve suyun içinde büyük, hantal bir *şekle* indi, neredeyse teknenin kendisi kadar büyük bir şeydi.

Dokunaç *esnedi*, şekli bozuldu ve gemi tekrar çığlık atarak diğer tarafa sallandı.

Ve Michigan Gölü'nün suları arasından büyük, soluk ışıklı bir göz bana doğru parıldadı.

Devasa bir mürekkep balığı. Bir kraken.

Fomor lanet olası krakeni serbest bırakmıştı.

"Yıldızlar ve sto-" Küfür etmeye başladım.

Sonra gölün suları yukarı doğru patladı ve ilkin benzeyen birkaç *düzine* dokunaç derinliklerden fırlayıp doğrudan lanet suratıma geldi.

Bölüm

İki

T Engeller. Sonraki birkaç saniyeden hatırladığım bu. Çoğunlukla dokunaçlar.

Yüzüme ve göğsüme bir şey çarptı ve sanki su yatağının şiltesiyle vurulmuş gibi hissettim. Parmaklıklardan geriye doğru yuvarlandım ve yere düşerken bile bir şey ayak bileklerimi ezmeye başladı. Aşağıya baktığımda bacaklarımı bir arada tutan birkaç dolambaçlı dokunaç gördüm, dişli emiciler bir an için sonuçsuz bir şekilde beni yakalamaya çalışıyordu -Molly'nin büyü zırlı örümcek-ipek giysisinde onları tutmaya yetecek kadar meyve suyu vardı ve kavrayıcı dişler kumaşı geçemiyordu.

Sonra üçüncü bir dokunaç, bu çok daha inceydi, alnıma dolandı ve düzinelerce küçük diş derimi parçalayıp kafatasımın kemiğine saplanırken çıkan çatırtı sesini *hissedebiliyordum*.

Bu, sizi panikletecek türden bir gürültü.

Başım bir şeye çarptı ve bir sürü ışık vardı ve sonra başım ve ayaklarım aniden ters yönler çekildi.

Beni kafamdan yakalayan dokunacı yakaladım ve boynumu koparmasını engelleyecek kadar karşı basınç elde edecek kadar sert çektim - ve bu beni rahatsız edici bir şekilde asılı bıraktı, ezici karşıt güçler arasında gerilmiş, sadece tutunmaya çalışıyordum.

Lanet hayatımın hikayesi.

Harry Dresden, profesyonel büyücü. Biraz meşgulüm yoksa el sıkıştım.

Tüm vücudumla sertçe çektim ve dokunaç, inanılmaz derecede güçlü olmasına rağmen, bir lastik bant gibi gerildi ve hafifçe gevşedi, hızlı bir büyü yapmama izin verecek kadar: "*Infusiarus!*"

Küçük bir güneş kadar parlak, yeşil-altın renkli bir ateş küresi sağ elimin kabında canlandı -ki o sırada sağ elim bir krakenin kavıyordu.

Görünüşe göre yarattığın kendisi ses çıkaramıyordu ama acı içinde titriyor, ani ateşin etkisiyle iki büküm olup sarsılıyor ve canavar çırpındıkça *Su Böceği* acı içinde çığlık atıyordu.

Başım, dokunaçların ısırıldığı bir ateş şeridiyle çevrelendiğinde çığlık attım; ancak Kış mantosunun çoğu acı hissinin yerini almak için kullandığı garip soğuk-statik hissin içinde kayboldu. Gürültüsü inanılmaz derecede yüksekti, en azından benim için, kafatasıma sürtünme sesi doğrudan kulak kemiklerime iletti. Yüzümden, kulaklarımdan ve ensemden sıcak kan damlamaya başladı - kafa derisi yaraları inanamayacağınız kadar kanardı ve ben daha yeni düzinelercesini almıştım.

Bağırdım ve ellerimdeki büyüye daha fazla enerji yükledim ve küçük güneş ışığı topum bir asetilen meşalesi gibi parladı. Yanmış etin keskin kokusu geldi ve dokunaç aniden koparak yanmaya başladı ve ön kollarım tahtalara çarparak sert bir şekilde güverteye düştüm.

Bir an sonra, ayak bileklerime dolanan dokunaçlar beni havaya savurdu ve Michigan Gölü'nün acı soğuk sularına çarptı.

Suyun yüzeyine çarpmak kırılğan bir beton levhaya çarpmak gibiydi. Savunmaya geçip darbeyi biraz dağıtmayı başardım ama bu, donmuş karanlığa gömüldüğüm anda ciğerlerimdeki rüzgârın uçup gitmesini engellemeye yetmedi.

Karanlık suyun soğuğu gibi bir soğuk yoktur. Neredeyse bir yırtıcı, canlı bir şeydir ve içine daldığınız anda içinizdeki ıyıyı söküp aldığını hissedebilirsiniz. Yaz aylarında bile ilk birkaç metreyi geçtiğinizde su hızla soğur. Kulaklarındaki ani basınç ve vücudunuzdaki soğuk şoku ile dibe sürüklendiğinizde, lanet olası kraken ne planlamış olursa olsun, paniğe kapılıp boğulmak çok kolay olacaktır.

Çılgınca seçenekler aradım. Su ve büyü çoğunlukla birbirine karışmaz. Su birçok açıdan doğal dünyanın nihai ifadesi olarak kabul edilir. Su dengeyi yeniden sağlar ve büyücülerin olmadığı bir şey varsa o da dengedir. Düşüncelerimiz ve duygularımızla etrafımızdaki dünyayı altüst ediyor, bir hevesle gerçekliğin normal yasalarını ihlal ediyoruz. Ama eskiden Engizisyon ve diğerleri tarafından suya batırmanın kullanılmasının bir nedeni vardı.

Su ile bir büyücü, en basitinden küçük bir büyücü ışığı ya da statik elektrik kıvılcımını yaratabilirse şanslı sayılır.

Bu da bana lanet olası dev bir mürekkep balığıyla başa çıkmak için çok sınırlı seçenek bıraktı.

Diğer dokunaçta, Kış Şövalyesi savaştık istemeyeceğiniz bir yer varsa, o da karanlık ve soğuktur.

O şeyi burada, karanlığın içinde görebiliyordum, gözlerim biyoluminesansın ince mor ve mavi tonlarını seçiyordu, daha az umbral herhangi bir ortamda kolayca fark edilemeyecek kadar loştu ve yanılsama yoluyla görmek için standart antiglamour merhemleri kullanmanın nasıl bir şey olduğunu rahatsız edici bir şekilde hatırladım, sadece tersten. Belki de kraken aslında ışık yaymıyordu - belki de faesight onu insan beynim için tanıdık bir şey olarak gösteriyordu. Ama onu görebiliyordum, gün gibi ortadaydı, bu donmuş karanlıkta bile. Ya da belki de özellikle bu donmuş karanlıkta.

Dokunaçlar beni bir o yana bir bu yana savurdu ve daha fazla şeyin kendilerini bağladığını hissettim, bazıları sırtıma, biri kalçalarımın arkasına, biri sol kolumun etrafına - ve beni daha yakına çekmeye başladıklarında bunu hissettim.

Bir jant kapağı büyüklüğünde büyük, cam gibi bir göz gördüm ve sonra krakenin ışıklı etine karşı, gagasının siyah dış hatlarını gördüm; beni bir bahçıvan makasının bir çiçeği koparması kadar kolay ikiye bölebilecek sert, kesici bir zırhtan oluşan obsidyen bir kütle.

Sonra bir çarpma sesi duyuldu ve bir saniye sonra biri suyu yararak geldi, insanlık dışı bir hız ve zarafetle yüzüyordu, bir insandan çok bir fok balığı gibi hareket ediyordu.

Üzerinde siyah spor iç çamaşırından başka bir şey yoktu, insani olmayan soluk teni görüş alanımda parlıyordu. Gümüş rengi gözleri sınırlı ışığı bir kedininki gibi geri yansıtıyordu ve elinde kardeşimin yedek kukralarından biri vardı, şüphesiz güvertenin altındaki silah dolabından alınmıştı. Suyun içinde hızla ilerledi, beni paltomun önünden yakaladı ve sonra soğuk bir elini korkutucu kemerime soktu ve bıçağı suyun direncine karşı insanlık dışı bir güç ve hızla savururken ona bir denge noktası sağlamak için bir ayağını kalçama dayadı.

Bıçak krakenin siğilli derisine saplandı ve fişkırarak mor bir kan bulutu ortaya çıktı. Yaratık seğirdi ve kıvrandı ve *Su Böceği*'nin gövdesi, çılgın bir baltalı katil gibi ayaklarıma saldırırken, bir şekilde etime asla çarpmadığı için suda çığlık attı.

Bir saniye sonra, ayak bileklerimdeki baskı gevşedi ve sonra şey dokunaçlarını benden kopardı, giderken ayak bileklerimden ve baldırlarımdan yarım düzine küçük et ısırığı aldı.

Vampirlerden oluşan Beyaz Saray'ın adı hariç tüm kraliçesi olan Lara Raith, elinde tuttuğu bıçakla bir saniye boyunca o şeyin geri çekilmesini izledi. Sonra tutuşunu kemerimden bir kolunun altına kaydırды, alttan tekmeledi ve beni yüzeye doğru sürüklemeye başladı.

Havaya çıktık ve ciğerlerime alabildiğim kadar çok değerli maddeyi hırıltıyla çektim. Lara'nın eli kolumun altında ince bir demir çubuk gibiydi ve başımı sıkıca suyun dışında tutuyordu. "Büyücü, tekneye geri dön," diye tersledi. Su, kömür karası saçlarını kafasına bastırmıştı. Kulaklarını belirgin bir şekilde öne çıkarıyor ve her nasılsa onu on yıl daha genç gösteriyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bir krakenle yüzmekten kaçınamayacak kadar aptal olduğun için kardeşimin o adada kapana izin vermeyeceğim."

"Bu nasıl benim hatam olur!?" Suyu tükürerek yuttum.

Ani bir öksürük ve tıslama sesi duyuldu ve suyun yüzeyini parlak bir ışık kapladı. Murphy, *Su Böceği*'nin pruvasına, belki yirmi metre uzağa bir işaret fişegi atmış ve elinde havada tutarak suya bakıyordu.

"Bayan Murphy!" Lara sertçe seslendi ve Murph dönerek bize doğru baktı. İşaret fişegi, ışığın ulaştığı yerin ötesindeki şeyi görmesini engellemişti ama içkiye girdiğimi anladığında tekneyi nerede bulacağımızı göstermek için fişegi ateşlemişti.

Su aniden yakındaki bir hareketle dalgalandı.

"Hadi!" Lara seslendi ve bir su samuru kadar yumuşak bir şekilde suya atladı, bu karmaşada bile dikkatimi dağıtacak kadar güçlü olan bacaklarını tekmeleyerek gözden kayboldu. Suyun içinde döndüm ve tekneye doğru çırpınmaya başladım. İyi durumdaydım ama yüzmek bana göre değildi. Suyu çalkaladım ve yavaşça geminin yanına yaklaştım. Murphy elinde işaret fişegiyle aceleyle yanıma geldi ve "Buraya!" dedi.

Zayıf, tehlikeli görünümlü bir Valkyrie, bir elinde sarmal bir halatla ana güvertenin arka tarafında, gemi halatlarını sakladığımız dolabın üzerinden atlayarak geldi. Freydis'in kısa kıvrık saçları, parlak yeşil gözleri, çilleri ve boksör yara izleri vardı ve siyah taktik kıyafetler giymişti. Halatı çözüp bana doğru fırlatırken elleri bulanıklaştı.

Bobin başımdan bir ayak ötede suya çarptı ve ben de onu yakaladım. Freydis beni içine çekmeye başladı, suyun karşı basıncının

halata tutunmayı zorlaştırdı.

"Harry!" Murphy arkamı göstererek bağırdı.

Başımı tam zamanında çevirdiğimde, devasa bir şeyin suda hız kazanmasıyla bana doğru koşan bir pruva dalgası gördüm.

Kendimi halattan yukarı çekmeye başladım, ama beni ne kadar çok çekersek, su o kadar sert geri itiyordu.

"Harry!" Murphy tekrar bağırdı ve deniz fişegini bana doğru fırlattı.

Havada yuvarlanıyor, parlaklığıyla baş döndürüyordu. Benim bir akrobat falan değilim ama el-göz koordinasyonum hiç de fena sayılmaz. Uzandım, onu yakalamak yerine havaya savurdum, sonra son bir umutsuz çırpınıyla ona tutunmayı başardım - tam dokunaçlar beni tekrar çiğneyip aşağıya sürüklerken, magnezyum fişegi benimle birlikte suya çarptığında daha da parladı.

Magnezyum fişekleri yaklaşık yirmi dokuz yüz Fahrenheit derecede yanar. Bu yüzden onu belimdeki dokunaca doğru ittiğimde, lastik bir bandın kopması kadar hızlı bir şekilde sıyrıldı ve örümcek-ipek giysisi dayanıklılığının sınırlarına ulaştı, kağıt mendil gibi üzerimden yırtıldı ve ardında tüm gövdemde sıkışmış çürükler bıraktı.

Karanlık suyun içinden aşağı baktım ve altımda krakeni gördüm. Uçsuz bucaksızdı, gözleri vahşi bir farkındalıkla parıltıyor, parıltının ışığını ürkütücü aynalar gibi geri yansıtıyordu. Bir an için orada asılı kaldım, o bakışla karşılaştım.

. . karanlık, korkunç bir farkındalığın aniden kafamın içinde dayanılmaz bir şekilde şiştiğini hissediyorum.

Sonrasında olanlar bir süre aklımdan çıkmayacaktı. Gözler ruha açılan pencerelerdir. Ve büyücüler, bir an için bakışlarınızla buluşurlarsa, bazen oraya bir göz atabilirler. Michigan Gölü'nün donmuş karanlığında, işaret fişeginin yanan, sınırlı ışığında, bir krakenin ruhuna baktım.

Soulgazes ciddi bir iştir, çünkü orada gördüğünüz her şey işler. Asla solmaz, dehşeti ya da hayranlığı asla azalmaz. Eğer yeterince kötü bir şey görürseniz, örneğin

-Yeterince kötü bir şey, kafanıza korkunç şeyler yapabilir.

O gece ne gördüğümü bile bilmiyorum. Yabancı, tuhaf ve bir şekilde mide bulandırıcı bir görüntü bulanıklığı. Uzuvarımın dağıldığını ve suda yüzdüğünü hissettim. Benim gibi başka yaratıkların da okyanusun dibinde, kırık sütunların ve bir şekilde kendilerini üç boyuttan daha fazla bükmüş gibi görünen antik heykellerin arasında müstehcen kucaklaşmalar içinde hissettim.

Düşüncelerimde alevlenen his, insan deneyimindeki herhangi bir şeye o kadar yabancıydı ki, saf bir ıstırap da olabilirdi.

Çıglık attığımı duydum, yüzümden baloncuklar çıktığını hissettim. Ama şöyle bir şey var.

Bir büyücü ruhunuza baktığında, siz de onunkine bakarsınız. Onun sizi gördüğü gibi siz de onu görürsünüz, net bir şekilde, dünyayı gerçekte olduğu gibi görmek için perdeleri ve aldatmacaları delen bir bakışla. Kraken bana baktı ve derisi renk bantlarıyla dalgalanmaya başladı, derisi çarpıtıldı, dikenli hale geldi, dokunaçları kıvrıldı ve kendi üzerine kıvrıldı.

Bakışlarımı o şeyden ayırdım, beynim protesto çıglıkları atıyordu ama derinlerde bir yerde, Kış mantosunun faydalarından neredeyse zevk alan içgüdüsel yanımda çok önemli bir şeyi fark etti.

İçime baktığında gördüğü her neyse, o an için onu tamamen dehşete düşürmüştü. Ve içimde aniden bir şeyler değişti, sanki bir düğme çevrilmişti.

Mürekkep balığı olmayan kraken korkmuştu.

Hâlâ ruhgözleminin etkisindeydim ve mürekkep balığı da öyleydi. Lara'nın geldiğini hiç görmemişti.

Yaratığa arkadan ve alttan vurdu, sanki bir jet paketi takıyormuş gibi suyun içinde ilerledi. Kardeşimin kukrisinin ucunu kafasının siğilli etine çarptı, sonra yaratığın etini açmaya başlamak için kıvrımlı iç kenarındaki acımasız keskin bıçağı kullandı.

Cehennem çanları. Onun beynini kesmek istedi.

Kraken aniden çırpındı ve büküldü, derisi renk ve dokularla dalgalanırken ona döndü, dokunaçları arayış içindeydi. Onu kalçalarından yakaladı ve suyun içinde ileri geri savurdu, ellerini bıçaktan kurtardı ve bıçağın gücüyle boynunu kırmayı hedefledi.

Bıçak hâlâ kafasının arka tarafından çıkıyordu. Ya da vücudunun. Hangisi olduğundan emin değilim; her şey siğiller, dokunaçlar ve o acımasız ısırın gagadan ibaretti. Ben de ciğerlerimdeki yanmayı görmezden gelerek tekmelemeye başladım. Lara, şey onu yakalamadan önce çok fazla kesememişti, belki on iki ya da on beş santim.

Ama bu magnezyum fişeği için yeterince büyük bir açıklıktı. Fişeği krakenin gevşek kafatasına dirseğime kadar soktum.

Çıldırıldı.

Bir şey tarafından hırpalandım, üç ya da dört adım geriye itildim ve eğer biraz kalmış olsaydı onu da kaybedecektim. Lara'nın dokunaçlara sarılmış bir şekilde mücadele ettiğini gördüm, ta ki derisi mermer gibi parlayana kadar, dokunaçlardan birini iki eliyle kavradı ve ikiye ayırdı.

Sıvı, yüzme havuzu büyüklüğünde bir bulut halinde suyu boyadı.

Ve o bulutun içinden aniden zayıf, kıvrımlı şekiller belirdi ve beynimin tabanına, yetişkin olmanın asla tamamen silemeyeceği bir korku saldı.

Köpekbalıkları.

Boğa köpekbalıkları, küt burunlu ve cam gibi, sessizce umutsuz bakışlı. Belki bir düzinesi karanlıktan çıktı, en küçüğü en az on iki fit uzunluğundaydı.

ama. Bu adil bile değil.

Kendime, *kim olduğundan emin olmadığım birinin Murphy'ye Ethniu'nun güçleri geldiğinde adil bir şekilde savaşmaya niyetleri olmadığını söylediğini* hatırlattım.

Kraken suyun içinde acı içinde çırpınıyordu.

Ve köpekbalıkları canavara saldırdı.

Ve, adamım, *bu* hızlı bir şekilde dağınık hale geldi. Kuyruklar harmanlanıyor. Dişler parlıyor. Gözler beyazlaşıyor. Dünyanın en eski süper avcıları, bir delinin kâbuslarından fırlamış bir canavarla karşı karşıya geldi ve sonuç ölümcül, vahşi ve güzel görünüyordu.

On beş metrelik iki köpekbalığı daha karanlığın içinden süzülerek ona doğru gelirken Lara'nın gözleri büyüdü ve aralarında, her birinin göğüs yüzgecini kavrayan Kış Leydisi, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin yardımcısı, arkadaşım Molly Carpenter vardı. Molly bütün akşam Kış Leydisi olarak görevleriyle ilgilenmişti ama yine de bana gerçek Fae geleneğine göre sinsî bir yedek büyü sağlayacak zamanı bulmuştu. Adadan dönüşüm için Küçük Halk'a kıyı şeridi boyunca nöbet tutturmuş olmalı.

Molly, üzerinde koyu mor ve soluk yeşil desenleriyle son derece zehirli bir deniz yılanının çizgileri ve halkaları olan sörfçü dalgıç kıyafetlerinden birini giymişti, ağzı deli bir kadının sırtışıyla gerilmişti. Garip ışıktaki gümüş gibi parlayan saçları, uhrevî bir aura içinde başının etrafına yayılmıştı.

O ve köpekbalıkları Kraken'e saldırdı. Elinde bir bıçak taşıyordu ve hemen Lara'nın yardımına gitti. Yine de krakenin işi bitmemişti. Çeneleri

ve gagası devasa bir makas gibi küçük köpekbalıklarından birinin üzerine indi. Tek bir ısırık ve makas darbesiyle onu düzgünce ikiye böldü.

Yukarıdan bir sıçrama sesi geldi ve ardından Freydis geldi; zayıf kadın neredeyse Lara kadar zarif bir şekilde suyu yarararak ilerliyordu. Çullanarak aşağı indi, yumuşak tekmeler atarak o şeyin kafasının arkasındaki bıçağa yöneldi. Dokunaçlar onu tehdit ediyordu ama Kış Leydisi bileğine bir fiske vurdu ve yarım düzine boğa köpekbalığı çenelerini yırtıp parçalayarak içeri daldı.

Freydis bıçağa uzandı, eliyle onu kavradı, elinde tuttuğu ucube el bombasının pimini çıkardı ve işaret fişeğini koyduğum deliğe soktu. Hâlâ yanmakta olan magnezyumun ışığında yaratığın etinin içinden parmaklarının ve elinin dış hatlarını görebiliyordum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yüzeye doğru tekmelemeye başladım. El bombasının şarapnel parçalarından endişe ama su sıkıştırılamaz bir sıvıdır. Patlama suyun içinde mükemmel bir şekilde ilerleyecek ve açık havada aynı patlamadan çok daha fazla hasara neden olacaktı. Eğer biri ona çok yakın olursa ciğerleri parçalanırdı ve patlamanın gücünün ne kadar uzağa gideceğini tam olarak bilmemin bir yolu yoktu.

Freydis bacaklarıyla o şeyi aşağılayarak itti ve utanç verici derecede kısa bir süre içinde beni yakaladı. Arkama dönüp baktığımda Molly'nin en büyük boğa köpekbalığının sırt yüzgecini kavradığını ve yaralı canavardan hızla uzaklaştığını gördüm. Lara Molly'nin ayak bileklerinden tuttu, artık iç çamaşırının parçalarıyla giyinmişti, soluk teni kesikler ve dairesel emici izlerle kaplıydı, küçük flamalar halinde biraz fazla soluk kan sızıyordu ve hepimiz *Yıldız Savaşları*'nın sonundaki son savaşçılar gibi koştuk.

El bombası arkamızda patladı, krakenin etine sarıldı ve belki de o şeyin kafasının dörtte biri bir sakız bulutuna dönüştü. Derisi birdenbire solgunlaştı ve dokunaçları çırpınmayı bırakıp çılgınca kasılmaya başladı. bir kan ve et bulutu bırakan şey gölün soğuk dibine doğru batmaya başladı.

Yüzeye çıktım, nefes nefese kaldım ve öksürmeye başladım. Başım, o ruhani bakıştan sonra kesinlikle garip hissediyordu, en kötü şekilde sarhoştum. Ama Tanrım, hava iyi geldi. O kadar iyi geldi ki bir süre içime çektim ve ancak bir an sonra Molly ve büyük köpekbalığının yanımda suyun içinde oturduğunu fark ettim.

"Yemin ederim," dedi. "Beş dakikalığına başka tarafa bakıyorum ve şimdiden başın belada."

"Isır beni, Padawan," diye mırıldandım.

Bana verdiği gülümseme daha da keskinleşti.

"Köpekbabalıkları mı, ciddi mi?" diye sordum.

"Yıllardır Büyük Göller'onlarca yıllık boğa köpekbabalığı yavru dişleri buluyorlar," diye cevap verdi. Bir elini canavarın sırtında sevgiyle gezdirdi. "Bu kötü çocuklardan etrafta çok var."

"Lara?" Ben seslendim.

"İşte," dedi arkamdan bir ses.

Omzumun üzerinden baktım. Lara berbat görünüyordu. Dokunaçlardaki dişli emicilere karşı hiçbir koruması yoktu ve bu belli oluyordu. Yine de solgun gözleri sabitti, Freydis yanında suya basıp başını suyun üstünde tutmasına yardım ederken bir kılıcın kenarı gibi parlıyordu.

Suya birkaç kez tekme ve "Tekneye nasıl geri döneceğiz?" diye sordum.

Cevap olarak, bir misina tekrar yan tarafa düştü ve yakınımıdaki suya sıçradı. Murphy kimyasal ışıkların parıltısında belirdi ve kısık, öfkeli bir ses tonuyla, "Yüce İsa, millet, sesinizi alçaltın. Eğer kıyıda birinin gece dürbünü varsa ve sizi duyarsa, sizi çitin üzerindeki kutular gibi avlarlar." Bana baktı ve yüzündeki gerginlik bir nebze olsun azaldı. Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Eee? Hepinizi çekip çıkaracak değilim ya."

Yorgun bir şekilde kendimi suyun içinden tekneye doğru çekmeye başladım ve diğerlerinin de peşimden geldiğinden emin oldum. Çok çaba sarf etmem gerekti ama kanlar içindeki kışımı tekneye doğru çektim, ayağımı teknenin gövdesine dayadım ve Batman'in eski Adam West versiyonu gibi tekneye tırmandım, sadece daha beceriksiz ve çok daha bitkin bir halde.

Güverteye çıktım, parmaklıkların üzerine uzandım ve yorgun bir şekilde bir dakika öylece yattım.

"İyi misin?" Diğerleri de aynı yoldan çıkmaya başlarken Murphy sessizce sordu.

"Sana söylemem gerek Murph," iç geçirdim. "Bu konuda içimde kötü bir his var." "Kendi adına konuş," dedi Murphy. "Az önce son el bombamı bir Valkyrie ve ona bir krakeni havaya uçurmasını emretti. Çok ."

Evet.

Her şey düşünüldüğünde buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

Murphy ve Molly az önce hepimizin kurtarmışlardı. Bir an için gözlerimi kapattım.

Chicago'ya neyin geldiğini bile görmemiştim ve şimdiden kan içinde ve bitkin düşmüştüm.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Bölüm

Üç

Molly ve köpekbalıklarından oluşan filosu yolun geri kalanında bize eşlik ederken *Su Böceği*'ni rıhtıma geri götürdü. Gemiyi emniyete aldım ve Son halatı da bağladığımda bir çatırtı sesi duyuldu ve iskelenin ucu aniden buzla kaplandı. Molly yarattığı buzlu merdivenlerden gölün dışına çıktı, ıslak saçlarında buzdan desenler oluşmuştu. Geldiği gibi şehri inceledi, gözleri uzaklara dalmıştı.

Biniş tahtasını indirdim ve ona katılmak için aşağıya indim. "Ne görüyorsun?" Sessizce sordum.

"Ruhlar," dedi. "Haberciler, sanırım. Yüzlercesi."

"Martha Liberty," dedim. "Loa'yla arası çok iyi. Onlara Fomor'u izletecektir."

"Bundan daha fazlası," diye mırıldandı. "Ölüm melekleri ..." Molly uzun bir süre kedi gözlü bir sessizlik içinde şehre doğru baktı. Sonra ürperdi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Harekete geçmeliyiz," dedi. "Kaleye geri dönmemiz gerekiyor." Ona baktım. Yüzü boş ve mesafeliydi.

Lara Raith *Su Böceği*'nin güvertesine çıktı. Savaş onun kıyafetlerini değiştirmesine neden olmuştu. Thomas'ın geminin kamarasında sakladığı bazı eşyalarıyla idare etmek zorunda kalmıştı - deri görünümlü tayt ve büyük beyaz bir Byron şairi gömleği. Kardeşim klasik stereotipleri benimsemekten çekinmezdi. Görebildiğim kadarıyla kollarının soluk derisi, kraken sayesinde koyu, vahşi morluklar ve yuvarlak, çoğunlukla kapalı yaralarla kaplıydı.

Lara baktığımı fark etti. "Hentai hakkında tek bir espri bile yok, Dresden." Molly'ye baktı ve başını salladı. "Yardımanız için teşekkürler."

Molly oldukça soğuk bir ses tonuyla, "Anlaşmaların karşılıklı savunma hükümleri uyarınca size ödenmesi gerekenden fazlası değil," diye cevap verdi.

Lara başını eğmeden önce bir süre dikkatle Molly'ye baktı. "Ah. Tabii ki."

Molly'nin yüzünde bir an için gerçek öfkeye benzer bir şey titreşti ve sonra kayboldu.

bir ileri bir geri baktım. Bir şeyleri
kaçırmaktan nefret ediyorum.

Lara Molly'ye, "Derhal diğer Anlaşmalı ülkelerle koordinasyon sağlamamız gerekiyor," dedi.

"Aynı fikirdeyim."

"Evet," dedim. "Bunu siz yapın. Önce benim yapmam gereken bir şey var." Lara gözlerini kırıştırdı. "Anladığım kadarıyla Dresden, bu gece oynayacak bir rolün olabilir. Ve sen de benim bu gece oynamam gereken bir rol olduğunu gördün."

Bunu yapmak için hayatta kalmalısın. Durum , şehirde tek başına dolaşmana izin vermeyeceğim."

İşler karışabilirdi. Lara Kış Mahkemesi'nin ona borçlu olduğu iyiliklerden ikisini çoktan kullanmıştı ama görünüşe göre Mab'dan alacaklı olduğu bir iyilik kalmıştı. Eğer bunu nakde çevirirse, kendimi işbirliği yapmaktan emin değildim.

Mantığa başvurmak zorunda kalmaktansa açıkça meydan okuyabildiğim zamanları çok seviyordum.

"Hey," dedim, "bunu duyuyor
musun?" Lara başını eğdi. "Neyi
duyuyor muyum?"

"Aynen öyle," dedim. "Çok sessiz. Gece yarısını bile geçmedi. Zaman var." "Ne için zaman?" diye sordu.

"Onları uyarmak için," dedim. "Chicago'daki topluluk. Birileri onlara neler olduğunu anlatmalı. Bana yarım saat ayırın. Tartışmaya zahmet etmeyin."

Lara'nın yüz ifadesi öfkeyle titredi ve çene çizgisi . "Boş bir gece, Dresden. Neden her şeyi daha karmaşık hale getirmek zorundasın?"

"Bu benim en iyi özelliğim sayılır," dedim.

"Yapılması gerekiyor," diye gözlemledi Molly, ses tonu mesafeliydi. "İzin acilen ilgilenmem gereken bir şey var."

İleri doğru bir adım attı ve soğuk bir rüzgâr ve sis perdesinin içinde kayboldu, etrafını sardı ve sonra dağıldı, ardında sadece boş bir rıhtım bıraktı. Gözlerimi kırıştırdım ve sanki bu en az on dakikadır olmasını beklediğim bir şeymiş gibi görünmeye çalıştım.

Lara başını iki yana salladı. "Kış'ın bir yükümlülüğünü yerine getirmeni engellemeye çalışmayacağım, eğer bu buysa," dedi.

Ah. Molly çıkarken bana siper hazırlamıştı. "Bunu açıklamanın kolay yolu bu," dedim.

"Kardeşimi kurtarmak için sana canlı ihtiyacım var. Yalnız gitmezsen kendimi daha iyi hissederim."

İskelede ayak sesleri duyuldu ve Murphy, "O değil," dedi.

Murph'ü taktik teçhizatıyla görmek için kaldırdım. Ne aradığınızı bilmeseniz, o şekilde hareketsiz dururken neredeyse sakat olduğunu anlayamazdınız.

Lara, "Ona olan sadakatinizden şüphe etmiyorum Bayan Murphy," dedi. "Sadece şu anki sınırlarınızdan. Zaman çok önemli. Harekete geçmesi gerekiyor."

"Beni ," dedim. "Sen ve Freydis kaleye . Biz ayrıldığımızda Riley adamlarını topluyordu. Sana ihtiyaçları olacak."

"," dedi. "Ama zaman kaybetmeyin. Fomor her an ortaya çıkabilir."

"Ah," dedim, "benim için endişeleniyorsun."

biraz zehir vardı. "Evet. Bunu da zamanı geldiğinde konuşacağız." Sesini yükseltti ve "Freydis" diye seslendi.

Valkyrie kulübenin merdivenlerinden çıktı ve hafifçe rıhtıma atladı. Lara başını salladı, "İyi şanslar," diye mırıldandı ve sonra ikisi birlikte şehre doğru yola koyuldular; Lara önde, neredeyse tamamen sessiz bir şekilde koşuyordu. Saniyeler içinde gözden kayboldular.

Murphy yavaşça nefes verdi. "Hey, Harry?"

"Evet?"

"Her şeyim bozuldu," dedi açık yüreklilikle. "Sana nasıl ayak uyduracağım ben?"

"Evet," dedim. "çalış." Bana bir kaşını kaldırdı.

* * *

Murphy iki eliyle alışveriş arabasının kenarlarını kavradı ve ben koşarken arabayı sokağın ortasına doğru itti. "Eğer bundan birine bahsedersen, Dresden," dedi, "seni yavaşça öldürürüm. Dişçi aletleriyle."

Eğildim ve saçlarını öptüm. "Şimdi, şimdi. Eğer durursan, kasada sana bir parça şeker alabiliriz."

"Lanet olsun, Dresden."

Sırttım ve sonra alışveriş arabasının tekerlekleri yoldaki bir çatlağa çarptı ve Murphy acı içinde tısladı. Sempatî duyarak irkilmemeye ve görebildiğim engibeli kısımların etrafından dolaşmaya çalıştım.

Murphy topallayarak ilerleyebilirdi ama şehirde ona ayak uyduracak kadar hızlı ilerlemesine imkân yoktu. Onu taşıyabilirdim ama bu onu alışveriş arabasından bile daha kötü zıplatırdı. Bu yüzden idare etmek zorundaydık.

Hareket etmek zor değildi aslında. Caddelerde ölen arabalar buraları araç trafiğine kapatmıştı ama yayalar, bisikletler ve alışveriş arabalarını iten sırık gibi büyücüler için manevra yapacak bolca alan vardı.

CPD tepeden tırnağa silahlı ve zırhlı bir şekilde gelmişti. Her büyük kavşakta en az dört polis görev yapıyordu ve sokakları işaret fişekleri ve çöp tenekesi ateşleriyle aydınlatmışlardı. Bu durum sokakları daha az karanlık ya da tehditkâr hale getirmedi, ancak yapabileceği en önemli şeyi yaptı - polis memurlarının üzerine spot ışığı tuttu. O gece dışarıya baktığınızda güvenilir bir şekilde görebileceğiniz tek şey, üniformaları ve rozetleriyle her kavşakta görevlerinin başında duran polislerdi. Medeniyetin ve hukukun bayraktarlığını yapıyor, insanlara hala savunulacak sınırlar olduğuna dair güven veriyorlardı.

Ama yağmalama başlamıştı, orada burada. Olması gerektiği kadar çok olmasa da kırılmış birkaç pencere cephesi gördüm.

Polis memurları insanlara evlerine gitmelerini ve sokaklardan uzaklaşmalarını tavsiye ediyordu ve biz geçerken birkaç üniformalı adamdan daha fazla balıkgözü aldık.

Murphy tanıdığı birkaç üniformalı ile için beni durdurdu ve kolluk kuvvetlerinde hala irtibatla olduğu kişilere bunun bir Özel Soruşturma sorunu olduğu ve herkesin elini taşın altına koyması gerektiği, tam silahlı taktik ekiplerin hazırda beklemesi gerektiği, hemen şimdi ve neden hala burada duruyorsunuz?

İşler kötüye gitmemişti, en azından henüz. Ama havada daha önce olmayan bir şey vardı; yaygın felaketin psişik kokusu.

terör yavaş yavaş ivme kazanıyordu.

Şehir sakinleri bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini fark etmeye başlamıştı.

Bir asırdan uzun süredir ölümlü şehirlere neredeyse yabancı olan ateş ışığı, binaları gecenin içinde tehditkâr bir şekilde gösteren ve ara sokakları karanlık çukurlara dönüştüren yüksek, derin gölgeler oluşturunuyordu. Polisin varlığı güven verici olmalıydı ama aynı zamanda işlerin kötü gittiğine ve belediyenin endişelendiğine dair bir uyarıydı. Sokakta yürüyen insanlar bunu tempolu bir şekilde, gergin bir sessizlik içinde yapıyordu ve üç ya da dört kişilik gruplar halinde hareket etme eğilimindeydiler. Açık alanda çok az kadın gördüm.

Kendimi daha gergin hissediyordum. Hatırı sayılır bir psikolojik baskı oluşturmaktan korkuyu bu yayamazdınız. Er ya da geç, bu baskı bir şeylerin patlamasına neden olacaktı.

Medeniyetin barbarlığın üzerindeki ince bir kaplama olduğunu söylerler. Chicago ilk yırtılma sesini bekledi.

* * *

McAnally's Pub'a vardığımızda her zamanki gibi ama çok daha kalabalık bulduk.

Mac'in yeri bir ofis binasının altındaki bodrum katında bir bardı. İçeri girmek için sokaktan beton merdivenleri inmek zorundaydınız ve oldukça alçak bir tavan ile tavan vantilatörlerinin sürekli rahatsız edici bir kombinasyonuna sahipti.

Mekânın tamamı eski, lekeli yapılmıştı; eğri büğrü barda on üç tabure, müşteriler için on üç masa ve çoğunlukla Grimms masallarından esinlenilmiş resimlerin yer aldığı on üç oyma ahşap sütun vardı.

Her zamanki mumlar ve fenerler yanarak mekânı aydınlatıyordu. Mac' kömür ızgarası yanıyor ve müşterilerine sunduğu çeşitli yiyeceklerle kaplanıyordu ve bira serbestçe akıyordu.

Kapıdan içeri girdiğimizde bir an hiçbir şey olmadı ve sonra sessizlik bulutu ayaklarımdan başlayarak odayı sarana kadar yayıldı. Bütün gözler üzerimdeydi. Bunlar benim kim olduğumu bilen insanlardı.

Fısıltıları duyabiliyordum. *Harry Dresden. Büyücü.*

Su Böceği'nden aldığım naylon sırt çantasının kayışını düzelttim. "Mac," dedim açıkça. "Depo odası. Konuşmamız gerek."

Mac, 1.80 boylarında, elleri geniş boğumlu, kel ve zayıf bir adamdı; her zamanki siyah pantolonunu, düğmeli gömleğini ve

lekesiz beyaz önlük. Uzun arkadaşımı. Bana baktı ve sonra kilerine ve ofisine doğru başını salladı.

Karrin'le birlikte içeri girdik. Tek kelime etmeden sırt çantasını açtım, küçük ahşap tabelayı çıkardım ve dikkatlice masasının üzerine koydum.

Mac tabelayı gördü ve gözleri büyüdü. Bana baktı, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedim.

Mac yarım adım geri çekildi. Tabeladan bana baktı. Sinirli bir suçluluk duygusuyla dudaklarını yalamadı ama bildiklerini fark etmemden hoşlanmadığı çok açıktı.

"Birçok Paranetter bu gece burada," dedim, "çünkü dün bir alarm verdik ve burası belirlenen sığınaklardan biri."

Mac kararlı bir şekilde başını salladı.

Gözlerine cesaret kadar uzun süre baktım ve "Yaklaşan şey her birini öldürebilir. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Mac benden tabelaya baktı ve yüzünü buruşturarak geri döndü.

"Mac," dedim sessizce. "O tabelayı herkes tanıyamaz. Yani, sadece eski bir tahta parçası, değil mi?"

Yüz ifadesi acıya dönüştü ve ellerini kaldırdı.

"Chicago'ya gelen bir Titan var," dedim, "Fomor'un izniyle bir orduyla burayı yerle bir etmeye geliyorlar. Belki bir saat içinde burada olurlar. Şirin görünmek için zaman yok. Var mısınız?"

Kaşlarını çattı. Bir an tabelaya baktı ve sonra uzaklaştı. "Mac," dedim,

"bunun için zamanımız yok." Başımı eğdim, elimi

Bir elinin parmak uçlarını şakaklarıma dayadı ve Görüşümü çağırmaya başladı.

Bir büyücünün Görüşü evrenin enerjilerini algılamak için güçlü bir araçtır. Rüya görüşünden üçüncü göze kadar pek çok farklı isimle anılır ama özünde aynı şeydir: doğal dünyanın içinde ve etrafında hareket eden büyülü enerjileri algılayabilmek için düşüncelerinizi ayarlamak. Görü size her şeyi en saf doğasıyla gösterir, insanlar, yaratıklar ve baktığınız şeyler hakkındaki temel gerçekleri ortaya çıkarır.

Bir süre önce, Dışarıdakiler'den bazıları Mac'in yerine bela aramaya gelmişti.

Onu tanıdılar.

Mac'in ne olduğunu bilmiyordum ama sıradan bir barmen olmadığı açıktı. Birbirimizi tanıma zamanımızın geldiğini düşündüm.

diğerini biraz daha iyi.

Ama ben başımı kaldıramadan Mac elimi hafifçe yüzüme bastırdı ve gözlerimi açmamı imkânsız hale getirdi.

"Yapma," dedi çoğunlukla dilsiz olan adam nazikçe. "Kendine zarar verme."

Görüşümü serbest bırakana kadar elimi hareket izin vermedi ve bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama yine de yaptı.

Bu da onu nispeten küçük bir varlıklar havuzuna sokuyordu - ilahi bilgiyle, *intellectus*'la bağlantısı olanlar ve Yabancılar'ın ona verdiği isim göz önüne alındığında, Mac'in şu anda ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Ya da en azından bir zamanlar ne olduğunu.

Elini yavaşça indirdi, yüz ifadesi kararlıydı. Sonra bir adım geri çekildi, dudaklarını büzdü, bana baktı ve başını salladı. Sonra hızla hareket etti, bir dolabı açtı ve küçük, etkili bir alet kutusu çıkardı. Bir anlık çabayla tabelanın bir telle birbirine bağlanmış birkaç vida yerleştirdi.

"Ne oldu?" Murphy çalışırken sordu.

"Haç'taki pankart," dedim. "şu 'İşte Yahudilerin Kralı' yazan."

Altın rengi kaşları yukarı kalktı. "Kasadan mı?" "Evet," dedim.

"Ne işe yarıyor?"

"Bu somutlaştırılmış şefaattir. Enerjiyi bir bireye odaklar." dedi. "İnsanlığın birikmiş günahlarını İsa'nın üzerine dökmekle ilgili bir şey belki. Onu astığınızda, mülkün gerçek sahibi hayatta olduğu sürece doğaüstü her şeyi engelleyecek bir tür eşik oluşturuyor."

Mac cebinden küçük bir katlanır bıçak çıkardı, açtı ve başparmağına . Bir damla kan aktı.

Karrin, "Böylece buradaki herkes güvende olacak," dedi.

Mac sadece bir an tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı ve başparmağını afişin arkasına bastırarak kanını oraya bulaştırdı.

"Onlara ulaşmak isteyen herhangi bir şeyin önce Mac'ten geçmesi gerekecek," diye sessizce açıkladım.

Mac bir çivi ve bir çekiç çıkardı; sonra levhayı kolunun altına sıkıştırdı ve onlarla birlikte dışarı çıktı. Bir süre sonra, tabelayı asarken çekici kullandığını duyabiliyorduk.

Murphy'ye döndüm ve "İşte burada yolları ayırıyoruz." dedim.

Gözleri parladı. "Harry," dedi uyarırcasına.

Düz ve sert bir sesle konuştum. "Beni yavaşlatıyorsun."

Karrin'in gözleri parladı. Sonra parladı ve taşı. "Lanet olsun," dedi gözlerini kaçırarak.

Ona sertçe vurabilirdim ve canını çok daha az yakabilirdim.

İçimi çektim ve elimi omzuna koydum. "Will ve Alfaları dışarıda gördüm," dedim sessizce. "Bak. Konsey'le birlikte çalışmam gerekiyor. Ama Anlaşmalı uluslar sıradan insanları pek umursamıyor. Birinin onlara göz kulak olması gerekiyor. Seni Alfaların ve Paranetterlerin birbirlerini ve buralarda yardıma ihtiyacı olan herkesi savunmasından sorumlu tutmak istiyorum."

"Güvende olmamı istiyorsun," dedi sert bir sesle.

"Bunu isteseydim adada olurdun," dedim. "Yaralısın. Ve sen lanet olası bir yetişkinsin, Karrin. Bu bir savaş. Seni en iyi yapabileceğin yerde istiyorum."

"Ve senin dikkatini dağıtmayacağım bir yerde," dedi.

İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Yaralarını iyileştirebilseydim, . Ama gerçek şu ki şu anda devam edemezsin. Bu kadar basit."

"Siktir git," dedi, sesi çığdı ve döndü. Bir an sonra, çok yorgun bir şekilde, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Elimi omzuna koydum. "İnsanlarımıza iyi bak. Zaten bunu yapması için güvenilebileceğim birkaç kişiden birisin."

Dönmeden, sert bir şekilde başını salladı.

Sonra döndü, ceketimi yakaladı ve beni öpmek için yanına sürükledi. Keskin, tatlı, şiddetli ve umutsuzca sıcaktı.

Beni bıraktığında gözlerimi açmam ve tekrar doğrulmam bir saniye sürdü.

"Harry . ." dedi.

"Büyük kötü Titan'a dikkat et?" Dedim.

Gözlerinin kenarları kırıxmıştı. "Bunu yapmayacaksın," dedi. Elini koluma koydu ve sıktı, gözleri niyetli ve vahşiydi. "Tekmele. Kıçını. Kıçını."

Bölüm

Dört

W Mac'in ofisinden çıktığımızda ortak salonun sessiz olduğunu gördük. Herkes bize bakıyordu. Mac'in evindeki insanların gizlice Bana bakıyordu, ama orası nadiren bu kadar kalabalık olurdu ve bu etki rahatsız ediciydi.

Bir süre öylece durduktan sonra Murphy beni dürttü ve "Bir şey söyle" diye mırıldandı.

"Ne?" Ben sordum.

"Korkuyorlar," dedi Murph sessizce. "Gücün olduğunu biliyorlar. Sizden haber almak istiyorlar."

Endişeli yüzlerle dolu odayı taradım.

Will ve Georgia Borden, Chicago'nun kendi kanunsuz kurtadamları olan Andi ve Marci ile birlikte oradaydı. Will ve Georgia tuhaf bir çift oluşturuyordu. Will yaklaşık bir buçuk metre boyundaydı ve tamamı kas olan iki yüz kilo ağırlığında olmalıydı. Georgia ise iki buçuk metreye yakındı ve haftada bir maraton koşuyormuş gibi görünüyordu. Her ikisi de, Marci ve Andi gibi, bol ve kolayca çıkarılabilen giysiler giymişlerdi.

Ancak orada bulunanlar arasında, yaklaşmakta olan şey göz önüne alındığında sokaklarda şanslı olan tek kişiler onlardı.

Ordo Lebes oradaydı, Konsey gibi organlar için dikkate alınamayacak kadar az güce sahip, ancak şehrin etrafında neredeyse bir büyücünün kadar iyi korunan güvenli evler sağlayarak savaşını çoktan vermiş olan mutfak cadıları. Bunu bir ahır yetiştirmenin büyülu eşdeğeri olarak düşünün - düzinelerce küçük yetenek, tek başlarına yapabileceklerinden çok daha fazlasını başarmak için birlikte çalışıyor.

Diğer herkes, doğaüstü toplulukla bağlantılı olmak için yeterli yeteneğe veya doğru koşullara sahip, ancak güç açısından fazla bir şeye sahip olmayan insanlardı. Artemis Bock bile oradaydı, ancak birkaç yıl önce beni dükkânından temelli kovduğu için başını öne eğmiş ve bana bakmıyordu.

Tanrım, bu şimdi çok küçük ve önemsiz görünüyordu.

Odanın ortasına gitmek için yanından geçtim ve geçerken cesaret verici bir şekilde elimi omzuna koydum.

"Herkes merhaba," dedim. "Sanırım beni tanıyorsunuz. Ama tanımıyorsanız, ben Harry Dresden, Beyaz Konsey'in büyücüsüyüm."

En azından şimdilik.

Derin bir nefes aldım. "Burada fazla zamanımız yok. O yüzden sana doğrudan söyleyeceğim. Bir kıyametle karşı karşıyayız."

Bu bana ölüm sessizliği ve bakışlar getirdi. Murphy kaburgalarımın dirsek attı. "Küçük A," dedim itiraz ederek, sonra açıkladım. "Fomor, şu kaçırın piçler, bir orduyla geliyorlar. Ve şehirdeki herkesi öldürmek istiyorlar."

Bu bana ölüm sessizliği getirdi. İğnenin yarısının düştüğünü duyabilirdiniz. "Ne yapacağız?" Georgia o boşluğa doğru sordu. "Ne ?" Gergin fısıltılar yayılmaya başladı.

"Yalnız değilsiniz," dedim hemen. "Bu konuda onlarla tartışmaya hazırlanan hatırı sayılır bir güç var. Hikâye kitaplarından fırlamış isimler Fomor'la savaşmaya hazırlanıyor. Ama bu, dışarıda büyük bir kötülük olacağı anlamına geliyor," dedim. Bir nefes verdim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "İşte böyle, millet. Kurt kapıda. Eğer dövüş sanatları kursuna gitmeyi düşünüyorsanız ya da silah kullanmayı öğrenmeniz gerektiğini düşünüyorsanız, artık çok geç. Artık sadece üç seçeneğiniz var."

Bir parmağımı kaldırdım. "Kaçabilirsin ve seni kovalarlar." Bir parmak daha kaldırdım. "Saklanabilirsin ve seni avlarlar." Elimi yumruk yaptım. "Ya da savaşabilirsin. Çünkü seni öldürmeye geliyorlar."

Will ve Alfaları işaret ettim. "Bu adamlar kendilerini hazırladılar ve belki hayatta kalabilirler. Ama dışarıda teorik savaşçılara ihtiyacımız yok. Will ve adamlarıyla bir çatışmayı kazanamayacağınızı düşünüyorsanız, bu gece orada yapacağınız tek iş ölmektir. Burası gibi güvenli evler muhtemelen en son düşecek olanlar. Ama düşman şehri ele geçirirse, onlar da düşer.

"Öyleyse seçimini yap. Kaç. Saklan. Ya da savaş. Bunlardan herhangi biri seni öldürebilir."

"Tanrım," diye fısıldadı biri.

Birinin bebeği yaygara kopardı ve . "Ordudan ne haber?"

Bock sessizce sordu.

Başımı salladım. "Her yerde olacaklar. Sabahleyin. Düşman kuvvetlerinin önde gelen unsurları zaten burada."

Bu bir fısıltı turuyla geçti.

"Özür dilerim çocuklar," dedim korkunun sotto voce aurası içinde. "Ama bu. Şimdi seçiminizi yapın ve ona sadık kalın. Ne kadar çok tereddüt ederseniz, fikrinizi değiştirmek o kadar tehlikeli olur." Murph'e doğru işaret ettim. "Karrin Murphy'nin kim olduğunu hepiniz biliyorsunuz," dedim. "Burada savunmayı o koordine edecek. Will, bu senin ve adamların için uygun mu?"

Will'in Alfaları kontrol etmesine gerek yoktu. Sadece başını salladı ve "Öyle" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ona ve bunda ciddiye dim.

Georgia, Murphy'nin yüz ifadesini dikkatle inceliyordu ve ikisi benim okuyamadığım bir bakış alışverişinde bulundular. "Elbette, Harry. Yardım etmek için ne yapabilirsek."

"Mac, senin için uygun mu?"

Mac lekesiz beyaz bir bezle parlattığı fincandan başını kaldırıp bakmadı. Sessizliğinin onay olarak algılanmasına izin verdi.

"Tamam," dedim. "Gitmeliyim. Dışarıda zincirlenmiş bir bisiklet gördüm. Kimin

Bu

mu Odada derin bir sessizlik vardı.

"? "ama çocuklar," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bu Kanunların ihlali değil Sihir. Şehri kurtarmaya gitmek için gerçekten tekerleklerle ihtiyacım var."

Odanın arka köşesinde bir el havaya kalktı ve güneş gözlüklü, kapüşonlu, sıska bir çocuk bir tür Doğu Avrupa aksanıyla konuştu. "Bu benim bisikletim."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve "Gary?" dedim.

Paranetteki Deli ama Yanlış Olmayan Gary öyle bir kambur duruyordu ki çizgi filmdeki akbabalara benziyordu ve dar omuzları neredeyse kendi güneş gözlüklerini düşürüyordu. "Tanrım, Dresden," dedi sade bir orta batı aksanıyla, "beni herkese tanıt."

Bir an için ona baktım.

Sonra dedim ki, "Çocuklar, bunun Gary olduğunu kim biliyordu?"

Aralarında Murphy ve Mac'in de bulunduğu odadaki insanların yaklaşık yüzde sekseni el kaldırdı.

Gary suratsız görünüyordu.

"Dostların arasındasın ," dedim. "Tabii ki senin kim olduğunu biliyorlar."

Gary güneş gözlüklerinin kenarlarından bana şüpheyle baktı.

"Gary," dedim, "bisikletini ödünç alabilir miyim?"

Omuz silkti. "Elbette."

Bana bir anahtar fırlattı. Düşürmeden yakaladım, bu da beni havalı hissettirdi. Sonra odadakilere şöyle dedim: "Bu gece işler kötü olacak çocuklar.

Ben senin baban değilim ama burada kalacaksan ve gün doğumunu görecektense yaşamak istiyorsan Bayan Murphy senden ne isterse yaparım."

Murphy Will'e, "İhtiyacımız olan ilk şey bir triyaj alanı," dedi. "Öyle ya da böyle, insanlar yaralanacak."

Will, "Georgia, sen başla," dedi. "Marci, Andi, benimle gelin. Gidip eczaneden biraz daha malzeme alacağız."

Alfalar hemen işe , heh-heh. Onlar iyi insanlardı.

Sabah olduğunda kaçının hâlâ hayatta olacağını merak ediyordum. Will ve Georgia'nın bir çocukları oldu.

Kendimi salladım. Onlar için, arkadaşlarım olan insanlar için dehşete düşmüştüm ama orada dehşet içinde, hasta, endişeli ve onları korumak için çaresiz bir şekilde durursam, onlara hiçbir faydam dokunmayacaktı.

Yerden, onların en iyi şansı benim diğer Anlaşmalı güçlerle koordinasyon kurarak gelen düşmana mümkün olduğunca güçlü bir şekilde saldırmamdı. Beyaz Konsey gezegendeki herkesten daha sert vurabilirdi. Kıdemli Konsey üyelerinin küçük ordularla boğuştuklarını, şekil değiştiren baş iblislerle güreştiklerini ve gökyüzünden uyduları düşmanlarının kafalarına indirerek onları yüzlercesini yok ettiklerini bizzat görmüştüm.

Ve benim yerim de onların arasındaydı.

Kıdemli Konsey'i oluşturan kılıç ustası samuraylara kıyasla, babasının alet çantasından balyozu olan aptal bir çocuk olabilirdim ama zamanında, bir düşman ne kadar yetenekli ve zarif olursa olsun, kafatasına inen balyozun kafatasına inen balyoz olduğunu keşfetmiştim.

Adadaki bağlayıcı kristali elimde sektirdim ve takım elbisemin cebinden geriye kalanın içine kaydırdım.

Yapacak işe yarar bir şey bulurdum.

Ama bunu burada yapamazdım. Arkadaşlarıma göz kulak olamazdım. Onları koruyan kişi ben olamazdım. Benden ve kurulmasına yardım ettiğim topluluktan öğrendiklerinin onları kurtaracağına güvenmek zorundaydım.

Evet. Bu ve lanet olası Kutsal Kase ile aynı rafta saklanan bir obje ve eski bir melekten geriye kalanlar.

Şimdi sol kalçamda duran ve sessiz bir güçle uğuldayan bıçakla birlikte.

Bunu bırak, Dresden.

Karrin'le son bir kez bakıştık. Sonra anahtarı aldım, dışarı çıktım ve Gary'nin kırmızı on iki vitesli motorunun kilidini açtım, on ikinci vites taktım ve geceye doğru öfkeyle pedal çevirdim.

Yani, evet.

Kaçabilirdim, ama hadi.

Bu kadar kardiyoyu seven bir insan yoktur.

* * *

Birinin "İşte orada" dediğini duyduğumda bisikletle sadece birkaç blok gitmiştim.

Başka bir ses bağırdı, "Dresden! Durun! CPD!"

Bir an için bunu yapmamayı düşündüm ama kötü adamların bu gece durdurulduğunu varsayarsak, şehir yarın da burada ve bu da kanunla uğraşmak anlamına gelecekti. Lanet olsun, Maggie'yi iyi bir okula sokmaya çalışıyordum. Örneğin babası mahkemeye çıkarsa asla kabul edilmezdi.

Bu yüzden frene bastım ve motosikletin karanlıkta birkaç nöbetçi kulübesinin arasında kayarak durmasına izin verdim. Biri uzun boylu ve hafif yapılı, diğeri kısa boylu ve ağır yapılı iki ayak sesi yükselirken sabırsızlıkla bekledim. Daha uzun ve ince olan gölge, iri yarı ve kısa olandan daha zor nefes alıyordu.

"Dedektif Rudolph," dedim. "Dedektif Bradley. Koşuya mı çıktınız?"

"Fu yapabilirsin. . ." Rudolph nefesi kesilerek başladı.

Bradley onun kaburgalarına dirsek atarak, "Nefesinizi tutun, efendim," dedi. "Bradley," diye soludu Rudolph, zorlukla nefes alabiliyordu, "lanet olsun."

Dedektif Bradley Rudolph'a döndü ve parmağıyla işaret etti. Sadece bunu. Hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi. Bradley zırhlı bir araç gibi yapılıydı ve goril gibi elleri vardı.

Her zamanki gibi yakışıklı olan Rudolph, porno bıyıklarıyla bile soldu.

Bradley parmağıyla bir süre daha işaret etti, başını salladı ve sonra bana döndü. "Affedersiniz, Bay Dresden. Teğmen Stallings sizden bir konsültasyon için gelmenizi istedi."

"Yapamam," dedim. "Güçlü pozisyonlarda siper almanız gerekiyor. Murphy'nin uyarısını almadınız mı?"

"Anladık," dedi Bradley. "Ama şu anda pek iyi durumda değil, biliyor musun?"

"Siz ahmaklar yüzünden," diye hırladım, bunun yüzde doksan dokuzunu Rudolph'a söyledim. "Stallings'e söyle, benim resmi danışmanlık tavsiyem, onun söylediği her kelimeyi dinlese iyi olur."

"Biliyordum," dedi Rudolph Bradley'e. "Bu bir tür terörist saldırı ve o da bu işin içinde."

Lekeli, sıırıslıklam, yırtık pırtık, hâlâ ölü balık ve göl suyu kokan takım elbisemle, çalıntı on iki vitesli arabamın üzerinde ona baktım ve "Evet, ben Usame bin Ladin'im. Tanrı aşkına, bunun için zamanım yok."

Bradley, "Bizimle gelmelisiniz, efendim," dedi.

Sesinin tınısı değişmişti. Ciddiydi. Henüz duruşunu değiştirmemişti ama niyetini belli edecek türden bir adamdı ve ben hâlâ orada bisikletin üzerinde duruyordum.

"Bradley," dedim, "şu anda işini yaptığını biliyorum. Ama herkes için işleri ne kadar berbat edebileceğini bilmiyorsun. Sadece herkes için."

"Bay Dresden," dedi Bradley, "daha önce de bizim için iyi şeyler yaptınız. Bu talimi artık biliyorsun. Sadece içeri gel. Birkaç saat içinde işin bitecek."

"Birkaç saatimiz yok," dedim. İnsanlara niyetimi de belli edebildiğim için Bradley'nin bakışlarına karşılık verdim ve "Herhangi birimiz" dedim.

İnsanlara o bakışı attığımda, başka tarafa bakarlar.

Bradley bakmadı.

Gözlerin ruha açılan pencereler olduğu söylenir. Haklılar. Ruha bakışı tetiklemenin ne kadar sürdüğü değişir, ancak yüksek duygu durumundaki insanlar için daha hızlı çalışıyor gibi görünüyor - ve biz

Milyonlarca insan yüksek duygu durumundaydı. Böyle bir bağlantı için verimli bir zemindi.

Böylece Bradley'i görmeye gittim ve durduğu yerde sadece mütevazı bir takım elbise giymiş bir adam değil, aynı zamanda görünecek kadar büyük bir meşe ağacının yayılan gövdesi, kaynağının kapladığından çok daha fazla gölge yapan dallara yükseliyordu.

Adamın karakterine baktığımı anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. -Görevinin yükünü sağlam bir sorumlulukla taşıyordu. Bu onun yozlaşmaya karşı dayanıklı olduğu anlamına gelmiyordu ama tıpkı o sağlam ağaç gibi, bir yaralanma ya da karakter hastalığı olmadığı sürece, uzun bir süre bu yükün altından kalkabilirdi. Bu görüntü beni, okyanusta bir dalganın sizi ayaklarınızdan kaldırmasıyla yaşayabileceğiniz türden bir etkiyle vurdu. Dengemi korumak için sendeleyerek bir adım atmak zorunda kaldım ve bağlantıyı koparmak için mücadele ettim.

Ruh gözleminde neye benzediğimi bilmiyorum. İnsan ruhunun tek aynası etrafımızdaki insanlardır. Bana ayna olan tüm insanlar, gördüklerine genellikle çok olumlu tepkiler vermemişlerdir.

Bradley keskin bir çığlık attı ve sendeleyerek geri adım attı. Tökezledi ve yere düştü, kendini dirseklerinin üzerinde beceriksizce yakaladı ve boynunu burktu. Soluk soluğa bir süre orada yattı.

"Lanet olsun!" Rudolph çığlık attı. Ceketini silahından temizlemiş ve elini silahın kabzasına koymuştu. "Lanet olsun! Ona ne yaptın Dresden?"

Her ihtimale karşı kalkan bileziğimi salladım ve "Bir şey yok! Ona sadece bir dakika verin!"

Rudolph silahını çekti ve bana doğrulttu, sesi panik içindeydi. "Lanet olsun, ne yaptın sen?!"

Parmağı tetikteydi.

Rudolph dünyanın rasyonel bir yer olduğunu düşünen o kutsanmış aptallardan biriydi. Özel Araştırmalar'da çalışırken doğaüstü olaylarla defalarca karşılaşmış olmasına rağmen, bir şekilde gerçeklere karşı duyarsız kalmış ya da en azından öyle görünmüştü. Sanırım bu durum onu Özel Araştırma'nın teslim etmesi gereken raporları yazmakta çok başarılı kılmıştı; bu raporlarda doğaüstü olaylar en düşük ortak paydalara indirgeniyor, her şey tüm kategorilerin içine düzgünce sığdırılıyordu.

Rudolph aptal değildi. Bir polis dedektifi ve yalaka bir politikacı olarak tamamen silik olamazsınız. İnkârı daha çok

Gerekli ahlaki cesareten tamamen yoksun olmaktan ziyade zeka; kişisel olarak dehşet verici bulduğu gerçeklerle yüzleşmek için felç edici bir yetersizlik.

Rudolph bir korkaktı.

"Tetik disiplini, Dedektif," dedim kısık bir sesle, kıpırdamadan. "Sana ulaşacak kadar yakın değilim ve bu lanet olası bisiklet bacaklarımın arasında. Henüz parmağını tetiğe götürmene gerek yok."

"Kapa çeneni," diye hırladı ve küfür ederken omuzlarıyla küçük bir hareket yaptı. "Kaldır ellerini! Yavaş!"

Kış mantosu onun sesindeki saldırganlığı takdir etmedi - ya da belki de çok fazla takdir etti. İlk kör içgüdüm çılgılık atan budalanın üzerine atılmak, şansımı denemek ve cılız boynunu kırmaktı. Ama bu kabalık olurdu.

Dediğini yaptım, yavaşça, sabırsızlığım ve öfkem artarak. Tanrı aşkına, normal bürokrasiyle uğraşmak için onca zaman varken, bu o zaman değildi.

Ama . . . Belki de burada olan şey bu değildi.

Rudolph bir süredir birilerinin maaş bordrosundaydı, emindik. Ya ona beni durdurması ve bu akşam için resimden çıkarması için emir verilmişse?

Ya da saklamak için.

Ve Bradley'le kazara yaptığı ruhani bakışmalar ona bir bahane vermişti.

Rudolph birinin sürüngeni olabilirdi ama sürüngen olarak kalmıştı, ve korkmuştu. Kalkanımı kaldırsam ya da her zamanki numaralarımın birini denesem, daha düşünmeden tetiği çekerdi ve ıskalamak için çok yakındı. Kıyafetim bütün haldeyken muhtemelen mermileri durdurabilirdi -fae terzileri kurşun geçirmezliği standart bir özellik olarak görüyor gibiydi- ama kraken kıyafetimin bazı kısımlarını şeritlere ayırmıştı ve her zaman kafayı ya da boynu hedef alma ya da kurşunun kola girme ihtimali vardı.

Ben kalkanımı çağırırken o üç ya da dört el ateş .

Şansımı . Ama aslında sorun Rudolph değildi. Sorun, Chicago Polis

Departmanı'nın usulüne uygun olarak yetkilendirilmiş bir memuruna açıkça direndikten sonra yaşananlardı. Bana ateş etmeye başladığında, En azından onu etkisiz hale getirmem gerekecekti ve ondan sonra işler çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşabilirdi. Aranan bir kaçaktan başka bir şey olmayı tercih ederdim.

Tabii ikisini de öldürmediysem.

Karanlıktı. Sokak kameraları ya da anlık destek yoktu. Eski usul kurallara göre oynuyorduk, Winter manto önerdi. Rudolph çizgiyi aşmıştı. İyi birine benzeyen Bradley için çok kötü olabilirdi ama mantığın ikisini de ortadan kaldırıp şehri savunmaya devam etmekten yana olması için etrafımda yaklaşık sekiz milyon neden vardı. Tek bildiğim, Rudolph'un Chicago'nun ağır toplarından birini ortadan kaldırmaya çalışan bir Fomor ajanı olduğuydu. Evet. Orta sıklet.

Rudolph'un ilk atışta şansı yaver sürece ikisi beni durduramazdı ve bu gerçek silahlı çatışmalarda sandığınızdan çok daha az olur.

Öldür onları, dedi içimden gelen sessiz, sert bir ses.

Bir an için gözlerimi kapattım. Belki de bisiklete binmek yerine koşmalıyım. Kış mantosu görünüşe göre havadaki korkuya tepki veriyordu ve eğlenmek için sinmiş avlarla dolu bir şehir sezmişti. Aç ve huzursuz bir hayvan gibi kafamda onun için inşa ettiğim kafesin içinde volta atıyordu.

Hayır, dedim düşüncelerimdeki sese. *Cevaplara giden yolda öldürmek asla görüldüğü kadar basit değildir. Hayatta kalmanın en iyi yolu basit tutmaktır.*

Doğru ve yanlış hakkında tartışmaya zahmet etmedim. Bunlar bu tür büyümlü bir yapının kapsamı dışında kalan kavramlar.

Konuştüğüm o olduğunu varsayarsak, bilirsin işte. Kendimle. Gulp.

Gözlerimi açtım ve ellerimi yukarıda tuttum. "Rudolph, dostum, şimdi sırası değil."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Eğer dişlerin tekrar ayrılırsa, ateş ederim."

Dişlerimi sıktım ve kalkanımı hazırladım. Lanet olsun. Eğer salak ateş etmeye başlarsa, şansımı denemek, kalkanı kaldırmak ve zorunda kalacaktım. Bu ikisinin bana uzun süre ayak uydurabilmesinin imkânı yoktu. Kahretsin, kalkanı kaldırmak için sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Rudolph'tan uzaklaşıp motosikletin uzak tarafına doğru hamle yapmaya karar verdim. Karanlıkta beni bulması ve silahı yeniden hizalaması bir iki saniyesini alabilirdi. O ateş etmeye başlamadan önce kalkanı kaldıracak zamanım olabilirdi.

Gölgelerin arasında belli belirsiz bir hareket duydum.

Rudolph'un ötesine, caddenin karşısına baktım ve karanlıkta parıldayan gözleri gördüm. Bir, iki, üç, dört çift göz gecenin içinden yaklaşıyor, parıldıyor, yere iniyor, özellikle karanlık bölgelerde kayboluyordu.

Gecenin içinden, her yandan gelen, gırtlaktan gelen köpek hırıltılarından oluşan ani bir koro duyuldu.

Rudolph'un gözleri çok ama çok . Gözlerini sağa sola kırpıştırarak panikle bir yana doğru küçük bir adım attı. "O da neydi öyle?"

Ağzımı açmadan ya da çenemi oynatmadan mırıldanır gibi sesler çıkardım, ellerimi indirmeden hafifçe salladım. "Oilcan," dedim. "Oilcan!"

"Lanet olsun, Dresden!" Rudolph çığlık attı. "Cevap ver bana!"

"Onlar kurt Rudy," dedim. "Kereste kurtları. Ormana girmişlerdi. ve onlar benim arkadaşlarım."

Hırıltılar daha da arttı. Will ve Alfalar uzun sokaklardaydı. Orada nasıl hayatta kalacaklarını, nasıl dövüşeceklerini, nasıl kazanacaklarını ve gerektiğinde nasıl korkutucu olacaklarını biliyorlardı.

Hiç öfkeyle hırlayan bir kurt sürüsü duydunuz mu? Dinlendirici olmaktan çok uzaktır. "Bir kurdun çenesinin bir bufalo kemiğine neler yapabileceğini hiç gördün mü?" Ben sordum. "Bu Etkileyici. Bunun yanında insan kemikleri mısır çerezi gibi kalır."

Rudolph gerçeğe karşı iyi zırhlanmıştı. "Chicago şehir merkezinde kurt falan yok!" diye bağırdı. "Bu bir numara!"

"Teknik olarak haklısın," dedim. "Onlar kurtadam. Ama bu bir numara değil."

Rudolph donmuş bir menteşe üzerinde açılan bir kapı gibi tiz bir ses çıkardı.

Bradley yerde inledi ve şöyle dedi: "İsa, Meryem ve Yusuf. Ne halt Rudolph, seni aptal?" Rudolph'un gözleri Bradley'e kaydı.

İhtiyacım olan açılış buydu. İrademi sol bileğimdeki kalkan bileziğe yönlendirdim ve "*Defendarius*" diye mırıldanırken onu kaldırdım.

Rudolph'un gözleri bana döndüğünde, aramızda yarı saydam güçten parlayan bir çeyrek kubbe oluşmuştu. Kalkanın çarpıtması onu biraz daha geniş ve bodur yapmıştı. Elindeki silah titriyordu. Patlamaması bir mucizeydi.

"Lanet olsun, neler oluyor!?" Rudolph talep etti.

Bradley ayağa kalktı, kafası karışmış ve sinirlenmiş görünüyordu. Yaptığı ilk şey, kalkanımın parlayan ışığına şaşkınlıkla bakmak oldu. Başını biraz salladı. Sonra Rudolph'un yanına gitti ve dikkatlice elini diğer adamın koluna koyup aşağı doğru itti.

Rudolph onu omuz silkmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bradley, "Aptal kariyerini kurtarıyorsun," dedi. İtmeye devam etti. Küçük adam yarım düzine Rudolph'tan daha güçlüydü. Kısa bir süre direndikten sonra Rudolph yumuşadı ve silahını indirdi.

Başını kaldırıp önce bana, sonra da gecenin içinden homurtular yükselmeye eden karanlığa baktı. "Dresden. Onları geri çağır."

Bradley'e baktım ve sonra karanlığa doğru seslendim, "Tamam çocuklar, teşekkürler. Sanırım her şeyi açıklığa kavuşturduk."

Hırıltılar kayboldu. Hiç ses yoktu ama Alfaların çekip oldukça emindim. En başta geldiklerini görmemin tek nedeni, kendilerini bana kasıtlı olarak göstermiş olmalarıydı.

Dediğim gibi. İyi insanlar. Ama kurtlar daha da iyi.

"Parçayı kaldır," dedi Bradley. "Şimdi."

Rudolph ona ters ters baktı ama . Sol kolumu indirdim ve rahatlardım, kalkanın göz kırpmasına izin verdim. Gözlerimiz alışmaya çalışırken hepimizi karanlık hatlara dönüştüren bir kasvet içinde bıraktı.

"Bunu yazıyorum Bradley," dedi Rudolph.

Bradley sıkılmış bir ses tonuyla, "Devam et," dedi. Karanlıkta henüz onu pek göremiyordum ama bana odaklandığını hissedebiliyordum. "Benim de bir kalemim var. Sebepsiz yere bir sivilin üzerini çizdin."

"Kimin sen?" Rudolph tısladı. "Dresden'in gitmesi gereken yerler var," dedi Bradley.

"Ne?" Rudolph sordu.

Bradley'nin sesi donuklaştı. "Aptal olma. İsteseydi bizi de geçse. Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın. Ve tetik disiplinin berbat."

Rudolph bir yemin savurdu ve sinsice uzaklaştı.

Yakışıklı adamın gidişini izledim ve sonra Bradley'e döndüm. Ona elimi uzattım. "Teşekkürler. Bunun için de özür dilerim."

Bradley ürperdi ve başını çevirerek benden yarım adım geri çekildi. "Sakın yanıma yaklaşma," dedi. Çenesini bisikletime doğru salladı. "Şimdi git ve yapman gerekeni yap. Ve benden uzak dur."

Dediğim gibi. Sahip olduğumuz tek ayna diğer insanlar.

Bradley'nin acı içindeki gölgeli haline çok uzun süre bakmadım. Cadı saati yaklaşmıştı.

Titan yakındaydı.

Bisiklete bindim ve pedal çevirmeye başladım.

Bölüm

Beş

gece yarısı Marccone Kalesi'ne doğru yuvarlandı. Her köşesinde yükseltilmiş bir kulesi olan devasa, blok taştan bir evdi. Gerçekten de mazgallardaki antik apliklerde meşaleler yanıyordu. Duvarlarda modern ve klasik zırhların karışımından oluşan muhafızlar görev yapıyordu. Binanın önündeki işe yaramaz otomobiller yan yatırılmış ve kale girişinin önünde eş merkezli birkaç bariyer oluşturacak şekilde yeniden düzenlenmişti. Kaleye girmek için ilk bariyerin bir ucundan başlayıp diğer ucuna kadar S çizgisi tarzında yürümeniz gerekiyordu ve tüm bunlar duvarlardaki silahlı Einherjaren'lerin bakışları altında yapılıyordu.

Haberciler gelip gidiyordu, hepsi bisikletliydi ve düzinelerce hareket ediyorlardı. Etrafımdaki havada da büyülü enerji titreşimleri vardı -büyüler ve koğuşlar hayata geçiriliyordu, uzun zaman alan önemli şeylerdi bunlar. Bu arada, kalenin üzerindeki havada, uçuşan kanatlı formlar *her yere üşüşmüştü*.

Korkutucu görünmüyordu.

Kalenin kapılarının iki yanında siyah deri ve postal giymiş uzun boylu birer kadın duruyordu. Saçlarının yanları kısa kesilmiş, tepeleri ise çok daha uzundu. Her iki kadın da, özellikle sert görünümlü siyah tırnakları dışında, görünür bir şekilde silahlı değildi ve gözleri sklera boyunca siyahtı ve uğursuz bir zekâyla parlıyordu.

Kapılara yaklaşırken yavaşladım ve iki çift simsiyah gözün dikkati silah namluları gibi üzerime yerleşti.

"Bakın kim gelmiş," dedim. "H ve M. Nasılsınız çocuklar?"

"*Seidrmadr*," dedi soldaki. Ona H diyeceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse onları birbirinden ayıramadım.

"Yıldız doğumlu," diye mırıldandı M. "Ben hâlâ onu parçalamamız gerektiğini düşünüyorum." "En mantıklı hareket tarzı bu," diye kabul etti H.

Çok çirkin görünümlü pençeleri olan dört el büküldü.

Bu ikisi Vadderung'un kişisel korumalarıydı ve beni korkuttular. Korkunç Tek Göz'ün son savunma hattı olacak kadar vahşi olabilecek herhangi bir şey, eğlence için uğraşmak isteyeceğim bir şey değildi.

Tabii ki. Zorbalara iyi tepki vermem.

"Yavaş olun hanımlar," dedim. "Yoksa mutlak sıfırda ne kadar iyi çalıştığınızı öğreniriz."

İki kafa keskin bir şekilde eğildi. "Kış Şövalyesi," dedi M.

H, "Mevsimsel döngünün en zayıf kısmında," diye belirtti.

"Sonlandırmadan önce içimizden birini etkisiz hale getirme ihtimali yüzde elli." "*Seidrmadr* ile çatışma yaklaşık yüzde yirmi beş ihtimalle sonuçlanır.

Müdürün kişisel savunmalarında yüzde indirim." "Kabul edilemez," dedi M.

"Kabul edilemez," diye hemfikir oldu H.

Çift, elleri ve pençeleri arkalarında, geçit törenine geri döndü. Gözleri beni görmezden gelerek gecenin etrafını taramaya devam etti.

"Şey. Sizi tekrar görmek de güzeldi," dedim. "Şu küçük tohum çanlarını sever misiniz yoksa Noel sepetinizde canlı fareleri mi tercih edersiniz?"

Bu bana tekrar dikkatlerini ve bir baş eğme daha kazandırdı.

"Levity," dedi H.

"Delilik," dedi M.

Ve sonra ikisi de bana doğru bulanıklaştı.

Hareketin ne kadar hızlı olduğunu anlatmak zor. Ellerimi havaya kaldırdım. Onları neredeyse belime kadar getirmiştım ki bir şey bana çarptı ve beni betona yapıştırdı. Yakın mesafeden havalı kornadan daha yüksek, tiz bir çığlık ve ardından yırtılma sesleri, hırıltılar geldi, ve . . . sıçramalar.

Bir saniyeliğine sersemlemiş halde yattım, nefesim kesilmişti, düzenli nefes alamıyordum. H, belki de üzerime çömelmişti, ayakları kaburgalarımın iki yanında, ellerinin topukları göğüs kafesimin üzerindeydi. Bana bakmıyordu. Bakışlarının yönünü takip ettim.

M, H ile tamamen aynı pozda çömelmişti, sadece bir pisliğin üzerinde duruyordu. Kolları dirseklerine kadar sıırsıklamdı ve kaldırımında bir metre genişliğinde bir daire vardı. Çemberin ortasında kalan, belki elli kiloluk doku ve kemikten biraz daha fazlasıydı. bazı pullar ve çok fazla eklemi olan bazı uzuvlar vardı, ama bir dakika önce orada ne tür bir yaratık olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendi vücuduma baktım. Belirgin bir kan eksikliği vardı. Sonunda nefes alabildim. O yaratık her , H ve M onunla ilgilenmeden önce sırtıma üç metre kadar yaklaşmıştı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. "Bir gözcü ve suikastçı," dedi H.

"Hızlı," dedi M. "Görmesi zor."

H başını salladı ve benden uzaklaştı. "Düşman hazırlanıyor."

M ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ellerinden siyah kan damlıyordu. "Levity, ha?" Dedim ona.

Ağzının bir köşesi titredi.

Vadderung'un insanları ne kadar sert olursa olsun, size zor anlar yaşatma şansı onları her zaman neşelendirir.

* * *

Şatonun çatısına çıkan merdivenlerin dibine geldiğimde Ramirez, "Harry," dedi. "*Dios*, ?" Durakladı ve "Eline ne bulaştı böyle?" dedi.

İçimi çektim. "Bir çeşit kazıyıcın var mı?"

Merdivenlerden bastonuna dayanarak yanıma geldi, kemerimdeki bıçağa baktı, sonra bana baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Ayinle arındırılmış," dedim. "Zamanı gelene kadar kullanmak istemiyorum."

Ramirez bir an beni süzdükten sonra homurdandı ve cebinden bir çakı çıkarıp hafifçe vurarak açtı. Yakışıklı bir adamdı, esmer bir teni ve gözleri vardı, Kaliforniya'dan gelmiş bir İspanyol'du. Bıçağı çevirdi, ağzından tuttu ve sapını bana uzattı. "Ne olduğunu duydun mu?"

"Evet," dedim ve bıçağı aldım. "Gidip bazı aletler almam gerekiyordu." Elimdeki siyah yapışkanı kazımaya başladım. Aslında yanmadığından ve bunun sadece benim hayal gücüm olduğundan oldukça eminim, ama soğudukça

balın kıvamını ve yapışkan özelliğini almıştı ve sakatat gibi kokuyordu. İlerlemem kuşkuluydu.

"Bıçak sende kalsın," dedi Ramirez, yüz ifadesi belli belirsiz mide bulandırıcıydı. "Teşekkürler," dedim ve ses tonumu sakın ve doğal tutmaya zorladım kendimi.

"Yaşlı adam nerede?"

"Çatı, diğer herkesle birlikte," dedi. "Herkes gelen tüm yardımı getirmek için acele ediyor. O alanda pek becerim yok. Kendimi beşinci tekerlek gibi hissediyorum."

"Evet, . Çatışma başladığında şansımız olacak." Ramirez bastonuna bakarak yüzünü buruşturdu. "Doğru."

"Hey, en azından tekerlekli sandalyede değilsin."

"Doğru," dedi, daha parlak bir sesle. Sonra yüzü asıldı. "Harry, seninle bir şey konuşmam gerek."

"Bir konuşmayı başarıya ulaştırmak için her zaman en iyi yol budur," dedim sertçe. Karnımın zıplamasına aldırmamaya çalıştım.

"Evet, şey," dedi. Üstümdeki merdivene yanaştı, böylece gözlerimin içine olmasa da az çok yüzüme bakabiliyordu. "Bu gece nereye gittin?" demeden önce bir süre beni süzdü.

Karnım daha da gerildi. Her şeyin hissettim, yüz ifadem en iyi poker suratıma kilitlendi.

Carlos'un yüzünden pişmanlık geçti. "Benimle konuşabilirsin." "Ne?"

"Harry," dedi yavaşça, "sen ve ben arkadaşız, değil mi?"

"Gece yarısı çan seslerini birkaç kezden fazla duyduk," dedim. O da başıyla onayladı. "Ve birkaç kötü yer gördük."

"."

"Pekala. Belki de bir noktada bana bir arkadaş gibi davranmayı düşünmelisin."

Kendimi tamamen hareketsiz tuttum. "Ne?"

Carlos sesini alçalttı ama yine de gerginliğini korudu. "Beni küçük kardeş olarak görmek umurumda değil, Dresden, ama lanet olası bir aptal sanma. Neler olduğunu göremediğimi sanma."

Ona doğru baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Başın beladaysa," dedi, "yardıma ihtiyacın varsa benimle konuşabilirsin dostum. Benimle konuşmalısın."

"Nedenmiş o?" Dedim.

"Çünkü büyük ve lanet olası korkunç şeyler oluyor," dedi Carlos, sesi sertti. "Bıçaklar ortaya çıkıyor ve benim işim onların Beyaz Konsey'in sırtına saplanmasını engellemek. Çünkü size korkunç şeyler yapan korkunç yaratıklarla yakın ittifaklar içindesiniz ve bunu neredeyse hiç kabul etmiyorsunuz. Ve çünkü çok fazla güce erişimin var ve çok fazla zarar verebilirsin dostum. Seni tanıyorum, Dresden. Seni seviyorum. Ama şu anda tehlikede çok fazla şey var."

"Bu bir tehdit mi?" Ona sordum. Olması gerekenden çok daha nazik bir şekilde .

"Eğer ben ," dedi, "başkaları da görebilir. Konuş benimle. Sana yardım etmeme izin ver, Harry."

Bir an durdum ve düşündüm.

Ramirez zorlu bir müttefikti. Ve, Tanrım, yanımda yetenekli bir büyücü olması güzel olurdu. Ramirez, Muhafızlar'ın genç üyeleri arasında popülerdi. Onun yardımını alırsam, onların da yardımını alırdım.

Ama Ramirez aynı zamanda müesses nizam arasında da popülerdi. Kabul ediyorum, orada müttefiklerden tamamen yoksun değildim, ama zaman geçtikçe Carlos yeni nesil Gardiyanlar için yeni bir ideali temsil başlamıştı - daha önce gelenlerden daha merhametli, araştırmada daha hızlı ve sonuçlandırmada daha yavaş, ama Sihir Yasalarına ve Beyaz Büyücülük Konseyi'nin güvenliğine kendini adanmıştı.

Arkadaşım Carlos bana çok yardımcı olabilirdi ama Müdür Ramirez'e gerçeği söylersem, Thomas'la olan ilişkiyi Üst Kurul'a bildirmekle yükümlü olacaktı. Her şey göz önüne alındığında, bunu yapmasının akılsızca olacağından bile emin değildim. Ama böyle bir şey olursa, kardeşimi buzdolabında da bırakabilirdim - Beyaz Konsey Thomas'la olan ilişkiyi asla ama asla kendilerine karşı kullanılabilecek potansiyel bir koz olarak bırakmazdı. Ya bu baskıyı önceden tersine çevirirlerdi ya da Yoksa kolu çıkarın.

Beyaz Konsey benim için hiçbir zaman kederden başka bir şey kaynağı olmamıştı. Carlos Ramirez benim arkadaşımdı.

Ama Thomas benim kardeşimdi.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum Los," diye yalan söyledim. "Mab için irtibat yapıyordum."

"İrtibat işleri," dedi Carlos. "Söylentilere göre başka bir şeymiş."

Lanet olsun Freydis'e ve onun aptal illüzyonuna. "Yıldızlar ve taşlar, burası bir İngiliz seks komedisi gibi," dedim. "Bak, burada saçmalıklar var

Mab ve Lara arasında oluyor. Ben olayları yönetiyorum." Bana kararsız bir bakış attı.

"Elimde olsa sana daha fazlasını anlattırdım," dedim. "Ama bu Kış'ın iç meselesi.

Ve dürüst gerekirse, bunun için zamanımız yok."

Ramirez gözlerini benden kaçırdı ve iç çekti. "Kahretsin, Harry."

"Hey, ben de en az kadar bundan hoşlanmıyorum," dedim. "Ama yaşlı adamla konuşmam gerek. Yapacak işlerimiz var."

"Evet," dedi. Yavaş bir nefes aldı ve sonra kararlı bir şekilde bir kez başını salladı. "Evet, öyle. Yukarı gelin."

Merdivenleri birlikte çıktık. Ramirez'in bir yanağında morluk oluşmuştu. Boynunda pelerininin onu sürüklediği yerde bağ izleri, keskin çürükler oluşmuştu.

Olması gerektiğine karar verdiğim yaralar. Ona yalan söylemeden hemen önce.

Lanet olsun.

Berbat hissettim.

Bölüm

altı

Y Biraz yeşil görünüyorsun, Hoss," dedi Ebenezer.

Yaşlı adam, Martha Liberty ve Rüzgârı Dinle ile birlikte kalenin çatısının bir köşesini tutuyordu. Martha Liberty tebeşirle çizilmiş bir çemberin içinde oturmuş, yarım düzine kadar poppet'le -bebekler, ruhların ölümlü dünyayla iletişim kurmak için canlandırabildikleri formlar- konuşuyor, sonra da elinde bir not defteri ve kalemle çemberin dışında gizlenen Müdür Yoshimo'ya net, kısa cümlelerle rapor veriyordu.

Rüzgârı Dinle kalenin köşesindeki mazgala oturmuş, bacaklarını kenardan sarkıtmıştı. Sandaletlerini çıkarmıştı ve ayakları boş boş sallanıyordu. Birkaç dakikada bir, bir tür hayvan çırpınarak ya da koşarak ona doğru geliyordu, çoğunlukla küçük kuşlar ve sincaplar. Cıvıldıyor ya da ötüyorlardı ve yaşlı şaman başını eğip ciddiyetle dinledikten sonra başını sallayıp sessiz cevaplar veriyor ve hayvan habercileri tekrar gönderiyordu. Vahşi Bill onun omzunda pusuya yatmış, sanki yeni bir dil öğrenmeye çalışıyormuş ve şansı yaver gidiyormuş gibi kaşlarını çatarak başını eğiyordu. Ayrıca mesajları da yazıyordu.

Her iki Gardiyan da notları yırtıyor ve her biri amatör telsiz kullanan Childs ve Riley ile aralarında gidip gelen Kıdemli Meclis Üyesi Cristos'a geri veriyordu.

"Teknemi birkaç saat boyunca elimden geldiğince çok çalıştırdım," diye cevap verdim. "Midem buna pek aldırmadı."

Yaşlı adam sesini alçalttı. "Senin için üzülmemi bekleme evlat. Sen lanet olası bir aptalsın."

Ebenazar vampirlerin Beyaz Saray'ını pek umursamazdı. Büyükbabam kardeşime "yardım etmeme" itiraz etmişti. Ona başka bir torunu olduğunu söylediğimde, buna da itiraz etmişti. Limandaki birkaç tekneyi batıracak kadar yüksek sesle itiraz etmişti ve bunlardan birinin *Su Böceği* olmamasının tek nedeni onu durdurmam ve bundan kurtulmamdı.

Etrafındaki öfke hâlâ serbest bırakılmamış bir şimşek bulutuydu.

Ama yaşlı adam aptal değildi. Ve bana doğaüstü çatışmalar söz konusu olduğunda nasıl mantık yürüteceğimi öğretmişti. Düşüncelerimin yönünü ve hangi önceliklerin geceyi atlatmamıza yardımcı olacağını biliyordu. "Sence onu ne kadar uzaktan tuzağa düşürebilirsin?" diye sordu bana.

Elimi yanımdaki bıçağa götürmemek için çaba sarf ettim. "Göl kıyısı. Eğer onu oraya götürürsek, menzile girmiş olur."

Ebenazar yüzünü buruşturdu. "Ve bu girişimde bulunmak için yeterince yakın mı?"

Başımı salladım. "Adanın söylediğine göre bu standart bir bağlama." "Hav," dedi Ebenazar nefes . "Bu işleri değiştirir."

"Neden?"

"Ethniu bir *Titan*, evlat," dedi. "Bir Titan'ı bağlamaya çalıştığını hayal edebiliyor musun?"

Mab?"

Ürperdim.

Ebenazar, "Güç ve irade bakımından bunun kat be kat ötesinde," dedi. "Böyle bir zihnin karşısına öylece çıkamazsın. Hele de Titanik bronzunu giymişken."

"Neden olmasın?"

"Bu şeyler ... Yaratılışı temel bir düzeyde etkiliyor," dedi. "Arkasında yeterli irade olduğu sürece, fiziksel dünyanın onun üzerinde çok sınırlı bir etkisi olacaktır."

Gözlerimi kısarak yaşlı adama baktım. "Yani yenilmez olduğunu düşündüğü sürece öyle mi?"

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. "Daha önce hiç bu şekilde özetlendiğini duymamıştım. Ama evet, bizim amaçlarımız için yeterince doğru."

"İnkâr zırhı," diye mırıldandım. "Cehennem çanları. Peki bunu nasıl aşacağız?" "Önce onu yumuşatmamız gerekecek."

"Nasıl?"

Yaşlı adam, "Sanırım bir sürü kavga çıkacak," dedi. "Onun iradesini yıpratın." Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Bunu bir grup çiftçinin zırhlı bir şövalyeyle dövüşmesi gibi düşün," dedi. "Şövalye bizden pek çok darbe alabilir ama o da aynı sertlikte ya da daha sert vuracaktır ve hiçbirimiz karşılık veremeyiz."

"Yani onu birden fazla saldırılabileceğimiz bir yere götürmeliyiz," dedim. "Sürü taktikleri. Biri dikkatini çeker, diğeri de bakmadığı bir anda ona vurur."

"Ve yeterince vuruş onu yıpratacaktır," diye yanıtladı Ebenezar. "Elbette zırhlı şövalye bunu biliyor. Yapabilirse bundan kaçınmaya çalışacaktır ama tamamlaması gereken bir hedefi var, bu yüzden güvenli olduğu yerde kalmayı göze alamaz. Ama bir yerde çok fazla kişi toplanırsak, Göz için cazip hedefler oluruz."

"Yani bu da diğer her şey gibi bir aldatmaca," dedim. "Onu yeterince sert bir yere bağlamak zorundayız ki iradesini yıpratmak kadar ona vurabilelim. Ama o da bunu bekliyor olacak, bu yüzden kendini ifşa etmeye karşı koyamayacağı kadar cazip bir hedef olmalı." Başımı salladım. "Bu bizim için iyi bir durum değil. Onun hata yapmasına güveniyoruz."

Mab aniden savaş giysisi içinde, kusursuz beyaz ve gümüşten bir pelerinin altındaki zırh kılıfıyla oradaydı. Saçları beyaz bulutlar ve ipek gibi pelerinin etrafına dökülüyordu.

"Sanırım, Şövalyem," dedi, "adanıza danıştınız?" Cebimden bağlayıcı kristali çıkardım ve ona gösterdim. "Mükemmel," dedi. "Ethniu'nun bu tehlikenin farkında olduğunu sanmıyorum. Ada ona poz verebilir. Profesyonellik diye bir kavramı yok. Kendisinden daha fazla hata bekleyebiliriz."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum.

"O *burada*," dedi Mab. "Herhangi bir şehri seçebilir ve büyük amacına ulaşabilirdi. Ama onun yerine burada."

Başımı eğdim ve anlamadan önce kaşlarımı çattım. "Çünkü sen buradasın," dedim. "Bu kişisel bir şey."

Mab'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Onun halkı ile Sidhe arasında eski bir hesaplaşma var. Eski bir nefret. Karşı konulması en zor olanı."

Göz ucuyla büyükbabama baktım. Yaşlı adam tepki vermedi.

"Benim yaptıklarımı yıkmak zorunda," dedi Mab. "Ve zayıflığımı göstererek akranlarımı ve müttefiklerimi uzaklaştırmaya çalışıyor - şimdi, yılın en kısa gecesinde, gücümün en düşük olduğu anda."

Çatının diğer tarafına baktım; Yaz ve Kış Leydileri, renkli ışık bulanıklıkları içinde bir görünüp bir kaybolan parlayan, kanatlı Küçük Halk sürüsünün ortasında duruyordu. Hem Molly'nin hem de Sarissa'nın gözleri kapalıydı ve dudakları mırıldanıyordu.

"İradesinin gücü göz önüne alındığında," dedim, "adanın o kadar da büyük bir tehdit olduğundan emin değilim. Yine de onu şişeye tıkan ben olmalıyım."

Mab bana neden Hava ve Karanlığın Kraliçesi olduğunu hatırlatan bir bakış attı; gözleri zincirler kadar soğuk ve griydi. "Her irade kırılabilir."

Biraz ürperdim. İçimden. Çünkü Mab'ın bunu görmesini gerçekten istemiyordum.

"Onun omuzlarında çok şey olacak," dedi Ebenezar sert bir sesle. " yüzden zamanı gelene kadar onu savaşın dışında tutmak çok önemli olacak."

Mab, Ebenezar'a bir bakış attı ve en teknik anlamda küçük bir homurtu olarak değerlendirilebilecek bir bakış attı. "Eğer dikkatli, hassas ve ölçülü bir enstrüman istiyorsan," dedi, "yanlış şampiyonu seçtin, Blackstaff."

Yaşlı adam Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ne ters ters baktı ve "Yine de" dedi.

"Dehşet bu şehrin insanlarını parçalamaya başladığında," dedi Mab sakince, "kadınları ve çocukları yardım için haykırdığında, onu dizginlemeye çalıştığını görmek beni eğlendirir."

Bir elimi kaldırdım ve Mab'a saygıyla, "O haklı. Eğer oyun bensem, zamanı geldiğinde hazır olmalıyım."

Mab bana içinde neredeyse acımaya benzer bir şey olan bir bakış attı. Ya da muhtemelen küçümsedi. "Sanki kendini ondan daha iyi dizginleyebilirmişsin gibi." Başını iki yana salladı. "Rahat ol Şövalyem: Seni tam da böyle zamanlar için, bir yıkım unsuruna en çok ihtiyaç duyulan zamanlar için seçtim."

"Ne?" dedim. Dedim.

Mab çoğu canavarın *yapabileceğinden* daha korkutucu bir şey yaptı. Gülümsedi.

Gerçekte.

"Harry," dedi, sesi neredeyse sıcaktı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren, gerçek yücelik potansiyeline sahip bir varlık gördüm." İnce, soğuk bir elini koluma koydu ve zaten yüzünde olan gülümsemeye gurur da katıldı.

yüzüne baktı. "Bunu de anlamaya başlamanın zamanı geldi. Ve bir kez anladığında, birlikte harika şeyler yapacağız."

Yaşlı adam aramıza girdi, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi ile benim arama. Ve granit gibi bir sesle, "O senin silahın değil, Mab" dedi.

Mab'ın gülümsemesi aç ve kurtvari bir aldı. "O *tam olarak* benim silahım," diye tısladı. "Kendi seçimiyle. Bu da *senin* halkının ona verdiğiinden çok daha fazlası. Ve onlar Sidhe'ye kötü ve hilekâr derler."

Gözlerimi kırıştırdım ve Ebenezar'a bir bakış attım. Yaşlı adam gözlerime bakmadı.

Mab alçak sesle ve eğlenerek güldü. Ebenezar'ın etrafından dolaştı ve bir elini, sahip olmaktan gurur duyulan bir arabanın çamurluğunda gezdirir gibi omzumda gezdirdi. "Savaş sırasında görüş alanında kalmak için elinden geleni yap, Şövalyem. Ve ne isen o ol. Ethniu ne o olacak. Başka bir alternatifi yok." Ebenezar'a başıyla selam verdi ve "Br-" dedi.

Hafifçe başlayıp hızla yükselen sert bir uğultu vardı. Düşünmeden hareket ettim. Sağ kolumu savurdum ve Mab'ı arkamdan iterken sol kolumu kaldırdım, iradem birleşerek öncelikle gökyüzünü hedef alan bir kalkana dönüştü. Kalkanı zar zor bir araya getirebilmişim ki, bir perdenin arkasındaki bir şey, yaklaşık bir alaca şahin hızıyla dalarak, görünmez bir güçle üç ayak yarıçapında bir alana sıçradı.

Ben izlerken bile, belki altı ya da yedi kilo et, çoğunlukla, parçalanmış bir perdenin arkasından belirdi ve kalkanımın küre şeklindeki düzleminden aşağı doğru yavaşça kaydı. Islak, tokat gibi bir sesle yere indi. O şeyin kalıntılarına baktım. Yarasa, kertenkele ve mürekkep balığı karışımı bir şeye benziyordu; lastik gibi, kösele gibi, gri ve pembe, çok uzun süre dışarıda bırakılmış kıyma gibi. Sanki bir tür zehir kesesi yırtılmış gibi kesinlikle kötü kokuyordu. Yaratık ölürken sarımsı mukus parçaları etini eritmeye devam ediyordu ve dokunaçları çırpınarak kalenin çatısına daha fazla madde sıçratıyordu.

Kalkanı temkinli bir şekilde indirdim ve çömeldiğim yerden kalktım. "Bu da neydi böyle?"

Birdenbire Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nin sırtıma yaslandığını ve onu tek kolumla, tam anlamıyla onursuz olarak tanımlanabilecek bir şekilde orada tuttuğumu fark ettim. Elimi hareket ettirdim.

aceleyle Sidhe hükümdarına baktı. "Sen iyi misin?"

Mab bakışlarını karşıladı, gözleri parlıyordu. Çabucak gözlerimi kaçırdım. Gözleri Ebenezar'a kaydı, gözlerinde muzaffer bir şey vardı ve mırıldandı, "Evet. Aferin Şövalyem."

"Yani, sen ölümsüzsün, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Neden bir korumaya ihtiyacın olsun ki?"

Taşların üzerinde püsküren sarımsı sümüşe doğru başını salladı. "Yaklaşan savaşta beni zayıflatmak ya da etkisiz hale getirmek için yapılmış bir şey, şüphesiz," dedi. "Ölümsüzlük önemli bir avantaj sağlar ama zekânın yerini tutmaz. Bunu unutma genç büyücü."

Ebenezar kaşlarını çattı ve ağzını açtı.

"Tuhaf bir nedenden ötürü gerekli olursa," dedi Mab yumuşak bir sesle, o daha konuşmadan.

Bir saniye boyunca ikisinin arasında gidip geldim.

Evet. İşlerin değişme zamanı geldi. Ethniu ve Fomor'u halleder halletmez.

"Corb'un suikastçılarını yorucu buluyorum," dedi Mab sakince. Başını sertçe sallamadan önce birkaç saniye düşünerek gözlerini kıstı. "Pekâlâ balık adam. Nasıl istersen öyle olsun." Parmaklarını şıklattı ve Molly'nin yanındaki Kızılkapak, sanki Mab adını seslenmiş gibi başını çevirdi. Uzun boylu, zayıf ve o hınzırca genç, uzun saçlı haliyle yakışıklı olan Sidhe savaşçısı hemen yaklaştı ve Washington Nationals beyzbol şapkasını çıkararak eğildi.

"Malks'ı gevşet," dedi Mab.

Vay anasını.

Malklar. Kediden çok kedi şeklinde olan kâbuslardı. Bir vaşak düşünün, sadece biraz daha uzun ve kalın, yaklaşık elli kilo ağırlığında, insan zekasına ve bir seri katilin kana susamışlığına sahip. Hayal ettiğiniz her neyse, eğer çok tuhaf şeyler yapmadıysanız, gerçeği daha kötüdür. Malk'ların taşı ve bazı metalleri parçalayabilen pençeleri vardı, doğaüstü bir gizlilikleri vardı ve yaklaşık olarak bir şempanze kadar güçlüydüler ve Hava ve Karanlığın Kraliçesi'nden bile emir almaktan nefret ediyorlardı.

İşi halledebilirler. Ama bu yolda sırf için pek çok insanın canını yakarlardı. Bu onların doğasında vardı. Eğer Mab bir sürü küçük

Chicago'da psikopatlar serbest kalırsa, ortalık kan gölüne döner ve kimin doğrandığı umurlarında olmaz.

"Bekle!" Dedim ki.

Mab'ın gözleri silah kuleleri gibi bana döndü.

Kızılkaplan bana iri gözlerle baktı ve sanki saklanmak için dalmaya hazırlanıyormuş gibi ağırlığını hafifçe benden uzağa kaydırıldı.

Ebenezar bile bana zihinsel kapasitemden şüphe eden bir bakış attı.

"Lütfen," diye ekledim aceleyle. "Daha iyi bir yolu var."

Mab'ın gözleri kısıldı. "Açıkla."

"Corb'a ve bu da kararlarını etkilemiş olabilir," dedim.

Hava yakın birkaç derece daha soğudu. Mab hareket etmedi.

"Malkları daha önemli bir şey için sakla," dedim. "İstiyorsun ki Bu Squidwards'ın icabına baktın mı? Bırak ben halledeyim. Ethniu ortadan kaldırılana kadar, Corb sadece kaynaklarınızı saptırabilir. Değil mi?"

Mab gözlerini kısıtı ve başını eğdi. Sonra dudakları kaskatı kesilerek, "Bebeklerin ağzından," dedi. Redcap'e doğru yaptığı bir hareket, en azından şimdilik, malkların indirilmesi emrini iletmek için yeterliydi.

"Sağlığınız ve mutluluğunuz için, Şövalyem, benim tasarımı için gerekli olmanız mükemmel bir şey. Ama bu saldırılardan daha fazlası olacak. Meseleyi kendi yöntemlerinizle halledin, yoksa ben kendi yöntemlerimle hallederim." Sonra geri çekildi ve başını hafifçe Ebenezar'a doğru eğdi. "İzninizle. Kız kardeşimin kuvvetleriyle koordine olmalıyım. Lütfen onu plan hakkında bilgilendirin."

Yaşlı adam çenesini sıktı ama yine de Mab'a saygıyla başını salladı. Kış Kraliçesi sanki bizi daha fazla ilgilendirmiyormuş gibi arkasını döndü ve Vadderung ile Mab'ın en yüksek vasallarından biri olan, Erlking olarak bilinen peri avcısı, goblinlerin efendisi ve Vahşi Av'ın ustasının Chicago haritasını incelediği masaya yaklaştı.

Erlking miğferini takmıştı ve miğferin gölgeleri yüzünü gizliyordu ama insandan daha uzun boyluydu ve avcı derisi ve zırhı içinde zayıftı. Vadderung ise yara izli, zayıf yüzü ve mükemmel çift göğüslü takım elbisesine eşlik eden çapkın siyah göz bandı ile eski bir deniz korsanına benziyordu. İkisi de savaştıkları için oradaydı.

Yutkundum ve çatıda etrafıma bakındım. River Shoulders kale duvarının dışından yukarı çıktı ve kendini çatıya attı. Koca Ayak binlerce kilo ağırlığında olmalıydı ama yere neredeyse hiç çarpmadan indi. Viktorya döneminden kalma smokini tırmanış sırasında biraz hırpalanmıştı; baldırları esnemiş ve pantolonunun alt paçalarını dikiş yerlerinden ayırmıştı. Orman İnsanı doğruldu, kürek büyüklüğündeki ellerini kaldırarak burnuna taktığı küçük gözlükleri dikkatle düzeltti ve Rüzgârı Dinle'ye başıyla işaret etti. Yaşlı 'nin saçları uzun örgüsü içinde her zamankinden biraz daha dağınık görünüyordu - yaşlı adam Beyaz Konsey'deki en yetenekli şekil değiştiriciydi ve muhtemelen ben adaya gidip gelirken o da dışarıdaydı.

Koca Ayak, şamanın yanında rahatça kamburunun üzerine çöktü ve ikisi sessiz, ciddi tonlarda konuşmaya başlarken Wild Bill, River'ın devasa kütlesinden endişeli bir adım geri çekildi.

Ben izlerken bile, bir grup svartalflar ellerinde aletler, direkler ve tel makaraları taşıyarak kalenin çatısındaki taşların arasından çıkıverdi. Yüklerini bırakmaya başladılar, gökyüzüne baktılar ve çatıdaki mesafeleri ölçmeye başlarken karanlık bir şekilde mırıldandılar, çalışırken özür dilemeden yüksek soyluları ve doğaüstü kraliyet mensuplarını yerlerinden ettiler - ve hepsi, Mab dahil, gerektiğinde şikayet etmeden hareket ettiler.

Hızlı ve etkili bir şekilde, metal taban plakaları çatının taşına vidalandı, direkler dikildi ve jiletli teller belki on fit yüksekliğinde bir gölgelik içinde tepeye gerildi. Ah. Svartalves, Corb'un uçan suikastçı yaratıklarının tehlikesini fark etmiş ve yaklaşma yollarını sınırlamak için adımlar atıyordu.

Bu svartalflar çok zeki. Mab'ın kendisinin bile şikayet etmemesine şaşmamalı. Dünyanın neresine giderseniz gidin, eğer işinizde iyiyseniz, bunu görecektir kadar iyi olan insanlar size saygı duyacaktır.

Yine de bu, ne kadar büyük bir belada olduğunun da bir göstergesi gibi görünüyor.

"Nasılsın, Hoss?" Ebenezar bana daha yumuşak bir tonda sordu.

"Um," dedim ve dudaklarımı yaladım. "Bir süredir bir şeylerle uğraştığımdan emin değilim.

daha önce bu kadar abartılmış bir şey görmedim."

Yaşlı adam . "Sanırım Chichén Itzá'nın küçük, sessiz bir çay partisi olduğunu anladınız."

"Hey, o sadece Konsey ve Kızıl Saray'dı." Bir hortlağın yanımdan geçip gitmesine izin vermek için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. O şey yarı vahşi haline dönüşmüştü.

Marcone'nin adamlarından almış olması gereken postaya sığmaya çalışıyordu. Bu şeyi gördüğümde içime tanıdık bir nefret saplandığını hissettim. Dikkatlice arka tarafa koydum. "Bu herkes."

Ebenazar hızlı bir kakhaha attı. "Herkes değil evlat. Yakın bile değil." Çatıda etrafına bakındı ve başını salladı. "Ama bu kadar büyük bir kargaşa yaşanmayalı uzun zaman olduğu izin veriyorum."

Orada öylece durup yaşlı adamla iş konuşamazdım. "Efendim," diye ağzımdan kaçırdım, "bu iş bittiğinde sizinle bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekebilir."

Ebenazar bana baktı. Gözleri granit gibiydi. "Konuşmanın sonuna geldik evlat. Hatırladın mı?"

Ona ters ters baktım ve ikimiz de aynı anda yere vurarak huysuzca yürümeye devam ettik.

Harita masasına vardığımızda Vadderung ve Erlking bize baktı. Vadderung hâlâ iş kıyafetini giyyordu. Erlking ise Rönesans kalma avcı derileri giymiş, koyu renkli bir zırh giymişti. Kalçasında bir av kılıcı vardı ve her zamanki boynuzlu miğferi bir kenara bırakılmıştı. Goblinlerin kralı, Mab'ın başlıca vasallarından biri olan bu adamın asimetrik, yaralı yüzü bir şekilde çapkınca yakışıklı olmayı başarıyordu. Onu son birkaç kez gördüğümde gerçekten büyük ve korkutucuydu. Şimdi daha çok normal bir insan boyutundaydı: Oldukça iri ve zarif bir profesyonel atlet gibi görünebilirdi.

"Ah, genç kurt," dedi Erlking yankılanan bir basso sesiyle ben yaklaşırken. "Onun senin öğrencin olduğunu fark etmemiştim, Blackstaff."

Yaşlı adam Erlking'e başını salladı. "Oh, bir süre için çoğunlukla kiralık bir eldi. Kendi başına yola çıkmadan önce birkaç şey öğrenmesi gerekiyordu."

Erlking kaşlarını çatarak başını eğdi. "Margaret LeFay'in tilsimini takıyor." "Annem," dedim.

Ebenazar bana keskin bir bakış attı. Yaşlı adam karşılıksız bilgi vermeye inanmazdı, en azından uluslar arasında. Bu da muhtemelen onunla konuşmayı ayarlamayı biraz daha zorlaştıracak ve girişimde bulunmayı sinir bozucu hale getirecekti. Süper.

Vahşi Av'ın şimdiki efendisi kaşlarını kaldırdı. "Margaret'in çocuğu mu?" demeden önce bir ileri bir geri baktı. Çok şey açıklığa kavuştu." Alaycı bir tavırla başını salladı. "Annenin zamanında başımı ne kadar ağrıttığını bilemezsin. Benim diyarıma yaptığın ziyaret şimdi çok daha anlamlı geliyor."

Vadderung başını haritadan kaldırmamıştı. Boğazını temizledi ve çekingen bir tavırla, "Beyler, işe mi?" dedi.

Masaya doğru eğildim ve gözlerimi kısarak haritaya baktım. Kenarlarını tutan kimyasal ışık çubuklarıyla iyi aydınlatılmıştı. Ağır sararmış parşömen üzerine sepya mürekkeplerle, eski İskandinav harita yapımcılarının tarzında, İskandinav rünik harfleriyle tamamlanmıştı.

Ve hareket ediyordu. Ben izlerken bile, X ile işaretlenmiş birkaç küçük mavi blok haritada işaretlenmiş sokaklarda yavaşça süzülüyordu. Sanki bir video oyunuymuşlar gibi eski zaman sanatına karşı keskin bir şekilde göze çarpıyorlardı.

"Taktiksel bir harita," diye not ettim. "Benim şehrimin."

Vadderung tek gözüyle bana baktı ve sonra tekrar yere indi. "Ne olmuş yani?"

"Böyle bir yapı oluşturmak için çok çaba sarf etmek gerekiyor," dedim. "Ve haritasını yaptığınız yerde fazla bulunmak."

"Çoğu kişiden daha fazla yerde olmak için çoğu kişiden daha fazla zamanım oldu" dedi.

Ebenazar kalın parmağını haritanın üzerine vurdu. "Bu neyi temsil ediyor?"

"Hafif piyade," diye Vadderung. "Çoğunlukla mevcut olanlar.

Marcone'nin adamları burada. Beyaz Saray'ın adamları orada. Yerel Fae güçleri orada."

Lake Shore Drive boyunca üç savunma pozisyonuna yayılmışlardı, böylece düşman karaya çıktığı her yerde onlara karşılık verebileceklerdi. İki büyük mavi daire haritanın iç kısımlarını işaretliyordu; biri burada, kalenin tepesinde, ikincisi ise Svartalf elçiliğinin üzerinde duruyordu.

Vadderung, "Yedek mevzilerimiz," diye belirtti. "Ağır müdahale kuvvetleri bu noktaların her birine yerleştirildi ve her ikisi de savunma pozisyonu olarak duruyor."

"Birkaç savunma mevzisini daha işaretlemen gerekiyor," dedim. Haritada onları işaret ettim. "İşte. Meleklerin Aziz Meryem'i."

"Kilise mi?" diye sordu Erlking kuşkuyla.

"Kilise," dedim. "En azından burada, Chicago'da. Orada gerçek bir inanç var. Buna inanın. Eğer geri çekilmemiz gerekirse, kapıları açacaklardır." "Peki ya ikincisi?" Vadderung sordu.

Parmağımı haritanın üzerine koydum. "Michael Carpenter'ın evi. Umut ve İnanç orada. İkisi de."

"İki cesur düşman," diye not etti Erlking. "Ve düşmüş kılıçlarla silahlanmışlar. Ama sadece iki tane."

"Orada her bir düzine koruyucu melek görev yapıyor," dedim. "Sör Michael'ın emeklilik paketinin bir parçası."

"Onları kullanmayı planlamıyoruz," dedi Vadderung mutlak bir kesinlik tonuyla. "Ne melekleri ne de Şövalyeleri. Hiçbir şekilde. Bay Günışığı dediğiniz varlık bu izinsiz girişten oldukça rahatsız olacaktır."

Vadderung'a kaşlarımı kaldırdım. Uriel için kullandığım lakaptan ona hiç bahsetmediğime emindim.

Vadderung bana çok mülayim bir bakış attı. "Yılda bir kez öğle yemeği yiyoruz." "Ah," dedim. "Şey. Eğer bazı kötü adamlar biraz fazla yürürlerse

Yakın, yakılacaklarından oldukça eminim. Elbette, Bay Günışığı da Anlaşmalıların çoğunun kötü adamlar olduğunu düşünüyor." Ben de ona katıldım. Ve onlardan biri olabilirdim. Gulyabanilere doğru ters ters baktım. "Ama insanları bir yöne doğru hareket ettirmemiz gerekirse, onları o yöne gönderebiliriz ve kurbağaların onları kovalamakta çok yavaş davranacaklarından emin olabiliriz."

Vadderung bana sertçe baktı. Yüzünde bir an için küçük, acımasız bir gülümseme belirdi ve kayboldu. "Kurbağalar mı?"

"Fomor, her neyse," dedim. "Yani, artık bu pisliklerle diplomatik ilişki kurmayı bırakabiliriz, değil mi?"

Masadaki diğer adamlar alçak sesle, gergin kahkahalar attılar.

"Kurbağalar," diye onayladı Ebenezar.

"Kurbağalar," diye yankılandı Erlking.

Vadderung'un gözleri parladı. Başını salladı ama bir şeyler mırıldandı ve haritanın kenarına dokundu ve gösterilen iki pozisyonun etrafında mavi daireler oluştu.

"Asıl sorunumuz," diye belirtti, "Ethniu. Tek sorun o olmasa da, o olduğu sürece zafer kazanmamız mümkün değil."

Erlking, son birkaç saat içinde bunu birkaç kez söylediğini belli eden bir ses tonuyla, "Titanik bronzunu giyiyor," dedi.

Bir elimi kaldırdım. "Sınıf katından bir soru. Bu tam olarak nedir?"

"Olimpos bronzuyla morditin eşsiz bir alaşımı," diye yanıtladı Vadderung. "Kinetik silahlar ona karşı çok az işe yarayacaktır. Elemental enerjiler daha fazlasını yapamaz. Zırhı fiziksel olarak delmek için ilahi statüde bir varlık gerekir."

"İlahi statü," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Şövalyeleriniz," diye Erlking. "Güçleri uygun kökenlerden geliyor gibi görünüyor."

"Bahsettiğiniz melekler bunu yapabilir," dedi Ebenezar. "Mordite, Dışarı'sı'nın en karanlık, en şeytani maddelerinden yoğunlaştırılır. Bir kez alışımlandığında, yaşamı yutmak yerine enerjiyi yutar. Isı, güç, şimşek, her ne varsa, hepsi onu giyen varlığın iradesiyle desteklenir. Bunu aşmak basit bir güçten daha fazlasını gerektirir."

Vadderung, "Doğru kaynaktan gelmesi gerekiyor," diye aynı fikirde. "Ve doğru sebepler için kullanılmalı."

Mab masaya doğru süzüldü. "Yeterince şeytani güç de bu işin üstesinden gelebilir," diye mırıldandı. "Nicodemus Archleone'nin Titanic'in bronzunu delip geçebileceğini söyleyebilirim."

Erlking, "Orada öylece durduğunu ve o varlıklardan herhangi birinin kendisine saldırmasına izin verdiğini varsayarsak," diye belirtti. "İlk olarak, o varlıklar bizim komutamız altında değil. İkinci olarak, saldırmayacaktır. Savaşacak ve büyük olasılıkla onları öldürecek."

Vadderung beş saniye boyunca Erlking'e kaşlarını çatarak baktıktan sonra, "Kasvetlisin," dedi.

"Sadece gerçekçi," dedi Erlking.

"Ona ulaşmak için bir sponsora ihtiyacımız olduğunu söylüyorsunuz," dedim. "Ve aslında buralarda hiç kimse böyle bir şeye sponsor olacak kadar güçlü ya da doğru frekansta değil."

"Kesinlikle," dedi

Mab. Yutkundu.

"Yani zırhı kırabilecek bir aletimiz yok," dedim. "Muhtemelen yok," dedi Ebenezar. "Bunun zor yoldan yapılması gerekiyor."

Mab başını salladı. "Mümkünse onu bulmalı, değilse de kendini göstermesini beklemeliyiz."

Erlking, "Bu da ona tepki vermemiz gerektiği anlamına geliyor," diye itiraz etti.

"Evet," dedi Mab. "Her şeyden önce uyumlu olmalıyız. O zaman onunla yüzleşmeli ve onu bize karşı güç harcamaya zorlamalıyız."

"Uh," dedim. "Bu acıtacak, değil mi?"

"Birçok kişinin ölmesini bekliyorum," dedi Mab. "Onu bir kez yakaladığımızda ezip geçmeli ve mümkün olduğunca zayıflattıktan sonra suya sürmeliyiz." Kocaman, parlak yeşil-gri gözleri bana doğru döndü.

"Şövalyemin iradesinin onunkiyle mücadele etmek için yeterli olduğunu ummalıyız."

Yutkundum. "Evet. Iskalarsam ne olur?"

Mab bana sabit bir şekilde baktı. "Son Titan'ın güleceğini ve tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapacağını düşünmeliyim. Bu şehri ve yoluna çıkan herkesi yok edecek."

Hoo oğlum.

"Yani her şey bana bağlı," dedim.

Ebenazar, "Senin için ağır işleri biz yaparız, Hoss," diye söz verdi. "Sen sadece işi bitir."

"Evet," dedi Mab. "Başarısız olma." Haritaya baktım.

O küçük mavi dairelerden birinde, muhtemelen şu anda uyuyan, Şövalyeler ve melekler tarafından izlenen küçük bir kız .

Ve benim tarafımdan.

Göğsüm biraz acıdı ve duyguyu daha sonra kullanmak üzere şişleyerek dikkatlice bir kenara koydum. Çocuğum için duyduğum dehşet onu daha iyi savunmamı sağlamayacaktı. Onu depolamak ve ona zarar vermeye çalışan şeyleri yok edecek büyüleri güçlendirmek için kullanmak yapabilirdi.

Aynen öyle, Harry.

Yap. Yapma. Başarısız olma.

"Her şey sırayla," dedim. "Pizzaya ihtiyacım olacak."

Bölüm yedi

G Pizza sandığım kadar zor değildi. Marcone Kalesi'nin mutfağındaki dondurucularda bir sürü donmuş malzeme vardı.

Aç Einherjaren, ve gaz hala iyi çalışıyordu. Böylece, yarım saatten biraz daha bir süre içinde, çatıya birkaç pizza teslim ettirdim.

Bu süre içinde yirmi suikastçı mürekkep balığı daha gökyüzünde süzüldü. Jiletli tellerle kaplı tente yüzünden dümdüz dalış yapamıyorlardı, bu yüzden koşuları o kadar hızlı değildi ama kararlıydılar. İçlerinden biri Childs'a yöneldi ve Marcone'nin adamlarından biri önünü kesmek için daldı. Boğazına bir dokunaç yedi ve çığlık atarak yere düştü.

Bir Einherjar tıbbi çantasıyla koşarak geldi ama yapılacak bir şey yoktu. Marcone'nin silahlı adamı o kadar sert çırpınıyor ve çırpınıyordu ki kırılan kemiklerin ve yırtılan kıkırdakların çıtırtılarını duyabiliyordum. Tek tonlu, tiz bir çığlık attı ve bu çığlık gittikçe sertleşerek devam etti; ta ki sayısız küçük yaradaki zehir boğazındaki eti eritip küçük bir kan pınarına dönüşene kadar.

Ve bu gecenin ilk ölümüydü.

Redcap bu iş için en uygun kişi olduğunu kanıtladı. Bastırılmış dokuz milimetrelik bir silahla, kedi gözleri yarı kapalı, tamamen rahat bir pozisyonda durdu ve bekledi. Oldukça rahat bir şekilde, yirmi kadar suikastçı canavarın on dördünü yere serdi. Pizza gelmeden önceki son mürekkep balığı Cristos'un sırtına çarptı ve onu çatıya fırlattı, ama giysisi en az benimki kadar ağır savunmalarla büyülenmişti ve Yoshimo'nun kılıcı mürekkep balığını Cristos'tan sekmeden önce ikiye böldü ve

yere düştü. Zehirden hiç almamıştı, bu yüzden hâlâ dövüşte olacaktı.

Pizzalar oraya ulaştığında, onları Beyaz Konsey'in dükkân kurduğu yerden mazgalların uzak tarafına götürmelerini istedim. Sonra Molly'ye doğru yürüdüm ve omzuna dokundum.

Molly postal giymemişti ve hâlâ kraken dövüşünde giydiği dalgıç kıyafetini giyiyordu. Bağdaş kurmuş, sırtı dik, avuç içleri dizlerinin üzerinde oturuyordu. Peri büyüklüğünde ama benim mürettebatımdan daha vahşi ve hırçın görünümlü Kış Fae'leri onun etrafında bir bulut gibi süzölüyor, birliklerin hareketini koordine ederken mesajlarla içeri girip çıkıyorlardı, diye tahmin ediyorum.

Bana bakmak için döndü ve bir an için olduğum yerde donakaldım. Bana odaklanması birkaç saniye sürdü, ifadesi derin odaklanmanın sıvı dinginliğine yerleşti. Konuştu, sesi zengin ve uykulu-duygusalıldı. "Ne oldu, şövalyem?"

Gözleri değişmişti.

Derin, buzul mavisini yeşili bir renkteydiler. Ve gözbebekleri şekil değiştirmişti. Sidhe'lerin çoğu gibi kedigillere dönuşmüşlerdi.

Birkaç kez gözlerini kırptıştırdı, yavaş yavaş bana odaklandı, içinde bulunduğu konsantrasyon durumundan çıktı ve bunu yaparken gözlerinin rengi tekrar değişti, doğal gök mavisine döndü, gözbebekleri tekrar dairelere dönuştü. "Bana bir saniye ver, Harry. Yaklaşık iki düzine konuşmayı takip ediyorum." Sonra nefes verdi, içini çekti, elinin ucunu kaşıdı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Redcap'e bir parmak salladım. "Onu birkaç dakikalığına ödünç almam gerekiyor. Bu kalamar şeyleriyle ilgili bir şeyler yapacağım ve itiraz edebileceklerini düşündüm."

Molly bir kaşını kaldırdı. "Ona güvenirmiydin?" "Ben sana güvenirim."

Molly bana baktı ve sonra başını salladı. "Elbette. Onunla git Red. Beni koruduğun gibi onu da koru."

Redcap başını Molly'ye doğru derin bir şekilde eğdi ve "Leydim" dedi. Sonra bana döndü, çekingen bir şekilde gülümsedi. "Sör şövalye, emrinizdeyim."

"Öyle olsaydın," dedim, "yapardım."

"Bana hayatını emanet etmek üzere olan bir adam için cesur sözler," diye düşündü Redcap.

"Sadece nerede durduğumuzu açıkça belirtiyorum," dedim.

Redcap sırtıttı. Şimdi düşününce bana Thomas'ı hatırlattı. İki metre biraz zayıf, koyu renk saçlı ve Sidhe'nin en tuhaf kalabalığa bile karışmasına izin verecek kadar yabancı bir güzelliğe sahipti. Panter gibiydi, sert kaslarıyla inceydi, hareketlerinde rahat ve akıcıydı ve savaştaki Sidhe'de olduğu kadar hiçbir yerde tanık olmadığım muazzam bir hız ve zahmetsiz bir zarafet yeteneğine sahipti.

Efsaneye şapkası kırmızıydı çünkü onu güzel ve parlak tutmak için sürekli kurbanlarının kanına batırırdı. Kış Sarayı'ndaki en üretken katillerden biriydi ve son Kış Leydisi'nin ölümünden beri yıldızı kanlı bir şekilde yükseliyordu.

Bir süre ona baktım ve "Seni son gördüğümde Maeve'in dünyayı mahvetmesine yardım ettiğini düşünürsek, kariyerinde oldukça olmuşsun" dedim.

"Yaptığım şey bu muydu?" diye sordu Redcap, ses tonu kurnazca değildi.

Durdum ve bir saniye ona baktım. Sonra dedim ki, "Cehennem çanları." "Ah," dedi Redcap sırtarak. "Maymun sonunda işi çözdü."

"Maeve için çalışmıyordun, değil mi?"

"Partiye geç kaldın," dedi Redcap, "ama sanırım sonunda oraya vardın." Tabancasını bacağına vurdu. "Mab beni yaklaşık otuz yıl önce Maeve'in sarayına yerleştirmişti. Kızına hizmet ederken ona bilgi veriyordum."

"Ve bana yaptığın her şey bana yardım etmek içindi."

"Ya da Maeve'e karşı gizliliğimi korumak için, evet," dedi Redcap. "Ya da eğlenceli olduğu için. Yaraladığım için özür dilerdim ama o sırada seni incitmek üç sebepten de kaynaklanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz senaryonun farkına varacağını ve uyumlu davranacağını düşünmüştük. Ama sen az ya da çok beceriksizce davrandın sanırım."

Bir saniye boyunca ona baktım. Sonra dedim ki, "Benimle konuşmak kimsenin aklına gelmemiştir herhalde."

Kızılkaplan eğlenerek, "Senin için bunu hecelelemek için harflerin kaç metre daha yüksek olması gerekiyor büyücü?" diye sordu. "Bu işte devam etmek istiyorsan alt metni okumayı öğrenmen en iyisi. Ayrıca. Mab Vahşi Av'ı bir ölümünün eline verip oynayacak değil ya." Başını iki yana salladı. "Kraliçeler arasındaki çekişme geri kalanımız için korkunç bir şey. Her biri bize reddedemeyeceğimiz emirler verebilir. Eğer bir kişi sadakatini koruyacaksa, iş görebilmek için durumları ve konuşmaları büyük bir dikkatle müzakere etmesi gerekir."

"Yani Maeve'e korumalık yapıyordun," dedim. "Ve onu ölüme götürmek için az ya da çok ihanet ettin."

"Bu gerekliydi."

"Şimdi de Molly'ye korumalık yapıyorsun."

"Bu benim ayrıcalığım."

"Peki ya Kış Leydisi'ne tekrar ihanet etmeniz gerekirse?" "Bunu hiç tereddüt etmeden yaparım," diye sakince cevap verdi.

"Eğer yaparsan," dedim, "başına gelenlerle ilgili hikayeler olacak."

Kızılkapak başını eğdi ve bana şaşkınlıkla baktı. "Benim konumumu anladığınızı sanmıyorum büyücü. Şu anda hizmet ettiğim hanımefendi, hala ölümlü olan birinden bekleyebileceğim en yüksek onay kriterlerini karşılıyor. Görevine özen gösteriyor, icraatında etkili ve düşmanlarına karşı uygun şekilde davranıyor. Böyle devam ettiği sürece benim desteğimi alacaktır."

"Peki ya zayıfladığı an?"

Kızılkaplan bana keskin köpek dişlerini gösteren küçük bir gülümseme verdi. "*Burası* Kışlık Saray. İnsan ona ne olacağını düşününce ürperiyor." Gülümsemesi hafifçe keskinleşti. "Ya da sana."

Ona ters ters baktım.

"Sadece nerede durduğumuzu netleştiriyorum," dedi, olabilecek en sinir bozucu şekilde. "Dürüst olmak gerekirse, sana karşı kişisel olarak hiçbir hissetmiyorum. İzninizle."

Silahını kaldırdı ve sol kulağımın yaklaşık on santim yanından bir mermi gönderdi.

Ben irkildiğimde, bir sıçrama sesi duyuldu ve mürekkep balığı şeylerden biri yerde çırpındı ve büküldü, durdu ve sızıntı yapan, kırık küçük bir canavar olarak öldü, likör kalenin taşlarını kıvılcımlandırdı ve cızırdadı.

Ortada hiçbir neden yokken müthiş bir şekilde kaşınan kulağımı ovuşturdum ve Redcap'e kaşlarımı çatarak baktım.

Tabancasını kaldırdı, gülümsedi ve "Leydimin emrettiği gibi. Devam et, büyücü."

Yüzümü buruşturdum. Sonra pizzanın kurulduğu siperlere doğru yürüdüm ve en azından birkaç yönden gelen suikastçı mürekkep balıklarına karşı korunabileceğim bir köşeye çömeldim. Redcap onu takip etti, benden yaklaşık on adım ötede durdu ve orada öylece durdu, silahı elinde bekliyordu.

İşe koyuldum. Cebimden çıkardığım bir çubuk tebeşir ve pizza gerçekten ihtiyacım olan tek şeydi. Çağırmlar sihirselsi açıdan oldukça basit işlerdi. Karmaşık olan çağırmların *sonuçlarıydı*.

Örneğin, dünyanın yarısının önünde bir varlığın gerçek adını kullanarak bir çağırma girişiminde bulunmak üzereydim. Lanet olsun. Bu sefer sözsüz yapmam gerekecekti. Yeterince düşük güçte bir büyüydü ve şansım yaver giderse sessizce yapmak çok fazla acı vermeyecekti.

Kelimeler ve sihir el ele gider. Büyü uygulayıcılarını tanımlamak için kullanılan kelimelerin yarısı temelde *konusmacı* anlamına gelen kök kaynaklara dayanır. Bunun bir nedeni var. Büyü esas olarak kafanızda gerçekleşir, duygularla beslenir ve konsantrasyon, mantık ve ham irade ile şekillenir. Gerçek sihir yaparken herhangi bir anda beyninizden çok fazla enerji geçer, bu da ona gerçekten zarar vermeye yeter.

Beyninizi hasardan koruyan şeyin bir kısmı, belirli bir büyü kavramını sözcükleştirilmiş fonemlere "sarmaktır" - ve eğer size herhangi bir faydası olacaksa, bunu gerçekten aşına olmadığınız bir dilde yapmanız gerekir. Zihniniz ve düşünceleriniz için bir tür yalıtım sağlar. İstedığınız kadar sözcük kullanmadan büyü yapabilirsiniz ama bunun seğirmeler ve yönelim bozukluğuyla başlayan ve sonunda şiddetli nöbetler ve ölümle sonuçlanan sonuçları vardır. Zerre kadar akıllı olan hiçbir büyücü sihrini sessizce yapma alışkanlığı edinmez.

Ancak bu, sıra hile yapamayacağımız anlamına gelmez.

* * *

Bu noktada pizza yemli çember tuzak tamamen formaliteydi. Buna gerçekten ihtiyaç duymayacak kadar uzun süredir ve çok yakından çalışıyordum. Her şey ayarlandıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimi kapattım ve zihnimde tıpkı hayatta olduğum gibi konumlanmış ve yumuşak bir şekilde bir isim zikreden zihinsel bir imaj yarattım. İçine bir enerji fısıltısı akıttım ve görüntüyü tuttum, sessizce diz çöküp bekledim.

Uzun bir andan daha az sürdü. Havada bir çapak sesi duyuldu ve Redcap'ın gerildiğini ve silahını kaldırdığını gördüm. Avucumu sertçe ona doğru kaldırdım ve başımı sertçe salladım. Silahını indirmeden önce bir saniye boyunca bana sertçe baktı ve sonra tek gerçek vasalım geldi.

Tümgeneral Toot-Toot Minimus, yusufçuk kanatlarının tiz vızıltısıyla yaklaşırken her şeyden çok parlayan mor bir kuyruklu yıldızı andırıyordu. Yaklaştıkça etrafındaki nimbus, lavanta ve menekşe tonlarında karahindiba ipeğinden saçlarla taçlandırılmış atletik bir genç adam şekline dönüştü. Yaklaşık otuz santimden uzun olsaydı çok etkileyici bir figür oluşturabilirdi.

Toot ... düzgün giyinmemişti. Yıllar boyunca silah ve zırh olarak işine yarayan, oyuncak bebek kıyafetlerinden ve insan atıklarından yapılmış küçük kıyafetlerine alışmıştı. Ama şimdi Toot-Toot geliştirilmişti.

Morun koyu, neredeyse siyah bir tonuyla renklendirilmiş tuhaf görünümlü bir alaşımdan yapılmış tam bir gotik plaka zırh giyiyordu. Üzerinde yerel bir dağıtım zinciri olan Pizza 'Spress'in kurumsal logosunun altın işlemeyle süslendiği ve logodaki harflerle çevrili küçük siyah bir pelerin vardı: ZA LORD İÇİN.

Ellerinde her zamanki maket bıçağı ya da X-Acto bıçağı yerine, zırhıyla aynı metalden yapılmış, saplamaya ya da kesmeye uygun geniş başlı, boyu kadar uzun bir mızrak taşıyordu. Sırtında, kanatlarının arasında, yine aynı tür metalden bir koşum takımına asılı bir çift kısa bıçak vardı.

Toot bir grup peri habercisinden ustalıkla kaçtı ve doğrudan bana doğru geldi -çemberi tamamen görmezden geldi ve Redcap'in önünde göz hizasında havada cırtlak bir şekilde durdu.

"Avaunt, alçak herif!" diye bağırdı Sidhe savaşçısına. Bir periye göre Toot'un sesi kesinlikle kükreyen bir basso gibiydi. Diğer herkes için sesi sevimli bir çizgi film karakteri gibiydi. "Seni lorduma pis pis bakarken gördüm!"

Kızılkaplan gözlerini kıstı ve tembel bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Dikkat et ufaklık. Önümüzde çok daha ilginç bir oyun varken senin için bir mermi harcamamayı tercih ederim."

"görmek isterim!" diye homurdandı Toot, küçük bir daire vızıldadı ve bir çizgi film figürünün toz bulutu gibi ışık zerrecikleri saçtı.

Ben izlerken bile, uçuşan bir gölge vardı ve ikinci bir kanat vızıltısının sesi duyulduğunda, neredeyse Toot'un boyutlarında, siyah fae zırhı içindeki ince bir figür Kızılkapak'ın hemen arkasında havada asılı duruyordu, küçük siyah mızrağının ucu Kızılkapak'ın boynunun arkasındaki deriye hassas bir hassasiyetle dokunuyordu. Mızrağı tutan peri dişiydi, soluk benizliydi.

tenli ve koyu renk saçlıydı ve gözlerinin etrafında çok fazla makyaj vardı.

"İyi düşün kocaoğlan," diye seslendi peri. "Bir gün onun sefil hayatına son verecek olsam da, dayanıklılığım devam ederken kolumu tümgenerale ödünç vereceğim."

Kızılkaplan'ın gözleri onun arkasına kaydı. Toot'a döndüklerinde, perinin dikkati dağılmıştı ve mızrağı Kızılkapak'ın gözünden kıl payı uzakta duruyordu.

"Lacuna bana *tapıyor!*" Toot tiz sesle bağırdı.

"Biz silah arkadaşınız," dedi Lacuna. "O zaman seni öldüreceğim." "Bu *aşk!*" Toot ısrar etti.

"Sen öldüğünde," dedi Lacuna, "dişlerini alacağım."

Toot genişçe gülümsedi. "Gördün mü? Beni *ben olduğum* için seviyor!" Redcap derin bir nefes aldı ve "Yuh!" dedi.

Ses ağzından çıkmadan önce her iki peri de bir düzine metre geriye kanat çıırttı.

"Dresden," dedi Redcap, biraz ağlamaklı bir sesle.

"Tümgeneral," dedim, "Lacuna, geri çekil. Bu gece, o benim düşmanımın düşmanı."

Toot nefesini tuttu ve mızrağını daha sıkı kavradı. "Çifte düşman!"

Lacuna vızıldayarak Toot'un yanına geldi. "Hayır, aptal. Bu onun şu anda bir müttefik olduğu anlamına geliyor."

Toot mızrağını iki eliyle kavradı, kollarını kadar açtı ve mutlu bir daire çizerek vızıldadı. "Kız arkadaşım çok zeki!"

"Ben senin kız arkadaşın değilim," dedi Lacuna asık suratla. "Ben bir savaş esiriyim."

"Harry, söylemeliyim ki," dedi Toot-Toot, sesini sahnedeki sotto voce'a düşürerek, "bu *donmuş* pizza. Ne yapıyorsun?"

"Bu sembolik pizza," dedim. "Sembolik pizza berbat!" Toot bağırdı.

Lacuna, "Bunların hiçbiri senin için iyi değil," diye ısrar etti.

"Çocuklar!" Dedim ki. "Pizzalar -tüm pizzalar- tehlikede!"

Bu onların dikkatini çekti.

Toot-Toot dehşet içinde dönüp bana baktı. "Ne?!"

Lacuna'nın yüzü sevinçle doldu. "Ne!?"

Onlara Ethniu'nun kim olduğunu anaokulu seviyesinde, muhtemelen ucuz bir animasyonla anlattım. "Ve şimdi," diye bitirdim, "buraya herkesi öldürmeye geliyor."

insanlar."

"Hı-hı," dedi Toot, başını sallayarak, dinleyerek, tamamen destekleyici bir tavırla. "Ve ben," dedim.

"Hı-hı," dedi Toot, parlak bir şekilde, bekleyerek. "Ve bütün pizzacılar," dedim.

"!" Toot feryat etti. Dikey bir daire çizerek vızıldadı. "Oh hayır, oh hayır, oh hayır!"

"Bu dişlerin için kesinlikle daha iyi olacak," dedi Lacuna.

"Dişlerimi yıldızlar alıyor, kadın!" Toot böğürdü.

Lacuna şok olmuş bir halde nefesini tuttu.

"Buna katlanılamaz!" Toot trompet çaldı. "Buna katlanılamaz! Savaşmalıyız!" Sokağın üstündeki açık havaya fırladı, giderken dönüyordu, öfkeyle o kadar doluydu ki küçücük formu gittikçe daha parlıyordu.

"Savaşmalıyız!" diye bağırды ve tiz sesi kalenin taşlarını çınlattı.

"*SAVAŞMALIYIZ!*" minik kükremesi sokaklarda yankılandı.

Ve hiç beklemediğim bir şey oldu. Yıldızlar

Marcone Kalesi'nin üzerine düştü.

Bir an, komuta merkezinin telaşı devam ediyordu.

Ardından, bazıları Noel ışıklarının içindeki küçük parçalar kadar küçük, bazıları plaj topları kadar büyük olan parlayan ışıklar tepeden inmeye, evlerin köşelerinden ve yarıklarından çıkmaya, bahçelerden ve çalılardan yükselmeye ve ağaçlardan süzölmeye başladı. Birkaç dakika içinde, gölgeler ve belirsizliklerle dolu meşaleli gece, küçük kalenin etrafındaki tüm blokları çok renkli bir ışıltıyla yıkayan bir ortam aurorasıyla doldu. Bir avuç ya da düzinelerce değil, yüzlerce ve *binlerce* geliyorlardı ve her yönden daha fazlası toplanıyordu.

Toot-Toot'un etrafındaki belirli bir çemberde, peri savaşçılarının en iri ve en azılılarından otuz kadarı toplanmıştı; her biri liderleri gibi silahlanmış ve zırhlanmıştı, ince işlenmiş fae plakaları, küçük ve son derece keskin silahlar taşıyorlardı. Za Lordu'nun Muhafızları savaşa hazırды ama bundan daha fazlası vardı.

Daha önce hiç görmediğim, hatta adını bile duymadığım bir şeyi izlediğimi fark ettim.

Küçük Halk savaş için seferber oluyordu.

Pizza için.

Cehennem çanları.

Pekala.

İnsanları yaşadıkları yerle ilişkilendirerek davalarınıza her zaman destek buluyorsunuz sanırım.

"Aptallar," diye nefes aldı Lacuna. "Saklanabilir ve sonra da ölülerden istediğimiz kadar dış alabilirdik."

"Sen son derece ürkütücü küçük bir insansın," dedim. "Teşekkür ederim," dedi Lacuna ciddiyetle.

"Zırhı nereden bulmuşlar?" Ben sordum.

"Leydi Molly onu ve yeni silahları gün dönümünde birlikte teslim ettirdi," dedi.

Zırhına baktım. "Seninkine kaynaklanmış dikenli kancalara ne oldu?"

Burnunu çekti ve bana mağrur, iğrenmiş bir bakış attı. "General kendini kesmeye devam etti. Çünkü sonrasında onu sağlığına kavuşturmakla yükümlü olduğumu biliyordu. Bu gerekliydi."

"Toot ve Lacuna, bir ağaçta oturuyorlar," diye mırıldandım sırtarak. "K-I-S-S-

"

Lacuna'nın mızrağının ucu iki ön dişimin arasındaki boşluğa sıkıca indi.

"Bu büyüü tamamlamaya çalışırsan, büyücü," dedi, "bu mızrağı küçük diline saplarım."

Mızrağın bıçağı dudaklarımı kesmeden gülümsemeyi durduramazdım. Bu yüzden dişlerimi bir araya getirerek ve dudaklarımı onlardan ayırarak dikkatlice orada durdum ve "Tamam" dedim.

Görünür bir işaret yoktu ama Lacuna havada dönerek Za Lordu'nun Muhafızları'na katıldı ve ardından koordineli bir ışık çizgisiyle otuz tanesi birden kalenin çatısına doğru hızla indi ve klasik süper kahraman inişinde olduğu gibi, minik yumruklarını minik göğüs zırhlarına vurmak için doğrulmadan önce, rüzgar çanlarından oluşan bir koro gibi çınlayan faemetal ile aynı hızda yere çakıldı.

"Lordum!" Toot tiz sesle bağırdı. "Muhafızlarınız hizmet etmeye ve pizzayı savunmak için halkımıza liderlik etmeye hazır!"

Yukarı baktım ve ... gökyüzü minik ışıklardan oluşan bir çarkla doluydu, on binlerce, belki de yüz binlerce Küçük Halk, yarım mil genişliğinde bir hava alanında ve yavaşça dönüyordu, sanki tüm bu daire, tüm bu . . . minik fae pizzası, kasıtlı olarak, tam olarak ortalanmıştı.

Üstümde.

Küçük, karanlık şatoya ışık vurdukça konuşmalar ve sohbetler kesildi. Sessizlik çatıya yayıldı. Aşağı baktığımda Mab ve Hanımların bana küçük, bilmiş gülümsemelerle baktıklarını gördüm. Gulyabanilerden Beyaz Konsey'e, svartalflardan Koca Ayak'a kadar diğer herkes önce gökyüzüne, sonra da Küçük Halk'ın dönen mandala'sının odağına, diz çökmüş savaşçıların dizilişine bakıp sözümü bekliyordu.

Hepsi bana baktı.

Mab'ın gözleri şiddetli ve parlak bir gururla parlıyordu.

Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de işe koyuldum.

Küçük savaşçılarıma hitap etmek için dizlerimin üzerine çöktüm, tıpkı bir futbol kaptanının toplanması gibi. Ölü suikastçı mürekkep balığının cesedini gösterdim ve "Şu şeyleri görüyor musun?" dedim.

Toot hırladı ve Muhafız da onu takip etti. Çok sevimliydi. "Kötü adamlar bu şeyleri, onları öldürmeye çalışan büyük insanları öldürmek için gönderiyor.

Pizzayı koruyun," dedim. "Uçuyorlar ve bir örtü altındalar. Yardıma ihtiyacımız var. Sadece Küçük Halk bizi onlara karşı koruyabilir. Buraya ve svartalfların elçiliğine gelen bu yaratıkların önünü kesmek için bir tabur yerleştirilmesini istiyorum. Diğer herkes onları nerede bulursa avlasın. Halkınızın en küçükleri peçelere dikkat ederek bize yardımcı olabilir. Peçe altında dolaşan ya da sinsice hareket eden kötü adamlar görürlerse, onların üzerine çullanmalı ve büyüklerin onları görüp onlarla savaşmasını sağlamalıdır."

"Öldürün şunları," dedi Toot, düşmüş suikastçı mürekkep balığını işaret ederek. "Bu evi ve svartalfların evini koruyun. Sinsi kötü adamları da zavallı, aptal Biggun'lara gösterin."

"Aynen öyle General," dedim. "Yapabilir misin?"

Toot ayağa fırlayıp göz hizama kadar geldi ve Muhafızların geri kalanı da onunla birlikte geldi. Mızrağını omuzladı ve küçük bir yumruğu kalbinin üzerine vurarak faemetal'in tekrar çalmasını sağladı ve emir vermeye başlamak için döndü. Çılgınca el kol hareketleri yapıyor, benim zavallı iri kulaklarımın anlayamayacağı kadar hızlı ve tiz bir ses tonuyla konuşuyordu. Muhafızların tek tek üyeleri gecenin içine, yukarıdaki Küçük Halk bulutuna doğru fırladılar, etraflarında parlayan ışıklardan oluşan bir takımyıldızı topladılar ve farklı yönlere doğru hızla uzaklaştılar.

Birkaç dakika içinde etkileri görülebilirdi. Tek başlarına savaşamayacak kadar küçük olan kararlı Küçük Halk bulutları, küçük sürüler halinde fırlayan suikastçı mürekkep balıklarının etrafından dolanarak gökyüzünde ışık çizgileri oluşturuyordu. İlki görüldüğünde Toot'un kendisi de mızrağını sıkıca kavrayarak hızla dışarı fırladı,

Lacuna onun kanadında. Bir dakika içinde ikisi birden ölü bir mürekkep balığını uçurarak çatıya geri getirdiler ve gururla ayaklarının dibine bıraktılar. Zırhları ve mızrakları likörle lekelenmişti, küçük yüzleri memnun ve gururluydu. "Böyle mi?" Toot sordu.

"İyi iş, General," dedim kararlılıkla. "Hepsini uzaklaştıran ya da savaşı kaybedene kadar devam edin."

Toot-Toot acımasızca, "Pizzayı kaybetmeyeceğiz," dedi. Lacuna içini çekti.

Sonra ikisi birlikte gecenin karanlığına karıştılar.

"Etkileyici," dedi Redcap onlar gittikten sonra. Yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı ifadesiyle tabancasına baktı ve sonra onu sırtının alt kısmındaki bel kemerine yerleştirdi. "Hepsini bağlamayı nasıl başardın?"

"Ticari sırlar," dedim. *O* kadar çok Küçük Halk'a ödeme yapmak için ne kadar pizza gerektiğini düşünmemeye çalıştım. Belki de faturayı Marcone'ye gönderirdim. Teknik olarak onun aptal bölgesini savunuyorduk. "Seninle işim bitti."

Redcap gözlerini kıstı ama bana kibarca başını salladı ve kendi Küçük Halk ekibi aracılığıyla kendi iletişimini yürütmeye geri dönmüş olan Molly'nin yanına gitti.

Mab yaklaştı ve bir süre yanımda durup geceye baktı. Her dakika bir mürekkep balığının görebiliyordunuz. Yılın doğru zamanında kayan yıldızları izlemek gibi bir şeydi.

"Ölümlüler bir soru sorar," dedi bir süre sonra. "Korkulmak mı yoksa sevmek mi daha iyidir?"

"Cevabınızı tahmin edebiliyorum," dedim.

"Ve ben de seninkini. Yine de *seni* sevmiyorlar," diye düşündü.

"Tam olarak değil, hayır," dedim. "Ama sevdikleri bir şey buldum.

Onları birleştiren bir şey." Mab

bana boş boş baktı.

"Bir grup sevdiği bir şey etrafında bir araya geldiğinde," dedim, "bu bir şeyleri değiştirir. Birbirlerini nasıl gördüklerini değiştirir. Bir topluluk haline gelir. Parçalarının toplamından daha büyük bir şey."

Mab aydınlanmış görünmüyordu.

Başka bir şekilde açıklamaya çalıştım. "Topluluğun oluşturulması o topluluğa yatırım yapılmasını teşvik eder," dedim. "yaptıktan sonra da onu korumak için mücadele edeceklerdir."

Mab'ın kaşları anlayışla kalktı. "Ah. Psikolojilerinde bir zayıflık buldun ve onu manipüle ettin. Onlara bir kaynak sağladınız ve borçlarını üstlendiniz."

"Kendilerini farklı görmelerini sağladım."

"Nöromansi" mi? Sen mi? Bunun sonuçlarını düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

İçimi çektim. "Bak. Belki de bana güvenmen gerekecek. Bu ölümlü bir şey."

"Ah," dedi Mab küçümseyerek. "Yine de. Etkileyici bir gösteri. Sen Bu gece kendine çok güvenen birkaç varlığı korkuttu. Bunu eğlenceli buldum." "Evet, bir şekilde oldu işte," dedim. Yorgun bir şekilde Savaş alanları. Keşke bir sandviçim olsaydı.

Birden hapşırdım, o kadar sertti ki neredeyse başımı merona çarpacaktım. Bu zamana kadar buna alışmaya başlamıştım. Yorucu enerji dalgasının beni terk ettiğini hissettim, çağrışım noktasının maddeyi Nevernever'dan ölümlü dünyaya çektiği ve şekillendirdiği yeri hissettim. Düşen bir sandviçi savuşturmak için ellerimi tam zamanında başımın üzerinde havaya kaldırmayı başardım. Ön kollarımdan birinden sekti, kısmen bir omzuma kısmen de yere sıçradı - hemen ardından yapışkan ektoplazmaya dönüştü.

Mab bana sanki yemek masasında cenin bir domuzu incelemeye başlamışım gibi baktı. Başını yavaşça bir kez salladı ve "Tam da beni etkilemeye başladığın anda" dedi.

"Oh be," diye mırıldandım ve burnumu silmek için bir mendil çıkardım.

Aptal conjuritis.

İlk patlama gece havasında gümbürdediğinde nefesimi veriyordum. Herkes dondu kaldı.

Doğuda ve biraz güneyimizde bir alev sütunu havaya yükseldi ve gecenin içinde parladı. Patlamanın şok dalgası, çatıda durduğumuz yerde bile hissediliyordu, göğsümde bir şeyin itildiğini hissettim.

"Bu muydu . . . ?" Nefes aldım.

Mab kendini dikleştirdi, soğuk ışık alnının etrafında parıldayan zerreciklerden oluşan bir taç şeklinde toplandı ve arkasında minik kar tanelerinden oluşan bir peçe bıraktı. Havanın ve Karanlığın Kraliçesi yüzünü gece gökyüzüne kaldırıp, havada gök gürültüsünden çok, yeryüzünün içine süzülen ve görüş alanındaki her katı yüzeyden hafif bir müzikle yankılanan bir sesle konuştuğunda, çatıdaki tüm gözler ona döndü.

"Anlaşmalı uluslar," dedi Mab sakince. "Silahlanın. Chicago'nun ölümlü insanları, size tek güvenliğini sunan evlerinizde kalın. Düşman şehir için geldi."

Bölüm

Sekiz

M midemde küçük bir takla attım.

Bütün gece kafamın içinde bir yerlerde, bu kadar büyük olayların fark edilmeden geçip gidemeyeceğini düşünüyordum. Bu ölçekteki bir yıkım halının altına süpürülemezdi, bu kadar çok tanık susturulamazdı. Savaşta ne olursa olsun, kim galip gelirse gelsin, bir gerçek açıktı.

İşler değişecekti.

Ölümlülerin dünyası böyle bir şeyi kaldıramazdı.

Bunu bir süredir içgüdüsel düzeyde biliyordum, diye düşündüm, ama Mab'ın Chicago'nun ölümlü nüfusuna tamamen ve açıkça büyümlü yollarla hitap ettiğini duyana kadar bilinçli olarak işlememiştim.

Her şeyi ince tutmaya bile çalışmıyordu.

Tanrım, bu hayal edebileceğim en büyük kabus olma potansiyeline sahipti. -Ölümlü dünya, doğaüstüne karşı döndü. Bu çatışmadan doğacak savaş, barbarlığı yeniden tanımlayacaktı ve şimdiden gözlerimin önünde harekete geçmiş olabilirdi.

Elbette, Ethniu'nun istediği olsaydı, bu kesin olurdu. Bu yüzden onu burada, şimdi ve mümkün olduğunca çabuk durdurmamız gerekiyordu.

Ama ne olursa olsun, bu geceden sonra ölümlü dünya ile doğaüstü dünya arasında yüzyıllardır sağlam bir şekilde duran duvarlar yıkılacaktı. Yıldızlar ve taşlar, bunun ne anlama gelebileceğini kimsenin bildiğini sanmıyordum.

Odaklan, Harry.

Şehri kurtarın.

Titan'ı durdurun.

Sakın etme.

Ben cesaretimi meşgulken, Mab çoktan harekete geçmişti. Rüzgârı Dinle'yle sessizce konuştu ve yaşlı şaman başını ona doğru eğip Vahşi Bill'e bir şeyler mırıldanmadan önce ikisi arasında kısa bir konuşma geçti ve ardından eğilip binanın kenarından aşağı düşerek gözden kayboldu.

Bir kalp atışı sonra, büyük bir baykuşun süzülen, sessiz formu siperlerin altından havalandı ve patlamanın olduğu yöne doğru süzüldü.

Uzaklardan bir silah sesi duydum. Her zamanki şeyler değil, zaman zaman duyabileceğiniz, belki bir arabanın geri tepmesi olabilecek türden bir şey. Bu bir savaş filmi gibiydi, ölümcül patlamış mısır gibi çatırdıyordu.

Mab bir süre silah seslerini dinledi. Sonra Martha Liberty'çemberinin dışında durdu, sessizce konuştu ve poppetlerden birinin söyleyeceklerini dinledi. Oradan Lara Raith'in yanına uğradı ve her ikisinin de birkaç kez başını salladığı kısa bir konuşma yaptı.

Ebenezar durmak için sendeledi. Uzun bir süre gergin bir sessizlik oldu. Sonra boğazını temizledi ve "Nasılsın, Hoss?" dedi.

"Hareket etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedim. "Patlama, silah sesi." Rüzgârı Dinle'nin kaybolduğu yöne doğru başımı salladım. "Oraya doğru koşuyor olmalıyım."

Yaşlı adam . "Gücün en zor dersini hatırlıyor musun?" "Ne zaman kullanmayacağını bilmek mi?"

"Evet," dedi, sesi sertti. Bir merlonun üzerine yaslandı ve geceye baktı. Birkaç blok ötedeki bir yol fişegi çemberinden gelen ateş ışığı gözlüklerine yansıyor. Küçük Halk'ın bir başka suikastçi mürekkep balığını alt edişini izledi. "Pekâlâ. Bu savaşta doğru zamanda doğru yerde olmalısın. Bu da ağırlığınızı nereye atacağınızı bilene kadar geride durmak anlamına gelir."

Yumruklarımı sıktım. O haklıydı. Bunu biliyordum. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bundan nefret ediyorum, Hoss," dedi çok

kısıp bir sesle. Ona doğru döndüm ve dinledim.

"Seni her zaman böyle görmek. Çapraz ateşin en kötüsünde. Annenle de böyleydi. Diğer büyücülerden gittikçe daha fazla soyutlanıyorsun." Lara ve Mab'a ters ters baktı. "Kötü bir büyücüye yakalanmak

Kalabalık. Ne yapacağımı bilemedim. Ona ne diyeceğimi. Ya da." Öksürdü ve gözlerini kırıştırdı. "Kahretsin, Hoss. Yaralanmaya devam ediyorsun. Ve ben bunu durduramıyorum."

Ben de bir ya da iki kez gözlerimi kırpmış olabilirim. Sonra yanındaki merlona ve şöyle dedim: "Şey. Bazen kendimi bir şeylere olabilirim."

Gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Olayları nasıl bilmiyorsun ve bu bir gerçek."

"Belki de daha iyi bir öğretmenim olmalıydı."

Nefes nefese kaldı ve bana kısa bir süre ters ters baktı. "Ukala."

İçimi çektim. "Yanlış kararlar verdiğimi düşünüyorsun."

"Sanırım Mab ile yatağa girip de pişman olmayan birini tanımıyorum," dedi yaşlı adam hiç . "Gerçekten tehlikeli bir arkadaşın var, Hoss."

"Şimdiye kadar bana karşı oldukça dürüst davrandı," dedim.

"Evet. Ve bu senin gardını düşürmeni sağlıyor. Olması gerektiği gibi." Başını salladı. "O ölümsüz. Acele etmeyebilir. Her seferinde bir ağ teli dolayabilir. Seni ve çırağını da."

Molly'nin gözlerini düşündüm. Ya da belki de değil-Molly'nin kedi gözlü ve uzaylı gözlerini.

"Bu tehlikeli," dedim. "Bunu biliyorum. Gözlerimi dört açarak girdim. Mab özgür irademden ödün verirse, beni etkili bir silah yapan şeyi kaybeder. Hâlâ benim, efendim."

Yaşlı adam gümüş rengi gür kaşlarının altından bana baktı. Sesi hafifçe yumuşadı.

"Bunun üzerine çok fazla bahis oynuyorsun," dedi.

"Yanılıyor muyum?" diye sordum.

Çene kasları birkaç kez gerildi ve gevşedi. "Şereften düşmek var," dedi sonunda. "Bir de itilmek var. Ve sen de oldukça uzak bir çıkıntıda duruyorsun, Hoss."

"Benim seçimim," dedim. "Gözler açık."

Yaşlı adam . "Evet. hoşuma gittiği anlamına gelmez." "Ben de öyle," dedim içtenlikle. "Ama olan bu."

Mab'a bakarken gözlüklerinin arkasından gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Dışarı çıkmalısın."

"Molly olmadan olmaz," dedim.

İç çekti. "Sence Mab onu neden kandırdı, evlat?"

"Molly olmadan olmaz," dedim aynı tonda.

"Kahretsin," dedi. Ama bastırmayı bıraktı. "Bir sonraki hamlesi çivileri çakmaya başlamak olacak. Seni istediği gibi çivileyecek."

"Ne gibi?"

"Yüce Tanrı bilir, evlat. Sorumluluk, belki. Tanrı biliyor ya, yeterince biriktiriyorsun. Eğer bu tür şeyleri çok önemsiyor olsaydın, serveti seni ağırlaştırmak için kullanırdı. Güç, belki, nüfuz. Belki üstüne biraz bal döker. Ama her ne olursa olsun, ilk bakışta iyi görünecek ve seni daha sıkı bir tasma altına alacak."

"Efendim," dedim, "tarih bana tasmaların yarayacağını ne kadar gösteriyor? Herhangi biri için."

Sessizce homurdandı. "Mab lisede beden eğitimi öğretmeni değil, Hoss. Ya da bir grup endişeli, temkinli yaşlı aptal." Öksürdü. "Ya da seni çok fazla önemseyen yorgun bir çiftçi."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. Bana başını salladı.

"Anlıyorsun," dedi. "Senin için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım, Hoss. Yapmak zorundayım. Daha azını nasıl yapabilirim?"

"Siz inatçı, yaşlı bir belasisınız efendim," dedim içtenlikle ve üzüntüyle. "Daha iyi bilmesi gereken biri."

"Şey. Kendi derslerimi öğrenme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," dedi.

Bir patlama daha oldu, ama diğer tarafta, daha kuzeyde. Bu nedense daha yumuşak ve daha genişti. *Kapow*'dan çok *whoomph'a* dönüştü. Işık parladı ve bize çeyrek dakika boyunca bir şehir bloğundaki binaların gölgelerini gösterdi, ancak ışığın kaynağını göremedik.

Midem tekrar titredi, içimden bir huzursuzluk geçti. Ateş. Silah sesleri devam etti.

Çığlıkları duyacak kadar yakın değildik. Henüz değil.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Benzin deposu yükselmiş olabilir," dedim. Boğazım . Sesim cızırtılı çıkıyordu.

"Evet," diye onayladı yaşlı adam. Bana baktı. Sonra tek kelime etmeden elini cebine attı ve bir matara çıkardı. Bana uzattı.

Açtım ve kokladım, sonra yudumladım. Su. Dödüğümü minnetle ıslattım. "Bu svartalf elçiliğinden geldi," dedim.

Homurdandı. "Etri ve svartalfları o bölgede konuşlanmış durumda. O ve Arşiv oradan komuta ediyor."

"Ivy, ha?" diye sordum. "Onun tarafsız olduğunu sanıyordum."

Ebenazar, "Ethniu onu geri kalanımızla birlikte tehdidine dahil edene kadar öyleydi," dedi. "Arşiv kendini koruma ihtiyacının farkındadır ve eğer Titan gerçekten insanlığa boyun eğdirmek istiyorsa, sürecin bir parçası olarak okuryazarlığı yok etmelidir."

"Sanırım o kadar da değil," dedim düşünceli bir şekilde

Yaşlı adam bana baktı.

Omuz silktim. "Ivy ... o bizim tarafımızda. İnsanların tarafında. Temel düzeyde."

"Nasıl anladın?"

"Bilgiyi kaydetmek ve korumak için yaratılmış," dedim. "İnsan yok, bilgi yok. Kaydedecek ve koruyacak bir şey yok ve kaydetmek ya da korumak için bir neden de yok. Onun varoluşsal amacı . . . bizi gerektiriyor."

Ebenazar, "Bu çok fazla umutlanmamalıyım," dedi. "Ama bir şeylerin peşinde olabilirsin."

Redcap bir süreliğine çatıdan kaybolmuş olmalı, çünkü aşağıdan büyük siyah naylon bir ekipman çantasıyla geri geldiğini gördüm. Çantayı Molly'ye götürdü, Molly başını kaldırıp etrafındaki habercilik oynayan Küçük Halk'tan birkaçına el salladı ve ayağa kalktı. Çantayı ondan aldı, bize doğru taşıdı ve ayaklarımın dibine fırlattı.

"İşte," dedi. Bana baktı. "Bu tür bir iş için kendimi uygun hissetmiyorum. Git üstünü değiştir."

Ona kaşlarımı kaldırdım. Sonra eğildim ve çantayı açtım.

İçinde evdeki eşyalarım vardı. Bir kot pantolon, bir tişört ve enkorseli deri pardösüm. Silah kemerim de oradaydı, büyük, canavar gibi ateş eden tabancam ve çeşitli renklerde fişeklerle dolu bir palaska üzerindeki kında kısa namlulu bir tabanca vardı.

Molly, "Giyinin, Sör Şövalye," dedi ve bana göz kırptı.

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "Ben sadece giydirebileceğiniz kocaman bir Ken bebeğiyim, değil mi?"

"Leanansidhe dış savunmaya komuta ettiği için şanslısın," dedi Molly.

"Lea Teyze düzgün giyinmen için ısrar ederdi." Gülümsemesi soldu. Gözleri bir an için kelimeleri aradı ve

konuştı, onları dikkatle seçiyordu. "Harry. Bu gece senin için burada olmayacağım."

Durakladım ve ona baktım. "Ne? Neden?"

"Sana söyleyemem." Yüzünü buruşturdu, gözlerinde bir an için hayal kırıklığı vardı. "Ama bu gerekli. Ve bu ben olmalıyım."

Derin bir nefes aldım. Çekirgenin beni destekleyeceğine güveniyordum. Artık ölümsüz olan çekirge, Tanrı aşkına.

Öte yandan, bu Molly'ydi.

Bir süre gözlerine baktım. O ve ben birbirimizin ölçüsünü çoktan almıştık. Ve onda gördüğüm şey karanlık ve korkunç bir potansiyeldi, seçimlerine bağlı olarak iyilik ya da kötülük için kullanılabilecek bir güç. Sanırım asıl soru, artık seçimleri yapanın gerçekten Molly olup olmadığıydı. Hâlâ tanıdığım genç kadın olup olmadığıydı.

Bu konuda nerede durduğumu biliyordum.

Molly'm gitmesi gerektiğini söylediye, çok iyi bir nedeni vardı.

"Tamam," dedim. Ona göz kırptım. "Yani, lanet olsun, ama tamam."

Bir an için şaşkınlıkla iki kaşını da kaldırdı. Sonra ellerimi sıktı ve bana kısa bir aydınlık gülümseme verdi. Ebenezar'a başıyla selam verip arkasını döndü, parmağıyla işaret etti ve iyi eğitilmiş bir tazı gibi Redcap'i yakaladı. İkili aceleyle komuta merkezinden çıktı ve muhtemelen kaleyi terk etmek üzere aşağıda gözden kayboldu.

Ve kendimi bir an öncesine göre biraz daha yalnız hissettim.

Karnıma tam olarak kramp girmemişti ama gerginlik giderek artıyordu. İçimde titreyen huzursuzluk bir türlü dinmek bilmiyordu. Etrafımızda bir savaş başlarken biz orada bekliyor ve hiçbir şey yapmıyorduk.

Bir araba daha havalandı, bu sefer daha güneydeydi. Bir suikastçı mürekkep balığı, Lacuna mızrağını saplayıp Vadderung'un elinden on beş santim ötedeki harita masasına saplamadan önce çatıya kadar çıkmayı başarmıştı. Tek gözlü adam haritadan başını kaldırmadan homurdandı, mızrağı dalgınca çözdü, mürekkep balığını binanın kenarına fırlattı ve silahı küçük fae'ye geri verdi.

Takım elbisesi ve cübbesiyle ağırbaşlı ve ciddi görünen Büyücü Cristos geldi ve Ebenezar'ın kulağına sessizce konuştu. Yaşlı adam başını salladı, yumruğuyla omzuma vurdu ve diğer Kıdemli Meclis Üyesiyle sessizce konuşarak çatının bir köşesine doğru yürüdü.

Orada tek hiçbir şey yapmadan duramazdım. Naylon çantayı aldım ve spor salonunun yanındaki soyunma odasına götürdüm. Sonra başladım

soyunma odalarında ne yapılırsa onu yapıyor ve kıyafet değiştiriyordu. Kalabalık bir yerdi; kaleyi çevreleyen karartılmış şehirden hâlâ gelmekte olan Einherjaren'ler aceleyle giyer ve silah dolabından silahlarını alırlardı.

Küçük bir kutup ayısı büyüklüğünde bir adam dolabını çarpıp ayrıldığında iç çamaşırlarımla kalmıştım, hala bir koluna bir vambrace bağlıydı ve beni aniden soyunma bölümünde Gentleman John Marcone ile yalnız bıraktı.

Chicago'nun soyguncu baronu atletine ve pantolonuna kadar soyunmuştu ve şu anda gövdesini özel olarak uyacak kadar yakından kaplayan gelişmiş görünümlü bir malzemeden üst üste binen pullardan oluşan bir yeleğin bağlantılarını bağlıyordu. Onu daha önce sadece bir kez takım elbise giymemiş olarak görmüştüm ve o zaman da oldukça formdaydı. Marcone yaşına rağmen hafif-ağır sıklet bir boksör gibi yapılydı. Kollarının altında hareket eden kaslar yağsız çelik yapılmıştı. Ben onu izlerken, takım elbisesinin gömleğini silkti ve düğmelerini iliklemeye başladı.

"Giysinme sürecindeki bir sonraki adımı unuttun mu Dresden?" diye sordu başını kaldırıp bana bakmadan. "Yoksa bu bir tür garip cinsel keşif mi?"

Büyük bir asaletle pantolonumu teker teker giydim. "Soyunma odası muhabbeti mi? Gerçekten mi?"

"Senin takdir edebileceğin bir şey gibi görünüyordu."

Homurdandım ve giyinmeye devam ettim. Marcone bir silah kemeri taktı ve her kolunun altına bir tabanca astı.

"Seni daha önce gördüm," dedim.

"Ethniu'nun karşısında." Aslında bana bakmadan beni süzdü.

Kelimelerin tadı ağızımda acı ve lekeli kaldı ama "Bu cesaret ister" dedim.

Ağzının bir köşesi büküldü. "Ahh. Acımış olmalı." Başımı salladım ve çöp kutusuna tükürdüm. "Hiçbir fikrim yok."

Marcone takım ceketini aldı ve omuzlarını silkti. Kumaş, silahları göstermeden düşene kadar ayarladı. "Cesaret ile aptallık arasındaki farkı biliyor musun, Dresden?"

"Her sigorta eksperi hayır der."

şakama bir el salladı, sanki hak ettiği tek onay buymuş gibi. "Öngörü," dedi. "Herhangi bir eylemin uzun vadeli sonuçları bilinene kadar, hem cesurca hem de aptalcadır. İkiisi de değil."

"Eh," dedim, "bu gece kendine bir Schrödinger Madalyası kazandın sanırım."

Bir an için bu konu üzerinde düşünmüş gibiydi. "Evet," dedi bir düğmesini ilikleyerek. "Sanırım öyle yaptım." Durakladı ve bana baktı. "Sessiz kaldığını fark ettim."

"Belki de sonunda dersimi alıyorumdur."

" *bu* değil." Marcone kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Bunun olmasının tek yolu, açıkçası ... eğer siz orada olmasaydınız."

Peki, tamam. Bazen kötü adamlar bile az ya da çok haklıdır. Çenemi kapalı tuttum ve giyinmeyi bitirdim.

"Dresden," dedi Marcone, "her kadar kraliçenizle çalışmaktan keyif alsam ve iş uygulamalarını takdire şayan bulsam da, aramızda herhangi bir kişisel dostluk olduğunu sanmayın. Hem de hiç."

"Oh. Bilmiyorum."

"Mükemmel," dedi Marcone. "O halde, topraklarımı ya da Anlaşmalar kapsamındaki egemenlik haklarımı ihlal edecek şekilde ... tipik maskaralıklarınızdan herhangi birine girişmeniz halinde size ne kadar sert tepki vermek zorunda kalacağımı açıklamama gerek yok."

"Gerçekten mi?" Dedim. "Şu anda testosteron boyutunu mu karşılaştırıyorsun?"

"Bu gece ölmeye hiç niyetim yok, Dresden," dedi Marcone. "Ne de sahip olmak için savaştığım şeyi kaybetmeye. Ben hayatta kalan biriyim. Tıpkı senin gibi." Bana kibarca başını salladı ve çok sessiz, makul bir tonda konuştu ki , yüzeyin altında gürleyen mutlak granit için daha da ürperticiydi. "Sadece başladığım gibi devam etmek istediğimi bilmeni isterim. Bu geceden sonra da burada olacağım ve siz, Tanrı adına, saygı göstereceksiniz."

"Yoksa ne olur?" Ona hafifçe sordum.

Marcone'nin bakışları hiç de hafif değildi. "Mab'ın Anlaşmaları uyarınca haklarımı arayacağım. Ve o seni korumayacak."

Bağırsaklarımdan doğru soğuk bir ürperti hissettim. Marcone beni orada ölüme mahkum etmişti. Anlaşmalar uyarınca onun bölgesini birden fazla kez ihlal etmiştim. Sadece bunu daha küçük bir güce boyun eğmek istemeyen Beyaz Konsey'in gözüne sokmak istememişti.

Bu tür bir kanun ihlalinin cezasının ne olacağından emin değildim ama Mab'ın adalet anlayışı pek de ilerici sayılmazdı. Daha da önemlisi, onun adalet anlayışı neredeyse mutlaktı: Eğer onun yasalarını çiğnediysem, bu yasalar uyarınca cezalandırılmayı hak ederdim. Benim statüm

Kış Şövalyesi'nin beni idam etmeden önce çok daha fazla sinirlenmesi dışında onun için zerre kadar önemi .

Lanet olsun, Thomas. Neden beni böyle belalara bulaştırıyorsun?

"Dürüst olduğumuz sürece," dedim, "senin hâlâ bir pislik olduğunu düşündüğümü bilmen gerekir Hâlâ pek çok iyi insanın zarar görmesinden sorumlu olduğunu düşünüyorum. Ve bir gün seni yerle bir edeceğim."

Marcone bir an için bana sertçe baktı. Gözlerimden korkmuyordu. O da benim ölçülerimi almıştı ve ben onun soğuk, korkusuz özünü, insan formuna bürünmüş bir yırtıcıyı hatırladım. Sonra o da ürkütücü bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Bir kurt olsa kıskanırdı. "Mükemmel," dedi.

Sonra da gitti.

* * *

Tekrar çatıya çıktım, yaz gecesinin sıcaklığı ıslak ve ağır bir şekilde yüzüme vuruyordu. Pardösüm omuzlarımda ağır bir şekilde asılı duruyordu, gece için fazla sıcaktı, büyüyle aşılانmış deri etrafımda rahatlatıcı bir ağırlık oluşturuyordu. Asamı sol elimle kavradım. Bir kalçamda büyük .50 kalibrelik tabancam asılıydı. Ejderha Nefesi mermileriyle dolu kısa tabancamın kını da diğer kalçamda asılıydı. Müdürün pelerini, boğucu havada rahatsızlığımı en aza indirecek ama yine de Konsey'e bağlılığımı ilan edecek şekilde bir omzuma bağlanmıştı.

Çatının doğu ucunda Mab, Lara, Kıdemli Konsey, Vadderung, Erlking ve Yaz Leydisi sessiz bir grup halinde bir araya gelmiş, arkalarında da Nehir Omuzları belirmişti. Artık daha fazla ateşin aydınlattığı geceye bakıyorlardı ve gölden gelen rüzgar bize yanan lastik ve siyah dumanın uzak kokusunu getiriyordu.

Önümde oluşan gölgeye baktım. Pardösünün uzun, kabarık hatlarına. Asamın ince uzunluğu. Kulaklarımın biraz dışarı çıktığı, saçlarımın dağınık olduğu başımın dış hatları.

Bunu bir süredir yapıyordum. Toz bezi, personel ve tavır. Yani, bir noktada büyüdüğümü düşünebilirsiniz. Ama pek çok açıdan hâlâ yıllar önce kendi özel soruşturma işini açan o aptal çocuktum.

Bu çatının karşısında dünyamızın en büyük canavarlarından, efsanelerinden, hatta tanrılarından bazıları duruyordu. Birlikte durmuş geceye bakıyorlardı.

Korkmuşlardı.

Sakinliğin, kararlı eylemin, acımasız hesaplamanın, insanüstü gücün altında korkmuşlardı. Onlar.

Ve ben sadece kendimdim.

Derin bir nefes aldım.

Çatıya çıkıp onlara katılırken spor ayakkabılarım gıcırdadı.

Dirseğinin yanında durduğumda Erlking bana başıyla selam verdi. "Şimdi hareket ediyorlar," diye rapor verdi. İlk patlamanın olduğu yere doğru başını salladı. "Duydun mu?"

Silah sesleri çığınca bir hıza ulaşmıştı. Zaman zaman daha ağır mühimmatlar patlıyordu. Belki el bombası ya da başka bir şey? Askeri silahların pratikte nasıl kullanıldığına pek aşina değildim.

Erlking dikkatimi kuzeye ve güneye yöneltti. "İşte, şu karanlık alan, orada. Fomor'u etraflarında, kuzeye ve güneye doğru hareket etmeye zorluyorlar. Ateşleri görüyor musun?"

Baktım. Haklıydı. Ateşler, kuşatılmış mevzinin etrafındaki bir yolda yanmaya başlamıştı.

"Onlardan çok fazla var," diye nefes aldım.

Erlking başını salladı. ". Dikkatiniz dağılmasın. Bu savaş Corb ya da onun güçleriyle ilgili değil. Ethniu ile ilgili."

"Doğru," dedim, yangınların şehrim yayılmasını, gittikçe daha fazla yeri aydınlatmasını ve beraberinde bir duman bulutu getirmesini izlerken. "Doğru. Sakin ol."

Karnım ağrıyordu ve derinlerde bir yerde öfkeli olduğumu belli belirsiz fark ettim. Düşmanlar komşularıma, şehrim, evime zarar vermeye gelmişti. Onları yiyip bitirecek kadar sıcak bir ateş olamazdı. Ve ben orada hiçbir şey yapmadan öylece duruyordum.

Asamı kavrarken eklemlerim ağrıyordu.

"Temas!" diye bağırdı Einherjaren'lerden biri.

Vadderung hiç tereddüt etmeden yanında duran bir başka ebedi askeri işaret etti. Adam dev bir tabancaya benzeyen büyük silindirli bomba atarlardan birini omzuna kaldırdı ve yukarı doğrulttu. Üç kez ateş etti, *phoont*, *phoont*, *phoont* ve birkaç saniye içinde yukarıdan bir dizi işaret fişegi düşerek kalenin çevresine ışık yağdırmaya başladı.

iki ayaklı formlar vardı, gerçekten de gölgeler, sokaklarda, kaldırımlarda, bahçelerde sinsice ilerliyorlardı - ışığın üzerlerine düştüğü yerde donuyorlardı, daha derin gölgelerde hareket eden şekiller ise çok daha sinsi ve tedirgin görünüyordu.

"Hazır istasyonlar," diye seslendi Marcone'nin sesi. "Ateş etmeye hazırlanın."

Döndüğümde Chicago Baronu'nun, yanında Gard ve Hendricks olduğu halde hızlı adımlarla çatıya çıktığını gördüm. Vadderung'un yanında durmak için yanımdan geçerken beni görmezden geldi. "Bir saldırı gücü mü?"

"Hafif piyade sanırım Baron," dedi Vadderung gözlerini kısarak geceye . "Onların ileri unsurları. Gözcüler. Henüz bize güçlerini göstermediler."

Marcone başıyla onayladı. "Düşman bizimle çatışmaya girmediği sürece ateş etmeyin," dedi Einherjaren'lerden en yakını ve en uzun boylu olanına. Adam başını salladı ve emri sırayla ilettiler.

"Bekle," dedim. "Ne?" dedim.

Sokağın aşağısından, benim sokağımdan, kırılan camların sesini duydum.

Biri çığlık attı. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadım. Tiz ve çaresizdi. İnsan sesi gecenin durgunluğunda şaşırtıcı yüksek çıkıyordu.

O bir insandı. Dehşete düştüm. Benim sokağımda yaşayan biri.

Bir tabancanın, belki de birinin çılgınca panik ateşini duydum. Bir çığlık, insan olamayacak kadar sert ve tiz bir ses. Uzun bir uğultu, ardından bir ışık parlaması oldu ve kırmızı ve titrek bir şeyin caddenin yaklaşık yüz metre aşağısında bir arabaya çarptığını gördüm. Nefes nefese bir çeyrek saniye geçti ve sonra benzin deposu patlayan araba alev topuna döndü.

Kürklü ya da kürk giymiş figürlerin bir sıra kiralık evin açık ön kapılarına doğru koşuşturduklarını görebiliyordum. Bu tür mülklerde doğaüstü öneme sahip çok az eşik vardı, karanlığın güçlerine karşı çok az koruma vardı.

Korku ve öfkeyle midem bulandı. Vücudumdaki her içgüdü beni ileri doğru itiyordu. Kış Şövalyesi'nin mantosundaki yırtıcılığın bölgeselliği tam bir uyum içindeydi; şiddet, bölgemi savunma, düşmanlarımı parçalama ihtiyacı her kalp atışında damarlarımda atıyordu.

"İşte," dedim ve titreyen bir elimle işaret ettim. "Onlara yardım etmeliyiz." "Bu savaşta bizim rolümüz bu değil," dedi Vadderung.

Sokaktan bir Çıglık daha geldi. Bu sefer yanlış anlaşılma yoktu.

o.

Bu bir çocuk sesiydi, tek bir tiz nota. "Hoss," dedi

Ebenazar uyararak.

Göremiyordum. Görüşüm daralarak bir tünele dönüşüyordu. Göğsüm kabardı. Sol tarafıma baktım. Görüşümün tüneline, Mab ince, soluk bir beyaz ışık, gözleri parlak, kedi gibi, daralmış. Beni izliyordu.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedim, daha yüksek sesle ve daha sert.

Mab'ın dişleri göründü.

"Yapamayız," dedi Ebenazar. "Hoss, onlardan çok fazla var. Öğrenene kadar harekete geçemeyiz."

Çatıda etrafa bakındım. Sonra dedim ki, "canı cehenneme."

Ve aylardır yapmamak için her gün uğraştığım bir şeyi yaptım. Kış örtüsünün işini yapmasına izin verdim.

Kollarımı ve bacaklarımı savurarak bir sıçrayışta çatıdan aşağı indim.

Yere düştüm, vücudumun doğal bükülme noktalarında düşüşümü kırmasına izin verdim, öne doğru yuvarlandım ve vahşi doğadaki herhangi bir yaratık kadar hızlı ve emin hareket ederek koşarak yukarı çıktım.

Ağır bir gümbürtü duyuldu ve binlerce kiloluk River Shoulders yanıma indi, göğsünde tektonik bir ses çıkaran hevesli bir hırıltı fokurduyordu. Önümde başka bir araba patladı, alev topunun bir kısmı kiralık evin bir ucunu yakaladı ve alevlerle sardı. Belirsiz insanımsı figürler ön kapıdan içeri sıçradı.

Ben ve gerçek bir Kocaayak, biri diğerinden daha etkileyici olmak üzere aynı anda öfke kükremeleri çıkardık ve kendimizi işgalcilere doğru fırlattık.

Bölüm

Dokuz

■ yaklaşık 60 fitte kokularını aldı.

Vahşi, vahşi bir kokuydu, arka beynime çarpan ve omurgamdaki tüyleri diken diken eden bir şeydi. Hiç yırtıcı bir hayvanın inini kokladınız mı? Yaratığın kokusunun misk kokusu, idrar kokusuyla karışmış, biraz çürümüş et ve kırık kemiğin törpülenen kuruluğuyla iliğin hafif tatlılığı var.

Aynı yırtıcı hayvan kokusu istilacılara yaklaştığımızda da burnuma geldi - iri, kürklü vücutları ve boğumlu, kaslı uzuvları olan figürler. Saldırıya uğrayan evin önündeki kaldırıma çıktığımızda ilkinin iyice görebildim.

Neredeyse insana benziyordu. Derisi ıslak kül rengindeydi. Bir buçuk metre boyunda, belki de aceleyle çok yol kat edebilen birinin zayıf, gevrek kaslarına sahipti. Saçları yele gibiydi, vahşi ve uzundu, aralarında tüyler ve pençeler vardı. Bir geyiğin boynuzları ya kafatasından çıkıyordu ya da bir şekilde oraya bağlanmıştı. Uzun bir pelerinin üzerindeki kürkten ağır bir örtü, zayıf gövdesine bir tür koruma sağlıyordu ve elinde kararmış metalden uzun bir mızrak taşıyordu.

Biz yaklaşırken bile yaratık bize doğru döndü ve mızrağının ucunu yukarı kaldırdı. Alçak bir uluma sesi duyuldu ve yaratığın ellerinin etrafında kırmızımsı bir ışık titreşimi toplandı. Işık mızrağın yukarı doğru parladı, yol boyunca metale kazınmış bir dizi resme çarptı ve her biri sıralı bir flaşla patladı. Bir merminin bana doğru geldiğini fark edecek kadar zamanım olmuştu ki, mızrağın ucu kızıla boyandı ve kendimi yana attım.

Bir ıgık, uluma sesi duyuldu ve bir çöp tenekesinin yarısı büyüklüğünde bir asfalt parçası, on metre arkamda yanmış, kabarcıklı, alevli yol malzemesinden oluşan bir spreyl halinde havaya uçu.

Yuvarlanarak yere düştüm, koşarak yukarı çıkmaya çalıştım ve lanet olası Müdür'ün pelerinine takıldım. Kendimi yarı boğdum ve düştüm.

River Shoulders beni korumuştı. Yaratığın mızrağı bana doğru ilerlerken bile Koca Ayak hızlı bir adım attı, arazi lastiğı büyüklüğünde bir omuz indirdi ve yaratığa doğru koştu.

Yaratık bir trenin önünde duruyor olsaydı, daha iyi durumda olabilirdi. Yaklaşık yarım tonluk doğaüstü güçteki kas, herhangi bir dövüş sanatçısınınki kadar odaklanmış ve yönlendirilmiş, tam olarak hedeflenmiş bir enerji patlamasıyla yaratığa çarptı. Yaratığın vücudu paçavraya döndü, patlayıcı bir kemik kırılmasıyla geriye uçu - sadece elektrik hatlarına izin vermek için ciddi bir şekilde kesilmesine rağmen evin ön bahçesinde sağlam bir şekilde duran büyük bir yaşlı meşe ağacına çarptı.

Ağacın dibinde yere düşen şekil biraz şekilsizdi

River Shoulders evin önüne doğru döndü ve birinci kat pencerelerini tam anlamıyla paramparça eden bir kükreme çıkardı, ilkel bir ıgıktı ve Kış mantosunun bana söylediğine göre, göz ardı edilemeyecek bir meydan okumaydı, bunlar gibi ilkel bir şekilde bağı düşmanlar tarafından değil.

Bir taraftan hafif bir ses geldi ve gözlerim öne doğru kayarak yaratıklardan ikincisinin, ilkinden daha iri ve daha kaslı olanının, evin köşesinden, River Shoulders'ın görüş alanının dışından rahatça geçtiğini ve mızrağını Koca Ayak'ın sırtına nişan almak için kaldırdığını gördüm.

Hiç düşünmeden, secde pozisyonundan, karın kaslarımı sıkarak ve sağ ayağımın biraz sağına nişan alarak çektim. Harika bir görüş açısına sahiptim ve büyük .50 kalibrelik tabancanın noktalarını hizaladım ve bir kez bile tetiğı çektim. Kurşun yaratığın sağ elmacık kemiğini delip geçti ve sağ kulağının olması gereken yerin arkasında bir yerden çıktı.

. . ve o şey öfkeyle ıgık atarak bana doğru döndü, dudakları bir dizi kâbus iğnesi dışından geriye doğru sıyrıldı ve siyah mızrağını bana doğru savurarak üzerime atladı.

Cehennem anları.

Bu korkutucu olmalıydı.

Ama Kış mantosu gerçekten korkutmadı. Bunun yerine, o şeyin havaya sıçrayıp balistik bir hareket yapmakla ne kadar aptalca davrandığını fark ettim. Eğer bana doğru alçaktan, yılankavi bir şekilde gelseydi, onu vurmakta zorlanabilirdim, çünkü yönünü beklenmedik bir şekilde değiştirebilirdi. Havadayken Newton fiziğinin merhametine kalmıştı ve herhangi bir zamanda nerede olacağını tahmin etmek çok kolaydı.

İkinci kurşunu üç metreden boynunun üst kısmına sıktım ve yana doğru yuvarlandım. Ağır bir şekilde bulunduğum çimlere çarptı ve evin önündeki kaldırıma yığıldı, iğrenç kasılmalarla seğirdi ve ölürlen guruldama sesleri çıkardı.

Ayağa kalktım, asamı geri aldım ve River Shoulders'ın çığlığı evin içinden gelen birden fazla gırtlak tarafından yanıtlanırken sendeledim - tamamen insan çığlıkları olması mümkün olmayan çirkin çığlıklar.

Altı ila on arasında yaratık çığlık çığlığa üzerimize gelirken, ahşap pencere çerçeveleri ve içlerinde hâlâ asılı duran cam parçaları evin dışına doğru patladı. Görünüşe göre şimdiye kadar sıska küçüklerle savaşıyorduk, çünkü bu yaratıklar ilk ikisinden yüzde yirmi daha büyüktü ve daha uzun ve daha güçlü görünüyorlardı.

"Dresden! Bunlar Avcı! Çabuk öldürün onları!" River bağırdı. Evin ön kapısından çığlık atarak çıkan bir figüre doğru sıçradı. Kocaman ellerinden biri Avcı'nın mızrağının başını kenara itti. Diğer Avcının tüylü boynunu yakaladı ve sıktı.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun muzuyla eğlendiğini hayal edin. öyleydi, ama daha kırmızıydı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!" Çığlık attım. Kalkan bileziğimi temizlemeye ve kalkanımı kaldırmaya ancak zaman bulabilmişim ki üçü de o kara mızrakların uğultulu, alevli gök gürültüsüyle üzerime saldırdı. Ateş ve güç kalkanımı sardı ve havayı nefes alınamayacak kadar sıcak, duman ve boğucu gazla dolu hale getirdi. Sendeleyerek geri çekilmek zorunda kaldım. Avcılar bir duman bulutu tarafından kör edilmenin onları yavaşlatmasına izin vermediler. Mızraklar uğulduyor, sarsıcı güç ve ateş kalkanıma sıcıyor ya da beni tamamen ıskalayıp sokağın karşısındaki evlere çarpıyordu.

River havada süzülerek geldi ve başını benimkiyle aynı seviyede tutabilmek için çömelerek kalkanımın arkasına indi. Sağ elinden dağınık bir şey düşürdü: Avcı'nın gri cesedi, kafası hariç. "Bak," dedi.

Yaptım. Gözlerimin önünde ceset soldu ve küçüldü, sanki içi hava dolu bir deriymiş gibi söndü. İçinden enerji fişkırdığını hissedebiliyordum, neredeyse hissedilemeyecek kadar hızlı hareket eden bir şey.

Ve diğer Avcılar ilkel bir öfkeyle tekrar çığlık attılar. Daha yüksek sesle.

"Her düşen, gücünü sürü arkadaşlarına verir." Nehir Omuzları hırladı. "Çabuk olun!"

Bir tarafa döndü ve tek bir hamlede elli metre sıçradı, iki kocaman yumruğu da boyu bir metreden uzun olan Avcı'nın üzerine indi. İki kez vurmadı. Nehir Omuzları bir şeye çarptığında, o şey yere düşer ve orada kalırdı. Sürü yeniden ulurken o hiç yavaşlamadan dumanın içine doğru ilerledi.

Dumanların arasından bir Avcı çıktı ve sanki tellerin gibi kalkanımın üzerinden atladı. Kalkanı dumanın arkasındaki sürü arkadaşlarına doğru tuttum, büyük Smith & Wesson ile onu takip ettim ve yere inip mızrağıyla dönerken tetiği çekmeye başladım.

İlk mermi onu tam ortasından vurdu ve büyük, yavaş mermi gözünü kırpmasına neden olmasa bile onu sendeletti. Hırladı ve mızrağı bana doğru itti, ama tekrar ateş etmek için yeterince zaman kazanmışım ve ağırlığını itmeye veremedim, ikinci mermi daha aşağıya isabet etti ve omurgasını almış olmalı, çünkü gevşek bir şekilde yere düştü-

-Bir elinin parmaklarını toprağa batırdı ve diğer eliyle mızrağı yüzüme saplayarak çığlık .

Eğildim ve tabancanın namlusuyla mızrağın başına vurarak kıvılcımlar çıkardım. Sonra nişanımı aldım ve son mermimi bir metre öteden alnına gönderdim. Başı geriye düştü ve sonra gevşekçe tozun içine yuvarlandı, vücudu çoktan kurumuş ve akıp gitmişti.

Ve sürü çığlık attı. Daha yüksek sesle. Daha derinden. Daha sert.

Silahı kılıfına soktum ve kalkanı bırakıp dumandan öğürmemeye ve boğulmamaya çalışarak bir tarafa daldım. River'ın ele geçirdiği anlaşılan bir Avcı'dan geriye kalan kürk ve deri yığınının takılıp düştüm. Dengemi toparladığımda, benden neredeyse bir karış daha uzun ve kasları dalgalanan korkunç bir Huntsman ikonunun dumanın içinden çıktığını, ağır metal mızrağını bir geçit töreni mareşalinin sopasıymış gibi döndürdüğünü ve kafama doğru savurduğunu gördüm.

Böyle bir gücü engellemek mümkün değildi. Deneseydim asam paramparça olurdu. Eğilip geri çekildim ve ikinci darbeyi zar zor hissettim.

Huntsman tam zamanında yanıma yaklaştı ve kendimi yolumdan çekebildim. Mızrağı, kot pantolonumun paçalarından alt kenarını kesecek ve ayakkabımın tabanının yan tarafında bir kesik bırakacak kadar yaklaştı.

Dumanların arasından iki Avcı daha çıktı, devasa ve. Biri kara mızrağını kaldırdı ve bana doğru fırlattı. Diğer sadece saldırdı, ellerini uzattı, pis tırnakları pençelere benziyordu.

Mızrak sol omzuma saplandı. Ucu pardösümün büyülenmiş derisiyle buluştuğunda, silahtaki ve giysideki enerjiler karşılaşp çarpıştığında ani bir kıvılcım yağmuru oldu. Darbe ağır bir sopayla vurulmak gibi şiddetliydi ve Kış mantosunun acının yerine koyduğu nötr beyaz gürültü hissinin patlamasıyla beni bir tarafa savurdu.

Avcılardan biri insan mızrağı saldırısıyla bana doğru fırladı ve sağ pazuma isabet etti. Hemen hemen aynı anda, kötü tırnaklı olan tam tersi bir açıdan bana doğru uçarak geldi. Sadece inciklerime isabet etti.

Sert bir şekilde düştüm.

Kış mantosunun etkisi olmasaydı beni ve nefessiz bırakacak bir his patlaması oldu. Her neyse, aşağı inerken bükölüp kemiklerimin kırılmasını önleyecek kadar farkındalığımı korudum ve bir kez vurduktan sonra nefesimi tuttum, irademi çektim ve "*Repellere!*" diye bağırdım.

Çıplak, görünmeyen bir güç yarım bir küre halinde içimden patladı; kalın, ağır bir enerji dalgası Avcıları kaldırıp havada bir düzine metre geriye fırlattı. Giderken zarif yaylar çizerek büküldüler ve her biri bir tür büyük çirkin kedi gibi dört ayak üzerine düştü.

Onlar gelene kadar ayağa kalkmışım ama omzum pek iyi çalışmıyordu. Çıktığından oldukça emindim.

Avcılardan biri yaban domuzu gibi bir ses çıkardı ve mızrağını indirip başka bir patlamaya hazırlanırken diğerleri bir tarafa çekildi.

Tabancayı kınından çıkardım, kaldırırken çekiçlerini geriye doğru ittim ve iki namluya birden Ejderha Nefesi sürdüm.

Dragon's Breath özel bir av tüfeği mühimmatıdır. Normalde esas olarak sert magnezyum saçmalardan oluşur.

Ama Molly'nin adamları bu mermilere beyaz fosfor eklemişlerdi.

Koç silahından ikiz ateş topları fırladı ve kurşun Huntsman'ın üst yarısını yanan magnezyum ve beyaz fosfordan oluşan beyaz-sıcak saçma bulutlarıyla kapladı.

Yanan metal, yaratığın etinin derinliklerine gömüldüğü için yanmaya devam etti ve Avcı ile etrafındaki bir buçuk metrelik çimenlik alan alevler içinde kalarak yaratıktan kulak zarımı patlatacakmış gibi bir çığlık yükselmesine neden oldu. Korkunç bir şekilde çırpındı, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmeden önce küçük bir daire çizerek sendeledi.

Arabanın silahını bıraktım, diğer üçüne doğru döndüm ve kalkanımı tekrar kaldırmaya başladım ama içlerinden biri bu sefer daha yüksek bir girişimde bulunmuştu ve boynuz saplı küçük bir bıçak pardösümün eteğinden yuvarlanarak kalçama saplandı.

Acı, sanki bıçak beyaz ateşteymiş gibi içimi yaktı. Acı, günlük deneyimlerimde uzun zamandır olmayan bir ziyaretçiydi ve aniden gelişti ciğerlerimdeki rüzgârı emdi. Ateş bacağıma kızgın bir metal çubuk gibi deldi. Beni iliklerime kadar yaktığını hissedebiliyordum.

Aynı anda, rotator manşetimin hasarı protesto etmek için çığlık atarken omzum sinirleri parçalayan gümüş ipliklerle patladı.

Demir. Fae'lerin ve büyülerinin belası. Kış mantosu çığlık attı.

Küçük bıçağın kemik sapını yakalayıp bacağımdan çekip çıkarırken sendeleyip dizlerimin üzerine düştüm; tam o sırada göğüs kafesime kısa ve acımasız bir kavis çizerek beni yere düşüren bir tekme yedim. Görüşümde yıldızlar patladı ve kafamın içinde bir şey gevşeyip ısındı. Nefesim ciğerlerimden çıkmıştı. İrademi tekrar toplamaya çalıştım ama üzerime yığıldılar, tırnaklarıyla yırtıp *ısırdılar*.

Sonra bir dinazorun ayak sesleri yeri sarsmaya başladı ve River Shoulders üçünü de yakalayıp bir atın boynundan daha kalın kollarının çemberine aldı ve sıktı. Bir dizi ıslak, çıtırdama sesi duyuldu. River kollarını aşağılayıcı bir şekilde sallayarak ayağa kalktı ve Avcıları yere bıraktı.

Geriye kalanlar birbirine karışmıştı. *The Thing*'i hiç izledin mi? Bu yönde düşünün, sadece daha kaygan.

Küçük bıçağın etimden çıkmasıyla Kış mantosu kendini oldukça hızlı bir şekilde toparladı. Birkaç nefes aldım ve sonra kendimi ayağa kaldırdım, acı bir kez daha belirsiz bir pus içinde kayboldu. Bu harika bir şeydi.

Fae'lerin zayıflığı, onların felaketi. Ve sanırım benim de. Demir. Vay canına, bu acıtmıştı.

"Kaç kişi?" River talep etti. "Kaç kişiyi öldürdün?" "Üç," dedim. "Sen mi?"

"Dokuz," dedi.

Pekala.

Tamam o zaman.

River bir küfür tonuyla, "Duman," diye tükürdü. "Birini kaçırdık." "Ne kaçırdık?" "Ne?" dedim.

"Her zaman on üç tane vardır."

Yanan ceset ve ezilenler aniden söndü.

Ve ani bir çarpma sesi , Nehir Omuzları'ndan yarım kafa daha uzun bir Avcı evin ön duvarından silkelenerek çıktı ve evin ön kısmının belki de yarısını yıktı. Mızrağını kaldırdı ve eğer herhangi biri çalışıyor olsaydı araba alarmlarını harekete geçirecek hayvani bir kükreme çıkardı.

Ağır demir mızrağını bir elinde assegai gibi tutan River Shoulders'a doğru sıçradı ve onu Koca Ayak'a doğru fırlattı. River, Murphy'nin daha önce yaptığını gördüğüm bir çift hızlı dönüş adımı attı, mızrağın ucunu bir eliyle yanından geçirdi ve silahın sapını yakalayıp düşmanından ayırmaya çalışabileceği şekilde Avcı'ya yaklaştı.

Avcı meydan okuyarak kükredi ve savaştı.

Ağır demir, bu kadar ham fiziksel gücün uygulanması karşısında ucuz bir plastik gibi eğildi ve kırıldı. Avcı elindeki mızrağın kırılan ucunu derhal River Shoulders'ın boynuna sapladı.

Eğer River insan olsaydı, bu darbe onu öldürürdü. Ama Koca Ayak'ın boynunun etrafında kat kat kas yığınları vardı. Trapezius kasları kulaklarının dibine kadar uzanıyordu ve silahın parçası o kadar eti delip geçmekte etkisizdi. Yine de Avcı diğer kolunu Nehir Omuzları'nın beline doladı ve Koca Ayak'ı yerden kaldırarak yaşlı ağaca çarpmak için ileri atıldı.

Saldırdım, on üçüncü Avcının bacağına iki kolumla kavradım, irademi topladım ve "*Arctis!*" diye bağırdım.

Soğuk, gerçek Kış'ın saf doğaüstü soğuğu, ellerimden çıkıp Avcı'nın içine doldu. Korkunç bir çatırtı sesi duyuldu.

Dokunduğum etin sıcaklığı Kelvin ölçeğinde tek haneli rakamlara düştü.

Avcı acı içinde çığlık attı ve beni yerinden oynatmak için bacağııı tekmeledi.

Asıldım.

Bir çatırtı sesi geldi ve bacağııı dizimden aşağıya aldım.

Avcı çığlık attı ve buz parçaları ve kan fişkırmasıyla yere düştü.

River Shoulders bir an bile tereddüt etmeden garaj yolundaki sedanın iskeletini yakaladı, devasa kaslarının tektonik bir düğümlemesiyle kaldırdı, balyoz kullanan bir adam gibi başının üzerinde salladı ve motor bloğunu devasa bir salınımla on üçüncü Huntsman'ın üzerine indirdi.

Düz bir şekilde ezilmiş olmasına rağmen, Avcı'da hâlâ korkunç bir canlılık vardı. Bir şekilde bir çığlıkla aynı aciz öfkeyi ileten fokurdayan, tıslayan bir ses çıkardı.

Ve sonra kasıldı ve öldü. Araba, Huntsman'ın ölüm sancıları içinde sallandı, kırıldı ve inledi.

Donmuş bacağııı kendimden uzaklaştırdım ve yavaşça ayağa kalktım. Bir noktada asamı kaybetmiştim. Onu geri aldım. Ben bunu yaparken River demir çubuğu boynundan çekti. Onu son avcının yanına bıraktı. Ceset tıpkı diğlerleri gibi sönmeye başladı ve sönerken demir mızrağın parçası da onunla birlikte parçalandı.

"Ne," diye nefes aldım, "bu da neydi böyle?"

River mızrağı dürttü. "Galli yaratıklar. Ölümler Diyarı'avcıları. Tüm sürü mızraklarını yıllar boyunca kanlarıyla harmanlayarak yapar. Onları birlikte dövüyorlar." Başını iki yana salladı. "Kötü haber. Çok kötü."

"Bu şeyler *izciler* mi?" Ben talep ettim. "Bu hiç adil değil."

Doğudan ve güneyden gelen hayvani çığlıklar duyduk. "Cehennem çanları," diye mırıldandım. Öksürdüm, dumandan öğürdüm. Yeterince duman vardı. Artık daha fazla ev yanıyordu. İnsanlar . ". Onları burada bırakamayız."

Evin kapısına doğru yürüdüm, kalkan bileziğim havada ve hazırıldı. Ne de olsa birileri burada ateş ediyordu. Paniklemiş bir normal tarafından pişirilmeyi planlamamıştım.

"Merhaba, ev!" Dedim ki. "Benim adım Dresden! Eskiden sokağın aşağısında, Bayan Spunkelcrief'in eski evinde yaşıyordum."

Bir duraklama oldu. Sonra Hispanik aksanlı bir erkek sesi "Köpekler mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Büyük gri köpek."

"Fare," dedi adam.

Yanımdan geçerken bu adama el sallamaktan başka bir şey yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Köpeğimi hiç tanıtmadığımdan oldukça emindim. Mouse'un adını nereden biliyordu?

Lanet köpek benden daha çok insan sever.

Bir takırtı sesi duyuldu ve ardından otuzlu yaşlarının sonlarında, ince, orta boylu bir adam evin arka odasından çıktı. Arkasından ona çok benzeyen bir kadın ve elinde ne olduğu belirsiz ama çok sevilen bir tür pelüş hayvan tutan küçük bir kız geldi.

"Sensin," dedi.

"Hey, dostum," dedim çenemi kaldırarak. "İşler çılgınca, ha?"

Geceye, alevlere, dumana ve ön bahçesindeki kalıntılara baktı. Uyuşukça başını salladı.

"Tamam," dedim. "Hadi gel. Yardıma ihtiyacım var. Tüm bu insanları eski yerde inşa ettikleri kaleye götüreceğiz. Orada kışlarının oturan ve sizi korumaktan başka bir şey yapmayan insanlar var. Tamam mı?"

Adam uyuşmuş bir şekilde önce sokağa, sonra bana baktı. Şok geçiriyordu. Bir saniye boş boş baktıktan sonra sarsakça başını salladı.

"Kale. Herkesi kaleye götürün."

"Ve acele et," dedim. "Oh, ve Koca Ayak'ı boş ver. O benimle birlikte."

"¿Qué?" dedi komşum.

"Sadece devam et," dedim. "Onları topla. Gidin!"

Sokağın karşısındaki evden çıkan ve evin yanışını izleyen bir adama doğru sendeleyerek yürüdü. İkisi konuştu, sonra başka bir komşuyu yakaladı. İnsanlar kaleye doğru sürülmeye başladı.

"Hadi," dedim, "Marccone aptalca bir şey yapmadan önce."

İleriye, kaleye doğru yürüdüm, bu yolda tökezleyen ilk gruptan birkaç metre öndeydim. Herkesin etrafı gözlediği duvarın kadar yürüdüm ve "Marccone!" diye bağırdım.

Yukarıda mırıltılı bir konuşma vardı. Marccone eğildi ve bir an sonra bana baktı. "Ne?"

"Bu insanların barınağa ihtiyacı var," dedim. "Onları içeri alın."

Marcone bana ters ters baktı. Soluk yeşil gözleri yanımdan geçip içeri girenleri izliyordu.

"Ben bir hayır kurumu değilim," diye cevap verdi.

"Chicago'nun Lordu mu olmak istiyorsun?" Sesimde küçümseme ile tükürdüm. "Konuşmak ucuzdur. Öyle davran."

Duvarın üzerinde, Mab'ın elini Marcone'nin koluna koyup bir şeyler söylediğini gördüm.

Marcone göz göze

geldi. *Mab* ile.

Sonra sadece eline baktı ve bir kaşını kaldırdı. Mab elini geri çekti, gözleri kısılmıştı.

Marcone başını ona doğru eğerek küçük bir selam verdi ve bana döndü.

Daha fazla avcı çılgılık attı. Uzakta değillerdi. Mızraklarından çıkan uluma sesleri gecenin karanlığına karıştı. Belki birkaç blok ötede başka birinin çılgılığını duydum.

"Lanet olsun, dostum!" Hırladım.

Marcone bir dirseğini merlonun üzerine dayadı ve bir süre beni düşündü. Sonra tekrar insanlar. Çenesini bir kez salladı.

"Konuşmak ucuzdur," diye onayladı. "Onları içeri gönder." Gözlerimi kıptım.

Marcone dumanı tüten, uğultulu, ateşle aydınlatılmış geceye baktı ve çenesini sıktı. Kalenin graniti daha az sağlam görünüyordu. "Hendricks. Gard. Benimle gel."

Sonra Chicago'nun Efendisi topuğunun üzerinde döndü ve halkını görmeye gitti.

Bölüm

On

So, ben ve River Shoulders, Einherjaren ve Marcone'nin sorun gidericileri insanların kaleye ulaşması için yolu temizlemeye başladık. Düşmanın Avcıları ile bir dizi kısa ve şiddetli çatışma yaşandı ve Marcone'nin adamları profesyoneller gibi davrandılar; yani savaş hiçbir zaman adil olmaya yaklaşmadı bile.

Yine , birkaç adamı yaralanmıştı ve düşman gelmeye devam ediyordu - ta ki Einherjaren'lerden biri düşen düşmanın çırpınan boş derilerini sokağın karşısındaki korkunç, doğaçlama bir çamaşır ipine asmaya başlayana kadar.

Kaleyi çevreleyen sokaklara bu korkunç uyarı levhası asıldıktan sonra, düşman bölgeyi daha geniş bir alana yaymaya başladı. Marcone çatılara keskin nişancılar yerleştirerek sokak boyunca yaklaşan her şeyin icabına baktı ve düşmana geri çekilmeyi öğretti. Her şey büyük ölçüde sayılarla başarıldı.

Tabii ki, tek kullanımlık hafif birlikleri şehre saldırmaları için göndermenin amacının da bu olduğunu fark ettim: birileri onları öldürmeye başlayana kadar her yere gidip kargaşaya neden olsunlar. O zaman Ethniu'nun yapması gereken tek şey cesetlerin yığıldığı yere gidip düşmanla çatışmak olacaktı - ya da o bölgelerden *kaçınabilir* ve karşı koymadan ortalığı kasıp kavurabilir, ortalığı dağıtırken kendisiyle bizim aramıza giderek daha fazla asker sokabilirdi.

Kasabanın savunma haritası için ödenmesi gereken kanlı bir bedeldi. Görünüşe göre bunu karşılayabileceklerini düşünmüşler.

Erlking'in kendisi, son bir kule Huntsman'ın indirilmesini denetlemek için aşağı indi. En büyük Einherjaren'lerden birkaçı o şeyle savaştı.

ayaklı mayınlarla sokağı kana buladılar ve tüm bu süre boyunca kahkahalarla güldüler.

Şaka yapmıyorum. Gülüyorum. Lanet olası ebedi askerler bu gece eğleniyorlardı. Lara'nın bodrumda baygın bıraktığı zavallı ahmak Viking Noel'ini kaçırmıştı.

"Peki Avcıların geldiği yerin adı ?" diye sordum.

"Annuvin," dedi Nehir Omuzlar. "Bir Arawn tarafından yönetilen Galler Ölüler Diyarı. Ama Tuatha onun topraklarına yerleşti, tıpkı Ethniu'nun zavallı Gwyn ap Nudd'a yaptığı gibi."

Siyah metal mızraklarından birini elime almıştım. Dokunulduğunda soğuk ve yağlı bir his veriyordu ve bir tanesini tutmak bile eklemlerimin ağrımasına neden oluyordu. Saatlerce zonklayan davul sesleri ve ilkel çığlıklarla şekillendirilmiş bir tür taş tanesi, ilkel bir büyü ile titriyorlardı. "Bir çeşit demir alaşımı. Sanırım bu lanet şey nefretle çalışıyor. Onu bu vurabilirsin. Yeterince sert nefret etmelisin."

"Doğru gibi görünüyor," diye gürlledi River Shoulders. Bir elini ön koluma, lanet olası ön kolumun tamamına nazıkçe sarmıştı. Diğer elini de göğsüme dayamıştı -tüm göğsüme. "Tamam, üç deyince. Bir," dedi ve kolumu tekrar yuvasına yerleştirdi.

Bir parazit patlaması oldu ve ardından beyaz gürültünün bir kısmı kayboldu. River Shoulders beni dikkatlice bıraktı ve kaşlarını kaldırdı. Omzumu denedim. Çok daha sorunsuz çalışıyordu ve ona başımla teşekkür ettim.

"Evet," diye onayladı Erlking, ölen Avcı'nın son çırpınışlarına dönerek. "Onları öne çekmeyi kolaylaştırıyor ve uzaklaştırmayı imkânsız hale getiriyor." Bir Huntsman'in sönmüş kalıntılarını tek botunun ucuyla dürtmek için durakladı. "Bu tür yaratıkların bir avuçtan fazlasını uzun süre zapt etmek mümkün değil. Düşman son zamanlarda bu grubu ."

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Kızıl Saray düştüğünden beri insanları alıyorlar."

"Şimdi nedenini biliyoruz," dedi River Shoulders.

"Bekle," dedim, midem bulanıyordu. "İnsanlardan bu şeylerden daha fazla mı üretiyorlar? Ya da insanlardan daha fazlasını mı *yapıyorlar*?"

"Süreç biraz tatsız," diye başladı Erlking. "Bekle," dedim tekrar. "Dur. Sadece dur. Bilmek istemiyorum."

"Bu," dedi, "en kötüsü olmayacak." "Neşeli," dedim.

Omuz silkti, avcı derileri gıcırdadı. "Geliyor," dedi sakince.

Büyük gri bir baykuş gece havadan hızla aşağı süzüldü, tüylerini savurarak geri döndü ve bir yığın halinde yere kondu. Yığın biraz titredi ve sonra Rüzgârı Dinle'nin şekline büründü. Yaşlı adam omuzlarını biraz salladı, sonra yüzünü buruşturdu ve bir kolunu yuvarlarken diğer eliyle omzunu kavradı.

"Daha fazla yoga yapmalıyım," diye mırıldandı yaşlı adam yüzünü buruşturarak. "Hey, River."

"Senin yaşındaki bir insan için hareketlilik rutinleri önemlidir," dedi River Shoulders, ses tonundan endişeli olduğu belliydi.

Rüzgârı Dinle, yaşlı adamın yıpranmış birkaç asrı alıp götüren çocuksu bir sırıtışla patladı. "Uzun zamandır senin çırağın değilim, *Tanka*."

"Sen varken hiç dinlemedim."

"Peki ya düşman?" diye sordu Erlking.

"Bizim çocuklar çok kötü vuruluyor," dedi Rüzgârı Dinle. "Şu goril-kalamar şeylerinden var-"

"Octokonglar," diye araya girdim. Herkes durup bana baktı.

"Hey, belirli bir dile sahip olmak önemli, değil mi?" Şikayet ettim. "Onlara kullanılabilir bir terminoloji vermek için onca zahmete girdim."

"Ve," gürledi River Shoulders, "onlara octokong adını verdin, ha?"

"Uyuyor," dedim.

"Uyuyor," diye onayladı Rüzgârı Dinle.

"Aptal görünümlü, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Aptal görünümlüler, tüfek taşıyabiliyorlar ve binaların kenarlarında sürünebiliyorlar," diye yanıtladı Rüzgârı Dinle. "Şehirde büyük bir avantaj. Çok fazla ateş edemezler ama onlardan yeterince bulursanız, iyi olmaları gerekmez. Ayrıca, balıkçı yakalı adamlardan oluşan bazı ekipler arkada ateş desteği sağlıyor. Telsizi olan herkesi keskin nişancılarla vurup iletişimi kesmeye çalışıyorlar."

"Bu Listen olacak," dedim. "Kral Turtleneck. Duyduğuma göre düşman iyi yardım almış."

Erlking, "Bunu yaptıklarında can sıkıcı oluyorlar," dedi.

"Halkımıza yardım etmek için gitmeyi düşünmenin zamanı gelmişti, tabii gideceksek," dedi yaşlı adam. "Yakında yolları kesilecek."

Erlking sertçe başını salladı ve yürümeye başladı. "Tek Göz'e söyleyelim." Rüzgârı Dinle, Erlking'in yanında yürümeye başladı, durakladı ve sonra sotto voce ekledi, "Eğer onsuz gidersek, nasıl olacağını biliyorsun."

"Bunun gibi pek çok adamın kontrol sorunları var," diye düşündü yaşlı adam. "Beklenen bir şey."

"Kringle ona daha çok yakışıyor," diye mırıldandı

Erlking. "Kringle herkese daha çok yakıştırdı. Sana bile." Erlking şaşırılmış görünüyordu.

İkisi kaleye geri dönerek gözden kayboldular.

Einherjaren'den bir ateş timi geçti, şaşkın görünen bir grup sivile içeriye kadar eşlik etti, orada çeşitli nöbetçiler tarafından kalenin içine doğru el sallayacaklardı. Gecenin karanlığında, silah sesleri, feryatlar ve benim elimde tuttuğum gibi kara metal mızrakların uluyan çığlıkları sürekli arka plandaydı - en azından gözlerimin önünde pul pul dökülmeye ve paslanmaya başlayana kadar.

Artık daha fazla ortam ışıgı vardı. Ve daha fazla duman.

Chicago yanıyordu.

"oraya kaç kişi sığdırabiliriz?" River Shoulders bana sordu.

"Şey. Şu anda yangın yönetmeliği konusunda pek endişelenmiyoruz," dedim.

"Onları toplarsak belki üç ya da dört yüz?"

"Bu şehirde senin halkından kaç kişi var?"

"Sekiz milyon, hepsi bu kadar," dedim ağır ağır. "Aşağı yukarı." "Pek bir fark yok," dedi.

Yarı birkaç ebeveyni ve pijamalarının çeşitli aşamalarındaki yarım düzine çocuğu kalenin çömelmiş taş katılığının içinde aceleyle yürürken işaret ettim.

"Onlar için oldukça büyük bir fark yaratıyor."

Koca Ayak ani, çok geniş, çok beyaz bir sırtışla parladı. Güvenli bir mesafeden büyüleyici olabilirdi. Ama tam oradan bakıldığında son derece heybetliydi. "Evet," dedi. "Bu doğru."

"Yıldızlar ve taşlar, River," dedim. "Benim tarafımda olmana

sevindim." "Demek ki zevk sahibisin," dedi Koca Ayak. "Ayrıca. Sen durdun

ihtiyacım olduğunda yanımdaydı."

"Evet," dedim. "O durumlar tam olarak bu büyüklükte değildi."

Koca Ayak, "Berbat bir arkadaş ol, aramızdaki fasulyeleri o kadar yakın saydım," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Arkadaş, ha."

River Shoulders, "Çocuğum konusunda bana yardımcı oldu," dedi. "Aile konusunda. Sen benim arkadaşımdın. Şimdi sıra bende." Bana yine o korkunç gülümsemesini gösterdi. "Ayrıca. Bu biraz eğlenceli, değil mi?"

Çırpınmaya başladım. Ama bunun yerine kendimi ona sırtırken buldum.

Bir sürü canavarı yok etmek ve bir sürü insanı kurtarmak çok eğlenceliydi. Dehşet verici ve kabuslara yol açıcı ve eğlenceli ve *doğru*.

Tanrı aşkına, doğru olduğunu bildiğim bir şeyi yapmak iyi hissettiriyordu. Bir yumruk kaldırdım.

Bir an bana baktı. Sonra elini yumruk yaptı ve dikkatlice eklemelerimi tokuşturdu. Bunun şoku omzumu tekrar yerinden çıkarma tehlikesi yarattı ama erkekliğimden dolayı tiz sesler falan çıkarmadım. Ve aksini kanıtlayamazsınız.

* * *

Savaş cehennem gibi bir şeydi. Etrafımda olup bitenleri duyabiliyordum. Hâlâ kan ve ölüm kokusu alabiliyordum. Devam ettiğini biliyordum ama burada, bizim güçlü olduğumuz yerde, düşman şimdilik mesafesini koruyordu.

Ara sıra keskin nişancılardan biri, genellikle uzaktan gelen çığlık eşliğinde bir el ediyordu.

Savaşmak istiyordum. Ama Avcılarla yaptığım o savaş beni kör ve dürüst bir şekilde saldırmanın beni en iyi ihtimalle yarım düzine blok içinde öldüreceğine ikna etmişti. Yanımda River Shoulders varken bile kıl payı kurtulmuştum. Ya o sırada ikinci bir sürü daha gelseydi? Belki de derim çamaşır ipinde asılı kalırdı ve Ethniu'yu durdurma planı resmen sona ererdi.

Tabancayı kontrol ettim. Onu ve tabancamı kurtarmıştım. Güvenilir hogleg'i yeniden doldurdum ve tekrar taktım. Ejderha Nefesi mermileri, onları ateşlediğiniz silahları zorluyordu, ancak koç silahı bulabileceğiniz kadar sağlam ve basit bir Amerikan çeliği parçasıydı ve namlular, nihai ısı bükülmesini sorun haline getirmeyecek kadar kısaydı. Bu

bana bir süre hizmet eder. Silahı birkaç Ejder Nefesi mermisiyle daha doldurdum ve kınına yerleştirdim.

Kaleden bot sesleri geldi ve ardından Marcone, Gard ve Hendricks'in yanında ve hemen sokakta toplanan ağır silahlı ve zırhlı bir Einherjaren kolunun peşinde dışarı çıktı. Bir düzine gulyabani, yarı vahşî hallerine bürünmüş ve kalenin depolarından seçtikleri kılıçlar, silahlar, zırhlar ve çelik yeleklerle silahlanmış ve zırhlanmış bir şekilde peşlerinden geceye karıştı. Hemen gecenin içinde göle doğru koşmaya başladılar, ağızları açık, dilleri sarkık ve salyaları akıyordu.

İzcilerimiz. İck.

Daha sonra Lara çıktı, bir tür bol beyaz giysi giymişti, Riley ve yarım düzine profesyonel nişancı ve Raith Hanesi'nin diğer yarım düzine üyesi tarafından takip ediliyordu - yani aynı bol beyaz giysileri giyen, leoparlar gibi hareket eden ve çeşitli ölüm aletleri taşıyan koyu saçlı ve soluk tenli kadınlardan oluşan bir tür baş döndürücü görüntü. Lara bir bakış ve sırtıyla yanımdan geçip gitti ve o ve adamları öncümüz olarak gölgeler arasında kayboldular.

Beyaz Konsey en son ortaya çıktı; Ebenezar, Rüzgârı Dinle ve Cristos, Ramirez ve ekibi tarafından destekleniyordu, şimdi hepsi gri pelerinler içinde, ellerinde sopalar, silahları kuşanmış, harekete hazır dılar. Yaşlı adam doğruca bana yöneldi ve ben de onları karşılamak için ayağa kalktım.

"Tamam, Hoss," dedi. "Burayla göl arasında üç mevzi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"En kuzeydeki ikisinin arasındaki açıklığa doğru gidiyoruz," dedi. "Ve Etri ve adamları, Yaz Leydisi ve çetesinin geri kalanıyla birlikte güney tarafındaki boşluğa doğru ilerliyor. Amaç Fomor'u durmaya zorlamak, böylece ilerlemek istiyorlarsa ağır birliklerini getirmek zorunda kalacaklar."

Kaşlarımı çattım. "Ethniu kendini gösterene kadar beklememiz gerektiğini sanıyordum."

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. "İlerleyişi durdurmazsak," dedi, "savaş o kadar ileri gitmeyecek. Buna gerek de kalmayacak. O çoktan kazanmış olacak." Başını iki yana salladı. "Onu bizi geçmek için Göz'ü kullanmaya zorlamalıyız."

"Eğer o kadar askerleri varsa," dedim, "neden yapsın ki? Bizi ezip geçebilir."

"Vakti yok," dedi yaşlı adam, gözleri parlayarak. "Ölümcül acil durum müdahale sistemleri çoktan harekete geçti. Ulusal Muhafızlar çoktan harekete geçti ve yola çıktı. Geçebilmeleri için yolları açmak üzere ağır ekipman getirmeleri gerekiyor ama şafakta burada olacaklar. Belki de daha erken."

"Yani," diye açıkladım, kendimi mantıksızca sırtırken buldum, "kıyma makinesine olabildiğince hızlı girip onu bize olabildiğince sert vurmaya zorlayacağız ve sonra da ordu buraya gelip gördüğü herkesi öldürmeye başlamadan önce onu yumruklayarak etkisiz hale getirmeyi umacağız."

"Biz ..." Ebenezer içini çekti. "Evet, yeterince adil."

"Yaşasın," dedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Heh," diye gürledi River Shoulders. "Heh, heh, heh."

Beyaz Konsey, Koca Ayak'ın gürleyen kahkahasının yakınında durduğu için birdenbire çok temkinli .

"Pekala," dedim River Shoulders'a. "mi?"

Büyükbabam kaşlarını kaldırdı.

"Elbette," dedi Nehir Omuzlu ve tüm iriliğine rağmen hafifçe ayağa kalktı.

"Çok eğlenceli olacak. Kocaayak oktokonglara karşı."

"Ne?" diye sordu Cristos, yakışıklı yüzü şaşkındı. "Onu duydun," dedim. "Hadi gidelim."

Bölüm

On bir

S Duman, karanlık ve kaosun içine doğru hareket ettik ve düşman her zaman yaptığını yaptı. Onlar olmadan ortaya çıktılar önceden arayıp güzel planımızı mahvetti.

Montrose'a kadar yürüdükten sonra doğuya döndük ve caddelerde hızla ilerlemeye başladık. Kendimi, yüzünü buruşturup çenesini sıkan ve Welles Park'a varana kadar sessiz, acılı bir kararlılıkla hızını koruyan Ramirez'in yanında ilerlerken buldum. Parkın karanlık binaları ve beliren gölgeleri yüzlerce düşmanı barındırabilirdi. Lara'nın adamları etrafı tararken bir süre beklemek için durduk.

Ramirez bir bank buldu ve soluk soluğa üzerine uzandı. Ben de onun yanında diz çöktüm. Göl ile burası arasındaki kaostan kaçan insanların yanımızdan sessizce geçip gidişini izledik, gözleri geniş ve perişan bir halde. Yaklaştıkça sokağın diğer tarafına geçtiler ve bizim büyük, silahlı bir grup olduğumuzu fark ettiler. Onları suçlamadım. Köşede duran lanet olası bir Kocaayak vardı ve görünüşe göre yaya geçidindeki yaya düşmesini hayranlıkla inceliyordu.

Chandler, Wild Bill ve Yoshimo doğal yerçekiminin bir faktörü olarak bize katıldılar ve Ramirez'onlara hitap etmeden önce acı ve yorgunluğu ortadan kaldırmasını izledim.

"Yani," dedi Ramirez duraksamadan, "düşmanın kuzey kolu Montrose Plajı'nda karaya çıktı. Lara'nın paralı askerleri kuzeyimizde, Uptown'da. Lake Shore Drive'da hattı tutuyorlardı ama Sheridan'a kadar geri püskürtüldüler. Marcone'nin adamları güneyimizde ve Wrigley'in etrafında mevzilenmiş durumdalar. Bekliyorlar. Bu düşmanı

dolaşmaya çalışırken tam ortadaki boşluğa giriyorlar. McCoy ve Kıdemli Konsey gidip onların bunu yapmasını engelleyecek ve biz de onlar bunu yaparken onları rahatsız eden sinekleri temizleyeceğiz."

"Bacağın nasıl patron?" Vahşi Bill kayıtsızca sordu.

"Hissedemiyorum," diye yalan söyledi Ramirez. "Bu gece dayanır."

"Yaralanmışsın," dedi Yoshimo. Konuşmuş olması bile dikkate değerdi. Latincesi kusursuzdu, İngilizcesi ise çok azdı ve konuşkan bir tip değildi.

"Savaşa girmeniz uygun değil."

"İdeal değil," diye kabul etti Ramirez, hâlâ nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. "Ama bu işte her ele ihtiyacımız var."

"Eğer işler iyi gitmez ve kaçmak zorunda kalırsak," dedi Wild Bill, "biraz yavaş olacaksın Pancho. İşler tehlikeli olabilir."

Bu hafif kalırdı. Savaştan kaçma zamanı geldiğinde, yavaşlar ve yaralılar ölür. İşler böyle yürür.

Ramirez sadece Vahşi Bill'e ve yorgun bir eğlenceyle, "Ben İspanyol'um, Meksikalı değil. Seni lanet Teksaslı."

Vahşi Bill elini Ramirez'in omzuna koydu ve ona kurtça bir sırıtış fırlattı.

River Shoulders yanıma geldi ve kamburunun üzerine çöktü.

Bu onu ayakta duran Chandler'la göz hizasına getirdi. Şık İngiliz, Koca Ayak'a soğuk bir ifadeyle baktı ve hiç irkilmedi. Hem de çok.

"Nasılsınız?" diye gürledi River Shoulders.

"Teşekkür ," dedi Chandler, sadece bir bitirme okulundan alabileceğiniz kusursuz, refleksif bir nezaketle. "Anladığım kadarıyla Harry ile daha önce birlikte çalışmışsınız?"

"Hayır," dedi River Shoulders. "Yardıma ihtiyacım olduğunda birkaç kez gelip beni kurtardı." Sırıttı. Dişleri çok beyazdı. Kürkünün üzerindeki koyu kan lekelerine rağmen çarpıyorlardı. "Ama bu gece iyi iş çıkardık."

Chandler korkup geri adım atmayacak kadar kibardı. Ama eğildi.

Grubun fiili komutasını elinde tutuyor gibi görünen Ebenezer'dan emir geldiğinde ayakkabılarımdan birini daha yeni bağlamıştım. İlerleme zamanı. Tam tekrar harekete geçmiştim ki, mor bir ışık parıltısı yoldan aşağıya doğru süzüldü, grubun sırasının üzerinden geçti ve bana doğru indi.

"Lordum!" diye seslendi Tümgeneral Toot-Toot. Küçük fae önümde havada dalgalanarak durdu ve bana şiddetle sırtarak selam verdi. "Ortada bir düzenbazlık var!"

"Konuşun benimle, Tümgeneral," dedim, adımlarımı hızlandırmak için koşmaya başlarken bile.

"Oraya varana kadar onları görmedik! Düşman sinsi bir sinsi gibi hatlarımızın arkasına sinsice saldırdı!"

"Ne tür bir sinsi saldırı?"

"Sinsi tür!" Toot-Toot bağırdı. "Peçe kullandılar ve hatların arkasından dolaştılar ve şimdi parktalar ve bir şeylerin peşindeler!"

Kaşlarımı çattım. "Ne parkı?"

"İleride!" Toot-Toot dedi ki. "Bu yoldan! Hemen geçeceksin!" Zaten titreyen midem soğudu.

"Toot," dedim, öfkeyle düşünerek ve kelimeyi uzatarak. "Orası bir park değil. Orası Graceland Mezarlığı."

Ve hareket halindeki ayak arasından belli belirsiz, uzaktan gelen büyük bir davulun gümbürtüsünü duydum.

Gözlerim büyüdü.

Cehennem çanları.

Sıradan ayrıldım ve yaşlı adamın yanına varana kadar hızla ilerledim. "Hey," dedim. "Bunu duydun mu?"

Ebenezar kaşlarını çatarak bana baktı ama sonra dikkatini uzağa çevirdi. "Savaş davulu mu?"

"Hayır," dedim acımasızca. "Bu Chicago'nun en kötü şöhretli mezarlığından geliyor. Toot, peçelerin altından içeri sızdıklarını söylüyor."

"Ölü çağırma," diye tükürdü. "Yıldızlar ve taşlar. Bundan kaç zombi çıkarabilirler ki?"

"Yaklaşık elli hektarlık zombi mi?" Biraz sinirli bir şekilde söyledim. "A *çok*. Ve dakikalar içinde Marcone'nin adamlarının üzerine çullanırlar."

Yaşlı adam hırladı. Ölülerini diriltme büyüsü vermeye devam eden bir hediyedir. Cesetleri canlandıran aynı büyü, yeni yapılmış cesetleri de süpürmek için genişletilebilirdi. Yeni cesetler bu iş için o kadar iyi değildi ama vatandaşlarla boy . Bu, geometrik bir ilerleme içinde ölüm anlamına gelir.

Yaşlı adam belki yarım dakika boyunca öfkeyle kaşlarını çattı. Düşünmesine izin verdim. İşler çığırından çıktığında düşünmek önemlidir.

onları tekrar aklı başında hale getirmek için en akıllıca eylem.

"Tamam, Hoss," dedi ağır bir sesle. "Bu uygulayıcıların ne kadar güçlü olduklarını bilmiyoruz. Ama onları desteklemezsek müttefiklerimize ne olacağını biliyoruz. Bu yüzden birlikler üzerindeki baskıyı hafifletmek için büyük silahları önden götürüyorum."

"Anladım," dedim.

Bir sorun hakkında konuşurken düşünen birinin hafif ağır tonuyla konuştu. "Uygulayıcılar, Konsey'in onlara karşı koyması gerektiği anlamına geliyor. Daha önce de büyücülerle savaştınız. O mezarlıkta daha önce de savaştın. Bu iş için buradaki en iyi kişi sensin." Yüzünü buruşturdu ve tükürdü. "Lanet olsun. İşi aldın."

"Tamam," dedim.

"Gardiyanları ve Koca Ayak'ı alın."

Büyük bir çırpınma sesi duydum ve küçük bir çığlık atıp irkildim ve kesinlikle devasa, tüylü, yaşlı bir kuzgunun çullanıp omzuma sıkıca konduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Um," dedim.

"Caw," dedi kuzgun.

Ebenezar kaşlarını çattı. "Askeri bir durumda hiçbir işe yaramıyorsun," dedi kuzguna. "Hiç disiplin yok."

"Cahil!" diye bağırdı kuzgun. "Caw!"

Ebenezar kuzguna huysuz bir el salladı. "Tamam. Kızılderiliyi de al. Sustur şu davulu." Elini koluna koydu ve gözlerimle buluştu. "Hoss. Bu gece kendini zorlama."

"Bu her zaman benim en büyük sorunum olmuştur," dedim ellerimi açarak. "Tüm bu kısıtlamalar."

Ondan ayrıldım ve Ramirez'in diğer Gardiyanlar onu kuşatırken ve o bakmıyorken endişeli ifadeler takınırken emek verdiği yere geri döndüm.

"Pekâlâ çocuklar," dedim. "Sorunlarımız var." Durumu açıkladım.

"Evet!" Vahşi Bill dedi ki. "Ölü

Çağırınlar!" Ona baktım. "Ciddi misin?"

"Zombi vurmayı seviyorum," diye . "Hepsi bu kadar. Bir yamam ve her şeyim var."

"Amaç, zombi sürüsü harekete geçmeden önce onları durdurmak," dedim.

"Ah," dedi hayal kırıklığına uğrayarak, "bunun yarısı kadar bile eğlenceli değil." "Kahretsin, Bill."

"Evet, evet," dedi. "Bu işi halledeceğiz."

"River," dedim.

Kocaayak başını salladı. "Ölü çağıranlara dayanamıyorum. Dünyaya çılgılık attırırlar."

"Hızlı hareket etmeliyiz." Ramirez'e başımı salladım ve yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm dostum."

Carlos benden Kocaayak'a baktı. Yetişmekte o kadar zorlanıyordu ki soluk soluğa konuştu. "Lanet olsun. Yap şunu."

"Ona yardım edeyim mi?" River'a sordum.

Kocaayak Ramirez'i hemen aldı. Avucunun üzerinde oturan adamı tek kolunun altında, bir sepet dolusu yumurtayı taşıyan bir çiftçi kadından daha fazla çaba harcamadan taşıyabiliyordu.

Omzumdaki kuzgun ciyakladı ve gecenin karanlığında . "Pekala, Toot," dedim. "Göster bana."

* * *

Graceland birçok açıdan Chicago'nun hafızasıdır. Buradaki mezarlar, endüstri devlerinin, kutsal adamların, gangsterlerin, politikacıların, azizlere yakın kişilerin, delilerin ve katillerin dinlenme yerlerini işaret etmektedir.

Trajedinin, büyük kibrin, acı açgözlülüğün ve kararlı sevginin hikayeleri, binlerce kişinin mezarı üzerinde duran işaretlerde temsil edilmektedir.

Heykeller, anıt mezarlar, hatta eski bir Yunan tapınağının küçük bir kopyası bile yemyeşil çimenlerin üzerinde görkemli bir sessizlik içinde duruyor.

Yine de mezarlığın etrafındaki duvarların orada olmasının bir sebebi var. Bu insanların birçoğunun gölgeleri geceleri mezarlıkta dolaşır ve tüyleri ürperten binlerce fısıltılı hikâyenin kaynağı olurlar.

Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Graceland'de beni bekleyen bir mezarım vardı, ölmüş bir düşmanın benim için hazırladığı sözleşmenin zoruyla açık tutulan.

Kapıları dolaşacak zamanımız yoktu. Büyük bir türbenin arkasındaki kaba taş duvarın ve türbenin arkasındaki korunaklı karanlıkta toplandık. Toot yere indi, bu onu sadece ara sıra gördüğüm bir şeydi ve etrafındaki ışık aurası karardı ve söndü.

"Bu taraftan lordum!" Toot alçak ve dramatik bir ses tonuyla konuştu. "Inez'in heykelinin yanındalar."

Homurdandım. Heykel yerel bir efsaneydi. Zaman zaman kaybolur ve aynı gizemle geri gelirdi. Heykel kaybolduğunda Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş küçük bir kızın mezar taşları arasında zıpladığı sık sık görülürdü. Ve bir zamanlar Kraliçe Mab tarafından bir kanal olarak kullanıldığını biliyordum, fiziksel formu benimkini canlı tutmakla meşgulken, tıpkı Demonreach'in ruhunun çok uzakta olmayan bir Ölüm heykelinde yaşadığı gibi.

Graceland, Chicago'nun en büyük rüyalarının ve en karanlık kabuslarının deposu. Orada bir güç var, karanlık ve güçlü - ve havada kıpırdadığını ve döndüğünü hissedebiliyordum, ateşte ısıtılan ve giderek daha sıvı hale gelen, daha hızlı hareket eden, şekillenen bir yağ gibi. Davulun sesi güçlü bir tempoyla devam ediyordu. Yaklaştığımızda çıkan sesleri maskelemek için çok işe yarayacaktı, özellikle de ritme uygun adım atarsak.

Eğildim ve Toot'u mezar taşlarının arasındaki karanlığa kadar takip ettim. Burayı genel olarak dolaşabilecek kadar iyi biliyordum. Toot beni Inez'in bulunduğu yerin biraz yukarısında bir yere götürdü ve ben de bir mezar taşına basarak bir mozolenin üzerine çıktım ve önüme baktım.

Inez'in mezarının yanında daire şeklinde yayılmış yedi pelerinli figür fısıltılı seslerle nefes nefese bir ilahi söylüyordu. İçlerinden biri omuz askısında büyük bir davul tutuyor ve bir elindeki kalın başlı bagetle davula sürekli vuruyordu. Oradan, etraflarındaki çemberin gücünü hissedebiliyordum, ancak büyümlü güçleri, genellikle görünür ışık olarak kendini gösteren enerji aktarımının herhangi bir özensiz verimsizliği olmadan çalıştırmak için çaba sarf ediyorlardı. Bu gizli bir çalışmaydı.

Çemberin ortasında yerde bir yumru vardı. Kim olduğunu göremiyordum ama hareketsiz kalması için birkaç ipi saymazsak insan şeklindeydi. Şüphesiz törenin finali için bir insan kurbanı. Kara büyümlü güçlendirmenin en etkili yolu olarak kalmıştı.

Cehennem çanları. Yedi büyücü Chicago'yu tek başlarına mahvedebilirdi. Dördü bunu neredeyse bir kez yapmıştı. Beni de sayarsanız beş, ki saymadım, o akşamki animasyon festivalinde en iyi gösteri ödülünü almış olmama rağmen. Yürüttükleri çalışmanın yoğunluğunu hissedebiliyordum. Kim olduklarını bilmiyordum ama profesyonellerdi. Bitirmelerine izin verilirse, inanılmaz bir şekilde tasarlanmış canavarlardan oluşan bir ordunun yardımı olmadan kasabayı yerle bir edebilirlerdi.

Ve eğer Toot ve adamları beni uyarmasaydı, bunun asla göremezdik. Pizzanın kariyerimdeki en iyi uzun vadeli yatırımlardan biri olmasının benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum.

Kötü adamlar tarafından görülmeden aşağıya doğru kayarak uzaklaştım. Müttefiklerimin yanına döndüm ve sert, hızlı ifadelerle konuştum. "Yedi. Altı büyücü ve bir davulcu. Pelerinli, karanlık. Kim ya da ne olduklarını bilmiyorum. Fomor'la birlikteler, yani muhtemelen bir yerlerden gelen kötü adam artıkları. Bir çemberin içindeler. Ellerinde bir tutsak var."

River Shoulders homurdandı. O kadar alçak bir sesteki duymaktan çok kafatasımın kemiklerini titrettiğini hissediyordum. "Beni nerede istiyorsun?"

"Süslenmeye vakit yok," dedim. "geç. İki dakikanız var. Sonra bu taraftan onlara doğru gideceğiz, bolca gürültü yapacağız ve ateşlerini üzerimize çekeceğiz. Dikkatlerini çektiğimizde, içeri girip kurbanlarını çıkaracaksınız. Sonra ..." Ellerimi sessiz bir alkışla birleştirdim.

"Basitlik iyidir," dedi River Shoulders.

Sonra kendini hafifçe salladı, kocaman bir ayağıyla belki bir metre havaya sıçradı, parıldadı ve lanet olası bir araba kadar uzun kanat açıklığına sahip lanet olası bir baykuşa dönüştü. Devasa baykuş mezar taşlarının üzerinden süzüldü, bir tarafa doğru kavis çizdi ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Wild Bill boğuk bir sesle, "Yüce İsa Remington Winchester," diye mırıldandı. "O bir *büyücü* mü?"

"Evet," dedim. "Duyduğum eski Rüzgârı Dinlemeyi öğretmişler."

"Huh," dedi Bill. "Bu hiç adil değil."

"Şikayet etme. O bizim tarafımızda."

"Ben iki tane alacağım," dedi Vahşi Bill.

Kafamdan sayıyordum. Yüze ulaştığımda dedim ki, "Tamam, millet. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Chandler, talimi biliyor musun?"

Chandler, "Bir ya da iki kez sahaya çıkmış olabilirim," dedi.

"Harika."

Genç Gardiyanlardan oluşan ekip arkama dizildi, yakın bir düzende yürüyorlardı, karanlıkta birbirlerine yol göstermek için ellerini omuzlarına koymuşlardı ve ben de yola koyuldum.

Bekçi yangın ekipleri tıpkı diğer askerler gibi çalışır. Dikkatsiz ya da aptalca davranırsak herhangi birimiz diğerimizi öldürecek kadar ateş gücü ortaya koyabilir ve birlikte çalışmak birbirimizin becerilerine güven ve saygı duymak anlamına gelir. İlk ben gider ve kavganın ne zaman başladığına karar verirdim. Gerekirse, benim

Kalkan tüm ekibi koruyacaktı; ekip daha sonra Hydra gibi dağılacak ve herhangi bir tehdidin kaynağını ortadan kaldıracaktı.

Kabul ediyorum, eğer yolda mayına falan basarsam hep birlikte ölmüş olurduk. Ama çoğu doğaüstü tip böyle düşünmezdi.

Davulun ritmine uyarak uzun adımlar attım ve büyücülerin bulunduğu yere yaklaştığımızda Ramirez'in örtüsünün bizi görünmez bir pelerinle sardığını hissettim. Yoshimo havaya bir şey yaparak sesimizin duyulmamasını sağladı. Biz yerimizi alana kadar bizi koruyacaklardı.

Vahşi Bill bugünlerde asa yerine taşıdığı kaldırıcı tüfeğe bir şeyler fısıldadı ve kemerinden rune yazılı pirinç bir fişek çıkardı ve dikkatli, hassas bir hareketle mekanizmayı önce dikkatlice tüfeğin doldurma ağzına kaydırıldı. Deri paltom gıcırdadı ve yaz sıcağında, boğucu korumasının içinde bunaldım.

Kalkanım aramızdaki en gürültülü ve en belirgin aktif büyüydü, büyüsel olarak konuşursak, ve en son yükselecekti. Bileziğimi silkelemek ve savunmamı hazırlamak için görüş alanımızı kapatan son türbenin köşesini dönene kadar bekledim.

Ama her şey . Üstesinden gelmemiz gereken iki büyük sorun vardı.

Birincisi, kötü adamlar bir ritüel çemberinin içinde duruyordu. Onlara istediğimiz kadar güç fırlatabilirdik - biri çemberi yok edene kadar o şeyin üzerine işe yaramaz bir şekilde sıçrayacaktı. Yani onlarla gerçekten başa çıkabilmemiz için önce bunu yapmamız gerekiyordu.

İkincisi, eğer ölüleri kontrol etmek istiyorsanız, onlara bir vuruş yapmanız gerekir. Bu vuruşu sonlandırırırsanız, ölümsüzleri çağırma ve kontrol etme olasılığını da sonlandırmış olursunuz. Sıkıcı, sıradan mermileriyle tabancamı çektim, köşeyi döndüm ve davulcuya nişan alarak tabancayı kaldırdım.

ederim, normal bir günde bile doğru dürüst ateş . Ama Winter mantosu elime rehberlik ederken, kolumu kaldırdım ve karanlıkta belki yirmi metreden tek elle bir atış yaptım ve davulcuyu gürleyen bir raporla sırtından deldim.

Hemen iki şey oldu.

İlk olarak, çemberin düzleminden geçen, oraya benim elim ve irademle gönderilen tur, ritüel çemberinin temel büyüleri perdesini bozdu. Gizlice çalışıyor olabilirdi ama paramparça olurken hiçbir şey doğru çalışmazdı ve kızıl ışığın titreşimleri ve parçaları içinde paramparça oldu.

İkincisi, mermi tam davulcunun karaciğerinin olması gereken yeri delip geçmiş.

Kukuletalı baş, baykuş gibi, neredeyse yüz seksen derece, o kadar doğal olmayan bir hızla döndü ki, kukuleta geriye savruldu.

Dağılan çemberin kızıl ışığında harap olmuş, kurumuş bir yüz görebiliyordum. Deri, davulcunun yüzündeki kemiklerin üzerine sımsıkı çekilmiş, gökyüzüne maruz kalmış bir ceset gibi solmuş ve yıpranmıştı. Gözler süt beyazı gibiydi; dudaklar sararmış eski dişleri kısmen örten derimsi şeritlerden ibaretti. Saçlar kirli yumaklar halinde kafa derisine sarkıyordu ama çoğu kel ve gri-beyazdı.

Kara Saray'dan bir vampir. Ve onu tanıyordum.

"Kara Saray'dan Mavra!" Hırladım. "Kasabamda zombi yetiştirmek için iznin var mı?"

"Ah," dedi Mavra. Vücudu başının yüzüne uyacak şekilde döndü, bu hareket tuhaf bir şekilde sıvı ve aynı zamanda mekanikti. "Bu sensin."

Diğer altı figürden beşi bize doğru döndü, kapüşonlarını indirdiler. Kara Saray vampirleri. . Diğerlerinden hiçbirini tanıyamadım.

-Ama Mavra'nın davulcu olarak aralarındaki en az kişi olduğu oldukça açık görünüyordu. Kara Saray, Lara'nın halkının bir asır kadar yaptığı el altından bir hamle sayesinde neredeyse tamamen yok edilmişti. Hâlâ hayatta olanlar - yani var olmaya devam edenler- türlerinin en yaşlı, en vahşi, en gaddar ve en güçlü olanlarıydı.

Bu vampirler eski usul, gerçek, Eski Dünya'nın kâbuslarıydı. Bir Kara Saray vampiri, Kırmızı veya Beyaz Saray'daki herhangi bir düzine meslektaşıyla eşleşebilirdi.

Ve onlardan yedi tane vardı.

"Lordum," dedi Mavra. "Şiddet önerebilir miyim?"

Kukuletalı figürlerin sonuncusu ve en uzun omuzlarını dikleştirdi, döndü ve bir eliyle kukuletasını indirdi. Diğer elinde ritüel bir athame, kaba demirden eski bir bıçak tutuyordu. Yerde yatan bağlı figürün üzerinde durdu. Yüzü orada bulunan diğer vampirlerinki gibi değildi. Çürümüş bir ceset değildi; yüzü mermer bir heykelin sert, köşeli düzgünlüğüne sahipti, donmuş dağların ve çatırdayan buzların sert tarzında güzeldi. Kalın siyah saçları yüzünden geriye ve sırtına doğru dökülüyordu. Elleri uzun ve beyazdı, parmakları bir ressamınki gibi inceydi.

Ama gözleri.

Karanlık.

Siyah.

Cehennem ruhu kadar boş.

Onlara *doğru* bakmıştım ve beni neredeyse içlerine çekiyorlardı. Cehennem çanları. Çevremden ayırabildiğim kadar odaklanarak zihinsel savunmamı güçlendirdim ve gözlerimi onun yüzünden uzak tuttum.

"Evet," dedi. Sesi yumuşak, gırtlaktan gelen bir aksanla dokunmuş, saf, pürüzsüz bir viskiydi. "Bu şehrin büyücüsü."

"Ben telefon rehberinde falan varım," dedim. "Chicago şehri adına, Cook County ve Illinois eyaletinin yetkisiyle," dedim yüksek sesle, River'ın dikkatini daha da dağıtmayı umarak, "size her türlü doğaüstü faaliyeti durdurmanızı ve derhal geldiğiniz yere ya da bir sonraki uygun paralel boyuta dönmenizi emrediyorum."

Ramirez boğuldu.

"İyi," dedi Vahşi Bill. "Bu görür. Teşekkürler, Harry." "Kim o?" diye nefes aldı Yoshimo.

"Bu," dedi Chandler alçak ve titrek bir sesle, "Drakul." Tamam.

Gözlerim biraz daha büyümüş olabilir.

Yutkunmakta güçlük çekmiş olabilirim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Drakul sanki gerçekten memnun olmuş gibi gülümsedi ve şöyle dedi: "Bilecek kadar bilge ama kaçacak kadar değil. Büyücüler. Kibirli. Alın onları çocuklarım."

Bölüm

On iki

E Kara Mahkeme'nin üyeleri boş durmaz.

Drakul daha cümlesini tam olarak bitirmeden, Kara Divan'ın beş büyüğünün bir büyü tsunamisini serbest bırakmasıyla hava cızırdadı ve büyülü enerjiyle tükürdü.

Kalkan bileziğimi kaldırdım ve onu karşılamak için bir adım öne çıktım.

Bir zamanlar, bu jest boşuna olurdu. Savunma kalkanları büyüünün oldukça standart bir işleyişiydi ama sınırları vardı. Ne kadar çok enerji türüne karşı savunma yapmak isterseniz, o kadar çok kalkan katmanı gerekir ve kadar çok güç harcamanız gerekir. Eskiden kalkanım çok hızlı hareket eden nesneleri durdurmak için kullanılıyordu, daha fazlası için değil.

Ama zaman değişmişti. Artık daha yaşlıydım. Derslerimi zor yoldan öğrenmişim ve bunu kanıtlayacak yaralarım vardı.

Böylece beş ağır silah birden bana çarptı: Birkaç beyaz-sıcak enerji mızrağı, bir tür korkunç kokulu asitten oluşan püsküren bir küre, çatırdayan bir şimşek ve yarı saydam yeşil buğudan yapılmış hayalet bir dokunaç gibi görünen şey, kalkanıma beş ayrı süratli otomobil gibi çarptı. Kaba kalkan bileziğim yeşil-altın kıvılcımlar saçtı ve saniyeler içinde rahatsız edici derecede ısındı. Kalkanın kendisi mavi-beyaz, neredeyse tutarlı bir ışıktan oluşan çeyrek bir kubbe halinde parladı; ham, inatçı bir iradenin bariyeri.

Belki başka bir yerde, başka bir zamanda olsaydı, hepsini durduramayabilirdim. Belki sadece ben olsaydım, işler kötü giderdi. Ama bu gece, şehrim kuşatma altındaydı. Bu gece, benim gibi insanlardan yardım alamazlarsa milyonlarca korkmuş insan ölecekti.

Bu gece korkuları, gerçeğe dönüşmek için sadece sihirli bir kıvılcıma ihtiyaç duyan yanıcı bir sis gibi havada dolaşıyordu.

Bu gece, Chicago hayatı için savaştı.

Ve kalkanım hepsine karşı durdu. Bileğimi yaksa da, ayaklarım yeşil çimenlerin üzerinde on beş santim geriye savrulsa da onları durdurdum.

Hepsini.

Bu sırada yoldaşlarım parmaklarını anatomilerine sokmuş bir şekilde etrafta dikilmiyorlardı. Yoshimo kollarını açıp daireler çizerek döndü ve bir saniye içinde ince bir hava sütununu kalkanımın üzerinden yukarı ve Kara Saray'ın arasından aşağı doğru gönderdi. Beyaz sütun toprağa değdiğinde, ve uçan otlardan oluşan bir sema dervişine dönüşerek kükredi, düşmanı kör etti ve çağrışımlarını bozdu.

Ramirez'in eli omzuma indi ve "Şimdi!" dedi. Kalkanı düşürdüm.

Şimdi, beni yanlış anlamayın. Kara Divan'ın büyüklerinin bize verdiği enerji hepimizi yerin dibine sokmaya yetti de arttı bile. Ama Beyaz Konsey'de biz böyle yetenekleri olan insanlara "büyücü" deriz. Ve bunu söylerken alay etmemizin bir sebebi var. Evet, belki ham sihirli güçlerini ortaya koyabilirler. Ama büyü güçten çok daha fazlasıdır ve genç da bana destek olan insanlar Beyaz Konsey'in büyücüleri idi ve her biri savaşta dişlerini göstermişlerdi.

Omzumun üzerinden baktığımda Chandler'ın iki elini bastonunun sapına dayamış, sakince durduğunu gördüm. Kafam büyüklüğünde bir düzine taş, omuzlarının etrafında küçük bir bulut halinde süzülüyordu ve kalkanım aşağı indiğinde, taşlar sanki bir toptan ateşlenmiş gibi hedeflerine doğru tıslayarak ilerlemeye başladılar. Vahşi Bill de geri kalmamak için eski kollu tüfeğine bir şeyler mırıldandı ve silahın eski çeliği aniden bir tür ilkel piktogram şeklinde kırmızı ateş iplikleriyle titreşti. Kalkanım düştüğünde tüfeği omzuna kaldırdı, en yakındaki vampiri nişan aldı ve bir kelimeyle bileğim kalınlığında yarı katı bir ateş çubuğunu vampirin karnına ve arkasındaki devasa mezar taşlarından birine doğru gönderdi, havayı parçalanmış taşların gürültüsüyle böldü.

Vampir, içinden geçtiği havayı yırtan ve kesen bir çığlık attı ve ... görünüşe göre görünmeyen, korkunç derecede hızlı bir güç tarafından geri çekildi ve bizden uzaklaştı.

Ramirez, saldırısı bize hentai gibi gelen vampire soluk bir ışık huzmesi gönderdi. Bu vampir iri bir erkekti ya da ondan geriye kalanlardandı ve iki kolunu da dramatik bir şekilde savurarak hayalet dokunaçlarını Ramirez'in parçalama ışınına çarptırdı. Güçlerin çarpışması, her şeyi her yöne ektoplazma püskürten bir karmaşaya dönüştürmek için yeterliydi.

Çürüme başlamadan önce ikiz ya da benzer boyutlarda kardeş olabilecek vampirlerden ikisi bulanıklaşarak midilli büyüklüğünde, yağlı kürklü bir çift gri kurda dönüştü. İkisi de büyük sıçrayışlarla zıt yönlerde doğru fırladı.

"Kanatçılar!" Bağırdım. "Yoshimo, Bill!"

Yoshimo havaya bir adım attı ve rüzgârın kendisi ayaklarının altında toplanarak onu sessiz bir zarafetle en yakın türbenin tepesine fırlattı. Yirmi metrelik adımlarla ilerlemeye başladı, ayak parmakları mezar taşlarının, heykellerin ve mermer mezarların tepelerine dokunmak için zar zor iniyor, sanki büyük kurtlardan birinin önünü kesmek için ağırlıksızmış gibi hareket ediyordu.

Bill hemen hedefinden uzaklaştı - azımsanmayacak bir disiplin gerektiren bir hareketti bu - ve duman ve gölgeler arasında bir parıltı olarak etrafımızda dönüp duran ikinci kurdu tüfeğiyle izlemeye başladı. Bill eski usul bir atıcıydı. Yanağını silahın dipçığıne dayamış, dikkatle nişan alıyor ve namlu düşmanı takip edip Wild Bill atışını beklerken neredeyse tamamen hareketsiz kalıyordu.

Gözlerimi Drakul'dan ayırmıyordum.

Soluk benizli adam dövüşü büyük ilgiyle izledi, gözleri bir çift kara delik gibiydi, her şeyi içine çekiyor ve karşılığında hiçbir şey vermiyordu. Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek, satranç oynayan çocukları izleyen bir generalin ilgisiyle açılış takasını izledi. Sonra sola doğru bir adım attı ve ...

. . . ve öylece ortadan kayboldu. Bir perdenin arkasına geçtiğini, ışınlandığını ya da Asla Olmayan'a bir portal açtığını kastetmiyorum. bunları yapabilirim. Bu adam bir attı ve sanki bir telefon direğinin arkasına geçmiş ve diğer tarafta hiç görünmemiş gibi yukarı ve yukarı *gitti*. Gitti. Öylece gitti.

Ancak bu olayda "gitti" dediğim yer benden 15 cm gerideydi.

Kulaklarım aniden, bir uçaktaki basınç değişiminde olduğu gibi sertçe çınladı ve arkamdaki boş alan artık boş değildi. Döndüm, tabancamı çektim, kaldırdım-

-Çok geç. Drakul silahın namlusunu bir elinin soluk parmaklarıyla yakaladı ve ezerek kapattı.

Diğer kolunu savurarak Ramirez'i bir mezar taşına çarptı ve sanki Drakul'un eti soğuk, ağır mermerden yapılmış gibi yere düştü. Drakul Vahşi Bill'e doğru döndü, o da silahından geriye bakmadan kaçamak bir dalış yaptı. Chandler'ın Drakul'un böbreklerine hızlı bir üçlü taş göndermesi dışında, bu onu kurtaracak kadar hızlı olmayacaktı, *bam, pow, crunch*, her bir taş çarpmanın gücüyle çakıllara patladı.

Drakul Chandler'a döndü, bir mırıldandı ve sinirli bir şekilde bileğini salladı.

Genç Müdür'ün arkasındaki hava donmuş rüzgârın uğultusuyla yarıldı ve arkasında belki bir metre genişliğinde zifiri karanlık bir ışıksızlık çemberi belirdi. Ayağının altında bir taş dönüyor gibiydi. Chandler'ın dengesi bozuldu ve bir adım geriye, çemberin içine doğru tökezledi.

Hava bir şekilde ışıktan kurtuldu ve boş siyah daire yok oldu. Chandler da onunla birlikte gitti.

Drakul'un kara delikli gözleri bana döndü ve birdenbire evrenin ağırlığıyla yere yıkıldım. Böyle bir güce karşı bir şey yapabileceğimi düşünmek bile gülünçtü - ama bu tür bir ham, evreni büken iradeyi daha önce Chichén Itzá'da hissetmiştim. Drakul, her neyse, Dış Gece Lordları'nın bana göstermeyi başardıklarından çok daha fazla kişisel güce sahipti.

Ama her şey söylenip bittiğinde o Kızıl Saray zavallılarını kendi ipleriyle çekmiştim. Drakula'nın daha az ünlü babası için yuvarlanırsam lanetlenirim.

Dişlerimi sıktım ve beni ezen güce karşı kaslarımla değil, zihnimle savaştım. Drakul'un iradesini beni bastıran büyük, karanlık bir el ve benimkini de onu uzaklaştırmak için yükselen kendi elim olarak hayal ettim. Birkaç on yıllık disiplin, deneyim ve odaklanmayla irademi bu imgeye akıttım, ona güç, gerçeklik ve yaşam kattım.

Nefes nefese, her seferinde bir santim, sağ avucum Drakul'a bakana ve sabitlenene kadar elimi kaldırdım. Ayakta duramıyordum ama dirseğimi altına aldım ve sağ elimi onun gücüne karşı kaldırarak sessiz bir meydan okumayla ona doğru hırladım.

Drakul'un yüzünde ilk kez bir ifade belirdi; zalimce kıvrılmış, sivriltilmiş köpek dişlerini gösteren küçük bir gülümseme.

"Ah," dedi, kanlı bir kurban için kullanmayı planladığı bıçağı kaldırarak. "Keşke benim varisim de böyle bir kararlılığa sahip olsaydı."

Ağzımla kelime sesleri kadar zihinsel döngüyü serbest bırakmak için çok fazla konsantrasyon gerekiyordu, ama orada oturup sessizce kabul etmeyecektim. "Sanırım artık Ethniu'nun kaltağısın," diye nefes nefese kaldım.

Yine o gülümseme. "Onu desteklemek için yeterince az maliyetli. Bunun gibi küçük tartışmalar, sahayı değerlendirmek için iyi bir yerdir."

"Tarla mı?"

"Ah, büyücü," diye azarladı Drakul beni. "Onların tertemiz sakalları seni şu anda bile karanlıkta mı bırakıyor? Bir yıldız doğumlu olarak, bunun son derece yakışsız görüldüğünü söylemeliyim."

Ona sertçe baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Drakul'un gülümsemesi genişleyerek gerçekten neşeli bir şeye dönüştü. O boş gözler hariç. İçinde o gözlerin olduğu herhangi bir ifade maskeden başka bir şey olamazdı. "Sana kolayca gelen bilgiye asla değer vermeyeceksin."

"Teşekkürler, baba."

O gülümsemenin içinde birkaç saniye boyunca çirkin bir şey titreşti. Sonra Drakul başını salladı. "Kendi Beyaz Konseyinize size söylemedikleri şeyleri, sizi ne için yetiştirdiklerini ve sizden ne yapmanızı beklediklerini sormanızı söyledim." Düşündü. "Peki. Ancak korkarım ki perdenin bu tarafında böyle bir şansınız olmayacak gibi görünüyor."

"Senin gibi enayi mi?" Nefesim kesildi. "Bu gece, sen ısınma hareketisin."

Drakul bir saniye bana baktı. Sonra bıkkın bir ses çıkardı ve bir elini kalçasına koydu. "Sana karşı açık olacağım, yıldız doğumlu. Bunun gibi konuşmaların bu noktasında, senin konumundaki birine sık sık ölümsüzlüğün karanlık armağanını öneririm. Bu bazen yararlı bir araç elde etmenin bir yoludur, ama çoğunlukla sadece nasıl tepki vereceklerini görmek isterim. İnsan ölümle yüzleştğinde gerçekte kim olduklarını görür ... ama dürüst olmak gerekirse, hayatımda geçirdiğin beş dakika bana yetti. Sende ciddiyet yok. Edep yok. Hiç tarzın yok." Üzerime diz çöktü ve bıçağı boğazıma doğru kaldırdı. "Ama sanırım senin kanın da herkesinki gibi ölüleri çağıracaktır."

"Tak-tak," dedim.

Drakul kaşlarını çatarak bana baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Oh, ama," dedim. "Burada ölümle yüzleşiyorum ve sana tak tak şakası yapıyorum. Neden böyle bir şey yapayım ki?" Dişlerimi sıkarken ona elimden en iyi sırtışı yaptım. "Sonsuzluk bir espriyi merak etmek için uzun bir süre. Tak-tak."

"Kim," dedi Drakul, yumuşak aksanıyla, gözlerini kısarak, "kim var orada?"

"Bin kiloluk goril," diye mırıldandım. "Bin kiloluk goril *kim*?" diye sordu Drakul.

Ve River Shoulders kükreyerek ona on iki ayak uzunluğunda beton bir dikilitaşla vurdu.

Bir an Drakul üzerimde belirdi. Sonra muazzam bir ses ve yüzümde yarım düzine küçük kesik bırakan beton parçalarının patlaması oldu ve Drakul hiçbir yerde görünmüyordu. Üzerimdeki ağırlık öyle aniden kayboldu ki bir an için yerden havalandığımı sandım. Birden başım döndü ve görüşüm daralarak bir tünele dönüştü.

"*İşte bu*," diye nefes nefese kaldım, "komedi."

Nehir Omuzları kükredi ve Drakul'un peşinden dört koluyla zıplayarak atladı.

Drakul ise sakince yuvarlandı ve eğer ayakkabıları benim kullandığım bazı araçlardan daha pahalıysa, ivmesini durdurmak ve yuvarlanan beton parçaları arasında kendini kontrollü bir şekilde durdurmak için onları çimlere gömerken yeterince iyi dayandılar. Şaka yapmıyorum, uzun siyah pelerininin altında bir smokin giyiyordu.

Ve sinirli görünüyordu.

River Shoulders Drakul'a çarpmak için omzunu indirdi ama iri adam suya çarpmaya çalışıyor gibiydi. Drakul bir adım attı ve saldıran Koca Ayak'ın önünden çekilip bir tarafa doğru gözden kayboldu; orada çömeldi ve kolunu kaval kemiği hizasında Koca Ayak'a doğru savurdu, dirseğinin kıvrımıyla Nehir Omuzlu'nun devasa bacağına yakaladı ve Drakul ayağa kalkarken bacağın momentumunu durdurdu. Koca Ayak yaylanarak ilerledi ama yan yana duran iki devasa mezar taşına çarpmadan önce kontrollü bir yuvarlanmaya dönüşemedi.

Nehir Omuzları yükselmeye başladı ve sonra bir iniltiyle tekrar yere çöktü.

Cehennem çanları.

Drakul bıçağıyla Nehir Omuzları'na doğru döndü ve ben de kafamın içinde olanları sanki hatırlıyormuşum gibi net ve keskin bir şekilde gördüm. Orman İnsanları tam olarak büyücü değillerHayatlarını sihir dünyasına öylesine dalmış bir şekilde yaşıyorlar ki, bir balığın yüzmesi ya da bir kuşun uçması gibi, sadece *bunu yapıyorlar*. Yaşam enerjisi auraları özellikle yoğun ve güçlüdür, sürekli olarak çevrelerindeki doğal dünyadan güç emerler.

Bu da koca adamı Drakul'un nekromantik çağrısı için büyük bir nitrojen deposu haline getirecektir, tabii Kara Saray'ın efendisi büyüyü beslemek için River'ın kanını dökebilirse.

Asamı elime aldım ve içindeki rünler ve mühürlerde depolanan kaynayan enerjinin titreşerek canlandığını hissettim. Asa yeşil-altın bir ışıkla parlamaya başladı, hatta ben içinde depolanan enerjinin bir kısmına uzanıp onu karıştırarak daha da parlak bir şekilde parlamasını sağladım. Bunun geldiğini görmesini istedim.

"Hey!" diye bağırdım. "Sen! Çirkin!"

Evet, evet. En iyi hakaret çalışmam değil. Ama biliyorsun. Önemli olan düşünce.

Drakul dönüp bana baktı ve şaşkınlıkla bir anlığına donup kaldı.

"*Forzare!*" Bağırdım.

Ben söze başlarken Drakul bir adım attı ve ortadan kayboldu.

Hâlâ parlayan asamı River Shoulders'a doğru savurdum ve bu kez kelimeyle birlikte *irademi* de serbest bıraktım. "*Forzare!*"

Aurora borealis gibi titreşen ve geçici olan yeşil-altın parlayan bir sütun, benimle River Shoulders arasındaki zemine çarptı

-

-Ve Drakul bıçağıyla River Shoulders'ın başının üzerinde dururken yeniden ortaya çıktığında onu tam ekmek sepetinde yakaladı.

Güç sütunu Drakul'a hızla giden bir tren motorunun enerjisiyle çarptı. Drakul'un saçlarını ve giysilerini uçurdu, ikincisini paramparça etti ve onu mermer bir anıt mezarın yan tarafına öyle bir güçle savurdu ki taşta örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu.

Sonra tepemizde bir yerden bir kartalın meydan okuyan ve alaycı çılgılığı duyuldu ve bunaltıcı yaz havası o kadar yüksek bir ses ve o kadar parlak bir ışıkla yarıldı ki nefesim kesildi. Neredeyse dikey bir sütun halinde inen mavi-beyaz bir şimşegın görüntüsü göz kapaklarımanın arkasına kazındı. Drakul'a bir devin balyozu gibi çarparak onu yere serdi ve bir saniye sonra bir ayı, lanet olası bir Kodiak boz ayısı, gökyüzünden düşerek Drakul'un üzerine indi ve balyoz pençelerini solgun varlığın kafatasına indirmeye başladı.

Beyaz Konsey'in ileri gelenleri de boş ve Rüzgârı Dinle nasıl giriş yapacağını bilirdi.

Sendeledim, dengemi asamda buldum. Şimşekler gözlerimi kamaştırmıştı. Gök gürültüsü kulaklarımı çınlattı. River Shoulders dışında hiçbir yoldaşımı , göremiyordum. Hemen onun yanına koştum ve ben bunu yaparken bile River halsizce başını salladı ve kendini yukarı itmeye başladı.

"Bu hile yapmaktır," diye gürledi Koca Ayak ve sesi öfkeli, dehşet vericiydi. River tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve etrafındaki havada aniden çatırdayan ve parıldayan küçük bir büyülü enerji dalgası topladı. Çılgılık attı ve iki yumruğunu da yere indirerek, en iyi halimle bile boy ölçüşemeyeceğim bir ham güç dalgası gönderdi; tam o sırada Kodiak ayısı acı dolu bir kükreme kopardı ve uçarak bir tarafa gitti.

Drakul ayağa kalktı, siyah ve beyazın yanık parçalarına bürünmüş mermer bir heykel gibiydi. River Shoulders'a doğru döndü, gülümsedi, bir adım attı-
-Ve duyulabilir bir çarpma sesiyle boş havaya çarptı.

Drakul gözlerini kırptırdı, bu kez açıkça şaşırılmıştı ve diğer yöne doğru geri çekildi; ancak sanki bir lunapark aynası labirentinin yüzeyinden fırlamış gibi tekrar geri döndü. Kocaayak'a doğru döndü, koyu renk gözleri kısılmıştı.

"Tamam, Bay Dancy Pants," diye homurdandı River Shoulders. "Şimdi ne kadar sert olduğunuzu görelim."

Drakul'un siyah gözleri neredeyse cinsel bir yoğunlukla parlıyordu ve ani, geniş gülümsemesi tamamen sinir bozucuydu. "Bu oyunu daha çok seviyorum," dedi mırıltıya benzer bir sesle. Ve yavaş adımlarla geri çekilerek güldü. Bunu yaparken, havada en ufak bir güç fısıltısı bile yoktu, mezarlık sisle dolmaya başladı, sanki üzerimize bir bulut indirmiş gibi hızlı ve seri bir şekilde. Kahkahası Cheshire kedisinin gülümsemesi gibi arkasında kaldı.

Kodiak ayağa kalktı ve bize doğru ilerledi. Yol boyunca bir yerde, ani sisin içinde, Rüzgârı Dinle onun yerini aldı. Yaşlı adam bize doğru ilerledi ve sırtını bizimkine dayadı, gözleri ve duyuları gözlüklerinin kenarları üzerinden açıkça dışarıya odaklanmıştı. Rüzgârı Dinle asla heyecanlı görünmezdi ama bu gece kara gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

"Bay Dancy Pants?" River Shoulders'a sordum.

Kocaayak omuz silkti. "'Hey, sen, çirkin' demekten iyidir."

Rüzgârı Dinle sessizliği emreden yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. River Shoulders onu dinledi, bu yüzden belki benim de bunu yapmam akıllıca olur diye düşündüm.

Sonra ağır pençelerin yere vurduğu son birkaç derin g mb rt y  duydum ve tarih öncesi kâbuslardan fırlamış, omuzlarımdan daha uzun ve birçok arabadan daha ağır olan büyük, siyah bir kâbus kurdu grubumuzun içine daldı.

Büyük kurdun yolundan dışarı atladım ve atlarken sadece ayak bileklerim kesildi. Yere çarpmadan önce beni yüz seksen derece döndürdü, hala dönüyordum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda devasa kurt formunun River Shoulders'ı yere serdiğini gördüm. Koca Ayak kükredi ve yumruklarını Drakul-kurduna indirdi ama canavar darbeleri savuşturdu, dişleri River'ın boğazını arıyordu.

Asamı büküp kaldırdım ve kurdu Nehir'in omuzlarından itecek bir g   patlaması hazırladım.

Ve soğuk demir bir çubuk gibi bir kol boğazıma dolandı, genç bir yılan kadar hızlı ve kıvraktı.

Havam hemen kesildi. Ses  ıkaramadım. Mücadele ettim ama kendimi bir yetişkinle dövüşmeye çalışan bir  ocuk gibi hissediyordum. Saniyeler içinde dengem bozuldu ve mezar taşlarının arasında sessizce s r klendim.

Sisin hepsini yutmasından önce Rüzgâra Kulak Ver'in bir bizona dönüştüğünü ve büyük kurdun kanadına saldırdığını gördüm ve ikisinin *de benim g t r ld ğ m  görmediğini* fark edecek zamanım *oldu*.

Ve tüm bu sisin içinde *başka kimse de yoktu*.

Yalnızdım.

"Dresden," diye tısladı Mavra. Sesi neredeyse kurumuş eti yiyen böcekler hoş geliyordu. "Seni tekrar görmeyi gözle bekliyordum."

Bölüm

On üç

TKış mantosu sayesinde çoğu kişiden, yani çoğu profesyonel güreşçiden daha güçlüyüm. Ne kadar güçlü olsam da, gücüm hala insanlığın normal parametreleri içinde yer alıyor. Çan eğrisinin oldukça uzağında olabilirim ama yine de aynı grafik üzerindeyim.

Black Court vampir gücü, askeri araçlar ve inşaat ekipmanlarıyla aynı grafikte yer almaktadır.

Mavra beni bir buldozere bağlanmışım gibi zahmetsizce sürükledi ve boynumdaki kol karbon çeliğinden yapılmış olabilirdi. Çırpındım ve tekmeledim, ama sadece boşuna değildi; o bunu *fark etmedi* bile. Boğuşmalar sırasında birkaç değerli nefes alabildim ama muhtemelen boğuşmanın kaybını telafi etmeye yetmeyecekti.

Panik istedim. Ama panik hayatta kalmama yardımcı olmazdı.

Bu yüzden o amansız kolu sıkıca kavradım ve boynumdaki baskıyı çalışarak sıkıca tuttum ve aksi takdirde hava için savaşmaktan başka bir şey yapmayı bıraktım. Arkamdaki mücadele neredeyse sessizdi; sadece çarpma sesleri, çimlerin üzerindeki ağırlıklar ve sert nefes vermelerle kesiliyordu.

Mavra beni sisin içindeki mezarlıkta sessizce sürükledi, ta ki yayılan bir ağacın dalları altında başka karanlık, sessiz formlar bulana kadar.

Ayaklarının dibindeki yerde başka figürler vardı. Vahşi

Bill. Yoshimo. Ramirez.

Vahşi Bill ve Yoshimo loş ışıktaki ıslak ve siyah görünen bir kan karmaşası içindeydi.

Ramirez hâlâ hayattaydı. Dizlerinin üzerindeydi ve Kara Saray büyüklerinden biri, dokunaç büyüüne sahip olan, Carlos'un bileklerini arkasından .

"Davul nerede?" diye sordu Dokunaç Adam Mavra yaklaşırken. "Hoş geldin Mavra," dedi Mavra hafif, alaycı bir ses tonuyla. "Sen Tehdide nasıl karşılık verecekleri konusunda haklıydın Mavra. Usta sana güvenmekle akıllılık etmiş Mavra."

Yoshimo gözleri kısmen açık bir şekilde ölmüştü. Baktılar. Artık genç bir kadın gibi görünmüyordu. Kırılmış, atılmış bir makineye benziyordu.

Dokunaç Adam kanlı dişlerini gösterdi ve tısladı. "Bunları hazırlamayı bitirmeli ve Efendi'nin yardımına gitmeliyiz."

Mavra küçük bir kahkaha attı. "Eğer onun eğlencesini bozmak istiyorsanız, elbette."

İki ikiz ceset-vampirden biri yerde yatıyordu. İkizlerden birinin karnında, canlı bir varlıkta otuz kilo ağırlığında olabilecek bir kütle parçası yokmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen Ramirez'in patlamaları yüzünden. Ağzı taze kanla kaplıydı ve açık yaradan höpürdeten, emen sesler geliyordu, kan ve madde yer değiştiriyor ve kaybolan kütleyi yavaşça yeniliyordu. Ramirez'e sabit ve aç bir şekilde bakıyordu.

Diğer ikiz beni işaret etti. "Onu kız kardeşime ver. Kendini yenilemeli."

Mavra sakince, "Onun kanı senin ya da benim gibiler için değil," diye cevap verdi. "Yıldız Doğanlar Efendi içindir."

Her iki ikiz de Mavra'ya tısladılar ama Mavra onlara aldırış etmedi. Vahşi

Bill savaşıarak ölmüştü. Tüfeği ve tabancası yerinde yoktu.

Alametifarikası olan bıçağı da öyle. Parmak eklemlerinin derisi gitmişti ve açık ağzında siyah ve çamurumsu bir şey vardı. Düşmanın parçaları tam anlamıyla dişlerinin arasındayken yere yığılmıştı.

"Davul!" Tentacles Guy ısrar etti.

"Bu asla bir ordu kurmakla ilgili değildi, aptal," diye tısladı Mavra. "Bu, yıldızlar ve taşlar için yeni kan elde etmekle ilgiliydi. Bırakalım Corb ve Ethniu ortalığı birbirine katsın ve ölümlülerin öfkesini üzerlerine çeksinler. Biz yönetmek için iyi bir pozisyonda olacağız." Parmağıyla Ramirez'i işaret etti. "Şunu yemesi için ona ver."

Dokunaç Adam Mavra'ya sertçe baktı. Sonra Ramirez'i yaralı ikizinin yanına sürükledi. Ramirez, Dokunaç Adam'a karşı savaştı ve Mavra'yla olduğu kadar çok şey gösterdi. Diğer ikiz Ramirez'in kolunu uzattı ve çürümüş tırnaklarını bileklerine geçirdi, öküzle sürülen bir sabanın tüm hassasiyeti ve inceliğiyle eti ve damarları yırttı.

Ramirez çığlık attı.

Yere düşen ikiz, çürüyen dudaklarını kolundaki yaranın üzerine yapıştırdı. Arkadaşlarım ölmüş ve ölüyordu.

Ve bu ... şeyler ... kalıntılarını daha fazla canavar için bir yuva yapmak istedi.

Hastalık ve öfke içimi
doldurdu. Güç de onlarla
birlikte aktı.

Mavra'nın boynumdaki tutuşu hidrolikle çalışan bir şey gibi sıkılaştı ve aniden Kış örtüsünden süzülen kör, öfkeli duyumdan başka hiçbir şey yoktu, bu da kendi acı verici acı benzerine dönüşen kafa karıştırıcı duyusal girdi tsunamisinde.

"Efendi seni oda sıcaklığında içmeyi sorun etmeyecektir, Dresden," diye beni azarladı. Evren bulanıklaştı ve aniden zemin yükselip beni tüm vücudumla kucakladı. Mavra'nın gücünün bile tamamen durduramayacağı bir nefes verişle içimdeki rüzgârı üfledi ve beni sersemlemiş bir şekilde yatar halde bıraktı.

"*Pendejos,*" diye hırladı Ramirez. Gücünü toplarken havanın gerildiğini hissedebiliyordum.

Diğer ikizin elleri de onunkilere doğru uzandı ve yüzünü onunkilere doğru sürükledi. Süt beyazı gözleri Ramirez'le bakışlarını kilitlediğinde genişledi. Arkadaşım psişik saldırısı başladığında öfkeli ve çaresiz bir çığlık attı. Evet. Kara Divan'ın bir büyücünün ölüm lanetinin potansiyel yıkımıyla başa çıkmak için bir yöntemi vardı - biri beyninize tırmanıp yeniden dekore etmeye çalışırken bir büyü yapmak zordu.

Vampirler ölmekte olan adamı dikkatle izlediler ve bunu yaparken ceset gibi mutlak bir hareketsizliğe büründüler.

Carlos tekrar çığlık atmaya çalıştı. Sesi daha zayıf çıktı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonra yirmi metre ötedeki bir mezar taşının arkasından menekşe rengi bir şey çıktı.

Biri beni görmüştü.

Tümgeneral hâlâ iş başındaydı.

Toot-Toot etrafı hızla taradı, bana manik bir sırtıyla göz kırptı ve mezar taşının arkasına geçti. Bir süre sonra ortaya çıktığında, bir elinde küçük bir av bıçağı büyüklüğünde kısa bir kılıç tutuyordu.

Diğerinde ise kesik bir kafa gibi , Pizza 'Spress'ten alınmış açık bir paket doğranmış sarımsak vardı.

Toot çömeldi, hala sırtıyordu ve mavi ve mor enerjiden oluşan bir nimbus onu çevreledi - ve sonra Mavra'nın sırtına bir yaydan çıkan ok gibi fırladı.

Toot ona doğru uçarken bir ışık çizgisi oluştu, bıçağıyla sırtının sert etine bir darbe indirdi, neşter keskinliğindeki bıçak derin bir kesik açtı.

Küçük dostum sarımsak paketini içine daldırdı.

Kara Saray vampirleri çok ama çok zorlu müşterilerdir. Ama bunun bazı uygunsuz zayıflıklarla öderler. Onlar hakkında Stoker'ın kitabında okuyabilirsiniz. Temelde Kara Saray vampirlerinin nasıl öldürüleceğine dair bir saha rehberi.

Vampirlerin sarımsaktan tiksintmelerinin oldukça iyi bir nedeni olduğu ortaya çıktı. Mavra'nın ölü bedeni gümüş-beyaz aleve dönüştü.

Yani, benim açımdan görmek garipti, ama yaradan acayip bir argent ateşi fışkırdı ve acı çığlığının sesi birkaç saniyeliğine tüm dünya oldu. Sanırım ateşe verilmek biraz dikkat dağıtıcı. Kafa kilidine tüm gücümle karşı koydum ve tatlı, tatlı havadan derin bir nefes çekerek patladım.

Bu da acil bir büyü'nün sözcüklerine dönüşmek yerine, yaklaşan bir hapsirığın çaresiz otonomik döngüsüne kilitlendi.

O kadar zaman varken, aptal conjuritis, *şimdi!*?

Mavra bir kolunu savurdu, sırtıma vurdu ve beni on adım öteye fırlattı. Sadece tozluğumdaki koruyucu büyüler kemiklerimin kırılmasını engelledi. Kollarımı kafatasımla yaklaşmakta olan mezar taşı arasına soktum, yoksa o kontrolden çıkar, seker ve yere düşerdim.

Odaklandım, düşüncelerime güç ve imaj kattım, yaklaşan hapsirığın arkasına koymak için hızla enerji topladım.

Yaralanmamış ikiz başını bana doğru çevirdi ve tısladı.

Göğsüm, bir yerlerdeki kasları yırtmış olabilecek bir hapsirikle sarsıldı.

Onunla birlikte güç ve görüntü gönderdim.

Ve siyah, komik şekilli ve bir arabanın yarısı kadar uzun bir örs, gece havasından fırlayıp Dokunaç Adam'ın kafasının arka yarısına düştü.

Düşen örs en az bir ton ağırlığında olmalıydı. Ve bir Kara Saray vampirine bütün gün beyzbol sopasıyla vurup can sıkmaktan başka bir şey yapamazken, bu hızda hareket eden bu kadar ağırlık tamamen farklı bir oyundu.

Tamamen asılmış bir takım elbiseyi tutup yere bıraktığınızı düşünün. Şimdi de mürekkep siyahı, gözbir sıçrama ekleyin. Artı büyük bir örs. Anladın mı?

Mavra gecenin içinde çılgılık atarak gözden kayboldu, arkasından gelen argent ateşi sisi garip bir şekilde aydınlattı. Sağlıklı ikiz şok içinde örse baktı; örs aniden jelatinimsi bir ektoplazmaya dönüştü ve hâlâ bir şekilde çırpınmakta olan Dokunaç Adam'dan geriye kalanlarla karıştı. Bir blenderin içine benziyordu.

Titreyen kolumu akan burnuma götürdüm ve sarhoşça hırıldadım, "Size söylemiştim, sizi Kara Saray piçleri! Bir dahaki sefere, örsler!"

Kollarını serbest bırakan Ramirez, yaralı kolundan akılsızca beslenen yaratığa doğru bir hamle yaptı, bir kelime hırladı, diğer bileğine bir fiske vurdu ve yaratığın *kafası* aniden su ve tozdan oluşan bir bulamaca dönüştü. Vücudun geri kalanı sessizce çırpınmaya başladı ve her yere likör püskürttü. Carlos ön kolundaki kemikler insanüstü güçteki ellerin pençesinde kırılırken nefesi kesildi.

Diğer ikiz bir mezar taşını yakaladı, sanki lanet bir karahindibaymış gibi yerden söktü ve kafama fırlattı.

Kalkanımı kaldıracak zamanım vardı ve mezar taşı ona doğru patlayarak çakıl haline geldi.

Elimi indirip tekrar etrafıma baktığımda, kalkan bileklik hala yeşil-altın kıvılcımlar saçıyordu, ikiz gitmişti. Yoshimo ve Wild Bill'in cesetleri de öyle.

Ramirez'in yanına doğru tökezledim. Ölü vampirin ellerinde kalan aptalca güçle güreştik, ta ki sonunda tüm bedenimin gücünü vampirin parmaklarına karşı teker teker kullanmak zorunda kalana kadar. Ramirez için kolay olmadı, acı çekiyor olmalıydı ama başardık.

Parçalanmış kolunu kucaklarken onu geri çektim ve cesedin yerde çırpınışını izledik.

"Onları aldılar," diye mırıldandı Ramirez. "Onlar ... yapacaklar."

"Onlar için şu anda yapabileceğimiz bir şey yok," dedim. Kemerindeki ilk yardım çantasına girdim. Karanlıkta çok dağınıktı ama bileğine bir baskı bandajı geçirdim ve sıkıca kapattım. Kırık kol çok acımış olmalıydı ama kanamayı durdurmamız gerekiyordu. Ramirez çenesini sıkı ve tısladı ama başka bir rahatsızlık belirtisi göstermedi. İşimi bitirdim ve ayağa kalktım. "Haydi. River ve Rüzgârı Dinle'yi desteklemeliyiz."

Bana baktı, yüzü solgun, gözleri çok parlak ve sertti. Ama yüzünü buruşturdu, başını salladı ve sağlam elini kaldırdı.

Onu ayağa kaldırdım ve ikimiz de Kıdemli Konsey Üyesi ile River Shoulders'ı en son gördüğüm yere doğru dönmüştük ki aynı çift sisin içinden çıktı. River'ın göğsü sertçe inip kalkıyordu. Yarış atı gibi ses çıkarıyor ve sanki tüm vücudu kocaman bir çürükmüş gibi hareket ediyordu. Bir kolunun kıvrımında bilinçsiz bir genç kızı bebek gibi taşıyordu - Drakul ve arkadaşlarının kurban etmeye hazırlandığı kurban. Rüzgârı Dinle unutulmayacak kadar yorgun görünüyordu ama yaralanmamıştı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Biz daha fazla zarar görmeden gitti," dedi River Shoulders, sesi acı doluydu.

Rüzgârı Dinle yüzünü buruşturdu ve elini River Shoulders'ın omzuna vurmak için çok çok yukarılara uzandı. "Böyle bir yaratığı yenemezsin. Hayatta kalarak kazanırsın. Biz kazandık."

Ramirez sert bir sesle, "Hepimiz değil," dedi.

"Drakul Chandler'ı bir tür geçitten gönderdi," dedim. "Nevernever'a giden olağan geçitlere benzemiyordu. Her şey düzgün ve simetrikti." Bu da Chandler'ın herhangi bir yere gitmiş olabileceği anlamına geliyordu. Ya da daha kötüsü, hiçbir yere. Kış'a doğru eğildim. Sesim kararlı ve mantıklı geliyordu. "Durumu hakkında bir fikrim yok. Meyers ve Yoshimo öldü. Muhtemelen dönüştüler."

Acı hâlâ oradaydı. Şok ve Kış mantosu onu uyuşturuyor olabilirdi. Çok fazla arkadaşım yoktu. Üçünü birden kaybetmek ileride çok canımı yakacaktı. Bunu düşünmek bile içimin titremesine ve kalbimin öfkeyle yanmasına neden oluyordu.

Rüzgârı Dinle biraz küçülür gibi oldu ve gözlerini kapattı. "I düşün . . . Ah. Bu Drakul için bir ittifak değildi. Sadece karlı bir manevraydı.

Eğer kurbanı durdurmak için yeterli güçle gelmemiş olsaydık, düşmanın arkamızda bir ordusu olurdu, şehir istila edilirdi ve Drakul'un bu kaos ortamında istediği potansiyel askerleri seçebileceğini söyleyebilirim. Eğer onu durdurmak için yeterli güce sahip olanları gönderdiysek, Drakul'un güçlü yeni hizmetkârlar aramaya çıkmasına gerek yok; onlar gönüllü olarak kendilerini tanıttılar."

"İstedliğini elde ettiği için gitti," dedim.

Rüzgârı Dinle gözlerini açtı ve başını salladı. "Çünkü bugün burada olanlar onun umurunda değil."

"Bugün burada olanlar *herkesi* etkileyecek," dedim. "O değil," dedi yaşlı büyücü, sesi . "Onun farklı bir öncelikler kümesi."

"Çünkü o yıldız doğumlu," diye tahmin ettim. Rüzgârı Dinle bana sertçe baktı.

"Hey," dedim parlak bir sesle. "Yıldızlar ve taşlar nedir?"

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. River Shoulders ile uzun bir bakış alışverişinde bulundu.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," dedi Rüzgârı Dinle ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı.

Uzun bir adım attım ve yoluna çıktım.

"Size bir soru sordum, Kıdemli Meclis Üyesi," dedim sessizce ama kararlı bir şekilde.

River Shoulders yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Hoss Dresden. Şu anda yapacak çok işimiz var. Henüz bilmediğin çok şey var. Belki de bu hikayeyi anlatmak bana düşmez."

"Ciddi misin?" Ben sordum. "Bahanen bu mu? Bana spoiler vermek istemiyor musun?"

Bana dürüstçe baktı. " söylediğim, Hoss Dresden. Henüz zamanı değil."

Sabırsızlıkla başımı salladım. "Bazı lanet cevaplar alıyorum. Tüm hayatım boyunca ... Hayır. Annemle babam öldüğünden beri hayatım benden bir şeyler koparmaya çalışan insanların peş peşe gelmesiyle geçti. Anlaşma yapmamı istediler. Onlara sadakatimi vermemi. Bir de şu yıldız doğan meselesi var." Sesim kısıldı. "Hayatım boyunca bunu kendi başıma çözmek zorunda kaldım. Lanet olası bir cevap alıyorum. Konsey için kendimi defalarca riske attım. Dostlarımı kaybettim-" Yutkundum. "Bunun bedelini ödedim. Bana borçlusun."

Yaşlı adam uzaklara baktı ve gözlerimle buluşmadı.

"Size borçluyuz," diye onayladı. "Ama bu borçla ilgili değil. Bazı sırlar vardır ki sizi öldürmekten daha kötüsünü yapar. Çok daha kötüsü." O

bana baktı. "Bize güvenmeniz gerekiyor."

Bir kahkaha attım. Mezarlıkta kulağa garip geliyordu. "Diğerini çek."

Yaşlı adam iç çekti. Sonra dedi ki, "Seninle bir anlaşma yapalım." "Ne?"

"Bu geceyi atlatırsan," dedi Rüzgârı Dinle, "bana biraz zaman ver. Senin avukatın olacağım. Senin adına diğerleriyle konuşacağım."

"Ya da bana kendin söyleyebilirsin."

"Ben bir büyücüyüm, Hoss. Bu da kibirli olduğum anlamına geliyor." Biraz gülümsedi. "Ama *o kadar da* kibirli değil. Bu iş kadar büyük, evlat. Ben, Beyaz Konsey'in kıdemli bir büyücüsü olarak, bu kararı tek başıma verecek kadar zeki olduğumu sanmıyorum."

Göz kırptım.

Bu, Kıdemli bir Meclis Üyesinden duyabileceğimi hiç düşünmediğim bir cümleydi.

"Oh," dedim. "Vay canına."

"Yapabileceğimin en iyisi," dedi. "Bir ay bekleyeceğim."

Burnundan homurdandı. "gereken insanlar mı? Bir yıl olsun."

"Siktir et," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu. "Söyle bana. Bir sonraki en iyi teklifiniz nedir?"

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı ve gözle görülür bir şekilde ve kibarca bekledi. "Peki," dedim ekşiyerek. "Bir yıl."

Başını salladı. "Tamamdır."

River Shoulders'ın omzundaki kurban olacak kız kıpırdandı, Koca Ayak'a baktı, dehşet içinde çılgılık atmak için ağzını açtı ve neredeyse anında tekrar bayıldı.

River Shoulders kederli görünüyordu. "Çatışmada gözlüklerimi kaybettim." "Senin suçun değil koca adam," dedim. "Bazı insanlar sadece iyi

Gördükleri zaman şirkete haber verirler. Onu bir sonraki polis grubunun yanına bıraksak iyi olur."

"Katılıyorum," dedi Rüzgârı Dinle.

"Sadece devam edeceksin," dedi Ramirez. Sesi şiddetle titriyordu. "Bu şeyler bizim insanlarımızı aldı. Onları kirletiyorlar."

İçimi soğuk bir öfke kapladı ve Carlos'a doğru döndüm. "Ve onlar da kendilerininkini alacaklar. Ama şimdi değil. Onları savunacak başka kimsesi olmayan sekiz milyon insan var. Sadece biz varız. Bu yüzden işimize bakacağız. Ve

Burada bittiğinde Drakul ve anlaşacağız. şu anda halletmemiz gereken daha önemli işler var. Ama onlar da listemizde ve onları da hallededeceğiz. Buna güvenin."

Ramirez bir saniye bana sertçe baktı. Sonra yumruğunu kaldırdı.

Ben de cevap verdim.

Parmak eklemlerimiz çarpıştı, kan akıtacak kadar sertti.

Bölüm

On dört

Bir dövüşle ilgili "iyi" bir şey varsa, o da çok uzun sürme eğiliminde olmadıklarıdır. Özellikle de vampirler gibi mutlak bir dehşet arasındaki kavgalar.

Kara Saray'ın ve Yaratılışın gücünün etrafında dolaşan insanların. Acele edersek, onlar ön tarafa gelmeden grubun geri kalanına yetişebilirdik.

Daha az insanla daha hızlı hareket etmek daha kolaydır.

Mezarlığı geride bıraktık ve doğuya, Michigan Gölü doğru ilerlemeye devam ettik. Artık kaçan daha fazla insan vardı, çığlıklar, bağırışlar ve sessiz, zoraki fısıltılar. River Shoulders bir kolunda baygın genç kadını, diğerinde Ramirez'i taşıyarak caddede açık adımlarla ilerliyordu. Ben koşarak ilerledim ve Rüzgâra Kulak Ver de kendini yaşlı bir taziye dönüştürerek yanımda rahatça ilerledi.

Montrose ve Hazel kavşağında kalabalık bir polis grubu insanları el sallayarak yanlarından geçiriyor ve en yüksek hızda batıya doğru gitmelerini söylüyordu. Orada, müşterilerin arabalarını park edebilecekleri tek girişi olan bir avlusu olan küçük bir bar vardı. Girişin karşısına doğaçlama bir barikat olarak birkaç araba itilmişti ve saldırı tüfekli polis memurları barikatta durmuş, karanlığa doğru endişeyle bakıyorlardı.

Arkalarında, birkaç acil yardım görevlisinin savaş koşullarında hayat kurtarmak için çılgınca çalıştığı bir triyaj alanı vardı. Orada belki bir düzine insan vardı. Birkaçı düşmüş ya da bir tür enkaz altında kalmış mültecilere benziyordu. Ama içlerinden üçü Einherjaren'di - bana güvenin, Vatikan'daki bir motorcu gibi göze çarpıyorlardı - ve açıkça en kötü durumda olanlar onlardı.

Çelik bir varil içindeki büyük bir ateş ve düzinelerce işaret fişegi sayesinde avluyu çevreleyen duvarlar çatıya kadar görülebilecek kadar iyi aydınlatılmıştı. Üç subay her duvarın başında çatıyı gözlemek üzere konumlanmıştı.

Yukarıda kan lekeleri vardı. Belli ki bir şey üzerine gelmeye çalışmış ve geri püskürtülmüştü. Bu durumda ışık gerçekten de bir sorundu. İçinde durmak, ya içinde kalmanız ya da gözleriniz yavaş yavaş alışırken karanlıkta kör bir şekilde çalışmanız gerektiği anlamına geliyordu. Tabii ki ışık olmadan acil yardım ekipleri işlerini yapamazdı. Bu kusurlu bir dünya.

Silah sesleri artık daha yakın ve daha ağırdı. Tek tek atışları seçebiliyordum. Ve çığlıkları duyabiliyordum. Savaş alanındaki çığlıklar televizyonda duyduklarınıza benzemez. Tiz, falsetto çığlıklar ve boğuk, soluk soluğa nefes vermelerdir. Hepsi insan olmayabilirdi ama durduğum yerden hepsinin sesi hemen hemen aynıydı.

Savunma mevzisinin etrafındaki ışığın yarıçapına girmeden önce durdum ve "River, belki de ellerinde saldırı tüfekleri olan korkmuş memurlara doğru yürümek yerine, kızı oraya götürmeme izin vermelisin" dedim.

"Huh," dedi Koca Ayak. "Şey. Gözlüklerimi kaybettim. Daha basit olabilir."

Kızı iki kolumda taşıyarak ondan aldım. Yaşlı tazi yanımda hafif adımlarla ilerliyor, çok daha genç bir yaratığın yaylanmasıyla hareket ediyordu. Kızı tutarak ışığa doğru yürüdüm ve "Hey! CPD! Bu kıza yardım bulmam lazım!"

Tüfekler beni korumak için sallandı ve memurların iyi bir tetik disiplinine sahip olmaları için dua ettim. Kazara vurulmaktan nefret ederdim.

"Kımıldama!" diye bağırdı barikatlardaki birkaç polis. Kımıldamadım.

"Batıya doğru ilerlemeye devam edin, efendim!" diye aynı anda birkaç polis daha bağırdı. "Hangisi, çocuklar?" Onlara geri seslendim.

"Hareket *etmeden* gidemem.

Batı."

Barikatta bir kargaşa oldu. Memurlardan biri geri çekildi ve gümüş rengi saçlarının altında karanlık, çatık kaşlı bir yüz bana . "Dresden?" diye seslendi. "Sen misin?"

"Rawlins!" Dedim.

Yaşlı dedektif Özel Soruşturma'da çok zaman geçirmişti. Daha önce birlikte çalışmıştık. İri yarı bir adamdı.

Yüzü ve eklemleri eski yara izleriyle doluydu. Tüfeğini sanki ek bir uzvuymuş gibi taşıyordu ve ben ona güveniyordum.

"Ne oluyor be adam?" Ben aradım. "Emekli olduğunu sanıyordum."

Yüzünü buruşturdu ve silah seslerine doğru başını salladı. "İki hafta daha."

Kıza doğru başımı salladım. "Onu birine bırakmam gerekiyor. Yapacak işlerim var. İçeri gelebilir miyim?"

"Duruma göre değişir, dostum. İlk tanıştığımızda beni hangi isimle tanıyordun?"

"Bir Otorite Figürü," diye cevap verdim.

"Benim için yeterince iyi," dedi. Barikattaki memurlara başıyla işaret etti. "Onu içeri alın."

Kızı caddenin karşısına ve arabaların arasındaki dar bir aralıktan geçirdim. Rawlins içeride karşıladı ve triyaj alanına geri götürdü.

Oradaki hemen hemen her polisin bana baktığını fark etmem bir saniye sürdü. konuşmalarına kulak misafiri oldum. Kulaklarını çınlatacak kadar ateş etmiş olmalıydılar, çünkü mırıldanmaları konuşma sesiyle çıkıyordu.

"Bu o mu?" diye sordu biri.

"Büyücü, Dresden, evet." "O gerçek mi?"

"Umarım öyledir. O şeyleri *gördün* mü?" "Saçmalık. O sadece bir dolandırıcı."

"Gözler dışarı!" Rawlins tersledi. "Bunun lanet olası bir sirk olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Bu işe yaradı ve sustular ve karanlığı izlemeye geri döndüler.

Rawlins beni yere düz bir şekilde serilmiş katlanabilir bir masadan yapılmış, üzerinde yumuşak bir ambalaj köpüğü tabakası olan doğaçlama bir yatağa götürdü. Kızı üzerine yatırdım ve teni neredeyse Rawlins'inki kadar koyu olan bir acil yardım görevlisi kızı muayene etmek için eğildi.

"Lamar," dedim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Lamar, "Çünkü sen ve senin garip saçmalıklarınla hiçbir şey yapmak istemiyorum, Dresden," dedi.

Lamar tanıdığım en mantıklı insanlardan biri. "O zaman burada ne işin var?" diye sordum.

Lamar omuz silkti. "Benim işim bu." Kızın göz kapaklarından birini açtı, stetoskopla nabzını kontrol etti ve yanındaki tıbbi çantayı karıştırdı. "Bu senin hatan mı?"

"Bu sefer değil," dedim. "Gerçekten."

"Hı-hı," dedi, her iki heceye de şüphecilik katarak. "Bu *her zaman* benim hatam değil," dedim.

"Elbette," dedi. Daha da yoğun bir şüphecilikle. Kitten küçük bir kâğıt tüp çıkardı. Onu ikiye böldü ve kırık uçlarını genç kadının burnunun altında salladı. Kadın ürperdi ve aniden irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Çığlık atmaya başladı.

"Geri çekilin, de," dedi Lamar. "Bırakın çalışayım."

Rawlins'le bakıştık ve geri çekildik. Bana işaret etti ve avlunun boş bir köşesine doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

"Neler oluyor?" Rawlins, duyma mesafesinden uzaklaştığımızda bana nefesinin altında dikkatle sordu. "Duvarlarda silahlı canavarlar, patlayan mızraklı adamlar, askeri teçhizatlı lanet olası paralı askerler. Ne *hahlar* dönüyor burada?"

En iyi nasıl özetleyebileceğimi düşünmek için bir nefes aldım. "Sokağın benim tarafımdan gelen kötü adamlar Chicago'yu yok etmeye karar verdi. Ve Chicago'daki her canavar ve ucube onlarla savaşmak için ortaya çıktı."

Rawlins "Kahretsin" demeden önce bir süre bana baktı.

Rawlins yoğunlaştırma konusunda benden bile daha iyiydi.

Kızı ayağa kaldırmış olan Lamar'a baktım. Kız kontrolsüzce ağlıyor ve titriyordu ve Lamar ona biraz su içirmeye çalışıyordu. "Gitmeliyim dostum," dedim. "Burada geçirdiğim her dakika hayatlara mal oluyor."

"Karrie nerede?"

Rawlins Murphy'nin babasıyla arkadaşı. Onu küçültücü bir lakapla çağırmaya cesaret eden tanıdığım tek kişiydi. "Onu yapabildiğim kadar güvenli."

Dudaklarını büzdü. "Eminim buna bayılmıştır." kulaklarını şefkatle karıştırmak için eğildi ve bunu yaparken kalçama baktı. "Bu koç silahı yasal mı?"

"Hayır."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yeterince cephanen var mı?" "Bu gece, yeterli cephane diye bir şey yok."

Rawlins homurdandı. "Gerçek bu değil mi?" Biraz daha yaklaştı ve sessizce şöyle dedi: "Rudolph ve ortağı şebeke patladığında senin için arama emri çıkarıyorlardı. Tekrar devreye girdiğinde, tüm CPD'nin seni arayacağını tahmin ediyorum."

"Oh," diye iç geçirdim. "Joy." Ona baktım. "Neden bana söyledin?" "Karrie senden hoşlanıyor. Rudolph da hıyarın teki." "Buna itiraz etmek zor."

Gülümsediğinde dişleri bembeyaz parlıyordu. "İyi avlar, Dresden."

Bir an için sözsüz bir şekilde omzunu sıktım, sonra döndüm ve River ile Ramirez'e katılmak için avluya geri .

"İki hafta," diye mırıldandı Rawlins ben . "Klişe zehirlenmesinden öleceğim."

Karanlığa doğru geri yürüdüm ve her şeyi hemen göremez oldum. Tökezledim ve sendeledim, ama tazı yanımda kaldı, omzunu bacağıma dayayarak bana yol gösterdi. Onların olduğunu bildiğim yöne doğru yürümeye devam ettim ve görmeden ilerlerken saçmalamamaya çalıştım.

"Sadece söylüyorum," dedi River Shoulders'ın gürleyen sesi, "ağzının köşesinden iki küçük çizgi çiziyorsun ve sonra bir halkla ilişkiler gösterimiz oluyor. İnsanlar vantrilokları sever."

Ramirez bitkin ve şaşkın bir sesle cevap verdi. "Orman İnsanları ile insanlığın geneli arasında ilişki kurmak için bundan daha fazlası gerekebilir."

"Bir yerden başlamak lazım," dedi River Shoulders.

"Ve ilk gittiğiniz yer bir vantrilok gösterisi miydi?" Ramirez sordu. "Belki de önce geceyi yaşamalıyız. Sonra bir süre düşünürüz."

"Mmmmm," diye gürledi River Shoulders. "Muhtemelen akıllıca."

Gözlerim loş şekilleri seçebilecek kadar düzeldi ve dedim ki, "millet. Hadi harekete geçelim."

Tazı ileri doğru koşup havaya sıçradı ve bir şahin süzülerek uzaklaştı.

Adamım. Bugünlerde böyle şeyleri nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyordu. "Pekâlâ," dedim, "biz-"

River Shoulders beni diğer koluna aldı ve ileri doğru fırladı.

Daha önce bir Koca Ayak tarafından kucaklandınız mı bilmiyorum ama bu unutulacak türden bir şey değil. Ben oldukça iri bir adamım. River beni sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi kaldırdı. Ve koştuğunda. . .

Aslında tipik anlamda bir koşu değildi. Daha çok, bir adımda otuz fitlik bir mesafeyi kat eden bir dizi dönüşümlü tek bacaklı geniş atlayış gibiydi. River üç adımda saatte sıfırdan belki elli mile çıkıyordu ve bunu yaparken neredeyse kamçılanıyordum.

Montrose ve Clarendon'a ulaştığımızda silah sesleri hızla arttı.

Montrose'un sol tarafında cam ve çelikten yapılmış, art deco tarzında büyük bir ofis binası vardı. Yapının ilk iki katı açık bir otoparktı. Einherjaren burayı ele geçirmişti ve garajın her iki katından da silah sesleri yükseliyordu, ışık parlamaları ve gök gürültüsü patlamaları, hepsi Clarendon Park'a doğru yönelmişti. Caddenin sağ tarafında, neredeyse karşısındakinin büyüklüğünde başka bir ofis binası vardı ve çatıdaki ekiplerin Barrett'in yaptığı o devasa keskin nişancı tüfekleriyle parka doğru büyük, büyük tek mermiler attığını görebiliyordum.

Gölge ve hareket parkı doldurdu. Huntsmen ve octokonglar hızlı adımlarla ileri atıldılar - herhangi bir insanın yapabileceğinden daha hızlı. Şehrin savunucuları ateşlerini Huntsmen'ler üzerinde yoğunlaştırdı ve bunun iyi bir nedeni vardı; otoparkın alçak duvarlarında birkaç büyük delik açılmıştı ve çirkin yanık kalıntıları görülebiliyordu. Taarruz tüfekleri herhangi bir sürünün ilk birkaç Huntsmen'i üzerinde mükemmel bir iş çıkarmıştı ama son birkaç tanesi Hulk'a dönüştüğünde iş Barrett'lara kalmıştı.

Ahtapotlar o kadar da büyük bir tehdit değildi - ta ki yaklaşına kadar. Maymun-sıvı şeyler, bir ahtapotun alt şasisine monte edilmiş bir gorilin üst gövdesine sahipti, dolayısıyla *octokong*. İyi ki şempanze kullanmamışlar, yoksa onlara *ahtapong* demek zorunda kalacaktım. Bu da kulağa aptalca geliyor.

Octokonglar yerde büyük bir hızla kayabiliyordu ve tırmandıklarında, dokunaçları sallanırken, gerçekten yavaşıyorlardı. Her biri, bana eski blunderbuss'ları düşündüren büyük, kaba görünümlü bir silah taşıyordu, ancak bir tür şarjörle besleniyorlardı. Octokonglar tam olarak keskin nişancı sayılmazdı. Gerçekten nişan almıyorlardı. Sadece silahlarını genel bir yöne doğrultup tetiği çekiyorlar ve eğer otoparkın etrafındaki çiğnenmiş beton herhangi bir gösterge ise, saçma olması gereken spreyle gönderiyorlardı.

"Dresden!" River sertçe söyledi. Kocaayak beni kabaca ayağa kaldırdı ve işaret etti.

Baktım. Einherjaren keskin nişancılarının yerleştirildiği sokağın güney tarafındaki bina çoğunlukla karanlıkla örtülmüştü, ancak düzinelerce octokong'un şekillerini görebilecek kadar iyi görebiliyordum.

bir şekilde tuğla binanın etrafını sarmış ve arka taraftan çatıya doğru tırmanıyorlardı, dokunaçları muhtemelen tüm pencerelerde dev emici izler bırakıyordu.

"Sence onlarla başa çıkabilir misin?" Ona sordum.

River Ramirez'i daha dikkatli bir şekilde yere bıraktı, kara gözleri kalın kaşlarının altında vahşi bir parıltı halindeydi ve o yöne doğru fırladı, giderken bir perdenin arkasında kayboldu. Bir dakika sonra, bir şey en alttaki oktokonglardan birini yakaladı, bir daire içinde döndürdü ve bir su balonu gibi yere çarptı. Binanın kenarından on beş metre yukarıya sıçrayan bir formun bulanıklığını görebiliyordum ve muhtemelen River Shoulders'ın iyi bir kavrama elde etmek için parmaklarını kazmasından dolayı tuğlalardan toz patladı. Binaya tırmanmaya başladı, arkadan oktokongları yakaladı ve ya kafataslarını tuğlalara çarptı ya da onları fırlatıp çirkin bir ölüme düşmelerine izin verdi.

Daha iyi bir grubun başına gelemezdi.

"Hoss!" diye bağırdı Ebenezer'ın sesi.

Döndüğümde ikinci katında bana el sallayan büyükbabamı gördüm. Bana işaret etti, ben de onaylamak için bir yumruk kaldırdım.

"Hareket edebilir misin?" Carlos'a sordum.

Genç Müdür bana ekşi bir bakış attı ve sallanmasını önlemek için kırık kolunu vücuduna tutarak en iyi hızıyla topallayarak ilerlemeye başladı. Ben de onunla gittim.

Garajın ikinci katına ulaştığımızda, yaşlı adam garajın ön tarafında, parka bakıyordu. Etrafında silah sesleri duyuluyordu ama Blackstaff Beyaz Konsey'in özel ölüm makinesiydi. Gardiyanlar arasında, yaşlı adamın kalkanının Birinci Dünya Savaşı'nda bir Alman zırhlısının ana toplarından gelen bir mermiyi tamamen durdurduğuna dair söylentiler vardı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama saçmalar, geçme şansı hiç olmayan küçük parıltılarla saçılıyordu.

Yaşlı adam gelen ateşe aldırmadan düşünceli bir şekilde parka baktı, sonra bir kez başını salladı, yumruğunu kaldırdı, bir kelime söyledi ve sağ elinin avucunda beyaz-sıcak bir ışık küresi topladı. Bileğine bir fiske vurdu ve ışık küresi parka doğru süzülerek en yakındaki ağacı şiddetli bir şekilde ateşe verdi.

Octokonglar çılgın atarak dışarı fırladılar; açık arazide ateşle iyice aydınlatılmışlardı.

Einherjaren, silahları kükreerken heyecan ve onay çığlıkları atarak yerdeki her octokong'u kesinlikle soldurdu.

"Tekrar yap, *seidrmadr*!"

"Bırak , büyücü!"

Yaşlı adam onları mecbur bıraktı ve başka bir ağaç da benzer sonuçlarla yükseldi.

Bir şahinin çığlığını duydum ve ardından bir şimşek çaktı, yol boyunca park etmiş birkaç arabaya çarparak düşmana siper oldu. Arabalar bir dizi vınlama sesiyle birlikte alevler içinde patladı.

Parktan öfke ve acı çığlıkları yükseliyordu ama düşman gittikçe . Einherjaren'lerden biri tüfeğini bıraktı, döner şarjörlü el bombası fırlatıcılarından birini aldı ve her biri bir rapor ve bir *phoont* sesi ile parka hızla yarım düzine el bombası gönderdi. Beyaz fosforlu mermiler kullanmıştı. Katliam etkileyiciydi, ama octokonglar akılsızca ileriye doğru akmaya devam etti.

-Ve ani bir ses havayı böldü.

Korna sesi gibiydi - eğer korna bir Buick büyüklüğündeyse. Derin, tiz, gırtlaktan gelen bir sestti. Ve gürültülüydü. Bir fırtına kadar gürültülüydü. Ayaklarımın altındaki betonu sarsacak kadar yüksekti.

Ve sonra onu gördüm.

Göl kıyısına doğru ilerlerken siyah saçları suyuyla ıslanmış ve kafatasına yapışmıştı.

Bir dev.

Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst bir *dev*. Bir Jotun.

Yüz hatları kaba ve kabaydı, sakalı ve saçları devasa örgüler halinde örülmüştü ve bir Viking savaşçısının zırhını ve teçhizatını giyiyordu - sadece çok daha büyük bir ölçekte. Ellerinde kim bilir ne tür bir hayvandan yapılmış bir boynuz taşıyordu ve ben onu izlerken dudaklarına götürüp tekrar üfledi ve şehri salladı.

Sahildeki ayak izlerini düşündüm ve kıkırdamaya

başladım. Ve sonra . . .

Daha fazla dev.

Her biri zırhlı, dövmeli ve devasa, kaba tasarımlı kılıçlar ve baltalar taşıyarak gölden düz bir çizgi halinde ikişer ikişer ilerlediler. Devlerden biri bir ağacın dallarına takıldı ve bir hırıltıyla döndü ve on iki ayak uzunluğundaki kılıcı alevler içinde patladı ve sanki sadece vurulması gereken bir otmuş gibi ağacı temizledi.

Bu da yetmedi, yakınında park etmiş bir arabaya döndü, kılıcını bir kez daha savurarak arabayı ikiye böldü ve parçaları kırk metre öteye fırlattı.

İlk dev tekrar boruyu çaldı.

Diğerleri kükreyerek cevap verdi ve kalın ve çamur gibi bir dilde bir basso ilahisi, bir savaş şarkısı söylemeye başladılar.

Silah sesleri kesilmişti.

Etrafıma baktığımda Einherjaren'in gelen devlere baktığını gördüm, ağızları açık, gözleri parlıyordu.

Sonra el bombası fırlatıcısı olan iri adam *sevinçle* bağırdı: "*JOTNAR! MUSPELHEIM'LI JOTNAR!*"

Ve lanet olası deliler heyecanla kükreyip cevap olarak kendi savaş şarkılarını söylemeye başladılar. Jotnar otoparka odaklandı ve bu şarkının sesi karşısında saf bir öfkeyle kükredi.

Sonra bize doğru koşmaya başladılar.

Bölüm

On beş

Fen üst katında Jotnar ile göz hizasındaydık. Bu beni daha iyi hissettirmede. Tek anlamı.

Montrose üzerindeki Lake Shore Drive köprüsüne üzerinden atlarken ya da köprünün altından geçip çıkarken her birinin yüzündeki belirgin öfke ifadesini görebiliyorsunuz.

İşin korkutucu kısmı *hızlı* olmalarıydı. Yürüme hızları benim için oldukça ciddi bir koşu olurdu. Koşarken, araç hızında hareket ediyorlardı.

Saf, katıksız korkudan ellerimin titrediğini hissettim. Dövüşte ne kadar iyi olduğunuzun bir önemi yok - kitle önemlidir ve belki de daha önce hiç olmadığı kadar çok kızgın kötü adam üzerime geliyordu.

"Hoo boy," dedim.

Ebenezar yanımda durmak için öne çıktı, gözleri parlıyordu. Bir işaret fişeginin ışığı kel, düzgün traşlı parlıyordu. "İşte bu, Hoss," dedi, "her gün göremeyeceğin bir şey."

Etrafımda Einherjaren tüfeklerini bırakıyordu. Bunun yerine, baltalarını ve kılıçlarını çıkarmaya başladılar, bunu yaparken gülüyor ve şarkı söylüyorlardı. Birkaç kişiden oluşan bir ekip, ağır kompozit malzemelerden yapılmış kasalarla koşarak geldi ve bir tür patlayıcı bileşik olduğunu varsaydığım tuğlaları ortaya çıkarmak için onları açtı. Sanki Küba purosuz uzatılmış gibi dişlerinin arasında tuttukları küçük boru şeklindeki fünyelerle birlikte bunları dağıtmaya başladılar.

"Tamam," dedim. "Bu adamlar ne düşünüyor?"

Ebenazar, "O devlerin bu binaya hepimizin üzerine yıkılacağını düşünüyorlar," dedi.

"Bu konuda ne yapacağız?" Ben sordum.

Yumuşak bir ayak sesi duyuldu ve ardından Kıdemli Meclis Üyesi Cristos yanımda durdu, yaklaşmakta olan Jotnar'a sert bir şekilde bakıyordu. Zor nefes alıyordu ve yüzü gri ve bitkin görünüyordu. Ebenazar'a "Hazır," dedi.

"Doğru," dedi büyükbabam. Öne doğru eğildi dikkatle parkın yakın tarafındaki yere baktı. "Hoss, bana çalışmak için biraz zaman kazandır."

"Ben mi?" diye ciyakladım.

"Mmm. Yoksa öleceğiz," dedi sakince. "Bunlar ateş devleri. Bu şeyleri burada durdurmazsak, içimizden geçip gidecekler ve Titan arkasına yaslanıp gülerken şehri bir fırına çevirecekler."

Bu sırada, insan ayaklarına oranla daha güdük ve daha geniş olan ayakları bir depremin öncüleri gibi yere çarptığında şoku *hissedebiliyordum*.

"Carlos, beni koru," dedim. "Yedek bir şeyim olmayacak."

Ramirez tek kelime etmeden sol elini kaldırdı ve önümdeki hava su gibi dalgalanan soluk yeşilimsi bir ışık diskiyle titredi. Düşman ateşinin bir tarafına isabet etmesi bir saniyeden fazla sürmedi, besbelli octokong silahlarından gelen atışlarla. Top Ramirez'in kalkanına çarptı ve kalkan içinden geçerken metalik kumlardan oluşan ince bir spreye dönüştü.

Jotnar iki yüz metreye kadar yaklaştı.

Sağ elimi kaldırdım, asamı kavradım ve gücümü toplayarak şu anda içimde bulunan Kış'ın soğuk, vahşi çekirdeğine uzandım.

Yüz elli metre.

İçimin derinliklerinden, aylar önce bana bahşedilmiş olan Ruhateşi rezervuarına dokundum. Ruhateşi evrendeki en saf Yaratılış gücüydü, evrenin doğuşundan kalmaydı. Melekler Ruhateşi kullanırdı ve onlardan biri bana bir ömür yetecek kadar vermişti. Ruhateşi büyüü tam olarak daha güçlü kılmıyordu ama daha *gerçek* kılıyordu. Yaratılışın gücü olarak, Ruhateşi en iyi yaratmak ve korumak için kullanılırdı ve aklımdaki şey için ondan çok fazla gerekecekti.

Yüz metre.

Soğuk mavi ışık benden parlamaya başladı. Bu, sahadaki tüm octokongların ateşini çekmeye yetti ve Ramirez'in kalkanı daha parlak parladı

ve daha parlak. Göğsüme ve yüzüme giderek artan ince kurşun taneleri sıçrarken için kendimi zor tuttum.

"Harry," diye soludu Carlos. "Acele et." Elli metre.

Düşüncelerimin içinde, Kış'ın kalbinden gelen gücü Ruhateşi ile birleştirdim.

Enerjiler buluşup besleyerek düşüncelerimde bir fırtınaya dönüşürken, başım ham bir acıyla patladı. Tırnaklarımın üzerinde kırağı oluştu ve çeyrek asamın birkaç ayağı boyunca kavradığım elimin her iki yanına yayıldı. Kış ayazı boğucu yaz gecesiyle buluştuğunda buhar küçük bulutlar halinde üzerimden kaynadı.

"*Infriga!*" Asamı Jotnar'ın hücum hattının bir tarafındaki yere doğrultarak kükredim.

Güç, kalbimden çıkıp büyücü asamın kadim meşe ağacına aktı, uzunluğu boyunca oyulmuş rünler ve mühürler tarafından odaklandı ve yoğunlaştı. Alet elimde bir itfaiyecinin yüksek basınçlı hortumu gibi sıçradı ve sabit durmak için her iki elimi de ona kenetlemek ve tüm kaslarımı germek zorunda kaldım, rünler Alfred'in Demonreach'teki gözleriyle aynı parlak yeşil-altın renginde parlıyordu.

Buzul mavisi, tutarlı, gözlemlenebilir, mutlak *soğuktan* oluşan uluyan bir mızrak gecenin içine aktı. Yazdan kalma hava, sıcaklıktaki ani ve vahşi değişim karşısında protesto çığlıkları atıyor, buhar ve sis bir bulut halinde üzerimden kaynıyordu. Işın, yaklaşmakta olan Jotnar'ın önünde yere çarptı ve ışının çarptığı yerde, yirmi fit kalınlığında, otuz fit yüksekliğinde ve kırılan bir dalga gibi öne doğru kıvrılan, tamamen kristal buzdan bir duvar oluştu.

İnleyen havayla aynı anda uluyarak ışını soldan sağa, karşıdan gelen Jotnar'ın yoluna doğru çevirdim; Jotnar bir yük treninin tüm gücü ve momentumuyla bariyerime çarptı. Muazzam bir kükreme oldu, bir dizi çarpışma yaşandı ve çatlaklar örümcek ağı şeklinde şeffaf buzda patladı.

Ama duvar *dayanıyordu*.

Büyünün son enerjisi de üzerimden akıp giderken sarktım ve Ramirez beni sabitlemeseydi düşecektim. Görüşüm bir saniyeliğine bulanıklaştı ve bir elimi gözlerime götürdüm; buz kristalleri kirpiklerimde donmuş ve onları görüşümün üzerinde bir kış perdesi halinde aşağıya çekmişti.

Orayı temizlediğimde Jotnar kükrüyordu. Kılıçlar ve baltalar sanki napalmla kaplanmış ve ateşe verilmiş gibi alev alev patlıyordu.

Alev alev yanan silahlar, topların böğürtüsü gibi yankılanan çatırtılarla Kış buzunun üzerine çöktü. Işık, yavaşça parçalanın duvarın prizmasından akarak, renklerin telaşlı spektrumları arasında dans etti.

Buz parçaları ölümcül sağanaklar halinde dışarı doğru patladı. Her bir darbeden çığlık çığlığa buhar püskürüyor, bazıları cehenneme giden lanetli bir tren gibi ısıık çalıyordu.

Bakışlarımı, bacaklarını sağlam bir şekilde dikmiş duran büyükbabama doğru sürükledim. Ebenezar ellerini iki yanında, parmaklarını açmış, avuç içlerini yere doğru tutuyordu ve etrafındaki hava çoklu enerji güçleriyle titriyordu.

Buzdan duvarım saniyeler içinde çatladı ve yıkıldı, Jotnar ölümcül buhar püskürmelerine aldırmadan onu dövüp parçladı.

Ama birkaç saniye yeterli olmuştu.

Yaşlı adam aniden gözlerini açtı, üst dudağını hırlayarak kaldırdı, avuçlarını yukarı kaldırdı ve "*Plimmyra*" diye hırlarken sanki kolayca ölçülemeyecek bir ağırlık taşıyorlarmış gibi yavaşça, titreyerek kaldırdı.

Jotnar çığlıklar atarak ilerledi, botları yeri dövüyordu.

-

-Ve sonra yeryüzü *fokurdadı* ve törensiz bir şekilde Onları yuttu. Jotnar şaşkınlık ve öfke dolu çığlıklar atarak düştü, bir an önce katı olan ama şimdi suyla dolup bataklık gibi bir şeye dönüştüğünü görebildiğim zeminde çırpınıyordu.

Devler çırpınıp debelendi ve ben de dönüp yaşlı adamın büyüünün enerjisi onu terk ederken soluk soluğa kaldığını ve bocaladığını gördüm. Bir elini beton kenarına dayadı, Cristos'la bakıştılar ve sonra ikisi de yarı yorgunluk yarı memnuniyetle kıkırdamaya başladılar.

Einherjaren'in lideri bir an için neşeyle baktı, Jotnar çırpınırken ve birbirlerinin üzerine tökezleyip beceriksizce yuvarlanırken. Sonra bir sevinç çığlığı attı, baltasını kaldırdı ve parmaklıkların üzerinden atlayarak yirmi metre aşağıdaki sokak seviyesine ıktı. Hortlak savaşçıların geri kalanı da neşeli ulumalarla onu takip etti. Yere düştüklerinde bileklerinin kırıldığını duyduğumu sandım.

Sadece umursamadılar.

Sonrasında olan şey, hala bazen rüyalarımnda gördüğüm şeylerden biriydi.

Mitolojiden fırlamış bir şeye bakmak gibiydi. Savaşçılar baltaları ve mızraklarıyla Jotnar'a doğru çığlık çığlığa koşuyorlardı. Ağırlıkları devlerinkine kıyasla son derece önemsizdi ve sular altında kalan toprak yüzeyinde, orta derecede çamurlu bir tarlada koştuklarından daha fazla zorlanmadan koşuyorlardı.

Alevli Jotun silahları bir yükselip bir alçalıyordu ve eğer devler hızlıca yer değiştirebilselerdi, yeterli hızda karşılık veremeyecek kadar büyük ve hareketlerine pranga vurulmuş durumdaydılar. İskandinav savaşçılar, devasa silahlar üzerlerine doğru tırpan gibi gelirken eğiliyor, sıçırıyor ve savruluyordu. Çoğunlukla başarılıydılar. Ama bir adamın Jotun baltasının yassı kısmından aldığı darbeye bir böcek gibi ezildiğini gördüm. Bir diğeri lanetlenmiş bir domuz gibi tükürüldü ve alevli kılıç onu yukarı kaldırıp bağırsaklarını yakarak siyah bir kül bulutuna dönüştürürken adam çığlık attı. Bir diğeri de bir Jotun'un etli, kalın parmaklı eli tarafından ele geçirildi ve dev, adamın başını ve omuzlarını geniş ağzına kaldırdı ve onları bir çikolata tavşanına harcayacağım kadar çabayla ısırarak kopardı.

Düzinelerce Einherjaren korkunç bir kaderle karşılaştı. Ve sonra sıra onlara geldi.

Jotnar devasa olabilirdi ama Einherjaren onlarla nasıl biliyordu. Bazı savaşçılar Jotun'un silahlarına saldırıp hayatlarını feda ederken, diğerleri de yoldaşlarının ölümünün açtığı açıklıklardan ilerledi. Büyük kılıçları ve geniş baltaları sallanmaya ve kapana kısılmış Jotnar'ı kesmeye başladı. Einherjaren gerektiğinde kılıçlarını devasa zırh halkalarının arasına sokuyor ve mümkün olan her yerde Jotun kalçalarını ve kasıklarını kesiyordu. Devler devasaydı ama etten ve kandan yapılmışlardı.

Dövüş, bir sinema salonunda görebileceğiniz her şeyin ötesinde acımasız bir hal aldı. Küçük Jotun kan nehirleri aktı. Bir gut Einherjaren'in liderini tam yüzünden yakaladı ve adam İnsan Meşalesi gibi havaya uçtu.

-Ve yanarken baltasıyla kesmeye devam etti, ta ki sonunda kömürleşmiş siyah bir manken yere düşene kadar. Bir düzine Einherjaren birlikte bir Jotun'un göğsüne atladı. İçlerinden ikisi yolda ezilerek öldü ama diğerleri devi alt ederek bataklığa sırt üstü düşmesini sağladılar ve silahlarıyla yüzüne ve boynuna saldırıp çığlık attılar ta ki başka bir Jotun'un kılıcı uyluk hizasında yere saplanıp her birini ikiye ayırana kadar.

Başka bir Einherjar sıçrayarak bıçağını Jotun'un kalçasına sapladı, tutundu ve diğer eliyle patlayıcıyı Jotun'un tuğlasına sapladı.

patlayıcı bileşim. Göğsüme çarpan büyük bir öksürük sesiyle patladı ve Jotun'un bacağını kalçasının ortasından kopararak yere çakılıp ölmesine neden oldu.

Jotnar, Einherjaren'i iş yerlerinde öldürüyordu ve Vikinglerin *umurunda* değildi.

Düşünmek istediğimden ya da kolayca tarif edebileceğimden çok daha korkunç kaderlerle karşılaştıklarında bağırarak, gülerek ve şarkı söyleyerek öldüler.

Ve Tanrı'ya şükür, Jotnar'ı da yanlarında götürdüler.

Jotnar'ın lideri boynuzuyla bataklığın kenarına doğru ilerledi ve tek ayağıyla sağlam bir zemin kazandı. Bir şahin meydan çılgılık attı ve gökyüzünden yere paralel bir şekilde hızla süzülerek Jotun'a ulaştığında on dört metrelik korkunç bir Afrika filine dönüştü.

Rüzgârı Dinle, Jotnar'ın liderine bir şahin hızıyla ve bir pakiderminin kütlesiyle vurdu ve ağaç gövdesi büyüklüğündeki kaburgalar minyatür gök gürültüsü çatırtılarıyla kırıldı. Jotun su dolu toprağa geri düşerken, filin dişleri yüzünü ve boğazını parçaladı, ham güç ve vahşi bir güçle ette delikler açtı ve yırttı.

Ardından Jotnar'ın hücumunu takip eden oktokonglar ve avcılar savaşa katıldı. Caddenin karşısındaki gökdelenen büyük bir ateş yağıyordu ama bu onların ilerlemesini engelleyemedi. Momentum Einherjaren'in aleyhine döndü. Üç tanesi daha patlamalarla havaya uçtu, patlamalar düşmanlarını ölüme götürürken çılgınlar gibi gülüyorlardı.

Ama Fomor sayısı Einherjaren sayısından fazlaydı. İşler tersine döndü.

Tam bu sırada dünya aniden sessizleşti, sanki gerçeklik derin bir nefes almış ve onu tutmuş gibiydi. Ayaklarımın altındaki betonda hafif bir titreme, havada korkunç bir basınç vardı ve sonra göl yönünden kırmızı-beyaz bir enerji sütunu, saf güç, Marcone'nin ateş timlerinin düşmana zarar verdiği gökdeleni çarptı ve tam bir yıkım yolunda ilerledi.

Bina bir oyuncak gibi paramparça oldu.

Balor'un Gözü'nün gücü modern bir gökdeleni sanki balsa ağacından inşa edilmiş gibi paramparça ederken saf bir şok içinde bakakaldım. Pencere paramparça oldu. Çelik eridi ve su gibi aktı. Bina acı içinde inledi ve sonra bir kükreme, ateş, duman ve yükselen tozdan oluşan büyük bir fırtına ile kendi üzerine çöktü.

Saniyeler içinde, binlerce erkek ve kadının ellerini ve iradelerini gerektiren bir yapı duman ve moloz yığınınına dönüşmüştü.

Ethniu sahaya çıkmıştı.

Son Titan Chicago'ya gelmişti.

Toz bulutu üzerimizde dalgalanırken sendeledim ve saniyeler sonra bir Jotun'un geniş, çirkin formu tozun içinden çıkıp kükreyerek baltasını iki eliyle otoparkın üzerine kaldırdığında tekrar irkildim.

"Kaçın!" diye bağırdı yaşlı adam.

Ve sonra büyük alevli balta tavana çarptı ve dünyayı paramparça etti.

Bölüm

on altı

Tburada zaman yoktu.

Ebenezar'ı iterek düşen taşın önünden çekmesini sağladım. Ramirez de aynı fikirdeydi, diğer taraftan çekiyordu ve benden daha fazla ivmeye sahipti. Kurtuldular.

Birkaç ton beton ve Jotun büyüklüğünde bir balta bana doğru geldi.

Biri bir defans oyuncusu gibi kalçama vurdu, bacaklarımı sürüyordum. Çarpmanın ayaklarım yerden kesildi ve çatı bir kükreme, toz ve dumanla yıkılırken beni bir tarafa taşıdı. Başımı kollarımla kapattım ve düşen şeylerden uzak görünen yöne doğru yuvarlandım, yanımda aşağı yukarı aynı şeyi yapan başka birinin daha olduğunun belli belirsiz farkındaydım.

Etrafıma bakacak kadar aklım başıma , kendimi otoparkın zemininde aşağıdaki kata açılan düzensiz bir deliğin kenarında buldum.

, gri bir toz ve beyaz bir pelerinle kaplı, spor gözlükleriyle Butters duruyordu. Bu ufak tefek adam taktik teçhizat ve Charity Carpenter'ın zırhlı yeleklerinden birini giyyordu; bu yelek titanyum pullarla Kevlar içliğe sabitlenmişti. Siyah saçları sağa sola savrulmuş, toz neredeyse tamamını kaplamıştı.

"Kutsal dumanlar!" dedi. "Alevli baltası olan bir dev miydi o?!"

"Butters!" "Butters!" dedim.

Küçük adam gözlüklerinin üzerindeki tozların arasından bana göz kırptı ve bana kocaman ve ani bir sırıtış fırlattı. "Hey," dedi, "az önce hayatını kurtardım! Bu sana Sir Waldo, dostum."

Otoparkın dışında Jotun kükredi. O şey baltasını geri çekip yatay bir yay çizerek savurduğunda toz ve duman arasında gölgeler oynadı. Silah bir yıkım topu gibi parçaladığında ikimiz de kendimizi olabildiğince düz bir yere attık ve kollarımızla başlarımızı korumaya devam ettik.

Beton parçaları, düşünilemeyecek kadar büyük bir toptan fırlatılmış gibi etrafa saçıldı. Bir parça, büyü zırhlı derisi üzerinden kalçama isabet etti. Sanki bir balyozdan hafif bir darbe almış gibiydim ve Winter'ın acıyı umursamaması bile hepsini engelleyemedi ve en az yüzde ellisi saf şaşkınlık olan bir çığlık attım.

"Geri çekilin!" Ebenezer arka planda kükrüyordu. "Bir sonraki blokta yeniden toplanın!"

Butters sıçrayarak ayağa kalktı. Küçük adam hiçbir zaman fiziksel olarak korkutucu olmayacaktı ama son birkaç aydır Marangozlarla birlikte Şövalye olmak için aldığı eğitim onu hızlı ve çivi gibi sert yapmıştı. "Haydi!"

Bacaklarımdan biri orada işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu ama iki elimle asama tutunarak, öksürerek ve havadaki tozla boğuşarak diğer bacağıma tutunmayı başardım.

Dünya soluk soluğa kaldı ve yeniden kıızıla , kırmızı ışık savaş pusunun içinden aktı. Balor'un Gözü şehrin üzerine ham yıkımı salarken hava doğal olmayan bir güçle çığlık attı ve kalbim dehşet içinde çırpındı. Bu büyüklükte bir yıkıcı güce daha önce sadece bir kez tanık olmuşum ve o da Düşmüş Melek'in kendi iradesiyle olmuştu ve o zaman bile dikkatlice sınırlandırılmış, bir amaç için kullanılmıştı.

Ethniu'nun böyle bir kısıtlaması yoktu.

Pusun içinde bir bina daha yıkılırken hava ve yer sarsıldı.

Butters sendeleyerek yanıma geldi ve kolumun altına girerek ilerlememe yardım etti. "*O da* neydi öyle?"

"Sihirli süper silah," diye nefes nefese kaldım. Birinci kata inen rampaya doğru acele ettik. Garajda kimin kaldığını , boğucu sis çok yoğundu.

"Birçoğumuz Marcone'nin adamlarına destek olmak için buraya geldik.

Sanırım yeterince direniş gösterdik ki Ethniu büyük silahları çıkarmak zorunda kaldı." Öksürdüm, tükürdüm ve "Burada ne yapıyorsunuz? Bay Günışığı size ihtiyaç duyulan yerde olmanızı mı ayarladı?"

"Uh .. ." Butters sesi uzatarak söyledi. "Şimdi, kızma Harry."
"Ne?" diye sordum. diye sordum ve sesim biraz huysuz
çıkmiş olabilirdi. "Sanya'yla birlikte Mac'in evine gittik,"
dedi. "Butters," dedim uyarırcasına.
"Bir oylama yaptık," dedi.

Tam rampanın dibine varmıştık ki arkamdan bir ses duydum ve arkama
dönüp baktığımda üç oktokongun, dişlerini öfkeli bir mutant-goril yüz
ifadesiyle açmış, ellerinde tuhaf silahlarla, höpürdeterek yere doğru geldiğini
gördüm.

Kalkan bileziğimi havaya fırlattım, irademi onun içinden geçirdim ve
tam silahları ateşlenmeye başladığında, pus ve toz içinde kolayca
görülebilen, parlak yeşil-altın ışıktan bir kubbe .

Düşmanın tüm octokonglara av tüfeğine benzeyen silahlar vermekteki
bilgeliğini sorguluyordum. Ama düşünmüyordum. Yanan bir şehrin
kaosunda, duman ve karanlığın sınırlı görüş alanı içinde, kimse çok iyi
göremezdi ve kesinlikle güvenilir hassas atış için yeterince iyi göremezdi. Bir
pompalı tüfekle "şu tarafa ateş etmek" muhtemelen isabete en yakın atışı.

Asamı bıraktım, kınındaki kendi silahıma uzandım, asanın bana destek
olduğunu hatırladım ve homurdanarak dizlerinin üzerine çöken Butters'ın
üzerine sertçe düştüm.

Ben yere düşerken octokonglar kalkanıma karşı durmaksızın ateş etmeye
devam etti ve şaşkınlığıma rağmen bir düzine şey daha rampanın duvarları ve
çatısı boyunca sürünerek geldi, ateş etmeye devam ederken orijinal üçlünün
ateş hattının dışında kaldılar.

Arkalarında dalgalı su rengi bir ışık küresi belirdi. Pusun içinde, kürenin
merkezinde uzun boylu, ince, kurbağa suratlı bir şekil seçebiliyordum. O
zaman Fomor'lardan biri, hücumlarını ileri sürüyordu. Şekil bir elini kaldırdı
ve kalkanıma çarpan, çatırdayan yeşil bir şimşek gönderdi.

Bu seferki ciddi bir büyüydü. Onu savuşturdum ama kalkanı yerinde
tutmak için nefes nefese bir çaba ve enerji harcadım.

Çalıştırmaya çalıştığımda bacağım seğirdi, bu dakika öncesine göre daha
iyiydi ama beni bundan kurtaracak kadar iyi değildi. "Butters, !" Çığlık attım.

"Henüz değil!" dedi. "Kalkanı tut!"

Kulaklarım rampanın yukarısından gelen koşan ayak seslerini seçti. Karşı rampa, otoparkın diğler tarafına çıkan rampa.

Kalkanlı Fomor'un aniden döndüğünü gördüm, tam o sırada devasa, dostane bir ses gürledi, "Merhaba!"

Ve savaşın sisi kayboldu, kavisli, pırıl pırıl bir Kılıcın etrafındaki gümüş-beyaz ışıktan bir aurora tarafından yakıldı. Sanya, Haç Şövalyesi, bir buçuk metre boyunda kaslı, koyu tenli ve zarif, *Esperacchius*'un parlayan formunu bir yay çizerek savurdu ve sanki Kılıç hareket ederken önündeki havayı temizledi ve temizledi. Fomor'un gizemli kalkanlarını sanki hiç yoklarmış gibi delip geçti ve düşman daha çığlık atamadan kafası omuzlarından fırladı.

İri adamın dişleri koyu teninde bembeyaz parlıyordu, octokongların arasına sakince şey fırlattı ve beyaz pelerini savurarak usulca bir tarafa gitti.

"El bombası!" Çığlık attım ve kalkana daha fazla güç gönderdim.

Bir saniye sonra, çiğneyebileceğiniz bir ses geldi, çok kalındı ve bir güç dalgası kalkanıma çarptı, bileziğin kaldırabileceği yükü aştı ve bileğimi yaktı.

Octokonglar duvarlardan yuvarlandı, yaralandı, sersemledi, bazıları öldü.

Sanya bir kükreme sesi çıkararak yeniden ortaya çıktı ve iki yanında bir çift devasa kurt -Will Borden ve Alfalar- olduğu halde onlara saldırdı.

"Şimdi yerde kal, Harry," diye hırladı Butters.

Ve *Fidelacchius*'un saf ışıktan kılıcı koro halinde bir öfke çığlığıyla ellerinde canlandı ve Butters pelerini arkasında uçuşarak rampayı hızla çıktı.

Kurtadamlar ve Şövalyeler arasında belki on saniye sürdü. Sonra arkamda alçak bir gümbürtü koptu ve Karrin Murphy göründü, Motosiklet ceketini giymiş ve eski Harley'sürüyordu, motoru hırıldayarak durdururken destek için sağlam bacağını uzatıyordu.

Motosiklete baktım. Sonra da ona. "Nasıl?"

"Sanki bu yaşlı bebeği koğuşta tutmuyorum," dedi. "Ordo Lebes bunu benim için yıllar önce yaptı. Ve sokaklardan geçebilen tek şey bisikletler." Etrafını kontrol etti ve sonra rampayı çıktı. "Haydi. Gölden daha fazlası geliyor." Cebinden bir telsiz çıkardı, açtı ve içine, "Ben Valkryie. Booster Gold'u buldum."

"Hey," diye itiraz ettim.

"Anlaşıldı, Valkryie," diye telsizden sakın bir ses geldi. Marcone. "Kış Bir'in yerini seçtiğini bilmenizi isterim. Kuzeyde kalan tüm kuvvetler Wrigley'de toplanacak. Düşman komutası güneye döndü. Tavsiye ederim-"

Dünya yeniden kırmızıya büründü. Kızıl ışık geceyi kapladı ve bizi derin bir gölgede bıraktı. Murphy'nin telsizi kıvılcım yağmuruna tutuldu. Göz'ün patlamasının ardından gelen titrek kükreme bu kez daha az vahşiydi. Ethniu daha uzaktaydı.

"Orospu çocuğu," diye kızgınlıkla küfretti Murphy. Telsizi bir kenara fırlattı ve bir saniyeliğine ceketinin cebine uzandı. "Motosikletim büyüğü pek umursamayacak kadar eski ve komuta kontroldeki telsizlerimiz korumalı ama saha üniteleri uzun süre dayanmıyor." Diğer cebinden bir pil çıkardı ve üniteye takmaya başladı.

"Sana söylemiştim," dedi Butters. Pelerinin altına giydiği sırt çantasını silkerek çıkardı. "Yeterince vakum tüpleri yok."

Sanya, oktokongların ve Fomor'un cesetlerini başıyla işaret ederek, "Burada kalamayız," dedi.

O bunu yaparken bile, ölü octokong'un yaralarından birinin kabarcıklanmaya başladığını gördüm. Koyu renkli kanı küçük tıslama sesleriyle birlikte yaralardan kaynamaya başladı ve yoğunluğu baş döndürücü olan pis bir koku rampanın havasını doldurmaya başladı. Ceset kimyasal reaksiyonun şiddetiyle titremeye başladı, et parçaları sıvılaştı ve döküldü.

Murphy burnunu kırıştırarak başını salladı ve bana "Yürüyebiliyor musun?" diye sordu. "Sayılır," dedim. Ben söylediğimde bacak kaslarım gerildi ama üzerinde durmaya çalıştığımda, uzuv hala gevşek bir şekilde bükülüyordu.

Başını salladı ve "Motosiklete bin. Burada kalamayız. CPD bulabildikleri herkesi Loop'un merkezine getiriyor ve tahliye etmeye çalışıyor."

Ayağa kalktım ve sendeleyerek Harley'e doğru yürüdüm. Yaralı bacağımı dokunsal bir beyaz gürültü patlamasıyla salladım ve Murphy motosikleti gölün karşısındaki otoparkın arka tarafındaki çıkışa doğru döndürdü.

"Sadece merak ettim. Mac'in evinde ne kadar kaldın?" diye sordum.

"Herkesi organize edecek kadar uzun," dedi. "Şövalyelik taslamaya başladıktan sonra seninle bir şeyler tartışmanın anlamı yok."

Sinirle ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. "Burada olmamalısın," dedim.

"Evet, şey, zor."

Çenemi saçlarına yasladım ve gözlerimi kapattım. Kürek kemiklerini kaburgalarımın bastırırken ağırlığının değiştiğini hissettim. Sadece bir an içindi ve o an için hissetmeme izin verdim. Onu iyi gördüğüm için yoğun bir rahatlama. Tehlikede olduğunu bilmenin verdiği yoğun korku. Ve acı. Kayıp. Terör. Şaşkınlık. Şaşkınlık. Bir an için, etrafımda olup bitenlerin gerçek olamayacağı, gerçek olamayacağı duygusuna karşı mücadele .

Ama gerçektir.

Karrin elimi buldu ve sertçe sıktı.

Yanağımı saçlarına yasladım ve fısıldadım, "Yoshimo ve Wild Bill öldü. Muhtemelen Chandler da. Black Court. Ramirez ya da büyükbabamın garajdan çıkıp çıkmadığını da bilmiyorum."

Bir nefes verdi ve "Ah, Harry," diye fısıldadı.

Midem titriyordu. Gözlerim, eğer bir arada tutabilseydim şekil veremeyeceğim yaşlarla yandı. Ki bunu yapmak zorundaydım. Yıkılmak için zaman yoktu, gözyaşları için zaman yoktu.

Savaş size insan olmak için çok az zaman bırakır. Savaşın en korkunç gerçeklerinden biri de bu.

Çenemin hareket ettiğini hissedebileceği kadar başımı salladım ve an sona erdi.

Dört kurt kolayca ilerledi, ikisi yanlarımızda yerlerini aldı ve ikisi de sessizce önümüzde hayalet gibi belirdi; Sanya ve Butters arkadan tırısyla gelip tempo tutarken ben de yaralı bacağımın yerde sekmesini engellemeye çalıştım. Darbenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum, sersemlemiş kaslarım yavaş yavaş kendini toparlıyordu ama şimdilik oldukça topallamıştım.

Harley'i uygun hızda sürmenin hiçbir yolu yoktu, hele ki ölü arabalar engel teşkil ederken. O şeyin gürlemeye devam etmesine bile şaşırmıştım. Murphy bizi yavaş ve dikkatli bir şekilde otoparktan geçirdi ve kurtlardan biri önümüzde belirip her şeyin yolunda olduğunu işaret edene kadar binadan çıkmadı.

"Harry," diye seslendi Butters arkamdan.

Başımı çevirdim ve bana uzattığı sırt çantasını aldım. Hafifti. Sırtarak başıyla çantayı işaret etti.

Açtım.

İçinde ağartılmış, eski ve hırpalanmış bir insan kafatası ve eski dost vardı.

Kafatasının boş göz çukurları aniden kamp ateşi közü renginde bir ışıkla doldu ve o şey sanki bir uykudan uyanıyormuş gibi sarsıldı. Bob yetişkin hayatımın büyük bölümünde asistanım olmuştu. "Merhaba Harry! Uzun zamandır görüşemedik!"

"Bob!" Dedim. Olan biten her şeye rağmen sııttım. "Nasılsın bakalım?"

"Dehşete düştüm!" Bob . "Hepimiz bir yön seçip kaçmaya ne dersiniz?"

"Yapamam," dedim. "Ben çalışıyorum. Burada ne haltlar dönüyor?"

Dünya tekrar kırmızıya büründü. Bu kez ışının bir binayı parçalara ayırdığını, gelgitin önündeki bir kumdan kale gibi yıktığını gördüm ve ışık havada kalarak puslu havayı çirkin bir kızıl tonuna boyadı.

Hepimiz bir saniye boyunca ona baktık. Kimse ses çıkarmadı.

"Büyük kötü büyü," dedi Bob. Ses tonu endişeliydi. "Daha önce bu ölçekte bir şey görmemiştim patron. Dışarıda uçuşan güç miktarı baş edebileceğinden çok daha fazla."

"Kaldırabileceğinden daha mı fazla?" Ben talep ettim.

"Gerçeklik," dedi Bob. "Tuatha'nın Fomor'la nedeni de kısmen buydu. Balor ve onun aptal Gözü."

"Dur, bekle," dedim. "Gerçeklik kırılabilir mi? Bu olabilir mi?" Bob sinirlenerek, "Elbette ," dedi. "Bir yapı var..."

değil mi? Ve her yapı gibi onun da sınırları vardır. Ve yıkıcı başarısızlık noktası."

"Yani ejderha Ferrovox dünyayı övünürken ..."

"Şaka yapmıyor," dedi Bob, başını şiddetle sallayarak. "Ve bu kendi kendini besleyen bir süreç. Mesela şu anda şehirde koşuşturan sekiz milyon korkmuş insan var ve mevcut kullanım için giderek daha fazla enerji sağlıyorlar."

Murphy caddeye çıktı ve batıya döndü. Kendimi tuhaf bir şekilde başkanlık konvoyunun bir parçası gibi hissediyordum, Şövalyeler ve kurtadamlar bana eşlik ediyordu. "Peki ne bekleyebiliriz?" diye sordum.

"Kaos," dedi Bob.

"Daha spesifik?"

"İmkansız! Ölümlüler için yaygın bir delilik belki. Belki *de bulaşıcı* delilik. Halüsinasyonlar, tulpalar ve insanların hayal güçlerinden istemeden yarattıkları şeyler. Hayvanların ve insanların şekil veya doğa değiştirmesi. Newton fiziğinin çöküşü. Hatta kuantum düzeyindeki kurallar bile değişebilir ve bunun hayal bile edilemeyecek sonuçları olabilir. İki artı iki eşittir beş olabilir. *Alacakaranlık Kuşağı* gibi. Bilmiyorum. *Kimse* bilemez. Kaosu tahmin edemezsin çünkü o *kaos*, Harry."

Berrak gece göğü aniden son derece doğal bir gök benzer bir sesle gümbürdedi.

"Gördün mü?" Bob talep etti. "Bu ölümlü dünya ile Hiçlik arasındaki sınır. Etrafta uçuşan kadar çok enerji var ki parçalanıyor."

Gözlerimin açıldığını hissettim. Ölümlüler dünyası ile ruhlar dünyası arasındaki bariyer, insanlığı iblislerden, şeytanlardan ve kelimelerin tam anlamıyla her türden kâbus gibi yaratıklardan ayıran tek şeydi. "Herhangi bir şeyin geçebileceği kadar ince mi?"

"Eğer değilse," dedi Bob uğursuzca, "olacak. Şu anda Ferrovax o kapıyı kapalı tutuyor. Bunu Nevernever tarafından yapmak son derece verimsiz. Gerçek haliyle bu tarafa gelmeden bunu sonsuza dek sürdüremez ve bu da gerçekliğin taşaklarını yerinden oynatır."

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum. "Onları şafağa kadar tutabilir mi?"

"Binlerce yıldır kimse bu kadar büyük bir çatışma görmedi, Harry," dedi Bob ve ses tonu düpedüz endişeliydi. "Büyü yasaları zaman içinde değişir. Sorunun cevabını bilmiyorum. Başka kimsenin bildiğini de sanmıyorum."

Murphy omzunun üzerinden bana, sonra çantaya baktı ve gözlerini tekrar yola çevirdi. Bir sonra, "Bacağım ve kolum artık ağrımıyor" dedi.

Bob homurdandı. "Evet. Bu Mab."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Mab. Sahayı hazırlıyor. Ne yani, Titania'yla birlikte Tir na Nog'u çağırıp eğlence olsun diye birbirlerine karşı onca kez alıştırma mı yaptıklarını sanıyorsun? Mab kendi tarafında savaşınlara psişik güç veriyor. Ve aynı zamanda bunu düşmanları için daha baskıcı hale getiriyor." Bob çenesini kaybettiğimiz yere doğru salladı. "O taraftan gelen her şey, kafasının içinde değil ama *bağırsaklarının* derinliklerinde bir yere girdiğini *biliyor*."

bir yırtıcının inine girdiğini ve asla eve dönemeyeceğini biliyor. İhtimallerin ona karşı olduğunu bilir. İleriye doğru attığı her adımın onu ölüme daha da yaklaştırdığını bilir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Murphy sordu.

Bob parlak bir sesle, "Çünkü ben, Yüce Donmuş Yaramazbits'in düşman olarak gördüğü varlıklardan biriyim," dedi ama sesinde kırılğan ve gergin bir ton vardı. "Biz konuşurken o bana bunu yapıyor."

Murphy kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Ve müttefiklerini iyileştiriyor mu?" "Saçmalama," dedi Bob. "Sadece hissetmemen için yapıyor Acıyı. Hissedebileceğin işe yaramayan dehşeti de köreltecek. Ve agresif eğilimlerinizi teşvik edecektir. Belki de fiziksel olarak savaşa katılamayacak kadar berbat durumda olan birinin arkadaşlarını kendisine yardım etmeye ikna edip savaşa katılmasına yetecek kadar."

Murphy homurdandı. "Evet. Başka türlü bunu yapmamın imkanı yok."

Hızlı bir zihinsel envanter yaptım ve kendimi kaşlarımı çatarken buldum. "O zaman nasıl da bunların hiçbirini *benim* için yapmıyor?"

Bob bana iğrenmiş bir bakış attı. "Sen Kış Şövalyesi'sin. Bunu her zaman yaşarsın. Kabullen artık."

Gökyüzü yine kıızıla döndü. Yine metal ve beton çılgılık attı ve gümbürdedi. Artık gökyüzünde çok fazla toz vardı. Neyin düştüğünü göremiyordum, sadece Göz'ün gücünün dağınık parıltısını ve tozlu buluttaki hafif kalınlaşmayı görebiliyordum.

"Lanet olsun," diye yakındım. "Bu şeyin kaç atışı var?" Bob ciddiyetle,

"Şu anda şehrin korkusuyla besleniyor, patron," dedi. "Yakında herkes öldüğünde tükenecek. Yaratıldığı zamanki genel fikir buydu. Bu da Mab'ın yapmaya çalıştığı şeyin bir parçası. Herkesin korkusunu azaltmak. Düşmanın gücünü elinden almak."

Butters konuşmaya eğildi. "Mab düşmana karşı işleri daha da kötüleştirmeye devam ederse ne olur?"

Bob histerik bir kahkaha attı. "Deliriyorlar. Yani, belli ki. Bu psişik bir saldırı."

Murphy bana sert bir bakış attı. "Yani onu durdurmak zorundalar. Eğer , hedeflerine ulaşamazlar."

"Onu bulmada iyi şanslar," dedim.

Kırmızı ışık tekrar parladı ve havayı kanla boyadı.

Ve güneyden, sisin içinden bile rahatlıkla görülebilecek kadar yoğun ve parlak mavi bir ışık sütunu aniden patladı.

ve boğucu geceye meydan okuyor.

"*Bozhe moi!*" Sanya gözlerini korumak için bir elini kaldırarak ağzından kaçırdı. "Bu mu ..."

Kış'ın kalbinden gelen gücü gördüğümde anladım. "Mab. Evet." Öfkeyle düşündüm. "Kahretsin."

"Ne?" Butters sordu.

"Murphy haklı," dedim. "Onu zorundalar. Ve az önce onlara onu nerede bulacaklarını söyledi."

"Kendini yem yaptı," dedi Murphy. "Ona yaklaşacaklar. Her yerden."

"Evet, yapacaklar," dedim, hâlâ düşünüyordum. "şansı kaçırmaları mümkün değil..." Mab'ın niyeti aniden kafamın içinde belirdi. "Oh, kahretsin. Güneye dönmeliyiz."

Murphy derin bir nefes aldı. "Emin misin?"

"Yapmazsak daha kötü olacağından ," dedim. "Şu gökyüzü ışınını takip et."

Bölüm

on yedi

Wkargaşanın içinden geçtik.

Pandemonium, "tüm şeytanların yaşadığı yer" anlamına gelir.

Ve iblisler bu gece dışarıdaydı.

Birkaç blok sonra, kafamın içinde biri, hafızamın olayla ilgili tuttuğu VCR kaydının duraklatma düğmesine bastı. Her şey bulanıklaştı. Sadece parçalar kaldı. Hafızadan kesitler.

. . . binalar . İçlerinden kara dumanlar yükseliyordu. Yaşlı bir kadın geceliğiyle sokakta durmuş histerik çığlıklar atıyordu.

. . bir grup adam bir polisin etrafında toplanmış ve tekmelemeye başlamıştı. Sanya ve Butters adamların arasına daldı ve onları bir tavuk sürüsü gibi dağıttı. Polis çoktan ölmüştü ama vücudunun bunu anlaması bir dakika sürdü. Kalıntılarını orada bırakmak zorunda kaldık.

. . . tıklım tıklım dolu bir kilisenin kapısında, kalabalığa sadece çocuklar için yer olduğunu açıklayan bir Katolik rahip.

. Avcıların bütün erkekleri, kadınları, çocukları ve evcil hayvanları öldürdüğü ölü bir mahalle. Her fabrikayı ve binayı yakmışlardı. Her yangın musluğunu yok etmişlerdi. Beş santim derinliğinde, çoğu dökülen kanla kızıllaşmış su. Işık ve ısı.

. ..dövülmüş bir kadının etrafında toplanmış bir grup adam. Murphy'nin silahından çıkan itici gaz kokusu. Kanlı dişler. Butters'ın kusması. Sanya, gözleri soğuk.

. . . korkmuş ve çabalayan bir sürü polis. Umutsuz yüzleriyle itfaiyeciler. Azrail'in kendisiyle umutsuzca savaşıp acımasız, sessiz ilk yardım görevlileri. Bir sürü sivil, sert yüzlü, silahlı ve kararlı, ayakta

subaylarla omuz omuza: savaşçılar. Gaziler. Motorcular. Ebeveynler. Artık sokaklarda az insan vardı; kaçabilecek olanlar çoktan kaçmıştı. Geriye sakatlar, savaşmaya kararlı olanlar ve ölüler kalmıştı.

Çok fazla ölü var.

Fomor kimseyi bağışlamamıştı. Kadınları değil. Yaşlıları değil. Ve çocukları da.

. . . kırmızı ışık parlamaları. Ardından gelen yıkımın kükremesi. Her zaman, bu flaşlar tüm pus ve gökyüzünü kanlı kızıla boyuyordu, ancak buz gibi meydan okuyan o tek sütunun kaldığı yer için.

. . . sokakta yan yatmış bir beşik, içi kırmızıya boyanmış.

Tanrım.

O görüntü yüzünden yıllarca kâbuslar görürdüm.

Kafamın içinde bir yerlerde, şu anda meydana gelen olayların tarihi boyutlarda olduğunu biliyordum. Herhangi bir bireyin kapsamının ya da kontrolünün çok ötesinde güçler ve koşullar tarafından yönlendirildiklerini.

Ama bunun kimin suçu olduğunu sorduğumda, kırık binaların pencerelerindeki loş aynalarda sadece kendimi görebiliyordum, sessiz bir suçlamayla bakıyordum. Bunun mantıklı bir duruş olmadığını biliyordum ve bunun bir önemi yoktu.

Bana güç verilmişti. İyi bir adam bu gücü kendini koruyamayanları korumak için kullanırdı.

Çok fazla masum insan en çok ihtiyaç duydukları anda korunamamıştı. Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Beşiğin yanından geçerken Murphy'nin başının bir tarafa doğru kaydığını gördüm. Onun yüzünü gördüm.

O da aynen böyle hissetti.

İkimiz de hissetmekle hatalıydık. Ve hiçbir şey fark etmedi.

Etrafıma bakındım. Butters gözyaşları tozlu yüzünde gri çizgiler oluşturarak yürüyordu. Kurtlar başları eğik, tetikte ve perişan bir halde sinsice ilerliyordu. Sadece Sanya, uzak ve sakın, bu dehşete metanetle katlanıyor gibiydi ama Rusların bile sınırları vardır. Yüzü acıdan gerilmişti.

Ve hepimiz bunu

hissettik.

Başarısız

olduğumuzu.

Kış her zaman beni çağırırdı. Soğuk acıyı uyuşturur, hastalığımı yutar, her şeyi sakın, keskin kenarlı ve mantıklı bırakırdı

ve net. O güce yaslanabilirdim. Bu acıyı unutabilirdim, en azından bir süreliğine.

Ama içimin derinliklerinde bir yerde, gerçeğin sağlam ve değişmez bir farkındalığı ortaya çıktı:

Bazı şeyler acıtmalı.

Bazı şeyler sizde yara izleri bırakmalı. Bazı şeyler kabuslarınıza *girmeli*. Bazı şeyler hafızanıza kazınmalı.

Çünkü onlarla savaşılacağından emin olmanın tek yolu buydu. Onlarla yüzleşmenin tek yolu buydu. Gelecekteki ölüm ve yıkım ajanlarını, işleri bu noktaya getirmeden önce alaşağı etmenin tek yolu buydu.

Bir daha asla kelimeleri bazı insanlar için diğerlerinden daha fazla anlam ifade eder.

Bu yüzden Murphy'nin arkasından at sürdüm ve Winter'ın soğuk rahatlığını kol mesafesinden tuttum. Tanık olduğum şeyin beni kalıcı olarak inciteceğini biliyordum. Beni yaralı bırakacağını biliyordum. İçimde asla değişmeyecek şeyler yakacağını biliyordum

İzin verdim.

Yüzleştim.

Hatırladım.

Ve öfke etrafımızda toplandı.

Bunu mecazi anlamda söylemiyorum. Öfke gerçek bir şeye dönüştü, havada elle tutulur bir varlık, müzik kadar gerçek ve gözlemlenebilir, ozonun keskin, temiz kokusu kadar. Yanlarından geçtiğimiz kadın ve erkekler bize bakıyor ve şehrimize gelenlerden intikam almak için yola çıktığımızı *biliyorlardı*.

Ve bunu hissedenler de onu takip etti.

Arkama baktım ve sessiz, acımasız, kararlı bir grup kadın ve erkek gördüm. Bazıları polisti. Acil durumda giyilmiş birkaç askeri üniforma gördüm. Bazıları belli yolun kaba tarafından geliyordu. Ama çoğu sadece ... insandı. Sadece insanlar.

Bıkmış insanlar.

Silahlanıp savaşılmaya karar vermiş insanlar.

Ve üstümüzde, etrafımızda, Küçük Halk psişik bayrağımın arkasında yürüdü. Her zaman gizli, her zaman gözünüzün köşesinde hareket titreşimleri, titreşen gölgeler ve ses fısıltıları ve küçük silahların parıltısı.

Ve gecenin içinde başka şeyler de vardı. Kış Mahkemesi, herhangi belirli bir akşam Chicago'nun göbeğinde dolaşıyor olabilecek çok çeşitli kabuslar, öcüler ve yırtıcı hayvanlar içeriyordu. I

İrademin bayrağına yanıt verdiklerini, çatılarda ve sokaklarda hayalet gibi dolaştıklarını, Kış Şövalyesi'nin gücü etrafında toplandıklarını, kendilerini düşüncelerime ve amacıma uydurduklarını hissedebiliyordum.

Müttefiklerim de not almaya başladı. Sayının arkamızda toplandığını gördüler. Küçük Halk'ı gördüler, ara sıra gölgelerden yükselen manik, korkunç kıkırdamaları duydular. İrademe tasmalanmış korkunç şeylerin varlığını hissettiler.

Will ve Alfalar benimle göz teması kurmaktan kaçındılar. Butters bana hayret ve korkuya benzer bir şeyle baktı. Murphy önce kuvvetlerimize, sonra bana baktı, çenesini gerdi ve ön tarafa dönmeden önce bana sert bir şekilde başını salladı.

Kış Şövalyesi olmak böyle bir şeydi. Bu makamın oluşturulma amacı buydu.

"Bob," dedim ve sesim kesinlikle kasvetli çıktı. "Radyo bantlarında ne duyuyoruz?"

Bob yumuşak bir ses tonuyla, "Şehirden pek bir şey gelmiyor," diye cevap verdi. "Göz, saha birimlerini havaya uçurmaya devam ediyor. Gözcüler bu bilgilerin yayılması için gözlem yapmak ve ardından komuta merkezlerine rapor vermek zorunda kalıyorlar ve kaç kişinin bunları aldığından emin değilim. Um. Turist kartpostalları için yeni ufuk çizgisi resimlerine ihtiyacımız olacak: Ethniu görünüşe göre Lake Shore Drive'dan aşağı doğru ilerliyor ve yol boyunca binaları biçiyor."

"Mab, Bean tarafından tuzağa düşürüldü, değil mi?" "Öyle görünüyor, patron."

"Mantıklı," dedim. "Neden?"

Murphy sordu.

"Burası pek çok açıdan Chicago'nun kalbi. Şehrin enerjisi en güçlü orada . Sihir için çok fazla yakıt var."

"Göz de dahil, değil mi?" Murphy sordu. "Kesinlikle," dedim. "Bana başka ne söyleyebilirsin Bob?"

Kafatası gergin bir sesle konuştu. "İyi haber, süvariler yolda. Bir grup Ulusal Muhafız Birliği. Kötü haber-"

"Onlar buraya gelmeden bu iş bitmiş olacak," dedim sertçe.

Bob hızla, "Beni öldürme," dedi.

Ona göz kırptım. Sonra etrafıma.

Arkadaşlarımın hepsi bana sanki benmişim gibi bakıyorlardı. . . Darth Vader ya da başka biri.

Murphy bir an yüzümü inceledi. İfadesinde hiç korku yoktu. Sadece derin, acılı bir endişe vardı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve bir kolumla onu hafifçe sıktım. Bilinçli olarak sesimin sakin ve makul çıkmasını sağlamaya çalıştım. Boğazım neden bu acıyordu? "Pekâlâ. Mab' yanında ne var? Ve düşmanın yanında ne var?"

"Kişisel koruması," dedi Bob. "Savaşçı Sidhe'lerden oluşan bir grup. Şu anda hâlâ o seçkin trol birliğine sahip olsaydı çok iyi olurdu. Lara'nın adamları ve svartalf komuta merkezindeki tüm ağır toplar onunla birlikte."

"Hepsi aynı anda çıkarılabilecekleri şekilde gruplandırılmış," dedim. Hem de Millennium Park'ta, açık alanda. Mab, Ethniu'yu üzerine gelmesi için cesaretlendiriyor ve ona Göz ile hedef alabileceği güzel bir düşman grubu veriyordu.

Beni yanlış anlamayın: Mab birinin boğazına dişlerini geçirme konusunda son derece yetenekliydi. Ethniu'yla bir ağız dalaşına girmenin işleri halledeceğini düşünseydi, bir an bile tereddüt etmezdi. Ancak ayak hastalıkları diş hekimliği zamanının geldiğine karar verirse, Ethniu'nun ona gelmesini beklemezdi.

Mab değil. Mab, Juggernaut gibi amansız bir güç olarak ilerleyecekti, yerinde durmayacaktı.

Yani başka bir şeyin peşindeydi ve ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim.

Duyularım aniden burnumun algılayamadığı sert, bataklık kokusuyla doldu. Neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü, ama nefes almak kadar kolay ve içgüdüsel bir şekilde aklıma geldi.

Yarım düzine malk'tan oluşan bir perde, seri katillerin anaokulu çocuklarına benzediği kadar kedilere benzeyen vahşi Kış yaratıkları, sancağımın önünde bir çatışma hattına yayılmıştı ve bizi bekleyen düşmanı bulmuşlardı. Heveslerinin ve kana susamışlıklarının arttığını hissedebiliyordum, fiziksel burnuma asla dokunmayan bir rüzgârda sadece bir miktar harcanmış itici gaz ve silah yağı aldım. O zaman daha fazla balıkçı yaka. Kış'ın diğer yaratıkları da düşmanın varlığını hissetti ve aralarında yükselen bir şiddet içgüdüğü yayıldı - iki tüylü, pusuda bekleyen dev, yedi ya da sekiz Kara Köpek, çengelli bıçakları olan bir düzine psikopat cüce ve lanet olası bir tırmık şeklini almış ve açık bir kapıdan geçerken gölgeli profili uzun bacaklı Jack Skellington ile Wolverine'in karışımı gibi görünen bir fobofaj, bir korku yiyen.

Ve bu gece, bu savaşta, her biri benim komutam altındaydı. Hangi yolun aşağı olduğunu bildiğim gibi bunu da biliyordum.

Duşman, bir kavşakta kendilerine iyi bir ateş alanı sağlayacak olan yarım blok ötedeki bir ofis binasını ele geçirmiş ve belli ki CPD'yi bölgeden uzaklaştırmıştı. Yerdeki bir dizi sessiz üniformalı figür onların ölümcüllüğünü kanıtlıyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse.

Mab'ın "insanları" hakkında korkunç hikâyeler yazılan şeylerdir. "Dur," dedim sessizce.

Murphy motosikleti durdurdu. "Bu sadece bir dakika sürecek."

Ve kendi kaslarımı hareket ettirir gibi doğal bir şekilde canavarları Fomor'a gönderdim.

Malklar önce binaya açılan deliklerden hayalet gibi sessiz bir şekilde içeri girdiler. Midilli büyüklüğündeki Kara Köpekler de onları takip etti ve yapabildiklerini bilmediğim bir şekilde duvarları delip geçtiler. Tırmık bir yılan gibi elektrik teline tırmandı ve devlerle cüceler çatıya sıçradı. Kızıl sisin içinde hareket eden belli belirsiz şekiller gördüm sadece. Çoğunlukla, sadece nerede olduklarını *biliyordum*.

Binadan çığlıklar ve silah sesleri yükseldi. Hatta birkaç çatırdama patlaması bile oldu.

Ve sonra sadece çığlıklar vardı.

Kış yaratıkları öldürmekten zevk alırlar. Doğru yapmak için zaman ayırmaya değer olduğunu düşünüyorlar. Listen ve balıkçı yakalılarının çektiği acı ve ıstırap göz önüne alındığında, daha iyi bir grubun başına gelemezdi.

"Pekâlâ," dedim. "Devam edin."

"," dedi Murphy ve onu nadiren gördüğüm bir şey yaparak istavroz .

Ama derin bir nefes aldı ve devam etti. Ofis binasını geçtik. Büyük ölçüde camdı. Kış'ın yaratıkları, benim isteğimle burayı bir mezbahaya çevirmişlerdi ve binadan onların coşkusu damlıyordu.

"Bunu sen mi yaptın, Harry?" diye sordu usulca. "Evet," dedim.

Biz yavaşça yanından geçerken ölü bir polise baktı. Sonra yüzü sertleşti. Çok sessiz konuştu. "Güzel."

"Bunu bitirdiğimizde," dedim, "ben Uzaklaşmamız gerekecek. Bütün bunlardan. Her şeyden. Sessiz bir yere. Sadece biz. Bir süreliğine sarhoş olalım.

ay."

"Tanrım," diye nefes aldı, sesinde sessiz bir özlem vardı.

"Ben de ." "Burada benimle olmandan nefret ediyorum," dedim.

"Biliyorum."

"Ve burada benimle olduğun için mutluyum." "Biliyorum."

Bir an için onu kendime doğru çektim ve fısıldadım, "Korkuyorum. İçimde neler oluyor. Yakınımda kal. Lütfen."

Eli bir için bileğimi şiddetle sıktı. "Ben buradayım."

Titredim, çenemi saçlarına yasladım ve bir an için gözlerimi kapattım.

Sonra omurgamı düzeltiltim ve kendime . Etrafımda olup bitenler korkunç olabilir, meşru olarak iddia edebileceğim her türlü akıl sağlığımı kazıyor olabilir, ama bu kontrol etmeyi göze alabileceğim anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve Millennium Park'taki şehri hayal ettim. Çok fazla düz ve açık alan vardı, eski usul bir savaş alanı için iyiydi. Tüfekli askerlerin girebileceği pek fazla yer yoktu, özellikle de toz ve dumanın görüşü öldüren sisi içinde. Ancak Columbus Drive, Millennium Park'ı Daley Park'tan ayıran çukur bir yoldu ve gölden gelen birliklerin aşması gereken doğal bir engeldi. Yeterli sayıda silah cesetleri yığın haline getirebilirdi.

Beni takip eden kadın ve erkeklere baktım. Onları oraya koyarsam, düşmana en fazla zararı onlar verecekti -en azından bir süreliğine. Sonra muhtemelen istila edilip katledileceklerdi.

Asıl soru, bunun hala yapılacak doğru şey olup olmadığıydı. Arkamda yürüyen insanlar çocuk değildi. Havada ölüm olduğunu biliyorlardı. Ve eğer düşman bizi yenerse, şehir mahvolurdu. Tüm şehir.

Ama beni takip eden insanların bunu tamamen kendi özgür iradeleriyle yaptıklarından bile emin değildim. Kış örtüsünün gücü ve Mab'ın hazırlıkları duygularını o kadar etkiliyor olabilir ki, savaşmaya istekli olmalarını bir seçim olarak adlandırmak pek de adil olmazdı.

Mab'ın bunu nasıl adlandıracağını biliyordum. Onun kazanması gereken bir savaş vardı. Oysa benim korumam gereken insanlar vardı.

"Sanya," dedim.

"Baba?"

"Parka vardığımızda, bu insanların sorumluluğunu almanı istiyorum. Düşman doğu ve kuzeydoğudan gelecek. Yapabileceğin bir pozisyon bulmanı istiyorum. Onlara iyi ateş edebileceğin ve onların da sana iyi ateş edemeyeceği yere ne denir?"

Rus ince ince gülümsedi. "Sanırım 'defilade' demeye çalışıyorsunuz."

"Evet. Bu. Defilade et onları."

"Hayır. *Biz* defilade olmak istiyoruz. Sizin *onlara* yapmak istediğiniz şey onları kuşatma altına almak."

"Her neyse, neyin peşinde olduğumu biliyorsun. Onları en çok zarar verebilecekleri ve en az karşılık alabilecekleri bir yere koyun."

"Görüş mesafesi bu kadar düşük, mümkün olmayabilir."

"O zaman tahmin et," dedim. "Doğru zamanda doğru yerde olman için Büyük Adam'ın işleri yoluna koyacağına güveniyorum. Eğer bu insanları senin yanına koyarsam, onlar da orada olacaklar." Beni takip eden kasvetli, korkmuş, kararlı yüzlere baktım. "Eğer Tanrı bugün birinin yanında olacaksa, onların yanında olmasını istiyorum."

Sanya iki kaşını da kaldırdı. "İnanç mı? Senden mi? *Bozhe moi*."

"Daha az inanç. Daha çok operasyonel modellerin gözlemlenmesi," diye karşı çıktım.

Sanya aniden sırtı ve ". Belki at şarkı söyler."

"Ne?"

Elini salladı. "Bu Rus işi."

"Hayır, değil, Çehov," dedi Butters, ancak kendinden emin bir inekten duyabileceğiniz türden bir itiraz tonuyla. "Peki ya ben, Harry?"

"Aynı anlaşma," dedim. "Sadece doğru zamanda doğru yerde seninle olan kişi olmak istiyorum. Bana yakın dur."

Küçük Şövalye başını salladı. "."

"Peki ya ben?" Murphy sordu.

"Sürmeye devam et," dedim. "Hareket halinde kalmam gerekiyor ve park açık bir alan. Motosiklet oldukça hızlı hareket edebilmeli." Dirseğimi Harley'in arkasına siyah kompozit malzemeden bir kutuya çarptım. Üzerinde KAMP MALZEMELERİ yazan basılı bir etiket vardı.

"İçinde ne var?" Ona sordum.

"Dans ayakkabılarım."

"Doğru." Beni ciddi kurt gözleriyle izleyen Will'e baktım. "Ve benim için araya girmenizi istiyorum. Düşman

ne yaptığımı anlarsa, bir numaralı hedef ben olacağım" -yutkundum- "bir numaralı hedef ben olacağım." Kurt bir süre sabit bir şekilde bana baktı ve sonra bir kez sertçe başını salladı. Will onlardan ne yapmalarını istediğini çok iyi biliyordu.

bana, bir tür ya da başka.

"Bob," dedim, "eğer yayın dalgaları üzerinden faydalı bir şey gelirse, bunu bilmek ."

"Anladım patron," dedi Bob. "Ama şu anda kalenin komuta , hayatta kalan güçlerin Wrigley'de buluşması için tekrarlanan bir mesaj var." Bir saniye sessiz kaldı ve sonra, "Orada kimsenin kaldığını sanmıyorum" dedi.

Önümüzdeki uzak pusun içinde bir yerde, bir Jotun borusu öttü, uzun ve kederli bir feryat, bir şekilde kasvet ve öfkeyi, umutsuzluğu, her şeyin sonunu özetleyen bir ses.

Ve arkamızda uzaklarda bir yerde başka bir korna sesi duyuldu.

Tedirginliğin arkadaşlarımın ve kalabalığın içinde dalgalandığını hissedebiliyordum. Kışın canavarları bile yavaş ve kaçınılmaz bir korku hissetmeden bu boru seslerini duyamazdı.

Hissetmiyordum elbette. Ben Beyaz Konsey'in kudretli bir büyücüsüydim, zihinsel ustalığın hükümdarı, vefasız korkunun firavunuydum.

Hiç büzüşmedim.

Demek öyle. Düşman da kafa oyunları oynuyordu.

"*Bozhe moi,*" diye mırıldandı Sanya. "Yeterince var mıyız?"

"Ülkemizi zarara uğratmaya yetecek kadar," dedim. "Sakin ol."

Ve şehir bir kez daha Göz'ün parıltısı altında kan rengine dönerken ilerlemeye devam ettik.

Bölüm

On sekiz

Bean'i hiç gördünüz mü bilmiyorum. Muhtemelen bir televizyon programında ya da filmde görmüşsünüzdür. Bu büyük gümüşü heykelin Suyun altında bir hava kabarcığı gibi bir şey. Ortasında altından geçebileceğiniz bir kemer var ve aslında *Bulut Kapısı* olarak adlandırılmış, çünkü tepeden aşağı bakıp gökyüzünü ve bulutları yansıttığını görebiliyorsunuz.

Ancak bu ayrıcalıklı bakış açısına sahip değilseniz, sıradan insanların perspektifinden bakarsanız, yan yatmış büyük bir fasulye gibi görünür. Bu yüzden Şikagolular, sanatçının bariz tiksintisinden dolayı ona Fasulye adını vermişler. Bir tarafta şehrin silüetinin, diğer tarafta ise parkın beton ve ağaçlarının çarpık bir oluşturuyor.

Bu gece, Bean'in bir tarafında bir şehrin puslu bir yansıması vardı. Diğer tarafta ise belki birkaç yüz kişinin sırtları görünüyordu. Yüzleri doğuya, göle dönük olan Mab'ın askerleri zırhlı saflarında durmuş bekliyorlardı.

Puslu parka girmeden önce, birkaç keskin, yüksek perdeli, cıvıltılı ıslık sesi duyduk. Sidhe'ler isterlerse ıslık ve kuş sesleriyle bu şekilde iletişim kurabilirlerdi. Karmaşık bir müzik dilleri de vardı ve nedense Kış Sidhe'si insan müziğini çok severdi. Nedenini bilmiyorum ama bu onlar için gerçek bir şeydi. Ölümlü müziği ve mümkünse ölümlü müzisyenleri içermeyen bir Kış toplantısını nadiren görmüştüm, yine de Sidhe için çalmak üzere seçilmeyi *gerçekten* ama *gerçekten* istemedikleri izlenimini edinmiştim. Kötü şeyler olmaya meyilliydi.

gerekenden çok daha önce ölen tüm o parlak müzisyenleri biliyor musunuz? Sidhe'nin bu işe karışmış olma ihtimali yarı yarıya diyebiliriz. Vaftiz annemin Mab'la olan ilişkisinin bir parçasıydı bu.

Mab, savaş zırhı içinde, solgun saçları yıldız ışığıyla parlayarak, ucube bir tek boynuzlu ata binmiş halde duruyordu.

Yanlış bir fikre kapılmayın. Kış'a hizmet eden tek boynuzlu belki kitaplarda, filmlerde ya da çizgi filmlerde gördüklerinize benzemez. Bu şeyler gümüş, beyaz ve güzel değil. Tek boynuzlu atlar tarafından tasarlanmış gibi görünüyorlar.

H. R. Giger. Siyahın ürkütücü varyantlarında dış iskeletleri ve parlayan ışıklarda diğer renklere baş sallıyorlar. Ve gözleri yok. Onlardan sadece bir tanesini daha önce görmüştüm ve o bile sadece başka bir yaratığın etrafında bir parılıydı.

Bu şey . . .

Ondan güç yayılıyordu. Bir Budweiser atı büyüklüğündeydi, ayrıca siyah görünen ama ışığın yansıdığı her yerde koyu mor parlayan fazladan birkaç yüz kiloluk zırhlı kitin vardı. Pürüzsüz kafası ve göz çukurlarının olması gereken yerdeki boş noktalar ürkütücüydü ve çenesini sık, olması gerekenden daha geniş açılabilen bir çenede sert, tırtıklı kemik çıkıntıları görünüyordu. Kulakları son derece hassas bir otomasyon gibi son derece yumuşak bir şekilde hareket ederek tetikte dönüyordu ve bir içgörü titreşimi Winter Sidhe'nin tek boynuzlu atlarına neden saygı duyduğunu anlamamı sağladı: Cazibeye ya da güzelliğe aldanacak gözleri yoktu. Boynuzu yoktu.

Boynuzları vardı.

Kafatasının iki yanında bir dur işareti kadar , kıvrık koç boynuzları zırhlıydı ve alnından çıkan boynuz, spiral bir mızraktan çok çivili bir kılıç gibiydi.

Mab'ın atı bir ayağını sabırsızca betona vurdu ve bu darbeden yayılan enerji yerden gözle görülür, genişleyen bir toz halkası kaldırdı ve havadaki pusu karıştırdı. Mab elini atın boynuna koyup yatıştırıcı bir hareket yaptı ve tek boynuzlu at sakinleşti ama yaratıktan fişkırان öfke ve nefreti anlamak için bir büyücü olmaya gerek yoktu.

Savaşmak istedi. Öldürmek istiyordu. Nasıl hissettiğini biliyordum.

Ah, işte buydu, o zaman. Boynuz. Tim Curry karakteri buna ne demişti, cenneti gösteren bir anten mi? Belki de yarı yarıya haklıydı. Dikkatimi yarattığı çevreleyen güce odakladıktan sonra, Mab'ın ince etkisini, havadaki Kış ruhunu hissedebiliyordum.

tek boynuzlu atın boynuzu, akım taşıyan yüksek gerilim hatları gibi vızıldayan enerji. Bu varlık Mab'ın gücü için canlı bir odak görevi görüyordu, tıpkı benim bir asayı ya da patlayıcı çubuğu kullandığım gibi - ya da kalçamdaki bıçağı, karaya çıktığımdan beri dikkatlice dokunmadığım, hatta düşüncelerimle bile dokunmadığım bıçağı.

Hades'in mahzeninden alınan bu eser, şehrin etrafındaki havada bulunan korkunç güçlerden etkilenmeden, kendine has bir güçle titreşmeye devam etti.

Ona dokunmamaya devam ettim ve bir anlık zihinsel çabadan sonra onu düşünmedim bile.

Bir elimle Murphy'nin omzuna dokundum ve o da motoru gürleyerek durdurdu. Bisikletten indim ve elli altmış metrelik bir beton yığınına geçtim. Buzul yeşili, kış mavisi ve derin, koyu morların alacalı tonlarında parlayan, çeliğe tercih ettikleri o faemetal zırhlı savaşçılardan oluşan bir Sidhe bloğu, tek bir varlık olarak benimle yüzleşmek için döndü, kalkanlar kaldırılıp silahlar ortaya çıkarken botları betona sertçe vuruyordu.

Adımımı bile atmadım. Aslanlar çakallar için başlarını eğmezler. Çakallar bile kendilerinden korkanı öldürebileceklerini bilirler.

Kış Sidhe'leri orman kanunlarını anlayanlara saygı duyardı ve ben de en başından beri onların hiçbir saçmalığına katlanmayacağımı göstermişim. Beni test edeceklerdi -yırtıcılar *her zaman* potansiyel avlarının zayıflığını test eder- ama beni zorlamanın eğlenceden çok sorun yaratacağını düşünmelerini sağladığım sürece daha fazla zorlamayacaklardı.

Savaşçı Sidhe'ler, erkek ve dişi, her biri savaş sanatında ve pratiğinde ölümcül derecede yetenekli ve deneyimli, teslim oldular ve sanki hiç orada olmamışlar gibi yolumdan pürüzsüzce eriyip gittiler.

Bugün için.

Yarın yine zayıflık arayacaklardı. Tabii herhangi bunu görece kadar hayatta kaldığını varsayarsak.

Yaklaştığımda, Mab'ın önce bana, sonra da yanımdan geçip bayrağıma takip eden belirsiz insanlara sertçe baktığını gördüm. Ona doğru son birkaç metre yürürken bile gözleri kısıldı ve sonra benimkilere dikildi. Nedense kendimi çırılçıplak hissediyordum, sanki giysilerim yok olmuş ve soğuk bir ürperti lanet olası rahatsız edici yerlerime dolmuştu.

Sonra ifadesi değişti. Bir anın titreşim bir bölümünde, gözlerinde bir şey gördüğümü sandım, belli belirsiz bir acı gölgesi.

. . . sempati?

Sonra Mab yine Mab oldu.

"Şövalyem," diye mırıldandı. "Yarım düzine kohort senin sancağına geldi."

On bir yüz seksen yedi diye düşündüm. Göz kırptım. Çünkü bu kadar insan beni takip etmeyi seçmişti. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. Birden aklıma geldi. Bu başka bir *intellectus* örneği olmalıydı, tıpkı adada deneyimlediğim gibi, standart insan mantığı süreçlerini atlayan bir zeka biçimi.

Ama bu farklıydı.

İnsanlardı.

Mab başını iki yana eğdi. "Soğuğu kucaklamadın." "Hayır," dedim.

Sesim sert çıkıyordu.

Çenesi kalktı ve sert, soğuk gözleri çıplak, gizlenemeyen bir gururla parladı. "Hayatında bir kez olsun kolay yolu seçmedin Şövalyem. İyi bir seçim yaptım."

"Hafif silahları var. Daha ağır silahlara ihtiyaçları var."

Mab'ın ses tonu buz gibi bir aldı. "*Benim* sancağımı takip etmiyorlar, ey Şövalye."

Sesimi çıplak bir hırıltıya indirdim. "O zaman onları evlerine gönderirim," dedim. "Senin için savaşmamı istiyorsan, *senin için savaşmamı zorlaştırmaktan vazgeç*. Sen ve Marcone son zamanlarda hırsızlar kadar kalın kafalısınız. İkinizi de tanıyorum. Buralarda bir yerlerde daha fazla silah var. Onlara ihtiyacım var."

Yavaşça, yavaşça ... tek boynuzlu at beni *fark etti*. Başı bir silah kulesi kadar yumuşak bir şekilde dönerek boynuzunu bana doğrulttu ve etrafımdaki havadaki güç, saçlarımın dik durması gerektiğini hissettirdi. Tırtıklı bıçağına hâlâ kemik parçaları saplanmıştı. Nefesi çürümüş et gibi kokuyordu.

Testislerim zamanda yolculuk yapmaya çalıştı.

Mab aniden başını geriye attı ve bir ses çıkardı. Karnından yükselen bir cadı kıkırtısı hayal edin. Şimdi de cadının kıkırdamaya başladığı anda küflü bir atkıyı kendi boğazına doladığını hayal edin. Sonra da boğulma noktasının üzerinde kalan havanın boğuk bir şekilde nefes verişini hayal edin.

Bu ses her ne haltsa, bir kahkaha *değildi*. Ve bu lanet olası tek boynuzlu atın gergin bir şekilde yan adım atmasına neden oldu.

"Evet," dedi Mab, gözlerinin etrafında vahşi bir fey ışığı vardı, bineği ağırlığını endişeyle kaydırırken başı sallanıyordu. "Ah evet. Yapacaksın, çocuğum. , bugünlerde kim bin yıllık sözleşmeler yapıyor?"

"Aman Tanrım," dedim. Ona baktım. Sonra da fasulyeye. "Şaka yapıyorsun."

Çünkü Bean'in sanatçısının şehirle yaptığı sözleşme buydu.

Chicago'da. Bu şey bin yıl boyunca ayakta kalacaktı. Ve bittiğinde, cilalı çelikle kaplanmış ve aşağı yukarı kalıcı olarak kapatılmıştı.

Tüm pratik amaçlar için, Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde bir zaman kapsülüydü.

Bulut Kapısı'na doğru yürüdüm. Bir tanesi diğerlerinden biraz daha yüksek sesle çalana kadar asamla cilalı çelik panelleri dürttüm. Bir tanesine bir dizi sert darbe indirdim ve o da yerinden fırlayıp betona çarptı. Annemin beş köşeli tılsımını çıkarıp içine bir irade fısıltısı gönderene ve onu masmavi büyücü ışığıyla parlatana kadar gecenin kızıl parıltısı bana bir şey gösteremeyecek kadar loştu.

Bean'in içi metalden yapılmamış. Tamamen ahşap bir iskeletten oluşuyor ve daha çok eski bir korsan gemisinin ambarına benziyor. Bean'in içi, sağlam bir iç iskelet üzerine sabitlenmiş militer silah çantaları ve kutu kutu mühimmatla doluydu. Millennium Park'ın tam ortasında.

"Çok cesursun Mab," diye mırıldandım.

Ve sesi kulağıma , sanki karşımda duruyormuş gibi, "Teşekkür ederim, Şövalyem. Bu güzel bir iltifat."

Sıçradım ve başımı alçak açıklığa çarptım ve ona ters ters kadar geri çekildim.

Mab gözlerini benden çevirdi ve "Nasıl öyle savaş, Şövalyem. Ölümlülerinizin ve bize katılacak kadar yakın olan birkaç Kış hizmetkârının komutasını alın." Bakışları kuzeydoğuya, Göz'ün kırmızı nabzının tekrar parladığı yere döndü. "Fomor'un kanını akıt. Bana gelme zamanını bileceksin."

Bu açık bir kovmaydı ve Mab'ın ses tonundan benim saçmalıklarımın işinin bittiği .

Ama ben öyle kolayca gözden çıkarılacak biri değilim.

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi tarafından bile.

Tek boynuzlu atın *toynaklarının* bile acımasız, çivili topuzlar gibi dikildiğini fark ettiğim yanına gittim ve "Bu pankart" dedim.

"Çok az Şövalye bunu gösterecek güce sahip oldu."

"Benimle bu konu hakkında hiç konuşmadın."

"Dinler miydin?"

Pekala. Touché, sanırım.

"Onları hissedebiliyorum," dedim. "Beni takip eden insanlar."

Mab bir an için gözlerini kapadı. Sonra da, "Evet, Kış'ın kuralı budur," dedi.

"Ve öldüklerinde. Bunu ben de hissedeceğim."

Mab neredeyse fısıltıyla, "Belli ki," dedi. "Her gücün bir bedeli vardır."

Ürperdim. Ruhum son birkaç gün içinde zaten çok yara almıştı. Zihinsel yaralar listeme yüzlerce ölümü psişik deneyimini eklemem gerekiyor muydu bilmiyorum.

Dişlerimi sıktım. biraz daha dayanabilirdim. da. Düşmanı burada durdurmazsak çok daha fazla insan ölecekti.

Mab'a baktım ve kaşlarımı çattım.

O da hissetti mi? Tebaası üzerindeki hakimiyetini? Beni? . . beni?

Onlar öldüğünde bunu hissetti mi? Acılarını, öfkelerini, dehşetlerini kendi ruhunun sırtında mı taşıyordu, ya da artık ruh geçen her neyse? Artık bir ruhu var mıydı?

Bir zamanlar ölümlüydüm. . .

Mab'ın sihirle güçlendirilmiş cazibesiyle, yozlaşmanın olağan tuzaklarıyla ve cazibesiyle bana saldırmasını bekliyordum. Her karşılaştığımızda beni Sith eğitim kampına sokmasını bekliyordum.

Kurgan'ın Çatışma Çözme Rehberi. Kötülük 101.

Bunca zamandır merak ediyordum, "*Yaparsa ne olur?*" diye.

Çok daha korkutucu olan soru ise aklıma hiç gelmemişti: *Yapmazsa ne olur?*

Belki de korkunç bir şeye dönüşme süreci günaha teşvik, yasak zevkler ve kötü dürtü kontrolü ile ilgili değildi.

Belki de ruhunu tekrar tekrar kıyma makinesine atmayı seçmekle ilgiliydi. Ta ki geriye kalan artık bir ruh olarak bile görülemeyene kadar. Belki de gerçek canavarlar, büyük kötü canavarlar yaratılmamıştır.

Dövülmüşler. Dövüldüler. Her seferinde bir darbe.

Bir zamanlar ölümlüydüm. . .

Mab sonunda gözlerini tekrar açtı. Bana bakışı bir an için çok insancaydı: yorgun, kararlı bir asker diğerine bakıyordu. Onun gözünde, statümü değiştiren bir tür testi, bir ayini geçmiştin.

Ve bu beni korkuttu.

Kendi ruhunuz için verdiğiniz gerçek savaş büyük bir yükseklikten düşmekle ilgili değildir; her seferinde bir seçim yaparak aşağı inmek ya da inmemekle ilgilidir.

Ve bazen, başkasının ödemek zorunda kalmaması için bir bedel ödemeyi ilgilidir. İhtiyacı olanları savunmak bedenimi tehlikeye atmakta nadiren tereddüt etmişimdir.

Arkamızdaki şehre baktım.

Benden daha fazlası isteniyorsa, olsun.

Mab'a elimi uzattım, sade bir askere. O da tuttu.

Bölüm

On dokuz

Sanya ve Murphy'yi gönüllülerimize silahları ulaştırmaları için görevlendirin. Marcone, bir şehir partisine katılacak amatörlerin ellerinde en fazla hasarı verebilecek tek silahla donatılmasını planlamıştı: av tüfekleri. Bir sürü av tüfeği. Ve şehrin üzerindeki pus göz önüne alındığında, kimsenin otuz ya da kırk metreden daha uzağı net görebildiği .

Herkes pompalı tüfek almadı. Düzinelercesinin daha ağır silahları vardı. Ama işimiz bittiğinde herkesin bir tür ateşli silahı ve cepleri fişeklerle doluydu.

Toot-Toot'u çağırdım ve Etri'ye bir mesaj gönderdim. Küçük adamı gönderdikten sonraki beş dakika içinde bir manga svartalf savaş mühendisi gelmişti ve onlara talimatlarını vermiştim. Hemen pavyonun içindeki açık toprağa yöneldiler ve pavyonun ses sistemini destekleyen devasa, kemerli kafesin altında savunulabilir toprak kalıpları oluşturmaya başladılar. İnsanlar hayretler içinde bakakaldı. Küçük gri adamlardan oluşan bir ekibin el hareketleri sayesinde birkaç yüz bin ton toprağın kendi kendine hareket ettiğini her zaman göremezsiniz.

"Defiladey senin için yeterli mi?" Sanya'ya sordum.

"*Da,*" diye yanıtladı Rus. "Bu parkın strafor üzerine inşa edildiğini bilmiyordum."

"Evet, burası teknik olarak bir tür çatı bahçesi," dedim. "Tutabilir misin?"

"Belki ama sonra etrafımızdan dolanıyorlar," dedi Sanya. "Üçte birini burada bırakıyoruz. Geri dışarı çıkıp bulacağız. Gerekirse onları buraya geri çekeriz."

geri çekilirler. Tüm bu açık alanda mı koşuyorlar? Pow, pow, video oyunu kadar kolay." "Eğer geri çekilmek zorunda kalırsan, ha," dedim.

İri adam sırttı. "Da, ben Rus'um. Biz çok pozitif insanlarız," dedi Sanya.

"Hayır, değilsin!" diye itiraz etti Butters sisin içinde bir yerlerden.

Sanya'nın yüzü güldü. "Küçük Jedi adamdan gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "İşte, bak." Bıçağının ucuyla gevşek toprağı kazımak için eğildi. "Mab burada. Biz buradayız. Düşman şuradan geliyor, şuradan, şuradan." Kuzeye, doğuya ve güneye işaretler koydu. "Gördün mü? Bizimkiler kuzeyden gelen toprak tehdidine karşı duracak. Diğerleri dışarı çıksın, Mab'a girdiklerinde doğu tehdidini kanattan vurup vuramayacağımıza bakın." Güneydeki işarete doğru başını salladı. "O, Arşiv'e ve Etri'nin adamlarına bağlı."

Başımı salladım. "körlemesine dolaşıp duracaksın." "Evet, ama onlar da öyle. Yani bu adil."

"Ne tür bir aptal adil dövüşmek ister?" Şikayet ettim.

"Bu korkunç bir dövüş," dedi Sanya. "Ama sahip olduğumuz tek şey bu. 'Adil' şu anda bulunduğumuz yerden çok daha üst basamaklarda."

"İyi bir noktaya değindin," dedim yüzümü buruşturarak. Kaşlarımı çattım ve kontrol ettim. Ölümlülerin gözünden uzakta yatmış olan kötücül fae birliğim, özellikle de malklarla birlikte yaklaşık üç katına çıkmıştı. Kasabada onlardan büyük bir koloni olduğunu biliyordum ve şimdi puslu havada sinsice dolaşan ve daha fazla kan dökmek için fırsat kollayan küçük katillerden üç yüz kadar vardı. Hiçbiri beni takip eden ölümlülerin yakınında değildi, en çok endişelendiğim şey de buydu.

Hey, diye düşündüm, olabildiğince yüksek sesle, Kış'a doğru. *Chicago'daki ölümlüler yasak bölge. Bu konuda bana karşı gelerseniz her birinizi öldürürüm.*

Kış'ın yaratıklarından bana geri gelen şey bir duyguydu . . . Uyumluluk değildi. Bundan daha derin bir şeydi. Benim iradem onların iradesine *dönüştü*. Varlıklarının uyumunu, çektikleri acıya karşı yükselen öfkelerini hissettim. Bunu açıklamak için bulabildiğim en yakın şey, bir çiftçinin hayvanlarının peşinde bir şey olduğunda duyduğu öfkenin aynısını hissettikleriydi.

Belki de Kış'ın koruyuculuğuna en fazla bu kadar yaklaşılabılır. Ama sert, soğuk ve gerçektir.

Kış Şövalyesi, Kış'ın birliklerine komuta etmekten çok, onları elindeki herhangi bir silah gibi yönetir.

Malk'ları etrafımızda dairesel bir perde oluşturacak şekilde gönderdim. Düşman yaklaştığında haberim olsun istiyordum ve küçük katiller herhangi bir hayalet sessiz ve hızlıydı.

Murphy bir grup gönüllüye tüfeğin nasıl doldurulacağını gösteriyordu. O kadar da karmaşık değil. Ateşli silahlar söz konusu olduğunda, av tüfekleri olabildiğince basittir. Silahın nasıl kullanılacağını kararlı yüzlerle göstermeyi bitirdi.

"Yaptığımız iş için," dedi gönüllülere, "makul olarak en iyi silaha sahipsiniz. Görebileceğinizden daha uzağa ateş edecek ve ıskalamanız zor olacak. Omzunuza sıkıca sokun ve namluya doğru nişan alın. Dört kuralın var. Silahını asla ölmesini istemediğin bir şeye doğrultma. Hedefinizi bilin ki komşunuzu vurmayın. Hedefinizin arkasında ne olduğunu bilin ki kazara komşunuzu vurmayın.

Ve Tanrı aşkına, birden kadar olan kurallara uyana kadar parmağını lanet olası tetikten uzak tut." Sağ işaret parmağını kaldırdı. "Bunu tetiğe koyarsan, ölümcül bir silah olduğunu ve karşıdaki her şey için bir tehdit oluşturduğunu varsay, nokta. Anlaşıldı mı?"

Mırıldanarak onaylayanlar oldu.

Arkasından yaklaştım ve "Tavsiyene ihtiyacım var" dedim.

Murphy gergin bir gönüllüye tüfeğini uzattı, genç bir adam "Hepsi bu mu?" dedi.

"Pek çok asker daha azını aldı," dedim ona. "Kaçmak istiyorsan batıya doğru git. Düşman her yerden üzerimize geliyor."

Çocuk yutkundu, başını salladı ve parmağını dikkatle tetikten uzak tuttu.

Murphy onu omzundan alkışladı ve sonra biraz uzaklaşmak için döndük.

"Ne yapmalıyım?" Ona sessizce sordum. "Tüm bu insanların ölümüne neden olmamak için bunu nasıl ?"

"Sanya'ya güven," dedi açık yüreklilikle. "Biraz askeri deneyimi var. İkimiz de bilmiyoruz. Elimizdeki en iyi şey bu."

Rus'un üniformalı bazı adamlarla konuştuğu yere baktım, gülüyordu, derin sesi, kahkahanın kendisi, net ve bir şekilde gümüşü. Etrafındaki hava diğer yerlere göre daha az puslu görünüyordu ve Kılıç Şövalyesi'nin varlığının etraflarındaki havadaki doğaüstü korku ve çılgınlıkla mücadele ettiğini görebilecek kadar etrafındaki insanların yüzlerini okuyabiliyordum. Sanya'nın yanında durduklarında daha çok insana benziyorlardı.

"Doğru," dedim.

Sanya'nın yanında durmak için öne doğru yürüdüm, boğazımı temizledim ve net, kararlı bir ses olduğunu umduğum bir şekilde konuştum.

"Pekâlâ millet. Toplanın."

Onlar yaptı. Herkesin görebileceği kadar uzundum. Neden herkesin askeri liderlerin uzun boylu olması gerektiğini düşündüğü hiç aklıma gelmemişti. İnsanlık tarihinin büyük bir kısmında bu sadece küçük bir pratik avantaj sunuyordu.

Yüzümü, gözlerimi görebiliyorlardı. Beni görebiliyorlardı.

"Bu şehir döndü," diye ilan ettim. "Ve sonra bir grup canavar ortaya çıktı."

Gergin bir kahkaha sesi duyuldu. Şikagolular şehirlerini severler, ancak ne kadar berbat olabileceği konusunda da çok az yanılsamaları vardır. Burada yaşıyorlar.

"Korktuğunuzu biliyorum," dedim. "Hepinizin kimsenin görmemesi gereken şeyler gördüğünüzü biliyorum." O lanet olası beşiğin görüntüsünü kafamdan uzaklaştırdım. "Kim olduğumu bilmediğinizi ve tüm bunların tuhaf olduğunu biliyorum. O yüzden kendimi tanıtmama izin verin. Benim adım Harry Dresden. Beyaz Konsey'in bir büyücüsüyüm. Ve bu kasabayı savunmak için ölümüne savaşağım."

"Ne?" diye sordu kalabalıktan kuşkulu bir ses. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

O sese döndüm, pankartla olan bağlantım sayesinde konuşmacıyı tespit ettim ve doğrudan ona doğru yürüdüm. İnsanlar yolumdan çekildi. Otuzlu yaşlarının sonunda, elinde bir av tüfeği olan sıska bir adamdı. Ben yaklaşırken endişeyle yarım adım geri çekildi.

"Senin adın ne dostum?" diye sordum.

"Uh ... Randy."

"Tamam, Randy. Bunu sadece bir kez yapacağım."

Asamı yere bıraktım, ellerimi önümde birleştirdim, avuç içlerim birbirine bakacak şekilde, fısıltıyla irade ettim ve "*Eggus Chennus*" diye mırıldandım.

Avuçlarımdan yeşil-altın rengi bir şimşek patladı ve ellerimin arasındaki boşlukta, boğucu yaz havasında çatırdayan bir enerji akımı oluşturdu.

Büyüyü daha önce düşünmüştüm ama hiç denememiştim. Oldukça iyi çalışıyordu; ancak güç öylece kaybolmak yerine bir kolumdan yukarı, omuzlarımdan aşağı, diğer kolumdan aşağı ve sonra tekrar ellerimin arasından çıkıyordu. Bu kendi kendini besleyen bir döngüydü ve bu ve dehşete düşmüş şehrin güç yüklü havası arasında, enerji istediğimden çok daha hızlı bir şekilde inşa edildi. Bir yere gitmesi gerekiyordu.

Bir ağaç seçtim ve yeşil bir şimşek çakarak yaklaşık beş metre yukarıdaki ağacın gövdesine çarpıp ağacı yere düşürdüm. Yeşil alevlerle yanmaya başladı, *yeşil* alevler- kıyamet . Bunu sadece Bob'un beni uyardığı gerçeklikteki çöküşe bağlayabilirdim.

Gönüllülerim sessizliğe gömülmüştü.

Randy birden fazla böcek yutmuş gibi . "Büyücü," diye tekrarlardım. "Sorusu olan var mı?"

"Bizim tarafımızda mısın?" Randy sordu.

"Eğer masumları savunmak için buradaysan, lanet olası züppe, ben senin tarafındayım," dedim. Omzunu tuttum ve biraz sıktım. Sonra diğerlerine bakmak için döndüm.

"Canavarlar geliyor," dedim. "Ve yapabilirlerse bu kasabadaki herkesi öldürecekler. Tabii önce biz onları öldürmezsek."

Kalabalıktan aç bir hırıltıya benzeyen bir ses yükseldi.

Kendimi giderek daha fazla gülümserken buldum. Evet, dünya canavarlar ve iblislerle doluydu. Ama bu bir insan dünyasıydı. Bizim dünyamızdı çünkü içindeki en zeki, en becerikli ve en tehlikeli şeyler bizlerdik. Belki benim küçük ordum insanlığın en savaşçı temsili değildi ama evleri için savaşan insanlar tarihte inanılmaz şeyler yapmışlardı.

Tarihin tekerrür zamanı. "Sanya, elini kaldır."

O yaptı.

"Bu Sanya. O bir şövalye. Yaşamak için canavarlarla savaşır ve ne hakkında konuştuğunu bilir. Sanya sizin komutanınız. Sanya . . . hey, lanet olası kalaşnikofu nereden buldun?"

Sanya sırtarak tüfeğini kayışından tutup omuzladı.

"Buldum." Ona bir el salladım. "Her neyse. Sorumluluğu al, dostum."

"*Da,*" dedi Sanya ve sesini bir böğürtüye yükseltti. "Merhaba. *Her* şeyden önce, ben Rus'um. Başa çık. İkincisi, şu üniformalı kadın ve erkekleri görüyor musun? Puslu havada bile tanımak kolay, değil mi? Onlar sizin subaylarınız. Otuzar kişilik gruplar oluşturacağım. Her grup bir subay alacak. Subaylar size ne yapacağınızı söyleyecek, siz de yapacaksınız."

Sanya üniformalı kadın ve erkeklere döndü. "Sizler üç emirden birini vereceksiniz. Durun, geri çekilin ve beni takip edin. Basit tutun. Savaşta iletişim profesyoneller için bile zordur."

Bir tur baş sallama oldu. Askerler görünüyordu. Nasıl bir karmaşanın içine girmek üzere olduklarını biliyorlardı. Ben de bir savaşta basit fikirleri bile aktarmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Gönüllüler bu sınırlı emirleri bile güvenilir bir şekilde yerine getirebilirse şanslı sayılırdık.

Sanya tekrar kalabalığa döndü. "Bu gece gittiğimiz her yerde, düşmanı gördüğünüz yerde öldürme emri aldığınızı varsayın. Eğer duruyorsanız ve düşman gelirse, düşmanı öldürün. Eğer geri çekiliyorsanız, düşmanı öldürün. Eğer takip eden bir subaysanız ve düşman gelirse, düşmanı öldürün." Sanya düşündü. "Temel olarak bu gece her zaman düşmanı öldüreceğiz."

Buna bir kahkaha daha. Ama kolay bir odaya oynuyordu. Korkan insanların gülmeye ihtiyacı vardır ve olaylar ne kadar korkutucu olursa buna o kadar çok ihtiyaç duyarlar.

"Tamam!" Sanya aradı. "Subaylar sizi gruplara ayıracak! Herkes sessiz olsun ki onları duyabilesiniz!"

Sanya ve memurları onları düzene sokmaya başladı.

Biraz ürperdim ve gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp olan biteni anlamaya çalışabileceğim bir tarafa doğru adım attım.

Murphy'nin arkamdan gelip bana yaslandığını hissettim. Geriye yaslandım.

"Bu çok çirkin olacak, değil mi?" dedim sessizce.

"Evet," dedi Murphy basitçe. "Sadece kimin hatası olduğunu unutmayın."

Korkunç bir çığlık sesi geldi ve pus kırmızıya dönüştü. Bu sefer binanın tekrar düştüğünü duyabiliyordum.

Ethniu, karınca yuvalarını tekmeleyen bir çocuk gibi binaları yıkarak Lake Shore'a doğru yürüyordu. Mab için geliyordu.

Titan'ın beni fark etmesini engellemek için kendini yem olarak kullanıyordu.

Murphy'nin elini buldum ve hafifçe sıktım. "Sence bundan sonra ne ?"

"" dedi. "Çünkü önce bugün yapacağım." Sessizce homurdandım.

Murphy geri sıktı. "Harry. O gelene kadar yarını düzeltemezsin."

"Bu da garip, çünkü onlarca yıl her şeyi berbat edebilirsin." Hafifçe güldüğünü duydum. "Tuhaflığa alıştım. O kadar da kötü değil."

"Yağcılık sana yakışmıyor," dedim.

"Bu kesinlikle bizden birine yakışmıyor."

Sör Benedic'in benden isteyeceği gibi karşılık vermek için ağzımı açtım ama bunun yerine kafatasımdan yayılan ani ve sert bir kedi sesiyle baş etmek zorunda kaldım.

Sör Şövalye, diye mırıldandı bir malkın tedirgin edici sesi, *ben Grimalkin*.

Doğru. Grimalkin Grimalkin bir bakıma Mab'ın kişisel yardımcısıydı. Malkların Yaşlılarından biriydi, bu da çoğundan daha büyük, daha güçlü ve daha acımasız olduğu anlamına geliyordu ve bir dizi güce erişimi vardı, bunların en önemlisi de o lanet olası garip sesiyle beni korkutma yeteneğiydi.

Düşman kuzeyden geliyor, Sör Şövalye. Ayrıca, bu sinir bozucu peri tarafından, yolunun üzerinde, içinde birkaç genç ölümlünün bulunduğu hala dolu bir çocuk bakım merkezi olduğu konusunda sizi bilgilendirmem tavsiye edildi.

Çenemi o kadar sert sıktım ki bir dişimi kırdım.

Etrafıma bakındım. Sanya gönüllülere emir veriyordu ama bu işi halletmesi zaman alacaktı. "Beni takip edin!" diye bağırıp harekete geçseydim, muhtemelen onları kıyma makinesine doğru yürütürdüm. Sanya'nın gönüllüleri organize etmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Harry?" Murph sordu.

"Bisikleti getir," dedim.

Döndü ve yaptı. "Butters, Alphas, benimle gelin," diye bağırdım. "Sanya, kuzeyden geliyorlar. Önce onları organize edin, sonra peşimden getirin. Ben Fomor'u yavaşlatmaya çalışacağım."

"Da, git!" Sanya bağırdı. Döndü ve çeyrek mil öteden duyulabilecek bir sesle askerlere bağırılmaya başladı.

Murphy bisikletiyle gümbür gümbür geldi, ben de bir bacağımı salladım. Will ve Georgia karanlıktan çıkıp bisikletin bir yanında, Andi ve Marci de diğer yanında yerlerini aldılar. Butters geldi. Adımlarındaki bahara bakılırsa, küçük adamın bütün akşam lanet olası kasabada dört nala koştuğunu asla tahmin edemezsiniz. Hakkını vermeliydim - Butters hiçbir zaman bir güç merkezi olmayacaktı, ama küçük adamın içinde zerre kadar pes etmek yoktu.

Kuzeyden, belki iki ya da üç blok öteden, Avcıların mızrak atışlarının çığlığını ve savaşa giren bir düzine malkın eşzamanlı savaş çığlığı olan ani bir sonik jilet yırtılma, parçalanma sesi duydum.

Ve sonra, *bu* sesi dümdüz eden, bir Jotun borusunun kemikleri titreten gürültüsü oldu, daha öncekiyle aynıydı.

Ve midem bulandı. Çünkü ne kadar çok tüfeğimiz olursa olsun, bu kadar büyük bir şeye karşı tüfekler işe yaramayacaktı. Onlar

sadece onu kızdırır.

Duy beni Winter, diye düşündüm. O nişana saldırın. O çocuklara zarar vermeye çalışan her şeyi öldürün.

Hava bir anda devlerin, cücelerin, malkların ve Kara Köpeklerin çığlıkları ve savaş naralarıyla, birkaç Wyld Sidhe'nin vahşi ulumalarıyla, lanet olası bir Rawhead'in boğuk iniltileriyle ve birkaç kez başıma bela olan o lanet olası büyük örümceklerden bazılarının düşmanı bulup yok etmek için en hızlı şekilde ileri atıldıklarında çıkardıkları cırıltılı çığlıklarla bölündü.

Murphy bana geniş gözlerle baktı, aşağıya ve geriye baktı ve sonra çenesini ayarladı.

"Git!" Bağırdım.

Harley kükredi.

Ve öncülerimiz olan canavarlarla birlikte Jotunslayer olmaya gittik.

Bölüm

Yirmi

Wileriden gelen silah seslerini duydu, tek bir tabanca ölçülü atışlar yapıyordu. Silahın meydan okuyuşunun sesi, insanların çığlıklarına Huntsmen'in mızrak

patlamaları. "Motoru durdur," dedim.

Murphy gazı biraz daha açtı ve sonra Harley'in motorunu durdurdu. Ağır motosiklet neredeyse sessizce ileriye doğru yuvarlandı ve neler olduğunu görmek için zamanımız oldu.

Tek bir adam ikinci kata çıkan merdivenin kapısını koruyordu. Yanında asılı bir tabelada ÜÇÜNCÜ SAAT ÇOCUK BAKIMI yazıyordu. Çok uzun boylu değildi, neredeyse inanılmaz derecede iriydi ve bir şokla İç İşleri'nden Dedektif Bradley'i tanıdım.

Bir mızraktan çıkan uğultu Bradley'nin yanındaki kapının taş işçiliğini bir santim havaya uçurdu ve taş parçaları kafa derisini kesmesine rağmen, beylik tabancasının namlusunu doğrultup bir el ateş ederken irkilmedi.

Avcılardan birinin başı geriye savruldu ve yaratık düşerek yerdeki diğer üç yaratığa katıldı; geriye kalanlar çığlık atarak şişti.

Huntsman kapıya hücum ederken tabancanın sürgüsü geri kilitlendi. Bradley sakince silahını attı, bileğine uzandı, desteğini çekti ve küçük tabancasından çıkan üç kurşunu baştaki Huntsman'ın göğsüne sıktı.

Şey sendeledi ve mızrağını Bradley'e doğru savurdu. Tık naz adam tek eliyle silahı kenara itti ve sapını kalın bir yumrukla kavradı,

Tabancayı Huntsman'ın çenesinin altına sıkıştırdı ve küçük tabancayı boşaltarak onu yere çarpıp çırpınmaya başladı.

Yüzünün yarısı kanla maskelenmiş olan Bradley, boş tabancayı bıraktı, mızrağı kullanmayı bildiğini gösteren tutuşla eline aldı, kalan Avcılarla yüzleşti ve "Haydi!" diye bağırdı.

Kükreyerek karşılık verdiler, çığlıkları hiçbirini aynı türden olmayan bir canavar sürüsü gibiydi.

Beş ölü avcı. Bradley savaşmak için iyi bir pozisyon seçmişti, etrafı taşla çevriliydi, caddeden biraz yüksekteydi, iyi bir siperdi. Ama artık cephanesi bitmişti, kan kaybediyordu ve kalan avcılar çok daha güçlü ve zarar vermesi çok daha zor olacaktı.

Ve yine de ayaklarını dikti. "Haydi, sizi çirkin piçler!"

"O orospu çocuğu onunla dövüştüğüm her turnuvada beni yendi," dedi Murphy. "Harry."

Kış, diye düşündüm. *Huntsmen'i ele alalım.*

Önce devler içeri girdi, bitişik çatılardan kolayca atladılar, devasa beyaz kürklü şeyler, eğer çocukluğundan beri sigara içiyorsa, eroin aleminden sonra River Shoulders gibi. Zayıf ve keyifsiz görünümlü olsalar da, yine de devasa, acımasızca güçlü ve aralıksız vahşiydiler. İçlerinden biri üç katlı atomik dirseğiyle bir Avcının üzerine indi ve büyük bir kemik kırılmasıyla onu ezdi. Diğeri ise göğsüne saplanan ve kan ve gümüş alevler içinde sırtından fırlayan bir mızrağın üzerine indi. Huntsman mızrağı bir tarafa doğru fırlatıp ölmekte olan Kış Fae'sini sokağa düşürürken dev bir iblis gibi çığlık attı.

Malklar bir testere sürüsü gibi uluyarak her yönden saldırmaya başladı. Avcıların mızrakları uluyarak canı yaratıklardan bazılarını kendilerini bekleyen cehenneme gönderdi, ama Malk'ların hızla ilerleyen formlarını hedef alacak kadar çok değillerdi. Avcılardan ikisinin üzerine çullandılar ve onları kalın bir kürk yığınının ve X-Acto bıçaklarından daha keskin çılgın pençelerin içine gömdüler. Avcılar çığlık atarak öldüler.

Yanı başlarında, bir birliği ara sokaktan çıkmış ve bir düzine baltayı başka bir Avcı'ya fırlatmıştı. Kötücül keskinlikteki silahlar vahşi bir etki yaratarak Avcı'nın sendelemesine neden oldu ve Kara Köpekler dişlerini göstererek yanlarından geçip Avcı'nın dizlerini parçaladı. Yer seviyesine indiğinde, kestane rengi tenli, beyaz saçlı, iki buçuk ya da üç metre boyundaki cüceler hayati organlarına ulaşmakta hiç zorlanmadı.

Kalan Avcılardan biri kaçmak için döndüğünde, ara sokaktan çıkan Rawhead'le karşılaştı. Katledilmiş hayvanların ve düşmanların kemiklerinden yapılmış olan fae canavarı, büyük siyah bir pelerinin altında devasa bir formdaydı. Pelerin parladı ve Rawhead'in yüzlerce sivriltilmiş kemikten oluşan hantal vücudu, bir kıyma makinesininkine benzer rahatsız edici bir sesle kıvrılmaya ve çığlık atmaya başladı.

Rawhead Avcıyı yakaladı ve pelerininin altına sürükledi. Göremediğim bir yerde kemikleri kırıldı ve yırtıldı ve Avcı öfkeyle çığlık . Sonra Rawhead'in pelerininin altından bir sürü kan ve sosis fişkırdı ve Avcı'nın ayakları ile alt bacaklarının üzerine yığıldı.

Son Avcı kükreyerek şaha kalktı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ikinci malk, bir dağ aslanı büyüklüğünde ama çok daha iri, yaratığın yüzüne doğru bir ok gibi fırladı. Grimalkin'in ön ayakları kar ayakkabısı boyutlarına kadar uzandı ve Avcı'nın yüzüne yapışan iki inçlik pençeler filizlendi. Yaşlı malk çenesini Avcı'nın gözlerinden birine batırdı, altındaki göz çukuru kemiğini bir mengene gibi kavradı ve bu şekilde desteklenen doğaüstü güçlü, hızlı kedi arka pençeleriyle tırmıklamaya başladı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, son Avcı'nın boğazı ketçaba batırılmış yirmi ya da otuz kilo domuz etine benzedi.

Yaşlı malk, öldürmek zorunda kaldığımız avcıların boyutlarına henüz ulaşmamış olan avcı, kırık bir su borusu gibi kan fişkırtarak yere yığılırken kendini kenara attı. Grimalkin Harley'in üç metre kadar önüne indi, her bir pençesini titizlikle bir kez salladı ve o son derece sinir bozucu kedi sesiyle şöyle dedi: "Sör Şövalye. Yaşlı Grimalkin, görev için hazır."

"Tanrı'nın annesi Meryem Ana," diye nefes aldı Murphy.

Grimalkin kulaklarını dikti ve Murphy'ye ters ters , sonra bana dönerek, "Bitişik sokaklarda birden fazla savaş grubu var. Akrabalarım şimdilik onları oyalıyor. Sayıca çok azız, Sör Şövalye.

Geri çekilmek ideal olacaktır, önce-"

Jotun'un borusu çaldı. Pusun içinde ve binaların arasında, nerede olduğunu söylemek imkansızdı.

"Yaklaştın," diye nefes aldı Murphy.

"Ondan önce," dedi Grimalkin ekşiyerek.

", Elder," dedim. "Ama o çocukları dışarı çıkaracağız." Malk homurdandı. "Bir Jotun'a karşı koyamayız, Sör Şövalye."

"Amcık," dedi Murphy.

Ona göz kırptım.

Sırıttı. "Çok iyi, dayanamadım."

Grimalkin'in tüyleri diken diken oldu ve ağırlığı hafifçe kaydı.

Murphy sırtışını bozmadan tabancasını çıkardı ve göz açıp kapayıncaya kadar malkı siper aldı. "Bu gece çelik yelekli mermi kullan dostum," öğüt verdi. "Uslu dur."

Grimalkin Murphy'ye hırladı, bana baktı, sonra şey olmamış gibi rahatladı. Sağ ön pençesindeki pençeleri esnetti ve Murphy'yi tamamen görmezden gelerek boş boş onlara baktı.

Silahlı bıraktı ve iyiliğe karşılık verdi. Ama Malk'ın gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermedi.

İyi anlaşılardı.

Bisikletten indim. Murphy de peşimden geldi. Butters'a ve Alfalara işaret ettim. "Önce o çocukları çıkaracağız," dedim yürürken. "Grimalkin, sen ve Winter savunmaya giden koridoru bizim için açık tutun."

"Uzun süre tutamayız," diye uyardı Grimalkin

beni. "Yap," dedim omzumun üzerinden. "Git."

Yaşlı malk gırtlaktan çirkin bir ses çıkardı ve arkasını dönmeyi bile tamamlayamadan gözden kayboldu.

Kreşin merdiven boşluğunun girişine geldiğimde Bradley'nin mızrağını tuttuğunu ve kapının girişinde, gözleri çok ama çok geniş bir şekilde dikildiğini gördüm. Mızrak çoktan parçalanmaya ve dökülmeye başlamıştı. Birkaç dakika içinde gitmiş olacaktı.

"Selam, Dedektif Bradley. Benim. Harry Dresden. Hatırladın mı?"

Bloklı adam bana baktı. Sonra başını sallayarak onayladı. "Murph," dedim.

Ellerini uzatarak yanımdan geçti. "Hey, hey. Brian. Benimle misin, dostum?"

Bradley bir süre ona baktı ve sonra mızrağını biraz indirdi. "Biz dost değiliz, Çavuş. Benden nefret ediyor gibisin."

Murphy öldürülen Avcıların sıvılaştıran formlarından Bradley'ye baktı. "O zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

Gözlerini kırptırdı. "Sen neden be?" Kurtlar ve Butters arkadan yaklaşırken seğirdi. "Ne haltlar dönüyor?"

"Merhaba," dedi Butters ve el salladı.

"Merhaba?" dedi Bradley. Gözlerini kırptırdı. "Doktor Butters?"

"Sana kapalı oturumda anlattığım ve senin saçmalık olduğunu düşündüğün şeyleri biliyor musun?" Murphy sordu.

"Peki ya kapalı oturumda size anlattığım ve saçmalık olduğunu düşündüğünüz tüm o şeyler?" Butters parlak bir şekilde ekledi.

Bloklı dedektif ölü Huntsmen ve düşmüş fae'lerden Murphy ve Butters'a baktı. "Yüce Tanrım."

Bradley bunun üstesinden gayet iyi geldi. Birkaç saniyeliğine gözlerinin etrafı biraz beyazlaştı ve sonra onları sıkıca kapattı, çenesini ayarladı ve gözle görülür bir şekilde kendini ayarladı.

"Siktir et, sonra aklımı kaybederim," dedi ve gözlerini tekrar açtığında polis yüzünü takınmıştı. "Yukarıda altı çocuk, hoş bir yaşlı kadın ve bir Rudolph var. Onları nasıl çıkaracağız?"

"Millennium Park'a dönüyoruz," dedim. "Bir koridoru açık tutuyoruz. Onları oradan batıya gönderin."

Kış düşman kuvvetlerine saldırırken etrafımızda çığlıklar ve ulumalar patladı. Avcılar uluyor ve mızrakları inliyordu. Arka planda, ama daha yakından, Göz'ün başka bir binayı ele geçiren gök gürültüsü geliyordu.

Murphy, "Çocukları hemen dışarı çıkarın," dedi.

Bradley çenesini gerdi, başını salladı, mızrağı bıraktı ve merdivenleri hızla çıktı. Kapının yanında durdu, duvara yaslandı ve tek eliyle kapıyı açmadan önce, "Ben Bradley," diye .

"Bradley?" Rudolph'un sesi geldi. Panik içindeydi.

Rudolph birkaç kez canavarlarla karşılaşmıştı. O iki sefer de kötü geçmişti. Ama doğaüstü olaylarla karşılaşan pek çok insan gibi o da bununla başa çıkamamıştı. Belki de bu kişisel bir eksiklikti. Ya da belki de bu tür korkunç bir gerçeklikle yüzleşme kapasitesi olmadan doğmuştu. Her iki durumda da, özellikle böyle zamanlarda ondan hoşlanmayı zorlaştırıyordu.

"Benim," dedi.

"Kahretsin, Bradley!" Rudolph çığlık attı.

"Benim, efendim. ." Bradley sabırlı bir ses tonuyla konuştu. "Buraya gelin! Siper alın!"

Bradley, "Yapabiliyorken buradan çıkmalıyız," dedi. "Çocukları al -Gitmeliyiz."

"Deli misin sen?" Rudolph talep etti. "savaş alanı!"

Eğildim ve merdiven boşluğuna doğru bağırdım, "Hareket etmezsen içerisi savaş alanına dönecek, Rudolph!"

"Dresden!?"

"Evet, benim moron," dedim en huysuz büyücü sesimle. "Ve daha uzun süre dışarı çıkamayacağız, seni mankafa, o yüzden yürü!"

"Bunu sen yaptın!" Rudolph ciyakladı. "Yalanlarından daha fazlası!"

Bradley'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tam olarak ne emin değildim, ancak muhtemelen fotoğrafa "*Nasıl Bu Kadar Kör Ol?*" başlığını atabilirdiniz.

Bana bir parmağını kaldırdı. Sonra kapıdan içeri girdi. Bir gümbürtü ve takırtı oldu.

Bradley kreşten Rudolph'u bir omzuna gevşekçe atmış, adamın tabancasını da kendi omzundaki kılıfına olarak çıktı. Diğer kolunda iki yaşlarında küçük bir çocuk taşıyordu.

Arkasından çelik gibi saçları ve büyükanne kıyafetleri olan bir kadın geliyordu. Bir kolundaki beşikte bir bebek ve onu takip eden daha büyük çocukların ellerini tutuyordu.

Bradley onları merdivenlerden aşağıya ve sokağa indirdi. Butters hemen bebeği yaşlı kadından almaya gitti, o da minnettar bir yüz ifadesiyle ve omzunu oynatarak çocuğu teslim etti.

Kurtlar ben söylemeden hemen çocukların etrafında pozisyon aldılar. Kuyruklarını salladılar, küçük mutlu adımlar attılar ve genel olarak yanaklarını sıkıp yaygara koparmanın köpekçe eşdeğerini yaptılar. Çocuklar bir grup köpek tarafından anında büyülendiler.

Onlar da tüylü bedenlerini çocukların gözleri ile çevremizdeki en kötü dehşet arasında tutmak için ellerinden geleni yaptılar.

Onlar da benim gibi hissettiler. Kimse böyle bir şeye bakmak zorunda kalmamalıydı. Ve zaten bakmış bizler? Bir başkasını aynı görünmez yaralardan kurtariçin mutluyduk.

Kendi ağırlığını ve diğer iki kişinin ağırlığını gözle görülür bir çaba sarf etmeden taşıyan Bradley'nin yanına düştüm. "Kurtlar harika çocuklar. Seninle gelecekler, seni ve çocukları dışarı çıkaracaklar. İki blok güneye, parka. Pavyonda bekleyen gönüllüler var. Onlara büyücünün seni Sanya'yı görmeye gönderdiğini söyle. Büyük siyah bir Rus adam. Sana eşlik etmesini istediğimi söyle."

Bradley, "Güney, pavyon, Sanya, beni büyücü gönderdi, çocukları dışarı çıkar," diye onayladı. Kurtlara baktı. "Dostlar mı?"

"Evet," dedim.

Bir nefes aldı. Sonra çenesini düzeltti, başını salladı ve "" dedi. "İyi adam," dedim. "Bunu iyi idare ediyorsun."

Bradley adımlarını yavaşlatmadan, "*Değilim*," dedi. "*Korkmuyorum*."

"O zaman mümkün olan en faydalı şekilde çıldırıyorsun," dedim.

"Devam et."

Bradley bir saniye bana baktı. Sonra çatlak sesli bir kahkaha attı. Ama bu gerçek bir . Rudolph'u geniş, kalın bir omzunun üzerinde biraz daha rahat bir pozisyona getirdi -Rudolph ikimizin de dinlemediği bir protesto iniltisi çıkardı- ve yürümeye devam etti.

"Butters," dedim, küçük Şövalye'ye yaklaşmak için adımlarımı bir an yavaşlatarak.

"Bunlar çocuk, Harry," dedi. Bana bebek tutmayan elinde taşıdığı *Fidelacchius*'un kabzasını gösterdi. "Onlara ben bakarım."

Omzunu sıktım. Ve yer sarsıldı.

Göz göze geldik ve ben, "şunları, hadi!" dedim. "Harry!"

Murphy arkamdan bağırdı.

Yer tekrar sarsıldı.

Bradley sendeledi ve düştü. Onu korumak için vücudunu çocuğun etrafına doladı, bu da korkarım Rudolph'un darbeyi aldığı anlamına geliyordu. Zavallı adam. Silah Bradley'in kılıfına takılmamıştı ve sokağa düştü.

Bir çift kuyrukluyıldız yarım blok ötedeki ara sokaktan fırlayıp pusun içinde kaçamak bir helezon çizerek dönerken, az önceki lanet olası Jotun yaralı, kanlı ve öfkeli bir şekilde baltasını onlara doğru savururken dengemi sağlamak için ayaklarımı iki yana açarak döndüm.

"Lordum!" diye bağırdı Toot-Toot. "Düşmanla çarpıştım!"

Balta neredeyse tümgeneralimi ikiye bölüyordu ama ikinci parlayan küre son saniyede Lacuna'nın omzuna çarparak her ikisinin de silahın yolundan çekilmesine neden oldu.

"Dikkatini ver, aptal!" diye bağırdı.

Jotun bizi gördü ve alçaktan kaymaya başladı, bacaklarını bir sörfçü gibi iki yana açtı, baltasını sokağa vurdu ve arkasından sürükledi.

Çılgın saban, muazzam hızını yavaşlatmak için silahı kullanırken, beton ve asfaltın kırıldığı muazzam bir kükreme ile caddeyi parçaladı.

Böylece *bize* doğru dönebilirdi.

Jotun'un varlığının şiddetiyle yer sarsıldı.

Gözlerimi dört açtım ve Bradley'nin ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Butters yaşlı kadını ve çocukları acele ettiriyordu ama en iyi hızları hızlı bir yürüyüş değildi ve hepsi Jotun'un gözleri önündeydi, tamamen savunmasızdılar.

Doğru. Bu seçimimi basitleştirdi. İntihar gibi ama basit.

Dövüşmek için döndüm.

Jotun kükreyip baltasını sokaktan kaldırırken Murphy yanımdan ve arkamdan hızla geçti. Sanki yükselen öfkesine paralel olarak balta alev aldı. Jotun kükredi, Avrupa otomobilleri büyüklüğünde kaslarını esnetti, düşünilemeyecek kadar güçlü vücudunun tüm gücünü kullanmak için mükemmel bir teknikle hareket etti ve baltayı fırlatarak çim biçme makinesinin bıçağı gibi yere paralel bir şekilde döndü.

En az yarım ton ağırlığında sert, keskin, yanan metal bir şey döne döne yüzüme doğru geldi.

Bölüm

Yirmi bir

İnsanlar, ne yaptığını bildiği takdirde bir insanın ne kadar güçlü olabileceğini keşfettiklerinde genellikle şaşırırlar.

Jotun ne yaptığını biliyordu. O fırlatışın arkasındaki ham güç göz önüne alındığında, onu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Sahip olduğum tüm gücü bir kalkana aktarabilirdim ama baltanın ucunu durduramazdım.

Ama bunu saptırabilirim.

İrademi topladım ve sol bileğimdeki kalkan bileziğe sapladım. Büyümün enerjisi malzemedeki yetersizliklerle ve bakır bileziğe oyulmuş büyülerle buluştuğunda, yeşil-altın gücünden oluşan başıboş kıvılcımlarla tısladı ve patladı ve önümde parıldayan bir düzlem meydana getirirken, şey neredeyse anında ısındı - ve sonra diz çöktüm ve kalkanı geriye, çok geriye, belki yirmi derecelik bir eğime yatırdım.

Dev balta kinetik ve büyülü bir enerji patlamasıyla kalkanıma çarptı. Tam anlamıyla. Kalkanla baltanın birleştiği yerde bir patlama oldu ve Jotun'un baltaya hatırı sayılır bir güç yüklediğini gecikmiş bir şokla fark ettim.

Dünya beyazlaştı ve sessizleşti.

Yerde on beş metre geriye savruldu ve ancak o zaman tekrar hareket etmeye başlayan Bradley'e çarptım. Rudolph, trajik bir şekilde, sonuç olarak tekrar hırpalandı, oh hayır. Bir an için sersemlemiş bir halde orada uzandım ve yüzlerce kırık camın neredeyse rüya gibi bir yavaşlıkla yere doğru düşüşünü izledim. Bileziğim yeterince sıcak yanıyordu.

ve Kış mantosu bana neler olup bittiğini bildirmek için garip karıncalanma hisleri gönderdi.

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. Balta kalkanıma garip bir açıyla çarpmış ve soluma, yukarıya doğru kaymıştı. Sanki devasa bir oduncu ellerine tükürüp işine devam edebilmek için baltayı batırmış gibi, bir ofis binasına benzeyen bir şeyin içine gömülmüştü.

Doğru ya. Jotun.

Asamı yere sapladım ve ayağa kalkmak için kendimi zorladım, lanet olası çanların çalmasını durdurmak için başımı salladım.

Ben bunu yaparken yer sallandı.

Kafamı kaldırdığımda Jotun'un yaklaşık yirmi metre ötede durduğunu ve bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Kocaman başını eğdi ve birkaç saniye beni inceledi. Sonra kelimeyi zar zor anlayabileceğim kadar derin bir sesle gürledi: "*Seidrmadr.*"

Neyse ne. Onunla yüzleştim ve "Jotun" dedim.

Alnı soğuk bir öfkeyle çatılmıştı. Teni kırmızıydı, yüz hatları kaba yontulmuştu ve gözleri miğferinin gölgeleri içinde çimen yeşilinin neredeyse vahşi bir tonundaydı. Bu kadar yakından bakınca ağzının etrafındaki devasa, çirkin yara izini görebiliyordum, zamanla solmuştu ama yine de pütürlü ve rahatsız ediciydi. "Kimsin sen ve ne yaptın ki kimi öldüreceğimi bileyim?"

Doğru ya. Eski usul Viking. Savaşmaya değer biri olarak tanınmışım ve şimdi övünme zamanıydı, bu bana uyuyordu. Kaçmak için zamana ihtiyacı olan insanların vardı.

Omzumun üzerinden Bradley'nin ayağa kalkmaya çalıştığı, yırtılmış ve kanayan kollarının çemberi içinde büyük bir özen ve şefkatle çocuğu yere baktım ve bir şokla, en başından beri neden o kreşte olduğunu anladım.

Küçük kız onundu.

Aman Tanrım.

Maggie şu anda bu sokakta olsaydı, onun için dehşetten aklımı kaçıırırdım.

Bradley sarhoş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı ve sonra güçsüzce kıpırdanan Rudolph'a döndü.

"Kızı dışarı çıkarın," dedim alçak ve yoğun bir sesle. "O daha önemli. Rudy'ye ben bakarım."

Bradley tereddüt etti. Tabii ki. Hiçbir iyi polis ortağını geride bırakmaz. Ama Bradley o gece korkunç şeyler görmüştü ve çoğu babanın yapacağı seçimi yaptı.

Küçük kızını kucağına aldı ve onu temizlemek için koştu.

Jotun'a döndüm ve kendimi tam boyuma getirdim, bu da onunla göz göze geldiğim anlamına geliyordu.

"Ben Harry, Malcolm'un oğlu," diye bağırdım. "Kara büyücülerle ve kara şövalyelerle savaştım! Sayılamayacak kadar çok sayıda insan ve canavarla savaştım, Kış'ın kalbini istila ettim, büyücülerle ve yaşayan ölülerle, vampirlerle, hortlaklarla ve sonsuz ordularıyla iblislerle yüzleştim! Peri'nin altı Kraliçesi'yle zekâ yarıştırdım ve galip geldim, Beyaz Konsey'in birleşik iradesini engelledim! Çocuğum için geldiklerinde, Vampirlerin Kızıl Divanı'nı yerle bir ettim ve tüm dünyanın görmesi için onları harabeye çevirdim. Ben Malcolm'un oğlu Harry'yim ve Tartarus'un mahzenlerine girdim ve Hades'in bakışları altında hazinelerini çaldım! Ve özgeçmişime dev öldürmeyi de eklemek üzereyim."

Bu Jotun'u son derece memnun etmiş görünüyordu. Gülümsemesi gittikçe genişledi ve yemek tabağı büyüklüğündeki dişlerini daha fazla gösterdi. "Etkileyici iddialar."

"Aynen öyle," diye bağırdım. "Sen kimsin ve neyin var?"

Jotun elini kaldırdı. Beton ve çeliğin kırıldığı bir inilti duyuldu ve sonra o lanet olası devasa balta sanki bir çizgi film mıknaatısı tarafından çekilmiş gibi eline geri uçtu.

"Ben Svangar'ım, Svangi'nin oğlu," kükredi Jotun. Bir eliyle yaralı ağzını işaret etti ve ağzından aşağılayıcı bir ifade yayıldı. "Odinson'la savaştım ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşadım."

Yutkundum.

Thor hakkında hikayelerin, çizgi romanların ve filmlerin anlattıklarının ötesinde pek bir şey bilmiyordum. Ama anladığım kadarıyla o Jotnar'ın öcüsüydü. Eğer bu Jotun o patron dövüşünden sağ çıktıysa, kolay lokma olmadığını varsaymak muhtemelen güvenliydi.

Daha da kötüsü, yüzüme karşı böbürlenirken dikkatini daha uzun süre çekmeyi ummuştum. Şansıma, muhtemelen evrende bu büyüklükte mütevazı bir palavraya sahip olan tek Jotun'u . Bunu övünmek için kullanmamak olmazdı.

Ağzım oldukça kuruydu. Cevap vermedim. Sadece başımı salladım. Svangar da başını salladı.

Sonra kükredi ve baltasını savurarak üzerime geldi.

Jotun kadar büyük yaratıkların özelliği, hidrolik direksiyonları olmamasıdır. Rotalarını hızlıca değiştiremeyecekleri kadar büyük bir kütle çok fazla momentum oluşturunuyordu - tüm yaşamları kaygan bir buz tabakası üzerinde yürümek gibi olmalı. Sadece bu da değil, sinir sistemleri sinir . En fazla altı metre yol kat etmesi gereken sinyaller, yirmi metre yol kat etmesi gerekenlerden daha hızlı olacaktır.

Bu avantajı değerlendirmek zorundaydım. Eğer yeterince hızlı dans edebilirim, belki Svargar'ı bir binaya ya da başka bir şeye çarpması için manevra yapabilir ve o kaçmadan önce kaçabilirdim.

Baltanın ona verdiği erişim mesafesiyle, menziline girmeden etrafından dolaşmanın bir yolu *yoktu* ve ben bunu yapmak istemiyordum. O şeyden tek bir darbe alırsam, Rorschach testi görüntüsü gibi görünürdüm.

Ben de ona doğru koştum.

Balta bana doğru inerken Svargar bir savaş çığlığı attı. Asamı bir tarafa doğrulttum, irademi odakladım ve çığlık attım, "*Forzare!*"

Büyü bile birçok temel fizik kuralından kaçamaz. Bir şeye güç uygularsınız ve o da eşit ve zıt bir tepkiyle geri iter. Çok fazla güç kullandım ve sağımdaki tuğla binaya çarptım. Bina beni geriye savurdu ve çarpmanın etkisiyle bir tarafa uçtum ve baltanın altından .

Balta bir saniye önce bulunduğum asfaltı parçaladı. Yana ve öne doğru uçtum, yere inerken yuvarlanarak düştüm. Dev kükredi, momentumu onu kendi baltasına doğru götürdü. Baltanın sapı, minyatür bir fırtınayı andıran bir hava çıkışıyla karnına saplandı.

Tekrar ayağa kalktım ve Jotun'u benimle yüzleşmeye ve kaçanlara sırtını dönmeye zorlamak için sokakta bir düzine adım yukarı fırladım.

Svargar aptal değildi ama. Daha yavaş olduğunu biliyordu.

Bu yüzden alev alev yanan baltasını çevirdi, sokağın asfaltını eriterek küçük bir jakuziyi doldurabilecek yanan bir katran topağı haline getirdi ve daha dönmeye başlamadan bana doğru fırlattı.

Bunu kolayca atlattım ama Svargar'ın beni yaşayan, çığlık atan bir katran bebeğine dönüştürmeye hiç niyeti yoktu. Jotun döndüğünde, bir eliyle sakat bir arabayı yakaladı ve büyük liglerdeki bir hızlı top bana doğru fırlattı.

Kalkanımı tam zamanında kaldırdım ve sağa dalarken soluma doğru eğdim. Araba kalkana çarptı ve neredeyse tutarlı bir yeşil-altın ışığa dönüştü. Çarpmanın etkisiyle cam kırıkları, fiberglas ve metal fırladı. Parçalanan araba çılginca dönerek uzaklaştı, ama yine de Isaac Newton'un iki parçası vardı. Sağıma savruldu, sendeledim ve düşmemek için bir elimi sokağa koymak zorunda kaldım.

Dengemi toparladım, ceketimden patlayıcı çubuğumu çıkardım, irademi ona doğru çarptım ve *"Fuego!"* diye bağırdım.

Dehşete düşmüş şehrin ham enerjisi büyümü güçlendirdi. Ucundan fırlayan erimiş altın enerji ışını, herhangi bir kaynakçının ateşi kadar parlaktı ve beni gözlerimi kapatıp yanan şehrin için için yanan kor ışığında yoğunluğundan uzaklaşmaya zorladı ve göz kapaklarımın iç kısımlarında mavi-mor bir ışık parıltısı bıraktı.

Gözlerimi çılginca kırıştırarak tekrar açtığımda Jotun'un kalbinin üzerindeki postanın büyük bir bölümü koyu turuncu renkte parlayarak bana baktığını gördüm.

"küçük bir alev mi?" diye gürledi Jotun. "Muspelheim'ın bir oğluna karşı mı?"

Lanet olsun. Ateş tam olarak benim tercihimdi çünkü genellikle işe yarıyordu.

Jotun küçümseyerek homurdandı. Sonra baltasını, karahindibaların palalara gösterdiği direnç kadar direnç gösteren bir binaya doğru savurdu ve üzerime kırık cam, beton ve çelikten oluşan bir bulut gönderdi.

Yüzümü örtmek için kolumu kaldırdım ve kalkanımı kaldırdım. Kırık pardösümün büyü zırhlı koluna çarparak takırdadı. Bir parça geçti ve kulağım aniden ısındı ve karıncalandı. Geri kalanı kalkanıma çarptı ve beni park halindeki bir arabanın kaputuna çarpmana kadar geri götürdü, bacaklarımı altımdan çekip kaldırırma sırt üstü çakılmama neden oldu.

Kalbim dehşetle çarptı.

Bu bir kavga değildi; bu bir depremdi ve ben lanet olası bir aptal gibi depremin ortasında koşturuyordum.

Svangar birkaç büyük adım attı ve balta yere düştü.

Asamın ucunu omzumun çukuruna dayadım, tıpkı bir tüfeği tuttuğum ve *"Forzare!"* diye bağırdım.

O gece hava çok yoğun bir enerjiyle doluydu. Büyüye istediğimden çok daha fazlasını vermiştim. Asa bana bir katır gibi geri tepti. Omzumun duyulabilir bir yırtılma sesi ve bir acı patlamasıyla yeniden yerinden çıktığını duydum - statik - ama tutundum ve inen baltadan şiddetle uzağa fırlatıldım.

İçimdeki rüzgarı dışarı atacak kadar sert bir şekilde başka bir arabaya çarptım.

Jotun baltasını bir sineklik gibi yana çevirdi, bana doğru bir adım attı ve kaldırdı.

Ve işte o zaman Bradley'nin sisin içinde kaybolduğunu gördüm, kaçanların sonuncusuydu ama Murphy onlarla gitmemişti.

Harley'sinin yanında duruyordu ve üzerinde KAMP MALZEMELERİ yazan kutu ardına kadar açıktı.

Zeytuni renge boyanmış, üzerinde birkaç tutma noktası ve bir kontrol pedi bulunan yuvarlak bir tüp çıkarmasını izledim. Tüpü uzattı, üzerindeki küçük bir zımbırtıyı çevirdi, serbest omzuna doğru kaldırdı ve parmaklarını hafifçe kontrol pedinin üzerine yerleştirdi.

"Bir kadın gibi dövüşüyorsun, *seidrmadr*," diye hırladı

Svangar. "Hey, *drittsekk*!" Murphy bağırdı.

Svangar başını ona doğru çevirdi, yüz ifadesi öfkeliydi.

Ağzının bir köşesi gülümseyerek yukarı doğru kıvrıldı ve mavi gözleri soğuktu. "Ben de öyle."

Ve silahı ateşledi.

Askeri donanımdan pek anlamam. Ama bir Jotun'la savaşıyorsanız, bazuka doğru kalibre gibi görünüyor.

Roketin uçtuğunu görmedim. O şeyler öyle çalışmaz. Bir tabanca mermisi hızında hareket ederler. Sadece bir patlama oldu ve hemen ardından Svangar'ın boğazının çukurunda bir patlama daha oldu. *CrackBOOM*.

Ateşe direnmek şık bir numaraydı, ama sonuçta yine Sir Isaac her zaman meselelere ağırlık verecektir. Ateş bir mutlaktır, bir enerji toplama noktasıdır ve her zaman daha da ısınabilir. Sonunda, her savunmada olduğu gibi, yapabileceklerinin bir sınırı, felaketle sonuçlanacak bir başarısızlık noktası vardır ve Murphy'nin roketi bu sınırı bulmuştur.

Hiç balyozla ezilmiş bir karpuz gördünüz mü? Bu da onun gibiydi.

Jotun'dan et ve kan hava bulutu içinde fışkırdı. Svangar'ın çatlamış ve kararmış köprücük kemiğini ve boynundaki delikten çıldırmış *omurgasını* görebiliyordum. Jotun sendeledi, omzu bir binaya çarptı, baltasını son bir kez kaldırdı ve aniden sinirlenen parmaklarından düşerken yere yığıldı.

Devin gövdesi iki arabayı ezdi ve aşağı inerken bir sokak lambasını .
Uzanan bir eli ayak parmaklarımın üç adım ötesine düştü.

Ve birdenbire sokak sessiz ve hareketsiz kaldı.

Ayağa kalktım ve düşmüş Jotun'un etrafından yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Dengemi korumak biraz zordu. Hissedemiyor olabilirdim ama acı bana fiziksel olarak zarar veriyordu. Tüm vücudum rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyordu.

"Kadın gibi dövüş, kırımın kenarı," diye mırıldandı Murphy karanlık bir sesle, ölü deve .

Roketatar omzunda ve bir eli kalçasında olduğu halde orada durdu ve ben yaklaşırken bana sırtıttı.

"Ciddi misin?" Ben sordum. "Bazuka mı?"

"İki tane vardı. Diğeri benim deneme fırlatışımıdı," dedi. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

Sırtışı genişledi. "Hayır, seni aval aval bakan erkek çocuğu. Onunla oynamak isterdin."

Elimi kalbimin üzerine koydum ve ona yaralı bir bakış attım. "Ah."

"Gerçekler acıtır, ha?"

"*Drittsekk?*" Ona sordum.

"Norveççe, ah, pislik," dedi. Sonra yüzüme baktı ve "Ben bir polisim, Harry. Dikkate alınması gereken gelenekler var."

Ben cevap veremedim Rudolph'un panik içindeki sesi bağırdı: "İkiniz de kıpırdamayın! Hiçbiriniz kılınızı bile kıpırdatmayın!"

Gözlerimi kırıştırdım ve bir tarafa baktım. Rudolph'un çene çizgisinde bir morluk vardı ve çoktan şişerek tam bir fareye dönüşmüştü. Ayakta duruyordu, sallanıyordu, yüzü soluktu ve gözleri geniş ve şaşkındı. Takım elbisesi yırtılmış, buruşmuş ve kırık bir burun gibi görünen kan parçaları serpilmişti. Ama Weaver duruşundaydı, silahını Bradley'nin kaybettiği yerden geri almış ve Murphy'ye doğrultmuştu.

"Terörist!" diye geveledi. "Sen lanet olası bir teröristsin!"

"Rudolph," dedi Murphy, "olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerinin beyazı büyüdü. "Az önce roketatarla birini öldürdün!"

Murphy düşmüş Jotun'a baktı. "Fikir buydu, evet."

"Hey, hey, Rudolph," dedim. "Sakin ol. Sakin ol. Bak, burada çok uzun süre kalamayız. Daha fazla düşman geliyor. Hepimiz gitmeliyiz."

"Kapa çeneni, kapa !" Rudolph silahı bana doğrultarak bağırdı. "Kapa çeneni, seni aşağılık herif!"

Bir elimi kaldırmaya, ona bir güç dalgası savurmaya, silahı elinden almaya başladım ama yapmadım.

Koluma baktım. Kalkmasını söyledim. Beni görmezden geldi. Sinir sistemimi dolduran parazit bulutunun ardında neler olup bittiğini anlayamıyordum. Tanrım, bu yine yerinden çıkardığım omzumdu. Yaralanmanın acısını hissedemediğim için fark etmemiştim.

"Rudolph!" dedi Murphy, sesi otoriteden çatlayarak. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz. İsa, Meryem ve Yusuf, dostum, en azından parmağını tetikten çek."

Rudolph silahı Murphy'ye doğru çevirdi ve tiz bir sesle bağırmaya başladı, vurgulamak için silahı ileri doğru itti. "Sana ihtiyacım yok-"

Silah patladı.

Boşaltılmış roketatar metalik bir sokağa düştü ve kıızıla boyandı.

Murphy taş gibi düştü.

Bölüm

Yirmi iki

Rudolph ani gürültü karşısında şok olmuş bir halde orada durdu. Silaha baktı. Sonra Murphy'ye. "Ne oldu? Ne?"

"Doktor!" İleri doğru koşarak cıgılık attım. "Doktor! Doktor!"

Murphy motosikletinin arkasında, sokakta yatıyordu. Bir dizi bükülmüştü, böylece alt bacağıının üzerinde yatıyordu. Boşaltılmış roketatar hâlâ düştüğü yerde sallanıyordu.

diz çöktüm. Yukarı bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Göz'ün ateşi yeniden alevlendi, dünyayı kısa süreliğine kıızıla boyadı. Umurumda değildi.

Ceketini ve gömleğini yırtıp açtım.

Kurşun boynuna, çelik yeleğinin çeyrek santim yukarısından girmişti. Doğrudan girmemişti. İsabet ettiğinde yuvarlanmaya başlamış ve sol kulağının altından ve arkasından çıkmış, ardında tahrip olmuş bir et izi bırakmıştı. Bir çeşmeden akar gibi kan akıyordu.

"Karrin," dedim. "Aman Tanrım."

Pardösüyü yırttım, başımın üzerinden çıkarmak için aceleyle gömleğimi yırttım, bir pedin içine sardım ve açık yaraya baskı uyguladım. Omuzdan hareket ettirmeye çalışmadığım sürece yaralı kolum biraz çalışıyordu. İki elimi de kullanabiliyordum. "Doktor!"

Çok fazla kan vardı. Gömleğimi etmişti. Bize doğru koşan ayak sesleri duydum.

"Karrin, buradayım," dedim. "Yardım geliyor. ." Kan öksürdü.

"Harry," dedi.

Adımı söylediğinde dudakları kıpkırmızı oldu. Sesi düzensizdi.

"Buradayım," dedim. Onu görmek zordu. Dünya bulanıklaşmıştı. "Ben buradayım."

Kan, altın rengi saçlarının etrafında bir havuz oluşturuyordu. Koşan ayak sesleri aniden durdu.

Murphy birkaç kez boğulur gibi sesler çıkardı.

Kafamı kaldırdığımda Waldo Butters'ın üç metre ötede durmuş Murphy'ye baktığını gördüm.

Yüzü her şeyi anlatıyordu.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır, Karrin? Hadi, Karrin."

Bir an başını kaldırıp bana baktı ve zayıfça gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. Yüzü griye dönmüştü. Dudakları maviydi. "Senden değil. Murph'ü senden seviyorum."

"Tamam," dedim. Kelimeleri güçlkle boğabiliyordum. "Murph."

Göğsünün üzerinden uzandı ve zayıfça elime dokundu. "Harry," dedi.

"Seviyorum-"

Gözleri benimkilerin üzerindeydi ve başka tarafa bakamıyordum. Ruh gözetiminin başladığını hissettim.

Ve bir mumun alevinin söndüğünü gördüm.

Gözleri boşaldı. Terk edilmiş bir evin pencereleri gibi boşaldı. Bir an vücudu nefes nefese kalmış, zorlanmış, yüzü acı ve şaşkınlıkla dolmuştu.

Sonra . . .

Sadece boş bir evdi. "Hayır,"

dedim. "Hayır, hayır, hayır."

eğildim. Hava yolu, solunum, dolaşım. Ağzını açtım, temiz olduğundan emin olmaya çalıştım. Ama kanla doluydu.

O zaman onu göremedim. Ağlıyordu. Yine de üzerine eğildim, ağzına nefes verdim.

"Harry," dedi Butters. Sesi gıcırdayordu.

Beş derin nefes aldım, kanın tadını aldım. "Baskıya devam et!"

Butters diz , vücudu otomatik pilotta hareket ediyordu, yüzü sersemlemişti. Ellerini pedin üzerine koydu, ben de kalp masajı yaptım.

Boş bir evde.

Murphy'ye tekrar nefes vermek için eğildim. Sonra daha fazla kompresyon.

"Harry," dedi Butters. "Harry."

Beş nefes. Kompresyon. Zor bir işti. Birkaç dakika içinde başımın döndüğünü hissettim.

"Harry, yapamazsın," dedi Butters. "." "Hadi ama!" Çığlık attım. "Murph, hadi!" Onun için tekrar nefes aldım.

Bir sonraki sıkıştırmada kaburgasını kırdım. Ama önemli değildi.

Boş bir evden başka bir şey değildi.

Butters'ın ellerini bileklerime koyduğunu hissettim. Onları nazıkçe çekti. "Harry," dedi, sesi kalındı. "Harry, olay sırasında masada olsaydı bile ..."

Yüzüne bakmadım. Gözlerinden.

Murph'ün ruhunu incelemekten çok korkuyordum. Bunu benimle yapan herkes onları memnun etmeyen bir şey görmüştü. Onu kaybetmekten korktum ve buna asla izin vermedim.

Artık çok geçti.

Gözler ruhun pencereleridir.

Murphy'nin gözleri ise sadece boş bir evin pencereleri idi. İçeride bakacak hiçbir şey yoktu.

Alnımı onunkine dayadım ve ağladım. Çaresizce. Bunu yaparken öfke ve inkâr içinde çığlık attım. Sesin çirkin olduğunu, insana yakışmadığını biliyordum.

Butters'ın elini omzumda hissettim.

"Harry, gitmeliyiz. Gitmek zorundayız."

Omuzlarımı sert bir şekilde bükerek onu savuşturdum.

Gitmişti.

Murphy *gitmişti*.

Ve Kış örtüsü acı için hiçbir şey yapmadı, hiçbir şeyden daha azını yaptı.

Elimi saçlarına koydum. Başı hâlâ sıcaktı. Kanının demir kokusunun altında hâlâ şampuanının kokusunu alabiliyordum.

Tekrar çığlık atmaya başladığımı hissettim. Ama o çığlığı yakaladım ve soğukkanlılıkla boğarak öldürdüm.

Eğildim ve gözlerimi kapatarak alnından öptüm. İçimde yükselen acıyı hissettim. Ve onu kucakladım. Hoş karşıladım. Sahip olmayı umduğum geleceğin gözlerimin önünde ölmesini izledim. Acının gerekli olmayan her şeyi yakıp yok etmesine izin verdim.

Gözlerimi tekrar açıp yukarı baktığımda dünya gri tonlara bürünmüştü.

Rudolph hariç.

Rudolph, Murphy'nin kanının renginde bir ışıkla yıkanıyordu. Bakışlarım üzerine düştüğünde irkildi.

Butters neler olduğunu anlamıştı. Uzaklarda bir yerde, uyarı tonuyla şöyle dediğini duydum. "Harry. Harry, ne yapıyorsun?"

Rudolph korkuyla geri adımlar atmaya başladı. Silahı bana doğrultmuştu ama hiç umurumda değildi. "Bekle. Bekle. Bekle. Ben ... demek istemedim."

Ayağa kalktım.

"Harry, hayır!" Butters sertçe söyledi.

Rudolph döndü ve koşmaya başladı.

Bu işleri kolaylaştırdı.

Avımın peşinden gittim.

Bölüm

Yirmi üç

Hyemek
rahatlatıcıdır.
Nefret saftır.

Herhangi bir soru, doğru ve yanlış hakkında herhangi bir endişe, motivasyonlarınız veya hedefleriniz hakkında herhangi bir tartışma yoktur. Hiç şüphe yok.

Nefret dingindir.

Rudolph kaçtı. Ben takip ettim. Ve onu yakaladığımda, öldürecektim. Korkunç bir şekilde.

İşin içine başka hiçbir şey girmedi.

Adama şu kadarını söyleyeyim: Hareket edebiliyordu. Görünüşüne her zaman dikkat etmişti ve belli ki bu, pahalı takım elbiselerin yanı çok fazla kardiyo anlamına geliyordu. İyi koşuyordu.

Ama o benim odak noktama, netliğime sahip değildi ve aylardır her sabah ölesiye koşturmuyordu. O da insandı. Acı hissediyordu. Bu çok büyük bir dezavantajdı.

Ben kazandım.

Koşarken tuhaf sesler çıkarıyordu. Küçük nefesler ve inilti. Çok korkmuştu. da. Canavarlarla dolu bir şehirde, en kötülerinden birini .

Sağa dönerek bir binanın arkasındaki küçük bir yükleme alanına girdi, bir kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü. Besbelli. Kaçmayan herkes . O gece Chicago'da kilitli kapılardan çok canavarlar vardı. Ne düşündüğünü bilmiyorum.

Umutsuzca kapıdan döndü, silahını kaldırdı ve tetiği çekebildiği kadar hızlı bir şekilde bana ateş etmeye başladı.

Kalkanımı kaldırdım ve yavaşlayarak yürüdüm. Bazı atışlar boşa gitti. Bazıları kalkandan sekti. Hiçbiri beni tehdit etmedi.

"Yapamazsın!" Rudolph çığlık attı. Koltuk altını karıştırdı ve bir dergi daha çıkardı. "Yapamazsın!"

Yeniden doldurmasına fırsat vermeden, kalkanımı ona doğru yürüdüm ve arkasındaki çelik kapıya çarptırdım.

Sonra bacaklarımı yere dayadım ve itmeye başladım.

Rudolph kısa, tiz bir acı sesi çıkardı. Kalkan silahının namlusunu yakaladı ve onu bir , bileğini başka bir yöne zorladı. Aptalın parmağı hâlâ tetiğe kilitlenmişti. Parmağın kırıldığını duydum.

"Dresden, hayır!" Rudolph çığlık attı.

Daha sert ittim. Ateş iyi olabilirdi ama lanet olası kolum bunu zorlaştıracaktı. Bu daha iyi hissettirdi. Doğru hissettirdi. Ekmeğimi yapmak için kemiklerini öğütmekle ilgili bir şeyler söylemeyi düşündüm ama o anda konuşacak gibi hissetmiyordum. Ayrıca. Neden bir cesede nefes harcayayım ki?

Kargaşa içindeydik.

Kimse bir ceset hakkında daha soru sormayacaktı.

Daha sert ittim. Rudolph tekrar çığlık atmaya çalıştı. metal kapı arasında ciğerlerinin sonuna kadar genişlemesi için yeterli boşluk yoktu, bu yüzden sesi soluk ve zayıf çıktı. Gözlerinin kocaman ve dehşet içinde olduğunu fark ettim ama bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa ölüyordu.

İdrarın ekşi kokusu havayı doldurdu.

Bunu not aldım ve ayaklarımı hafifçe ayarladım, böylece daha sert eğilebilirdim.

O kadar aptalca şey varken telefonuna uzandı. Lanet olası telefonuna. Sanki oradaki herhangi bir şey ona iyi gelecekmiş gibi. Sanki çalışacak ve yardım çağırmasına izin verecekmiş gibi. Sanki zamanında gelip ona bir faydası olacakmış gibi.

Nefes almaya çalışırken telefon parmaklarının arasından düştü.

Ne anladığında yüzündeki ifadeyi gördüm. Panik onu ele geçirdiğinde ve gözyaşları. Umudu azaldığı ve öldüğü zaman.

Bağırsaklarımın derinliklerinde sıcak ve tatlı bir şey hissettirdi.

Onu sen öldürdün.

Ne hissettiğimi hisset, seni piç.

Dişlerim kırılmıştı. Kendimi hasta, boş ve güçlü

hissediyordum. Daha sert ittim.

Bir kemik kırılması duydum. Nerede olabileceği umurumda değildi. Sadece sesi sevdim ve daha fazlasını duymak istedim.

"*Bozhe moi,*" dedi arkamda bir yerden gelen ani ve ürkmüş bir ses.

"Dresden. Bunun anlamı nedir?"

"Siktir git, Sanya," diye hırladım. "Bir dakika bile sürmez." Rudolph guruldayan bir ses çıkardı.

"Dresden," dedi Sanya. Derin sesi sıkıntılıydı, bu da mantıklı geliyordu. gibi onun da kafası pek net değildi. "O senin için bir tehdit değil. Kesin şunu."

"Murphy'yi o öldürdü," dedim. Sesim sakın çıkmıştı. "O teraziyi hemen dengeleyeceğim. Sonra işe koyulacağız."

"Hayır," dedi Sanya. "Bu senin değil."

Sesindeki çeliği duydum.

Başımı yavaşça çevirdim ve ona baktım.

Umut Şövalyesi *Esperacchius*'u yanından çekti. Kılıç ara sokağın loşluğunda sert ve tehditkâr bir ışıkla parlıyordu.

"Bırak onu," dedi Sanya. "Bir adamı öldürüyorsun. Eğer yanlış yaptıysa, adaletle yüzleşecektir. Ama bu şekilde değil."

"Bir saniye," dedim, sanki bir sandviç hazırlıyormuşum gibi.

Sanya'nın ifadesi tuhaftı. Ne olduğunu anlayamadım. Ama duruma uygun olmadığını biliyordum. Yaklaştı, iyi hareket ediyordu. Çok iyi. O daha değerli bir rakipti. "Harry Dresden. Bir daha sormayacağım."

O sırada bir şey nefretimini saflığını bozdu. Ne olduğunu söyleyemiyordum ama beni kızdırıyordu.

Son derece saf bir deneyim olan şey bozulmuştu. Bu yaratık, bu Rudolph, ona vermek üzere olduğum ölümü bile hak etmiyordu. Doğru düzgün ölemiyordu bile, beni bunun için uğraşmaya zorluyordu. Aşağılanmanın ötesindeydi.

"Uzaklaş Sanya," dedim kısaca. "Bu oluyor."

Sanya çekip gitmezdi. Bu Şövalye'nin tarzı değildi. İşimi bitirmeme izin vermeyecekti. Onu ikna etmek zorundaydım.

Sanya sanki acı çekiyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. Ki, hadi ama. Bu çok aptalcaydı.

Kalkanı bıraktım, ona doğru fırladım ve taşaklarına tekme attım.

Hızlı ve güçlüydüm. Ancak Sanya bir süredir çeşitli kötü adamlara karşı hayatı için savaşıyordu ve enayi bir yumrukla yere serilmeyecekti. Son saniyede kalçalarını hareket ettirmeyi başardı ve

tekmenin etkisinden kurtuldu. Yani darbe onu yere düşürmek yerine geriye savurdu ve sendeletti ama ayaklarını tuttu.

Sanya'ya toparlanması için zaman vermedim. *Esperacchius*'un menziline girerek takip ettim, sol ön kolumu sağ koluna geçirdim, kolunu geriye ve yukarı ittim ve geri inmesine izin vermedim. İri ve güçlüydü. Ben daha büyük ve güçlüydüm. Onu duvara sıkıştırdım, dizimi karnına bir, iki kez, tahtaları kıracak kadar sert bir şekilde soktum.

Sonra Rus'un kafası öne doğru yüzüme çarptı. Başımın genel bölgesinde statik bir acı patlaması oldu ve sonra sokağın karşısına doğru geri döndüm. Omuzlarım sertçe duvara çarptı. Bir çatırtı sesi geldi, omzumda bir ısı parlaması oldu ve sonra sağ kolumu tekrar rahatça hareket ettirebildim.

Sanya balyoz gibi bir yumruğu karnıma iki kez indirmişti ki, üçüncü yumruk inmeden sağ ön kolumla darbesini yakaladım. Ayaklarından birinin üzerine olabildiğince sert bir şekilde bastım ama sonuç farklı oldu; Rus çelik burunlu iş botları giymişti. Biraz sendeledi, sonra kasığıma bir diz attı. Daha önce incittiğim kalçamla onu engelledim ve başımı yana çevirip kulağını bulup olabildiğince sert bir şekilde ısırmadan önce dünya bir saniyeliğine bir tünele dönüştü.

Sanya çığlık attı ve ağırlığı geriye kayd.

Bu ağırlık değişimini kullandım, bacaklarımı ayarladım ve vücudumun tüm gücüyle ve Kış Şövalyesi'nin kuvvetiyle onu ara sokağa doğru sürdüm. Şiddetli bir darbeye duvara çarptı. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissettim ve belki de bir saniyeliğine sersemlemiş bir halde sıçrarken bir zafer çığlığı .

Ona vurdum, sertçe, o saniye içinde üç kez, yumruğumu boynunun yan tarafına, kulağının altındaki çenesinin tabanına ve şakağına sapladım, bam, bam, bam.

Kılıç elinden düştü.

Rus devrildi. Öğürme sesleri çıkararak sersemlemiş halde yere düştü.

"Kendini beğenmiş geveze," diye hırladım ona. "Bu seni ilgilendirmez."

Nefret beni çağırıyordu. Ne kadar tatmin edici olsalar da dikkatimi dağıtacak başka şeylere ayıracak vaktim yoktu.

Ağzımdaki kan tadını tükürerek çıkardım ve Rudolph'a döndüm.

Yerdeydi, top gibi kıvrılmıştı, acıdan nefesi kesilmişti, boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Bağırsaklarının kontrolünü de kaybetmişti ve pis koku kollarını ve bacaklarını teker teker koparmak istememe neden oldu.

Ama yalnız değildi.

Waldo Butters onun yanında diz çökmüştü.

Küçük Şövalye bana baktı. Yavaşça ayağa kalktı. Titrediğini , her uzvu titriyordu. Yüzü solgundu. Kırmızı haçlı beyaz pelerini kanla lekelenmişti ve daha da kötüsü, yaşadığı kaos yüzünden kirlenmişti.

Ama ona uyuyordu.

"Harry," dedi. "Sana izin veremem."

"Ne yaptığını gördün," dedim. Sesim boğazım moloz ve cam kırıklarıyla doluymuş gibi . "*Ona* ne yaptığını."

"Aklını kaçırmışsın dostum," dedi Butters. Sesi yalvarır gibiydi. "Harry, sana izin veremem."

"O şeyi koruyacak mısın?" Hırladım.

"Korumaya çalıştığım kişi o *değil*," diye karşılık verdi. Gözlerine sert bir şey geldi ve titremesi kayboldu. Ayağa kalktı, elinde İnanç Kılıcı *Fidelacchius*'un kırık kabzası vardı. "Arkadaşımı korumaya çalışıyorum."

Yine netliğim bozuldu. Yine içimdeki öfkenin kabardığını hissettim. Bir büyüünün kelimeleriyle bile uğraşmadım. Bırakın yansın. Elimi ve onunla birlikte öfkemi kaldırdım, havadaki vahşi gücü çektim ve hiçbir yerden ve hiçbir şeyden yıldırım kopardım, tutarsız bir öfke çılgılığıyla Rudolph'a bir yıldırım gönderdim.

Aniden parlayan beyaz ışık gözleri kör etti. Sokağın sınırları gök gürültüsünden daha yüksek seslerle doldu, öfkeli bir koro uyarı notaları söylüyordu.

İnanç Kılıcı'nın kırık kabzasından çıkan bir ışık parıltısı, yıldırımın önünü keserek Rudolph'un arkasındaki üstündeki duvara çarpmasına neden oldu.

Bu iyi bir numaraydı. Ama Kılıç'ın sırrını biliyordum. Butters'ı yolumdan çekmek için onu etkisiz hale getirmem gerekmezdi.

Sol elimle sararak ileriye doğru yürüdüm.

"Harry," dedi Butters, gözlerinde yaşlarla.

"Yapma."

Elimin tersiyle Butters'ın yüzüne vurdum. Fiziksel olmayan kılıcını savuşturmak için kaldırdı.

...

Ve dünyam acıya *dönüştü*.

...

Hiçbir uyarı yoktu, hiçbir şey yoktu. Kolum ı ışık bıçağının düzlemine dokunduğu anda her şey değişti. Etrafımı saran mantonun gücü sabah güneşinin önündeki sis gibi kayboldu. Her yaralanma, her acı, her ağrı, çizik, çürük ve gerginlik, hepsi bir anda üzerime çöktü. Sendeledim, uzuvlarım zayıfladı, sanki aniden birkaç yüz kilo almış gibiydim.

Rudolph'u hissettim. Dehşetini hissettim. Acısını. Şaşkınlığını. Aşağılanmasını. Pişmanlığını. Hastalıklı kendinden nefretini. Hepsini sanki gibi hissettim. Kendimi Rudolph'un gözlerinden *gördüm*, kocaman, vahşi ve ölümcül, bir çığ gibi amansız.

Ve Murphy.

Oh Tanrım. Tanrım, Karrin.

Bu ışık karşısında, sol kolumdaki yıldız parlaklığındaki acı parıltısı karşısında berraklığım kayboldu. Sağ elimle gözlerimi Kılıcın ışığına karşı korumak zorunda kaldım, ancak sadece bu hareket bile midemi tehdit edecek kadar acı çekmeme neden oldu.

Kendi kömürleşmiş etimin kokusu burnumu doldurdu, bir şekilde kükürt, kükürt kokusuyla . Sol ön kolum boyunca, kalkan bileziğimin hemen üstünden başlayıp dirseğime kadar uzanan, cetvel gibi dümdüz, kararmış bir et parçası vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Sağ dirseğimin üzerine düştüm ve yanmış eti doğru bastırdım.

İçimden gelen saf acı çığlığı yüksek değildi. Pek insani değildi.

Ve onun ardından,

kırıldım. Hıçkıra hıçkıra

ağladım.

İnanç Şövalyesi Sör Waldo, Rudolph'un kıvrılmış, çaresiz haliyle benim aramda, elinde alev alev yanan kılıcıyla tepemde dururken.

"Buradayım, Harry," dedi Butters, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Harry, ben buradayım."

Işık karardı ve söndü, önümde çömeldiğini ve kollarının bana dolandığını hissettim. "Buradayım, dostum. Buradayım."

Oh, cehennemin çanları.

Aman Tanrım. Ne yaptım

ben?

Neredeyse . . .

Butters ve Sanya olmasaydı . . .

Murph çok utanırdı. Benim için çok korkardı. Tanrım,
Murph.

Ona yaslandım, hıçkırarak ağladım, kendimi kontrol edemiyordum. Ufak tefek bir adam rağmen sıırım gibi ve sertti. Hiç tereddüt etmedi. Tüm ağırlığımla ona yaslandığımda bile.

"Onu aldı," dediğimi duydum, kelimeler zar zor anlaşılıyordu. "Onu benden aldı."

Butters'ın kolları bana sıkıca sarıldı. "Onu hepimizden aldı," dedi. "Ve bunun hesabını kanun önünde verecek, Harry. Ama böyle olamaz. Böyle olmasına izin veremezsin." Beni aniden dikleştirip yüzüne bakmamı sağladı; gözyaşları yanaklarından aşağı süzülse de yüz ifadesi kararlı ve sertti. "Sana *ihtiyacımız var*. Sana, iyi adama. O adama zarar vermene izin veremem. Birçoğumuzun ona ihtiyacı var. Kızının ona ihtiyacı var."

Bunu yapan son cümleydi. Bir kova soğuk su gibi çarptı. Maggie.

Tüm acıma, gözyaşlarıma, kaybıma rağmen onu orada, zihnimin gözünde . Onu Michael'ın evindeki yatağında uyanık, bu şehirdeki herhangi bir yer kadar güvende, ama her şeyin yolunda olduğuna inanamayacak kadar bilge, Mouse'a tutunmuş ve değiştirme yeteneğinin çok ötesinde olan olayları anlamak için sessizce beklerken hayal edebiliyordum.

Aman Tanrım. Ona neredeyse ne

yapıyordum? Her şey acıtıyordu.

Ama utanç duymama yetecek kadar bir şey kalmıştı. "Özür dilerim," dedim. "Butters, özür dilerim."

Yüzü empatiyle buruştu ve gözyaşları daha sert akmaya başladı. "Sanya," diye boğuldum.

"İyiyim," dedi halsiz bir ses sokağın aşağısından. "*Bozhe moi*, kirli dövüşüyorsun." İri bir elin omzuma indiğini hissettim. "Bir Rus gibi."

"Sanya da burada. O iyi olacak," dedi Butters.

Dik duramayarak aniden öne doğru sendeledim.

Arkadaşlarım beni yakaladı.

Bana sarıldılar.

Butters, "Buradayım, Harry," duruyordu. "Buradayım."

"O gitti," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Biliyorum. Ben buradayım."

Ve bir süre için yapılacak başka bir şey yoktu.
Ağladım.
Ve şehir yandı.

Bölüm

Yirmi dört

S Anya ve adamları oldukça hızlı hareket etmişlerdi. Birbirine paralel üç sokaktan, bizim bulunduğumuz sokaktan ve iki tarafındaki sokakta. Basit bir taktik izlemişlerdi: Bir sıra halinde ilerlemek ve insana benzemeyen her şeyi sayıda kurşun ve saçmayla vurmak.

Bu büyük avcılar büyük bir işti ama çok elin işi kolaydı. Sanya'nın anlattığına göre, sisin içinden kükreyerek gelen ilk avcı korkutucuydu ama o ve görevlendirdiği üniformalı subay ayakta durup ateş etmeyi başarmış, gönüllülerden yeteri kadarı da onlarla birlikte durarak avcıyı hücumunu tamamlayamadan yere sermişti. Ve ondan sonra, düşmanın kan kaybedip ölebileceğini kendi gözleriyle gördükten sonra işler değişti. Gönüllüler, mızrakları korkunç ve yıkıcı olsa da, sayıca bire beş ya da altı üstünken pompalı tüfeklerle ateş etmeye uygun olmayan Avcıları öldürerek ilerledi.

Hem düşman hem de Kış'ın yaratıkları bu tür bir baskı karşısında pes etti, hem de karşılıklı olarak dehşete düştüler. Bu varlıkların normalde avları olarak gördükleri insanlar gözlerini açmış, silahlanmış ve savaşmaya hazır hale gelmişlerdi. Şimdilik gönüllülerin sayısı düşmandan fazlaydı ve Fomor geri çekilerek bölgeyi Scattergun Tugayı'na bıraktı.

Dövüşün dışında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Butters daha sonra bana sadece birkaç dakika olduğunu söyledi. Tek bildiğim, bir süre sonra fiziksel acının azalmaya başladığı ve Kış örtüsünün tekrar etrafıma yerleştiğini hissettiğim.

Sanya'nın benim yerime burnumu kırdığını fark ettim. Çok daha kötüsünü hak etmediğimden değil. Kırık bir burunla histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamak gerçek değil.

Onurlu. Ya da nefes almak gibi aktiviteler için pratik. Bir şeyleri temizlemek için öksürüp tükürmem yarım dakikamı aldı. Paltomun kollarının temiz bir kısmıyla gözlerimi sildiğimde, kırık burnumun yanığı ve ağrılarım kış örtüsünün yapışkan perdesi altında bir kez daha solmuştu.

Kolumdaki yanık hariç. O acıttı.

O kadar.

Daha önce de yanıklarla uğraşmışım. Bu şimdiye kadarkilerin en kötüsü değildi.

Yine de zonkluyor, nabızı atıyor ve midemi bulandırıp titretiyordu.

Ve bu beni insan gibi hissettirdi.

Acının bizi insan olarak tanımlayan şey olduğunu söylemiyorum. Ama birçok yönden bizi birleştiren şeydir. Hepimiz acı çeken diğer insanları tanırız. Neredeyse hepimiz bunu gördüğümüzde bir şeyler yapmak için harekete geçiyoruz. Bu bizim ortak , ama aslında bir düşman değil. Acı, en azından bedenlerimiz düzgün çalıştığında, bir öğretmendir. Gerçekten sert, gerçekten katı ve tamamen adil bir öğretmen.

Kutsal Kılıcın bana verdiği yanıktan kaynaklanan sürekli, zonklayıcı acıdan hoşlanmadım.

Ama bunu son derece güven verici buldum.

İçimdeki acı tamamen başka bir şeydi.

Dikkatlice bir kenara koydum. Gömmeye ya da dondurmaya çalışmadım. Sadece zihinsel evimin farklı bir odasına koydum ve kapıyı çoğunlukla kapattım.

Sonra, hissetmek için zaman . Hepsini.

Ama daha önce de insanları kaybetmişim. Yetim olmak böyle bir şey. Keder bilinen bir şeydir. Kayıp senin ailen. Elbette acıtacaktı. Beni parçalayacaktı. Onun olduğu boş yer beni bir süreliğine onun kaltağı yapacaktı.

Ama bu sonrası içindi.

Önce yapmak için yola çıktığımız şeyi bitirecektim: şehri korumak.

Ve bunu yaparken Murph'e daha sonra olacaklar için uygun bir eşlik sağlayacaktım.

Butters elinde asamla bana yürüdü. Bana uzattı.

Ona başımı salladım. Rudolph'un nerede olduğunu ya da Butters ve Sanya'nın ona ne yaptığını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Rudolph benim sorunum değildi. Olamazdı da. Şehre, arkadaşlarıma ve aileme karşı çok fazla sorumluluğum vardı.

Asamın bir ucunu asfalta vurdum ve kendimi iterek ayağa kalktım. Sanırım yolda biri benimle konuşmaya çalışıyordu. Dinlemedim. Tek kelime etmeden Murph'ün cesedine doğru yürüdüm.

Gerçekten çok küçüktü.

Şimdi o gittiğine göre, daha da küçük görünüyordu. Murph'ü kucağıma aldım.

Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Bedenini göğsüme yasladım ve sonra kolum zonklayarak hızlı adımlarla Millennium Park'a doğru yürüdüm; Mab hâlâ savaşçı Sidhe grubunun arkasında bekliyordu ama yaklaşan tehditle yüzleşmek yerine bakışları ben sisin içinden çıkarken beni bulmak için bekliyordu.

Görünür bir işaret vermedi ama tek boynuzlu at hareket etti, Hava ve Karanlığın Kraliçesi benimle yüzleşmek için atını sürerken Sidhe'nin arasından kendine yol açtı.

Murph'ün solgun yüzüne, benim kanlı halime baktı ve sadece "Döndünüz," dedi.

"Evet," dedim. "O bir Jotunslayer. Onurlu bir şekilde yatmayı hak ediyor." "Ve öyle de," diye kabul etti Mab.

Döndü ve parmağıyla bekleyen Sidhe savaşçılarından oluşan bloklardan birini işaret etti. Yarım düzine kadar Sidhe savaşçısı anında, hep bir ağızdan düzenlerinden ayrıldı ve bize doğru yürüdü.

"Bu savaşçının törenle yatırılmasını sağlayın," dedi ve başını sert bir hareketle Bean'e doğru çevirdi. "Düşmanlarımızı paylaştı ve saygımızı kazandı; tebaam arasında ve krallığının en uzak köşelerinde de böyle bilinecek."

Sidhe'ler selam verdi, yumrukları yüreklerindeydi, garip faemetal zırhları vurulduğu yerde çan ya da rüzgâr çanı gibi sesler çıkarıyordu. İçlerinden biri uzun, dar bir kalkan uzattı ve onlar da kalkanın iki yanında yerlerini aldılar.

Ağır değildi.

Ama onu taşıyamazdım ve yapmak istediğimiz şeyi yapamazdım.

Elimden geldiğince nazikçe onu kalkanın üzerine yatırdım. Elimden geldiğince onu toparladım. Gri, bir şekilde küçülmüş kalıntılar Murph değildi. Ama benim sunabileceğimden daha fazla saygıyı, daha fazla zarafeti hak ediyorlardı.

Elimi bir kez daha başına koydum. Saçlarına bir kez daha dokundum.

Sonra "Tamam." dedim.

Sidhe'ler Murphy'nin cesedini taşıdı. Ben de onlarla gittim, uslu durduklarından emin olmak için.

Yaptılar. Başlarında duran kanlı, yaralı, öfkeli Kış Şövalyesi buna ilham vermiş olabilir. Gerçek bir saygı da olabilir. Kış Sarayı ve ölüm uzaktan akrabadır. Kış'ın insanlık gibi bir şeye gönüllü olduğunu sadece biri öldüğünde görmüştüm.

Belki de ellerinde kalan tek şey buydu.

Murphy'yi silahların saklandığı kutulardan yapılmış bir tabutun üzerine yatırdıklarında sol kolum zonklıyor ve .

Savaşçı Sidhe cesedi selamladı. Sonra dışarı çıktılar.

Ancak o zaman hepsinin kadın olduğunu fark ettim.

Murphy'nin kasaların üzerinde yatan bedenine baktım. Tüm o kan ve gri deri dışında uyuyor olabilirdi.

Ama uyumuyordu.

"Gitmeliyim," dedim sessizce. Kiminle konuştuğumdan emin değildim. Sanırım ölümü bir tür gölge bırakmış olabilirdi ama bu değildi. Bir gölgenin yoğunlaşması biraz zaman alırdı. Kısa bir süre katıldıktan sonra, tüm bu öbür dünya olayı benim için daha az değil, daha da kafa karıştırıcı hale gelmişti. "Ethniu neredeyse geldi. Mab oyununu oynamaya hazır. Orada olmalıyım."

Buklelerinden biri gözünün üzerine düşmüştü. Bukleyi geri çektim. Hemen tekrar gözünün üzerine düştü.

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Ölü bile olsa, ona hiçbir şey yaptıramazdım. Eğildim ve alnından öptüm.

"Seni şimdiden çok özledim," dedim sessizce. "Hoşça kal Murph."

Gitmek için ayağa kalktım ve neredeyse Mab'a çarpıyordum, arkamda çok yakın duruyordu.

Tereddüt ettim ve . Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'ne çarpılmaz. Bu basitçe yapılmaz.

Mab bir nefes boyunca sessizce cesede baktı, gözleri okunmuyordu. Sonra araştırarak bana baktı. İnsan kılığındaki boyundaydı, benden bir karıştan biraz daha kısaydı. Saçlarındaki yıldız ışığı gerçekten çok güzeldi.

Sessizce uzandı ve sol kolumu tuttu. Rahatsızlığıma rağmen pardösümün kolunu yukarı itti ve bir süre yanığı inceledi.

Sonra yavaş, sessiz ve hafif *kıskanç* bir ses tonuyla, "Canın yanmış olmalı," dedi.

"Öyle," dedim.

Bir an için gözlerini kapattı ve nefes aldı.

Onları açtığında, yine her şey yolundaydı. "Dövüşebilir misin?" "İzle beni."

",," dedi. "Ve dünyanın uzun yıllardır bir şey göreceksin."

"O da ne?"

"Mab savaşta," dedi basitçe. Bir tarafa baktı. "Senin ufaklıklar Kral Corb'u buldular. Buranın doğusundaki kumsalda karaya çıktı ve Ethniu'ya katıldı. Vakit geldi." Bana baktı. "Doğru an geldiğinde, onun adını haykıran sen olmalısın."

Kimden biliyordum. Açıklamaya gerek yoktu. "Neden ben?"

"Sana cevap verecektir," dedi Mab. "Daha önce de verdi." Nefes verdim. "Oh. Anladım."

"Güzel." Mab yanık koluma tekrar dokundu ve sonra elini geri çekti. "Bu gece düşmem mümkün."

"Sen ölümsüzsün," dedim.

"Ölümsüz. Ebedi değil. Burada gerçekten kadim dünyanın gücü var. Bu, işi garantiye almak için yeterli." Gözlerini kısmıştı. ", yerine getirmenin akıllıca olacağı son bir emrim var."

Başımı eğdim.

"Molly Carpenter'ı öldür," dedi sakince. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Komik," dedim.

Mab bana baktı.

Tabii ki. Şaka yapmıyordu.

Normal bir günde daha çok üzülürdüm. Bugün zaten o kadar çok canım yanıyordu ki farkına bile varmadım. Mab birini öldürmemi istedi. Genelde yapardı. Bu benim iş tanımım sayılırdı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Neden?"

"Kış Leydisi olarak umut vaat ediyor," dedi Mab. "Ama Mab olmaya hazır değil. Bunun sonuçları rahatsız edici olur. İkiniz için de. Belki de tüm Kış için."

Mab'ı tedirgin edecek türden bir durum düşünmeye çalıştım. Zihnim bundan uzak durdu.

"Bu bir sorun olmayacak," dedim. "Çünkü bu gece öldürülmeyeceksin. Murph'ü gömdüğümde, o Titanic sürtüğünün Demonreach'teki hücresinin parçalanmış anahtarını elinde tutuyor olacak."

Mab'ın yüzü bir etoburun keskin sırtışına dönüştü. " değil mi?" "Siktir et Göz'ü," dedim.

Ağzını kapatmak için elini kaldırdı. Ama gözlerindeki gülümsemeyi gördüm. Çok ürkütücüydü. "Bu gece sahadaki herkes o silahı istiyor. Sizin kendi Beyaz Konseyiniz de dahil. Savaşmalarının başlıca nedeni bu."

Göz kırptım.

Dışarıdaki kızıl sise baktım ve bir küfür savurdum.

Tabii ya. Bu yüzden herkes Mab'ın yanında savaşıyordu. Anlaşmayı onurlandırmak için değil, en azından hepsi için değil. Ama onlara diğer Anlaşmalı uluslara karşı muazzam bir avantaj sağlayacak bir silahı güvence altına almak için. Mab gibi ölümsüzler için bile tehdit oluşturabilecek bir silah. Onları da suçlasaydım Üst Konsey'in bu konuda ne diyeceğini tahmin edebiliyorum.

Çok tehlikeli, tahribata neden olabilir, o canavarların almasına izin veremeyiz, onu kilitleyip güvende tutabiliriz, harrumph, harrumph.

"Eğer galip gelirsek, asıl savaş o zaman başlayacak, biliyorsun," dedi Mab. Her zaman delici olan bakışları beni . "Göz'e kim sahip olacak?"

Dışarıda, söz konusu Göz geceyi yine ışık ve yıkımla doldurdu. Bu sefer binanın yıkılışını net bir şekilde duydum. Cehennemden. Sadece birkaç blok kuzeydeydi. İçinde Bradley'nin kreşi olan bina olabilir.

"Binaları tek gayet iyi yıkabilirim," dedim ve alnımın ortasına vurdum. "Ve zaten üç gözüm var. Bir tane daha büyük, çirkin gözü ne yapayım?"

Mab, sanki ben konuşmamışım gibi, "Gerçekten de öyle," dedi. Gözlerini kapadı ve "İtiraf ediyorum, sahaya ciddi bir şekilde çıkmayalı uzun zaman oldu, Şövalyem," dedi. Bana dişlerini gösterdi. "Sanırım bu eğlenceli olacak."

Gözlerimi kırptım. *"Eğlenceli mi?"*

Mab gözlerini açtı ve *parladılar*. Sadece *parladı*.

Sonra ipeksi saçları ve yıldız ışığıyla dönerek Bean'den çıktı ve savaş alanına doğru yürüdü.

"Cehennem çanları," diye mırıldandım .

Tabii ki duymadım. Ama zihnim bana Murph'ün alaycı kıkırdamasının mükemmel bir kopyasını sundu.

Murph'ün kalıntılarına döndüm ve sol elimin parmaklarının tersiyle yanağına dokundum. Sonra durakladım.

En sevdiği tabancası olan Sig, hâlâ ceketinin altındaki omuz kılıfında duruyordu.

Kahramanlar geleneksel olarak kollarıyla birlikte gömülür. Ama bu savaş hâlâ devam ediyordu.

Silahı kılıfından nazikçe çıkardım. Büyük bir silah değildi ama elime yedek olarak yeterince iyi oturuyordu.

"*Yedek*" dedim. "Onu bir süreliğine ödünç almamın sakıncası var mı?" Murph bir şey söyleyemedi.

Ama bir fısıltıyla, silahı almak için hareket ettirdiğim yerde, ceketin biraz daha açıldı ve hazırladığı yedek şarjörleri gösterdi.

"Teşekkürler Murph," diye fısıldadım.

Dergileri ve *Backup*'ı aldım.

Sonra da şehir için savaşmaya gittim.

Bölüm

Yirmi beş

Bean'den çıkıp bir B korku filminin soundtrack'ine girdi: Fomor kuvvetleri puslu havada sinyal göndermek için davul kullanmıyordu.

Tıklamaları kullandılar.

Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Davullar su altında pek ses çıkarmazdı. Ama birbirine çarpan iki kaya, birbirine çarpan iki kayadır. Sadece yunuslar gibi tıkırtıları kullanarak sisin arkasını *görebilecek* kadar yunus olmadıklarını umuyordum. Yunusların doğal sonarlarına kesinlikle muazzam bir biyolojik yatırım yaptıkları için böyle düşünmüyordum ama daha önce tatsız sürprizlerle karşılaşmışım.

Sidhe kohortunun saflarında ilerledim ve bu sefer oyun yoktu. Keskin bir hassasiyetle bana bir yol açtılar. Ama yanlarından geçerken duydukları hevesi hissedebiliyordum. Kış Sarayı seks ve şiddet arasında çok az ayrım yapar. Daha önce benimle yüzleşmeleri bir ön sevişmeydi, ama şimdi asıl olaya hazırıldılar.

Normalde, büyük bir dövüşten önce, farklı olsa da onlar kadar yoğun . Adrenalin. Korku. için duyulan heves.

Bu sefer yapmadım.

Hiçbir şey hissetmediğimden değil. Çok şey hissettim. Sadece kaybım karşısında bunu çok fazla önemseyemezdim. Bu hem benim için hem de koruduğum insanlar için tehlikeliydi. Savaşlar asla bir eğri üzerinde derecelendirilmez. Ya hayatta kalırsınız ya da kalmazsınız. Ve ölümüne bir savaşta karşılaşacağınız herkes yenilmezdir.

Kafamı oyuna vermem gerekiyordu.

Park boyunca Sanya ve gönüllülerin beklediği pavyona doğru yürüdüm ve ben ilerledikçe kızıla çalan hava korkunç derecede organik sesler çıkaran ürkütücü tıkırtılarla doldu. Hem kuzeyden hem de güneyden, farklı yönlerden gelen bu sesler ağır havada yankılanıyordu.

Gönüllülerin yanına geldiğimde Alfalar etrafımda toplandı ve Butters sisin içinden çıkıp sessizce arkamda ve sağımda, arkamı kollayabileceği bir pozisyon aldı. Ya da canavarlaşırsam beni bıçaklayabileceği bir yerde.

Güzel.

"Harry," dedi Sanya neşeyle. Gönüllülerden biri, Randy değilse lanet olsun, yırtık ve kanlı kulağının üzerindeki yastığı sabitlemek için iri Rus'un başına bir bandaj sarmakla meşguldü. "Tam zamanında geldin, değil mi?" Tıkırtıların görünmeyen kaynaklarını işaret etti. "Şimdi ne tür bir canavar öldüreceğimizi düşünüyorsun?"

"Fark etmez," dedim. "Eğer kanarsa, onu öldürebiliriz. Ve hepsi kanıyor. Hadi gidelim."

"*Da,*" dedi Sanya kararlılıkla ve Randy bandajı bitirirken sesini yükseltti. "Pekâlâ millet! Hücum, onları pişman etme zamanı! Savunma, burada kalın ve kuzeyden gelen her şeyi öldürün!"

Sanya'nın seçtiği subaylar kendi gruplarına seslenmeye başladılar ve yüzleri doğuya dönük bir sıra halinde dağılmaya başladılar. Subaylar bu konuda kurnaz davranmıyordu. İnsanları fiziksel olarak iterek yerlerine oturttular. O sırada bir sürü endişeli yüz vardı. Korkularını hissedebiliyordum, kol ve bacaklarınızı boş hissettiren ve alnınızdan soğuk terler akmasına neden olan türden bir korku.

Ama pankartın içinden kararlılıklarını ve sızan o iğrenç tek boynuzlu attan yayılan saldırganlığı da hissedebiliyordum. Korkmuş, öfkeli ve kan dökmeye hazırdılar.

Sanya geldi. "Özür dilerim," dedim.

Sanya homurdandı.

"Teşekkürler," dedim. Sesimi alçalttım. "Onlar amatör. Listen ve adamları gibi yeterince eğitilmiş profesyonelle karşılaşsak, katledilecekler."

Sanya bana yan gözle baktı. "Bunu bilmediklerini mi sanıyorsun?" Bir elini omzuma vurdu. "Hepimiz ölmeliyiz, Dresden. Değerli bir şey için ölmekte utanılacak bir şey yok."

"Fomor'un deęerli olduęunu dūşündüęü bir Őey uęruna ölmesini tercih ederim, eęer sizin için fark etmiyorsa."

"Hah," dedi sırtarak. "*Da*. Bu bir plan. Ve zamanı geldi."

Elimi sertçe kaldırdım. "Bekle."

Malks'tan, benim pankartım aracılığıyla raporlar geldi. Bir kez daha sisin içinde hayalet gibi dolaşıyorlardı. Dilimde durgun deniz suyunun tadını aldım, havada o kadar çok koku vardı ki. Malklar genel olarak pek zeki değillerdi - beyinlerinin büyük bir kısmı kan dökmeye ayrılmıştı. Ama gözcülerimin tahminleri iyimser değildi ve bazı durumlarda neredeyse korkutucuydu.

Grimalkin, diye dūşündüm. *Dūşmanın konumu ve sayısı hakkında doęru bir deęerlendirmeye ihtiyacım var*.

Yaşlı Malk'ın cevabı o ürpertici sesiyle kafamın içinde vızıldadı. *Onlar lejyon. Beş ila yedi bin arasında. Parkın batısına doğru yürüyorlar*.

Vay anasını.

Tüfekli yaklaşık sekiz yüz amatörün bununla savaşıp kazanması değildi.

...

"Lanet olsun," dedim. "Tam üzerimize geliyorlar. Onları Columbus'a kadar geçmeliyiz. Çift genişlikte ayrılmış bir yol ve zemin seviyesinde, parktan belki on beş metre daha alçakta. Karşı tarafta bir yaya köprüsü var. Köprü parktan daha yüksek ve bu onlara halkımızın üzerine ateş etme pozisyonu ve Columbus'u kolayca geçme imkânı verecek - aksi takdirde yoğun ateş altında düz duvarlara tırmanmak zorunda kalacaklar."

"Köprüyü yıkmak mı?" Sanya sordu.

"Ve hattı tutabildiğimiz kadar tutalım, tüm zararı ," dedim.

Sanya derin bir nefes aldı ve sonra gönüllülere baktı. "*Da*," dedi sessizce. "O halde hızlı hareket etmeliyiz."

"Evet," dedim. Sonra gönüllülerin önünde koşmaya başladık ve ben "Beni takip edin!" diye seslendim.

Ve Büyük Çimenlik'ten tırısyla geçtik, kuzey kanadımız pavyondaki savunma mevzileri tarafından korunuyordu, önümüzde bir perde içinde hareket eden sinsi küçük canavarlar benim gözlerim olarak hizmet ediyordu.

Dūşünmediğim Őey, birlikte koşan sekiz yüz kişinin kendi gök gürültüsünü yarattığıydı. Biz koşarken, yabancı tıkırtı seslerinin kesildiğini ve sonra öfkeli, daha hızlı bir tempoda yeniden canlandığını duydum.

Hah. bir şey beklemiyorlardı. Şimdi düşündüm de, ben de ortalama bir Chicago akşamında eli tüfekli sekiz yüz kızgın insanla karşılaşmak istemezdim.

Columbus'un bu tarafındaki istinat duvarı görüş alanıma girdi ve yaya köprüsünü hedefleyerek üzerine döktüm. Sanya subaylarına bağırarak emirler yağdırmaya başladı, o kadar çok insanın hareket etmesinin sesinden duymak zordu.

Pusun içinden köprüünün bizim tarafını tutan düşman ekibini göremedim, ta ki pelerinlerin altından ghillie suit gibi çıkıp ateş açana kadar. Kızgın eşek arıları havada tıslıyordu ve biri beyzbol sopasıyla karnıma vurarak beni kendimden geçirdi.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Gönüllülerimden bazıları silahlarını kaldırmış ve hemen ateşe karşılık vermişlerdi ama çoğunun kafası karışmıştı. Bu duyguyu bilirim. Ateş edilmek çoğu zaman kafamı karıştırır ve sadece eğitim ve deneyim bu tür bir sürpriz saldırıya karşı koymak için gerekli olan anlık saldırganlıkla yanıt vermenizi sağlar. Sol kolumu kaldırdım ve sadece bir ömür boyu süren pratik ve adanmışlık acıya rağmen kalkanımı kaldırmamı sağladı.

Acı mı?

Karnıma baktım. Hiç kan yoktu.

Omzumda bir darbe hissettim. Kalkanıma hiçbir şey değmemiş olmasına rağmen elmacık kemiğimde bir tane daha.

Ve sonra anladım.

Halkım ölüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Acılarını hissedebiliyordum. Dehşetlerini. Şaşkınlıklarını.

Hava büyüğü bir potansiyel ile *kaynıyordu*.

Patlayıcı çubuğumu çektim, irademi topladım, kalkanı bıraktım ve "*FUEGO!*" diye bağırdım.

Çünkü hiçbir şey saçmalıkları gerçek bir ateş topu gibi kesemez.

Patlatma çubuğumdan çıkan enerji , şehrin üzerindeki dehşet bulutu sayesinde daha önce fırlattıklarımın çok daha güçlüydü. Hava kaynadı ve protesto çığlıkları attı ve patlama düşman ateş ekibinin arasında yere çarptığında, patlayan termal çiçek beyaz-sıcak bir ışık küresiydi. Bu genişleyen ısının sarsıntısı göğsüme öyle sert bir tokat indirdi ki beni bir adım geriye savurdu.

Düşman ateşi durdu.

Birkaç saniye sonra ateş söndüğünde geriye kalan tek şey, yerde yaklaşık otuz metre genişliğinde siyah bir daire, sıcaklığın toprağı alçak bir yanık kubbe halinde emdiği bir höyük, bazı tanınmaz topraklar ve siyah duman içinde kaybolan küçük bir mantar şeklindeki somurtkan kırmızı alev bulutuydu.

Bir saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra gönüllülerden biri, Randy değilse lanet olsun, "Lanet olası bir büyücümüz var!" diye bağırdı. Siktir et şu herifleri!"

Gönüllülerin geri kalanı meydan okuyarak kükredi. Ben ileri koştum, onlar da beni takip etti.

Biz bunu yaparken, adamlarımdan ikisi yaralarından kan kaybından öldü. Dışarı çıktılar. Bir an, onların dehşetini ve acısını kendi acımmış hissettim. Sonra sadece sessizlik oldu.

Onbir yüz seksen beş.

Düştükleri yeri bulup bakacak kadar bile zamanım olmadı.

Yaya köprüsü sadece bir alt geçit üzerindeki basit, sade bir köprü değil. Betondan ve pırıl pırıl parlatılmış çelikten yapılmış, bir nehir gibi kıvrılan devasa, pırıl pırıl, yılankavi bir şey. Çok sağlam. Gerçekten çok sağlam. Ve makul bir şekilde yıkılabileceğı tek yer, normal köprü boyutlarına indiğı Columbus'un .

Köprünün ağzında durdum ve Sanya'ya döndüm. "Adamlarımızı iki sıra halinde konuşlandırın. Biri köprünün kenarı boyunca, diğeri Columbus'un üzerindeki duvar boyunca."

"Ya sen?"

"Şu ağaçlar ateş hattımızı engelliyor. Onları halletmeliyim, sonra da köprüye çıkıp onu indirmeliyim," dedim. "Hemen döneceğim."

"Yalnız değil," dedi Sanya.

"değil," dedi Butters kararlı bir şekilde.

Küçük adama baktım ve tartışacak zamanım yoktu. Bunun yerine homurdandım, yönümü belirtmek için çenemi salladım ve yola koyuldum.

Kaynayan havada büyü yapmanın ne kadar kolay olduğunu anlayamıyordum. Zaten birkaç büyü yapmıştım ve bu büyüler beni bir nefes almaya ve yemek yemeye muhtaç bırakmalıydı. Bunun yerine, havadaki gizli büyü beni daha fazlasını yapmak için istekli ve neşeli hissettirdi. Sanırım bu da diğ er güç türlerinden farklı değildi. Ve aynı tehlikeleri barındırıyordu. Bu yüzden dikkatli davrandım.

Ağaçlara ne kadar güç uyguladığımı. Her bir gövdeyi parçalayıp aşağıdaki caddeye çarpmalarına yetecek kadar.

Bunu yaptıktan sonra, kalkanımı önleyici bir şekilde kaldırdım ve köprünün kavisini takip ederek aceleyle ilerledim, hatta bazı gönüllüler alt geçide bakan ateş pozisyonlarını almak için köprüye doğru ilerlerken bile.

Düşman klik sesleri daha yüksek ve düzensiz hale geldi ve köprüye çıktığımda onları ilk kez gördüm.

Fomor ordusu savaş grupları halinde örgütlenmiş gibi görünüyordu. Her birinin içinde, merkezi bir sancağın etrafında toplanmış, farklı bir grupta belki üç yüz yaratık vardı. Hiçbir grup birbirine benzemiyordu. Bazıları, her birinin elinde bir çift büyük, tüysüz, belli belirsiz köpekgillerden hayvan tutan balıkçı yakalı idarecilerden oluşuyordu. Bazıları şekilsiz, deforme olmuş ... şeylerden oluşan sürülerdi, çıplak, ne insan ne de hayvan, yüzleri ve vücutları çarpık ve çirkin, ifade edilmiş genlerin hayal edilebilecek en acımasız kombinasyonlarıydı. Bazıları zırhlı savaşçıların düzenli saflarıydı, kolları vücutlarına göre biraz fazla uzun, omuzları çok genişti. Bazıları daha modern orduların birliklerine benziyordu ve tüfeklerle silahlanmışlardı. Ve her savaş grubunun merkezinde bir Fomor düğümü vardı, kurbağa suratlı, kötü bir şekilde çarpışan kıyafetler giymiş, yedi fit uzunluğunda.

Onlardan birkaç bin tane vardı. Ve bunlar sadece benim *görebildiklerimdi*. Pus diğerlerini gizliyor olmalıydı.

Fark edildiğimde işler biraz çığırından çıktı.

Silah sesleri duyuldu ve kalkanım disko topu gibi parladı. Butters bağırdı ve atladı. İleri atıldım. Köprüyü yıkmak için yeterince uzağa gitmeliydim.

Biri bir çığlık attı ve o işkence görmüş iğrenç yaratıklardan oluşan gruplardan biri uluyarak bana doğru geldi, hareketleri düzensiz ve hızlıydı.

Butters arkamdan baktı ve "Vay canına, her yer kırmızı karat." dedi.

Göz kırptım ve kalkana daha fazla enerji akıttım. Bu kadar enerji varken, onu ayakta tutmak zor değildi. "Ne? Sebzelerin şu anda olup bitenlerle ne ilgisi var?"

"Bu bir tür Şövalye olayı."

Çömeliş ateşin en yoğun olduğu yerden kaçtım. Yaya köprüsünün her iki tarafındaki duvarlar yaklaşık beş metre yüksekliğindeydi ve bizi net bir şekilde görmelerine imkân yoktu. Aceleyle ilerlerken kendimi zeki hissediyordum.

Ve sonra birkaç *phoont* sesi duydum. El bombaları düşmeye başladı.

Bazıları yanlarından gitti. Yaya köprüsünün korunaklı alanına bir el bombası çalışmak çok zor bir atıştı. Ama düşman her zaman yaptığını yaptı ve sahip olması gerekenden daha fazla beceriyle ortaya çıktı.

Butters'ı birine ittim, belimi göğsüne bastırdım ve kalkanın kenarlarını arkamızdaki duvarla birleştirdim.

Belki on beş saniye içinde yarım düzine el bombası patladı ve dünya birbiri ardına gelen devasa çıtırtı seslerinden ibaret kaldı.

Düşmeyi bıraktıklarında "Aşağı," diye homurdandım ve kalkanımı indirdim. Köprü'nün duvarlarının seviyesinin altına, ellerimizin ve dizlerimizin üzerine düştük ve insani olarak mümkün olduğuna inanabileceğimden daha hızlı sürünmeye başladım. Butters da beni takip etti.

Belli ki el bombasının işlerini gördüğünü düşünmüşler, çünkü daha fazla ateş etmedik - ta ki bir köşeyi dönüp kendimizi tam taktik teçhizatlı elli balıkçı yakalı ile yüz yüze bulana kadar.

"*Forzare!*" diye bağırdım ve saf kinetik güçten oluşan geniş bir darbe indirdim. Onlara istediğimden daha sert vurdum. İlk üç sıra sanki tellere takılmış gibi geriye uçtu ve arkalarındaki adamlarla çarpıştı. Çarpışma anında büyük bir karmaşa yarattı.

"Butters!" Bağırdım. "Köprüyü kapat!"

Ve sağ elimi ileri atarak, her adımda "*Forzare!*" diye bağırarak, balıkçı yakalıları lobut gibi devirerek saldırdım.

"Harry!" Butters çığlık attı.

"Köprüyü kapatın, lanet olsun!" Ben de bağırdım.

İnanç Kılıcı'nın elinde parladığını duydum ve omzumun üzerinden baktığımda ayaklarının dibindeki köprüyü sabun köpüğünden yapılmış gibi gördüm.

Düşmana doğru döndüm, kalkanımı kaldırdım ve dimdik durdum.

"Sen!" O anın tadını çıkararak söyledim. "Yapamazsın! Geç!"

Otomatik silahlarla ateş ederek karşılık verdiler. Kalkanıma darbeler beni neredeyse kör ediyordu.

Ve lanet olası bir Fomor büyücüsü, onu benden gizleyen bir perdenin arkasından fırladı ve bana viskoz görünümlü yarı sıvı bir top fırlattı.

Daha önce bir kez yanmıştım, hah hah, kalkanımın üzerime gelen her şeyi durdurmaya hazır varsayarak. Eğildim, öne ve bir tarafa doğru sıçradım ve damlacık durduğum köprüye çarptı.

O şey her neyse, ksenomorfların kanında hiçbir şey yoktu. Beton ve çeliği çiğnemeye başladı, bu maddeler çözüldükçe fokurdayıp tısladı ve havayı iğrenç bir koku doldurdu.

Fomor bana kurbağamsı gülümsemesiyle gülümsedi ve diğer tarafıma bir tane daha fırlattı. Tekrar kaçtım ama bunu yapacak daha az alanım vardı - o su birikintilerinden birinde yürümek istemiyordum. O kezzap her neyse, muhtemelen ayaklarımı saniyeler içinde yutacaktı.

Ve sonra balıkçı yakalılardan biri, kalkanımın arkasına düşmesini hedefleyerek yükseğe bir el bombası fırlattı.

Bir irade titreşimi ve mırıldandığım bir kelimeyle bombasını havaya fırlattım ve balıkçı yakalıların arasına geri döndüm.

Patladığında bir miktar çılgılık ve karışıklık oldu ve omzumun üzerinden kontrol ettim.

Butters köprüyü kesmişti ama şey henüz düşmemişti. Yirmi metre geriye fırladı ve köprünün tamamını düşürmek için tekrar kesmeye başladı.

Balıkçı yakalılar kabul edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde toparlanırken kalkanımı ve yerimi korudum ve tekrar üzerine döktüm. Fomor büyücüsü ortadan kaybolmuştu. Bu sürüngenler, kölelerini tehlikeye atmak yerine kendilerini tehlikeye atmaktan hoşlanmıyorlardı.

"Harry!" Butters bağırdı.

Geri geri gitmeye başladım, kalkan bileziğim artık kullanımdan dolayı aşırı ısınmaya başlamıştı ve her yere yeşil-altın kıvılcımlar saçıyordu.

Butters'a geri dönmeyi başardım ve o da *Fidelacchius*'la son bir kez daha vurdu, ikimiz de köprünün kıvrımından geri dönüp balıkçı yakalıların görüş alanından çıkmadan önce. Muazzam bir inleme sesi, ardından gümbürdeyen bir çarpışma ve betonun parçalanıp metalin büküldüğü bir çılgılık duyuldu.

Artık ateş hattının dışında olduğumuz için köprüdeki gönüllüler balıkçı yakalıları dövmeye başladılar. Evet, bu adamlar profesyoneldi ama kurşun geçirmez değillerdi. Ateşe karşılık vermeye başlamadan önce birkaçının yere düştüğünü gördüm.

Hayalet mermilerin göğsüme, başıma isabet ettiğini hissettim.

Onbir yüz yetmiş dokuz.

Kusmamak için mücadele ettim. Zaten kusacak pek bir şey yoktu.

Tıkırtılar ağır bir brandanın yırtılması gibi bir sese dönüştü ve Fomor ordusu çığlıklar, feryatlar ve çığlıklarla dolu bir fırtına halinde ileri atıldı.

Köprü devre dışı kaldığında, tek seçenekleri Columbus'u yürüyerek geçmekti - ve sıçrayarak ilerlediler, yüksek yerden atlayıp tereddüt etmeden alt geçide indiler.

Ve hiçbir şey olmadı.

"Ne?" Ben talep ettim. "Sanya nerede?"

Butters nefes nefese, "Beni yener," dedi. Üstü başı beton tozuyla kaplıydı.

Düşman Columbus'un uzak tarafında toplandı ve sonra bize doğru ilerledi. İlk trafik şeridini ateş edilmeden geçtiler. Bölünmüş yolun ortasına ulaştıklarında sayıları daha da artarak alt geçide yığıldılar; etten, çelikten ve silahlardan oluşan bir dalga.

Refüjü ve trafiğin ilk şeridini geçtiler. Ve Sanya bağırdı, "*ŞİMDİ!*"

Chicago'lu sekiz yüz erkek ve kadın, batık yola bakan duvarın arkasından fırladı ve otuz fit kadar kısa bir mesafeden av tüfekleriyle ateş açtı.

Katliam tarif edilemezdi.

Av tüfekleri hassas silahlar değildir. Ama 30 metrede ve bir amatörün elinde, öyle olmaları gerekmez. Gönüllülerin ateşi düşmanın ön saflarını bir süpürge gibi süpürüyor, önyargısız ve merhametsizce öldürüyor ve sakat bırakıyordu.

Sesi daha önce hiç duymadığım bir kükreme gibiydi, tek bir merminin ayırt edemeyeceğim kadar çok sayıda bireysel patlama vardı, ölümcül bir savaş fırtınasıydı.

Gönüllüler silahları kadar ateş ettiler ve düşmandan binden azını öldürdülerse bile, bu sadece birkaç kişi sayısındaydı.

Düşman dehşet içinde uluyarak kaçmaya çalıştı ama gidecek hiçbir yer yoktu. Bazıları caddeden aşağı ya da yukarı kaçmaya çalıştı ama Sanya, batık yola bakan zeminin her tarafına adamlarını yerleştirmiş ve defilade ateş ederek Fomor ordusunun canına okumuştı. Gönüllüler düşmana öfke ve meydan okuma çığlıkları atıyordu. Ateş o kadar şiddetliydi ki, düşmanın arkasına saklanmaya çalıştığı birkaç durmuş arabayı sihirli bir şekilde İsviçre peynirine çevirdi.

Kan küçük nehirler halinde caddeden aşağı akıyordu. Hava demir kokusuyla yoğunlaştı.

Düşmanın işi bitmemişti. Batık yolun karşısında, benim gönüllülerim kadar duvarın arkasında kendi mevzilerini aldılar. Sonra silahlı çatışmaya dönüştü. O menzilde, balıkçı yakalıların profesyonel silahları gönüllülerin av tüfeklerinden çok da iyi değildi.

Muhtemelen, pompalı tüfekler ateş etme-galeri senaryosu için daha iyi bir silahtı, çünkü o kadar dikkatli veya uzun süre nişan almaları gerekmiyordu. Ama bu sadece adil bir dövüş gibi bir şey yaptı.

Beni takip eden erkekler ve kadınlar öldü.

Öldüklerini *hissettim*. Çok az sayıda ani ölüm vardı. Kafasından vurulan insanların bile ölmeden önce birkaç saniye çırpınacak ve çılgınlık atacak oluyordu. Bazıları o kadar yakındı ki merhamet için yalvardıklarını duyabiliyordum. Ama Ölüm'ün favorisi yoktur ve istisna yapmaz.

On bir yüz on dört.

"Cehennem çanları," diye mırıldandım, hayali duyusal girdiyi elimden geldiğince uzaklaştırdım. Düşmanın ölü sayısı yüzlerle ifade edilirken ben yetmiş üç gönüllümü kaybetmişim.

Kazanıyorduk.

Kabul edelim ki, daha etkili sürpriz saldırılar yapamayacaktık. Bundan sonra hepsi için çalışmamız gerekecekti. Ama bunu yapıyorduk.

Onları uzak tutuyorduk. Ta ki

Titan ortaya çıkana kadar.

Ethniu sisin içinden çıktı, bir metrelik korkunç bronz güzelliğiyle. Saflar arasında ilerledi ve düşman gönüllülerimin ateşiyle etrafındaki her yerde solup ölürken, kendisi sanki bir kurşun ve saçma fırtınası yerine hafif bir yağmurun içinden geçiyormuş gibi zarar görmedi. Gönüllülerin ona yapmaya çalıştığı her şeyi tamamen görmezden gelerek bir iki dakika boyunca pozisyonlarımızı gözlemledi.

"Tanrım," dedim niyetini anlayarak. "Butters, onları köprüden çıkar!"

Gönüllülere beni takip etmeleri için bağırarak yola çıktım. Köprü Columbus'un bizim tarafındaki parkla buluşana kadar geri, sonra yan duvarın üzerinden atladım ve diğer tarafındaki parlayan çelik yamaçtan aşağı kayarak yere indim. Sonra Sanya'ya doğru koştum.

O da neler olduğunu görmüştü. Geri çekilmek için bağırıyordu ama silah seslerinden kimse onu duyamıyordu.

Sonra Ethniu Gözünü sokağın bizim tarafına çevirdi.

Dünya kıpkırmızı oldu ve uğuldadı. Göz'ü istinat duvarına kadar takip etti ve onu ince öğütülmüş bir moloz yığınınına dönüştürdü.

Adamlarımdan bazıları zamanında geldiğini görüp kaçtı. Çoğu kaçmadı.

Öldüler. Kötü bir şekilde öldüler, bir Titan'ın ham, kaynayan nefretinden yapılmış bir ateşte tükendiler. En çok korktukları acı neyse, ölümlerini . O ateşte umutsuzluk ve kıyamet görüntüleri parladı ve o kadar çok korku vardı ki, halkımın çoğu bedenleri kavrulup toza dönüşmeden önce kalan kısmi acı saniyesinde delirdi.

Ben de onlarla birlikte hissettim.

Yedi yüz otuz iki.

O kadar çok acıyordu ki nefes alamıyordum.

Uzun bir nefes alan Ethniu, küçük ordumun saldırı unsurlarının yarısından fazlasını yok etmişti.

Kazandım. Şaka gibi.

Ölümlüler *buna* karşı duramazdı.

Titan elini zarif bir hareketle kaldırdı ve bir parmağıyla ileriye işaret etti.

Ve bir kükreyle Fomor ordusu ileriye, batık yola doğru ilerledi.

Columbus'un bizim tarafımızdaki duvarı, düşmanın topluca tırmanmakta zorlanmayacağı bir yamaç haline getirilmişti. Eğer kalırsak, birkaç dakika içinde yutulacaktık ve düşman zaferin kokusunu alarak, kelimenin tam anlamıyla kanımızı emmek için hevesle üzerimize geliyordu.

"Geri çekilin!" Çığlık attım. "Geri çekilin!"

Gönüllülerin çoğu benden çok ilerideydi.

Ama birçoğu, aslında seksen yedi kişi yaralanmıştı ve koşamıyordu.

Savaşarak düştüler.

Altı yüz kırk beş.

Geri kalanımız canını kurtarmak için kaçtı.

Bölüm

Yirmi altı

Köprünün altından pavyona kadar çok uzun bir yol yok. Belki birkaç yüz metre.

Peşinizde bir ordu varken bu mesafe çok daha uzunmuş gibi geliyor. Duman ve toz bulutu olmasaydı, nişancıları bizi . Zaten bir süre için yeterince kötüydü: Columbus'un uzak tarafındaki düşman askerleri sisin içine doğru öfkeyle ateş ediyorlardı. Caddenin bizim tarafımızdan belki on adım geride olduğumuzda bizi göremiyorlardı ama kurşunların gelmesini engelleyecek bir şey de yoktu. Daha fazla insanım saf, acımasız istatistikler tarafından incitilirken hayali yaraların içimi parçaladığını hissettim.

Kalkanımı olabildiğince yukarı kaldırdım ve geriye doğru yürürken düşmana doğru döndüm. "Arkama geçin!" diye bağırdım.

Bazıları yaptı, Butters ve Sanya'nın etrafında küçük bir savunma grubu toplandı.

Alfalar, namluları kanlı bir şekilde sisin içinden fırladılar ve kalkanımın sığınağına çömeldiler. Her iki grup da arkamda toplandı, ben de adımlarımı yavaş ve sabit tuttum ki onlar da benim hızıma ayak uydurabilsinler. Gönüllüler, kalkanımın sağladığı güvenlikte silahlarını yeniden doldurdular.

"Ne kadar tutabilirsin, Harry?" Butters sordu.

"Uzun sürmesi gerekmeyecek," bağırdım. "En kısa sürede ateş etmeyi bırakacaklar-"

Düşman ateşi aniden kesildi.

"-öncüleri sokağın diğer tarafına geçip ateşlerini engelliyor," diye bağırdım ani sessizliğe. Kalkanı bıraktım. "Lanet olsun, kımıldayın!"

Koştuk. Pankartımı takip eden her bir gönüllü istekliydi ama hepsi de çok yetenekli değildi. Butters ve Sanya'nın etrafında toplananların neredeyse tamamı, yakın zamanda maraton kazanamayacak olan yaşlı vatandaşlardı. Yine de onlara hak veriyorum - silahlarını hala işlerine yarayacakmış gibi tutuyorlardı.

"Silah," diye hırladım daha yorgun görünen adamlardan birine, o da bana tüfeğini uzattı. "Devam edin, pavyona doğru gidin!"

Grubun arkasına geçtim ve Sanya, Butters ve Alfalar'ı çoktan buldum. Tüfeği Butters'a uzattım, o da İnanç Kılıcı'nı tekrar tahta bir sapa indirdi, istifledi ve profesyonelce olmasa da en azından güvenle silahı kontrol etti. Tek kelime etmeden Sanya'yla bakışlarımızı değiş tokuş ettikten sonra üçümüz dağıldık ve geriye doğru kaçmaya başladık; Sanya ve Butters silahlarını kaldırmışlardı, ben de patlayıcı çubuğumun parlayan ucunu tutuyordum. Bu arada Alfalar yan taraflarımıza doğru fırladılar, tüylü formları hızla sisin içinde kayboldu.

Pusun içinden çıkan ilk şekiller, tabii ki yerde alçak bir hızla koşan şu tüysüz köpekler oldu.

"Al biraz!" Bağırdım ve patlayıcı çubuğumu kaldırdım. "*Fuego!*"

Butters'ın tüfeği böğürdü ve Sanya'nın Kalaşnikofu bir metronom hızında ilerledi. Yaratıklar hırladı, çığlık attı ve yere düştü. Aralarından çıkan ateş düzinelercesinin kaçmasına ve yaralanarak çığlık atmasına neden oldu. Peşimizdekiler, bize ulaşmak için hâlâ çaresiz oldukları belli olsa da, arkalarından yaklaşan geniş omuzlu, uzun kollu, zırhlı figürlerin şekillerini görene kadar, hem arkadaşlarını ateşe maruz bırakarak hem de tüm kitleyi yavaşlatarak ileri geri hareket ettiler.

İlerlemelerini engellemiştik ama durduramamıştık. Geriye doğru gitmeye devam ettik. Ve düşman yaklaşmaya devam etti. Patlatma çubuğumu hız kesmeden kullandım, birbiri ardına yeşil-altın ateşi fırlattım, düşmanlarımdan bazıları korku ve acıyla çığlık atarken diğerleri yerlerini aldı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

" bu!" diye bağırды Sanya, biraz bir yerde. "Dresden, yere yat!" Butters'ın bağırдыğını duydum.

Dizlerimin arkasına bir şey girdi ve çimlerin üzerine yuvarlandım. "Ateş!" Sanya böğürdü.

Ve etrafımdaki havada bir fırtına patladı.

Nefes nefese kaldım ve içgüdüsel olarak başımı korumak için kollarımı kaldırdım. Dostça bir müdahaleyle dizlerime vuran Butters'ın olabildiğince düz bir şekilde yattığını ve aynı şeyi yaptığını gördüm. Svartalves'in hazırladığı tahkimata kadar geri geri gittiğimizi fark ettim.

Tahkimatlarda geride kalan savunmacıların belki dörtte biri yardımımıza gelmişti. Bir saçma kasırgası alanı süpürdü. Hücum eden köpeklerin arasında tahribat yarattı ve onları kaçışmaya itti. Zırhlılardan bir ya da ikisi yere düştü ama diğerleri yaralıları da yanlarında sürükleyerek düzenli bir şekilde geri çekildi.

"Ateşi kesin!" Sanya bağırdı. "Ateşi kesin!"

İnsanlar çoğunlukla silahlarını boşalttıkça ateş kesildi, ancak sona erdi ve hayatta kalanlar yine de surlara tırmanmayı başardı.

"Temas!" diye bağırdı surların diğer tarafından biri. "Ateş!" Av tüfekleri kükredi. Avcıların mızrakları çılgılık attı.

"Sanya!" Bağırdım.

"Başlıyorum!" diye karşılık verdi Rus. Beni atlayarak surların içine girdi ve oradaki savunmanın komutasını almak için kuzey tarafına yöneldi.

"Bir atış pozisyonu bulun!" Savunmacıların geri kalanına bağırdım. "Yeniden doldurun!"

Butters ve ben kalkıp içeri girdik, muhtemelen çok sayıda savunmacı mobil güce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Randy'nin etrafında toplanmışlardı. "Onlar öldü. Hepsi öldü!"

"Butters," dedim.

"Evet," dedi Butters. Randy'nin yanına gitti, kolunu adama doladı ve sessizce konuşmaya başladı.

Kafamı kaldırdığımda beni takip herkesin bana baktığını gördüm. Yüz ifadelerinden bunun doğru olmasını istemedikleri anlaşılıyordu.

"Doğru," dedim sert ve kararlı bir sesle. "Düşman bize sert vurdu. Ve bunu yapmak için kan döktüler. Şu anda Columbus'ta yatan binlerce ölü kötü adam var ve geri kalanları öne çıkmak için arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden tırmanmak zorunda." Beni izleyen insanlara bir aşağı bir yukarı baktım. "Sizden hiçbir talebim yok," dedim. "Eğer kaçmak istiyorsanız, sizi durduramam. Ama şu anda düşman bizi üç taraftan sıkıştırıyor. Belki de dört. Buradan ayrılıp dümdüz batıya giderseniz geri çekilmeniz hâlâ mümkün olabilir. Eğer bunu yapmak istiyorsanız, yap. Ama bir silah ve cephaneye ödünç aldıysanız, onları burada bırakın. Savaşacak insanların onlara ihtiyacı olacak. Çünkü eğer durmazsak

Onlar burada, kasabanın geri kalanıyla aralarında hiçbir şey kalmayacak."

Köşkün uzak tarafında ateş bir gök gürültüsüne dönüştü ve ara sıra silahların patlamasıyla tekrar söndü. Düşmanın tahkimatlara ilk başarısız olmuş olmalıydı.

"Buraya savaşımaya geldin. Onlar da öyle. Eğer bir yerlerde sevdikleriniz varsa, kalmak için bir sebebiniz var demektir. Kalmazsanız, mobil gücün çoğunu öldüren silah onlar üzerinde kullanılacak. Kararınızı verin. Şimdi."

Herkes bana bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Döndüm ve Randy'nin yanına, Butters'ın karşısına çömeldim.

"Bununla savaşamayız," diye hıçkırdı Randy. "Kimse edemez."

Elimi omzuna koydum.

Sıska adam gözyaşları içinde bana baktı. O bir korkak değildi. Sadece görmek zorunda bırakıldığı şeye hazır değildi.

"Buna kimse karşı koyamaz," diye fısıldadı.

Tehlikeli bir an göz teması kurdum ve sertçe, "Yapabilirim," dedim. Ayağa kalktım ve Randy'ye elimi uzattım. "Ama bunu tek başıma yapamam. Yardımına ihtiyacım var."

Elime baktı.

Gönüllüler bize bakıyordu. O anın havada asılı kaldığını, kristal gibi kırılğan ve gergin olduğunu hissedebiliyordum. Dehşete kapılmışlardı. Daha önceki eylemden kurtulanlar dehşete düşmüştü ve savunmacılar da dehşete düşmüştü.

Hepsi de Randy'nin tepkisini bekliyordu.

Adam bir an için gözlerini kapattı. Sonra fısıldadı: "Küçük kızım dün erken doğdu. Hâlâ hastanede. Onu hareket ettiremediler."

"Pekala," dedim. "Bu işi oldukça basitleştiriyor. Ama bu kolaylıkla aynı şey değil, değil mi?"

Çenesi sıkıştı.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri sert ve soğuktu. "Hayır. Kesinlikle değil."

Elinin benimkine çarpma sesi puslu sessizlikte yüksekti. Butters ve ben Randy'yi ayağa kaldırdık.

Gönüllülerin içinden uzun bir soluk alıp verme gibi bir şey geçti. Pozisyonlarına geri döndüler ve yaklaşan herhangi bir düşman için kırmızı pusu izlediler.

Sör Şövalye, Grimalkin'in ürpertici sesi geldi. Rapor veriyorum.

"Memurlar!" Ben seslendim. "Onları atış pozisyonuna getirin ve herkesin yeterince cephanesi olduğundan emin olun. Eğer , bir kasa dolusu var. Daha fazlasını getirmesi için bir koşucu görevlendirin." Sonra döndüm ve birkaç adım uzaklaşarak mırıldandım, "Git, Grimalkin. Rapor ver."

Düşmana yakınım, dedi Yaşlı Malk. Onları kendiniz dinleyin.

Birden duyularım kabardı ve başka bir yerdeydim.

* * *

". . saçma sapan bir karmaşa," diye tısladı Kral Corb'un sesi. "Sahada hiç ölümlü kuvvet olmadığını söylemişsiniz."

Sabit bir bariton cevap verdi. "Ve yoktu. Bu hiçbir yerden gelmedi."

"Hiçbir yerde!" diye hırladı Corb, öfkeyle. Sesi bir çaydanlık gibi fokurduyordu. "Hiçbir yerin gerçekten neye benzediğini görmek ister misin, köle?"

baktım. Bir moloz yığınının altındaki boşluğa çömelmişim, kürküm her taraftan sıkıştırılmıştı ve zemin pençelerime karşı sert ve acımasızdı. Hava hem insan hem de canavar kanı kokusuyla doluydu ve bu koku içgüdüsel bir tepkiyle pençelerimi tekrar tekrar içeri ve dışarı doğru bükmemeye neden oldu.

Ah. O zaman Grimalkin'in duyusal girdisini alıyordum.

Ethniu konuştu ve Titan'ın sesi düşünceli, zengin, insan kulağıyla duymamın mümkün olmadığı ses oktavlarında hoş bir şekilde titreşiyordu. "Corb," dedi, "sızlanmayı kes. Listen yeteneğini defalarca kanıtladı."

"Yine de kanımızı kurutmaya hazır küçük bir ölümlü ordusunu göremedi."

Listen konuştu, sesi sabitti. "Milyonlarca insanın bizim rahatımız için yatıp ölmesini beklemek pek makul değil. Özellikle de doğaüstü dünyayla bu kadar çok ilgisi olan bir yerde. Savaşacaklarını biliyorduk. Savaş planı yeterince sorunsuz ilerliyor."

"Pürüzsüz!?" Corb tükürdü. "Lejyonumun beşte biri olukları kanlarıyla dolduruyor."

"Keşif ekibimden haber almadan ilerlememeliydiler." "Ekibin ölmüştü!" diye bağırdı Fomor kralı.

Listen tutkusuz ve kararsız bir şekilde cevap verdi. "Bu da geçişi denemenin güvenli olmadığına dair mükemmel bir gösterge olmalıydı."

Hava aniden büyülü bir güçle çatırdadı.

"Corb," dedi Ethniu. "Ellerini indir yoksa onları koparırım."

Corb, kulağa kesinlikle iğrenç gelen bir dilde bir küfür savurdu.

"Daha iyi," dedi Ethniu. "Kaptan Listen?"

Listen, "Düşman köşkün etrafındaki müstahkem mevzilerde," dedi.

"Elimizde yeterince mürekkep balığı kalmış olsa bile onları burada kullanamayız. Svartalflar onları engellemek için köşkün üzerindeki kafesleri hazırlamış gibi görünüyor."

Öyle mi? Tanrı aşkına, bunu fark etmemiştim ve duruyordum. Kabul ediyorum, biraz dikkatim dağılmıştı ama Listen bunu bilecek kadar nasıl akıllı olabilirdi ki?

"Mab burada, *Bulut Kapısı*'nın önünde pozisyon almış gibi görünüyor," diye devam etti Listen. "Yanında tek bir yoldaşı var."

"Sidhe'nin bir savaş birliği bile bizimle boy ölçüşemez," dedi Corb.

"Saldırın."

Ethniu'nun sesi asitliydi. "Doğal olarak. Mab'ın kolay bir ölüm olacağına eminim. Dinliyor musun?"

Listen sakince, "Tek Göz'ün savaş alanında pozisyon aldığına dair hiçbir istihbaratımız yok," dedi. "Bunun bir tuzak olduğu çok açık."

Lanet olsun. Yani, *haksız* değildi, ama ...

"Tabii ki bu bir tuzak," dedi Ethniu. "O kadın bir örümcek. Asıl soru, bunu bu kadar kolay görmemize neden izin verdiği."

Corb, "Sürpriz saldırı onu hazırlıksız yakaladı," dedi.

"Varlığından bile haberdar olmadığımız beş yüzden fazla ölümlü askerin cesetleri aksini gösteriyor," diye belirtti Listen.

"Onlar asker değildi," diye tükürdü Corb. "Onlar sadece silahlı bir ayaktakımıydı."

"Lejyonunuzun beşte birini öldüren silahlı bir ayak takımı mı?" diye sordu Ethniu. "Belki de müttefikimi kötü seçmişimdir."

Corb kekeleyen bir ses çıkardı ama konuşmadı. Bu da en azından birkaç beyni olduğunu gösteriyordu.

"Pusu iyi kurulmuş," dedi Listen. "Partizanlar her zaman bu şekilde savaşıyor, saldırıyor ve kaçıyorlar. Eğitim ve disiplin eksiklikleri göz önüne alındığında bu gereklidir."

"Onları ," dedi Ethniu.

"Biz de öyle," diye yanıtladı Listen. "Kendi savunmaları içinde kapana kısıldılar. Halkım ve Avcılar onları kuzeyden sıkıştırdı ve batıda arkalarından çembere aldı. Böyle bir hasar vermek için başka bir fırsatları olmayacak. Tek yapmamız gereken sabit durmak ve kılıcı eve itmeyi bitirmek."

"Tavsiyeniz, Kaptan?"

"Tahkimatlarını Göz'le yok edin," dedi Listen hemen. "Sonrasında onları temizlemek için bir tabur görevlendirin. Sonra da her şeyi Mab'ın üzerine çevirin."

Ethniu bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Mab çok yakın. Göz'ü o tahkimatların üzerinde kullanırsam, bu ona saldırmak için bir fırsat penceresi açacaktır."

Ah-hah. Süper silah harika bir silah değildi. Bir çeşit bekleme süresi varmış. Bildiğim iyi oldu.

"Ağır silah takımlarını getirin ve istihkâmları bombalayın," dedi Listen. "O kadar belirleyici olmayacak ama onlar sadece topraktan yapılmış."

"Ölümlüler mekanik silahlarıyla gelmeden önce bu iş bitecek mi?"

"Söylemesi zor," dedi Listen. "Ayaktakımına kimin liderlik ettiğini gördün." "Kış Şövalyesi," diye tükürdü Corb.

"Kurnaz, becerikli ve inatçı biri," dedi Listen. "Bombardımana rağmen onları yerlerinde tutacak ve bir süre savaşmalarını sağlayacak kadar üzerlerinde etkisi olabilir."

"Aptal Jotnar," diye mırıldandı Corb. "Ölümlüler için ölmek. Burada olsalardı, kaleyi kolayca dümdüz edebilirlerdi."

"Einherjaren'i öldürürken öldüler," diye belirtti Listen. "Açıkçası, hortlakların yapabildikleri önüne alındığında, bu ticaretin bizim lehimize olduğunu düşünüyorum. Ve güneyde ikinci bir Jotnar grubumuz var. Çağırılabilirler mi?"

Corb, "Habercilerimiz bu üç lanet olası Küçük Halk tarafından kuşatılıp duruyor," diye tükürdü. "Burada bu kadar çok olduklarını kim bilebilirdi?"

," dedi Listen düz bir sesle. "Ve çeşitli keşif görevlerinden aldığım raporlarda bundan özellikle bahsediliyordu."

Fomor, "Diline dikkat et, seni zıplayan yatak çocuğu," diye hırladı.

Ethniu beni biraz geren bir ses tonuyla, "Yeter," dedi. Ne zaman tekrar konuştu, her zamanki sesiyle. "Kaptan Dinle, kale sizindir. Corb ve ben Mab'ı yok edene kadar onu bastırın. O ortadan kalktığında, kaleyi düşüreceğim."

"Saldırıyoruz!" dedi Corb, ses tonu son derece kendinden memnun bir şekilde.

"Akılsızca," dedi Listen.

"Zaman bizden kaçıyor," diye yanıtladı Ethniu. "Riskler alınmalı. Kalede yetkin birine ihtiyacım var."

"Ne?" Corb dedi ki.

Listen kibar ve yardımsever bir sesle, "Yetkin birine ihtiyacı olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

"Savaş gruplarınızı hazırlayın Kral Corb," dedi Ethniu yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Mab'ı birlikte yok edeceğiz ve halkınız Sidhe'den intikamını alacak."

Corb bir çaydanlıktan çıkması daha uygun olacak bir ses çıkardı. Sonra Fomor'un kişisel korumaları tarafından takip edilerek uzaklaştı.

"Bir gece seni uykunda öldürecek," diye tahmin etti Ethniu.

"Onu bekliyor olacağım," diye yanıtladı Dinle.

Ethniu, "Bir ölümlüye göre, alışılmadık derecede beceriklisin ve bir o kadar da soğukkanlısın," dedi. "Eğer sana daha sonra ihtiyacım olmasaydı, seni kendim öldürebilirdim."

"Ama bana ihtiyacınız var," dedi Listen sakince. "Ve benim kadar iyi bir başkasına sahip değilsiniz."

"Düşünebilen birinin hizmetinde olmak hoşuma gidiyor," diye cevap verdi Titan. "Yine de sen ölümlüsün. Biri diğerine çok benzer."

"Sona bu kadar yaklaşmışken, etrafta dolaşan kaç tane yıldız doğumlu var? -" Listen'ın sesi aniden kesildi. "Çavuş, o moloz yığınının hemen bir ışıık istiyorum."

Grimalkin hareket ederken dünya bulanıklaştı ve silah sesleri acı verecek kadar yüksek ve yakın-

* * *

Pusun içinde bir yerlerden silah sesleri geliyordu ve kendimi bir kez daha tamamen kendi bedenimde bulduğumda sendeledim ve neredeyse düşüyordum.

Grimalkin? Ben de öyle düşünmüştüm.

Şimdi olmaz, Şövalye, diye acı ve öfke dolu bir cevap geldi.

Mab? Deneyssel olarak düşündüm.

Duydum Şövalyem, diye geldi Mab'ın sesi, zihnimin mahzenlerinde zonklayarak. *Zamanı geldiğinde Ethniu'nun arkasındaki pozisyonda olman ideal olacaktır.*

Dişlerimi sıktım. *Fazla bir şey , değil mi?*

Mızımızlanmak *Kış Şövalyesi'ne yakışmaz*, dedi Mab.
Listen ve adamları, onları terk edersem gönüllülerimi yok edecekler.
Mab'ın zihinsel tıslaması acı vericiydi. *Ethniu yenilmezse, şehrinizle*
birlikte onlar da ölecek. Tartışmaya vakit yok. Seçimini yap.

Lanet olsun.

Mab'ın mantığı soğuk ve insanlık
dışıydı. Ve yanlış da değildi.

"Bana Sanya'yı getir," diye hırladım.

Bir dakika sonra Rus geldi. "Profesyoneller
geliyor," dedim. "Kötü adamlar."

Sanya'nın yüzü pek iyi kızaramıyordu ama yutkunduğunu gördüm.
"Bozhe moi."

"İyi haber, oldukça gelenekseller," dedim. "Kötü haber ise onları
yönetenin Listen olması. O zeki biri. Yıllardır Chicago'da Fomor için çeşitli
operasyonlar yürütecek kadar zeki, bu geceki keşif için bir paravan olarak."

Sanya sesini alçalttı. "Bu insanlarla burayı tutamam.
Uzun sürmeyecek."

"Umarım buna kalmaz," dedim. "Birazcık hayatta kalmak için
savaşmana gerek yok-"

Hızla giden bir trende birinin salladığı balyoz alnımın tam ortasına isabet
edince başım geriye düştü. Sendeledim.

Gönüllülerimden biri bulunduğu yerden düştü. Kafasından geriye kalan
tek şey ağzı ve çenesiydi.

"Yere yat!" Sanya çığlık attı. "Kafalar aşağı!"

Sonra bir dizi patlama sesi duyduk. Ve bir saniye sonra, ıslık seslerinden
oluşan bir koro.

"Havan topları," diye hırladı Sanya. "Geliyor! Herkes yere
yatsın!" "Butters!" Ben bağırdım.

Koşmaya başladım ve Butters'ı peşimde hissettim. Küçük adam gerçekten
hareket edebiliyordu. Marangozlarla yaptığı antrenmanlar bu gece ona çok iyi
gelmişti.

Koşarken etrafımıza olabildiğince çok perde çektim. Bu kimsenin bir
şeylerin hareket ettiğini görmesini engellemeyecekti ama hareket etmeye
devam ettiğimiz sürece bizi vurmaları çok daha zor olacaktı.

Havan mermileri surların arasına düşmeye başladığında köşkten dışarı
fırladık ve halkım çığlık atmaya ve arkamızda ölmeye başladı.

Bölüm

Yirmi yedi

Tsvartalves, pavyonun, oditoryumun ve konser salonunun etrafındaki inşa etmişti. Büyük Çimenlik sökülüştü.

Bu süreçte çıplak toprağa ve strafor ambalaja dönüştük. Kırık toprak üzerinde koşmak, tüm mermiler hariç, yeterince kolaydı ve etrafındaki kaldırımlar normal seviyesindeki çimlerle eşit olacak şekilde yapıldığından, parkın "zemin seviyesine" geri dönmek için kaldırımlara yaklaşık üç buçuk metre zıplamamız gerektiği anlamına geliyordu.

Kurşunlar konusunda şanslıydık ya da en azından şanssız değildik. Etrafımızdaki peçenin parıldayan alanı bizi havada bulanık gibi gösteriyordu, belki bir Predator'dan biraz daha belirgin. Peçe ile duman ve toz bulutu arasında, vücudumuzun herhangi bir noktasına nişan almaya çalışmak umutsuzdu ve belli belirsiz görünen düşman esas olarak toprak işlerine havan mermileri atmaya odaklanmıştı. Düşman ateşinin ağırlığı her adımda artmasına rağmen, açıkta olduğumuz ve koştuğumuz birkaç saniye içinde havayı kurşunla dolduracak kadar silahı bize doğrultamadılar.

Asamla yere vurdum ve parkın zemin seviyesine kadar zıpladım, sıçrayıp devam etmeden önce birkaç metre beton üzerinde kaydım. Butters sadece zıpladı, yaklaşık kemer hizasında kaldırımın kenarına çarptı ve yapısının gösterdiğinden daha yüksek bir güç-kütle oranına sahip birinin çevikliğiyle yukarı tırmandı.

Ağaçların arasından geçip Bean'in etrafındaki meydanda betona doğru hızla ilerledik.

"Dostlar!" Kış kohortunun belirsiz formları zırhlı Sidhe saflarının şekillerine bürünürken sisin içinde bağırdım. Biz ortaya çıktığımızda tüm oluşum savaş pozisyonuna geçti; kalkanlar kalktı, dizler büküldü, silahlar havaya kalktı ve bir an bile gevşemedi.

yaklaştık. Bunu yaparken peçeyi indirdim ve saflara ulaşıp içeri dalarken hızımı yavaşlatarak hızlı bir yürüyüşe geçtim, kılıç uçları zar zor yolumdan çekiliyordu.

Butters'a omzumun üzerinden, "Yakın dur ve sessiz ol," diye mırıldandım. "Özellikle de Mab ile. Söz veriyormuş gibi görünebilecek hiçbir şey yaparken yakalanma. Hediye olarak yorumlanabilecek hiçbir şeyi kabul etme."

"Buna tavsiye de dahil mi?" Butters sordu.

Ona öfkeyle baktım. O da bana sırtıttı ve sonra birliklerin arasından çıkıp Kış tek boynuzlu atının üzerinde Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'yle karşılaştığımızda yüzü birden gevşedi.

"Aferin Şövalyem," dedi Mab söze girmeden. "Onları şüphe tohumları ekecek kadar yaraladın."

Havan mermileri pavyonun üzerine düşmeye devam etti. Arada sırada küçük toprak ve moloz parçaları yukarıdan aşağıya düşüyor, Sidhe zırhına çarpıyor ya da betona çarpıyordu. Cildim sanki biri büyük bir dikenli tel ızgarasıyla tokatlamış ve sonra birkaç santim sürüklemiş gibi hissediyordu. Toprak kalenin altı yüz yirmi iki savunucusu kalmıştı ve bunların iki yüzden fazlası yaralıydı ve ben her bir çizdiği hissedebiliyordum. Bu hissi, tüm hayatım boyunca zorlukla kazandığım saf zihinsel disiplinden oluşan bir duvarın arkasına gömdüm.

Ama kendimi hissediyordum. Seni temin ederim.

"Güzel, şüphe tohumları," dedim. "Onları sulayıp beklersek ve tüm sebzelerimizi yersek, belki de şüphe fidanlarına dönüşürler."

"Saçmalama," dedi Mab. Dudakları yavaşça dişlerinin sıyrıldı. "Korkuya dönüşüyorlar."

"Bu da onları," dedim. "Korku her zaman öfkeye dönüşür." "Kesinlikle," dedi Mab. "Kızgın bir düşman tahmin edilebilir. Kolayca manipüle edildi."

"Corb ve Ethniu'yu sana doğru gelmeleri için manipüle ettin," dedim.

Parkın uzak tarafından bir cıvıltı korosu patlak verdi ve giderek daha yüksek sesle çıkmaya başladı.

Mab, çoğu kadının sevgililerine ayıracağı bakışlarını tarlaya dikti. "Evet. Corb halkını çılgına çevirecek.

Bize saldıracaklar, kan için uluyacaklar, ölümümüzden başka her şeye kör olacaklar." Ona baktım ve "Oh. Güzel." dedim.

Mab bana baktı ve şöyle dedi: "Corb'dan korkma Şövalyem. Ethniu bu planı andan itibaren o ve onun kaderinde kurban edilmek vardı."

"Sidhe'lerin tehlikeli olduğunu biliyorum," dedim. "Ama onlardan yeterince yok. Üzerimize gelen şey için değil."

Tıkırtılar daha da arttı.

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi başını geriye attı, gözleri çılgına döndü ve gülümsemesi insanlık dışı boyutlara ulaştı. "Sayılar bir Mab'a karşı sıfır. Bu avantaj yeterli olacaktır."

Birdenbire emrim altındaki Kış yaratıklarının bize katılmak için yarıştıklarını fark ettim. Etrafımızdaki sıcaklık aniden düştü. Beyaz kış ayazı Bean'in yüzünde çatırdamaya başladı ve Mab ürperdi ve sırtını dikleştirdi, gözleri kapandı, Kış'ın nefesi etrafımızda toplandı. Beyaz sis şehrin gri pusunu kalınlaştırmaya başladı. Soğuk buhar bulutu kohortu sararken hava aniden yakınlaştı, samimi bir hal aldı.

Sidhe'nin faemetal silahları, üzerlerinde ölümcül bir don oluşurken gıcırdamaya ve inlemeye başladı.

Birdenbire en fazla on beş metre ötesini göremediğimi fark ettim.

"Geldiklerini göremeyeceğiz," dedim alçak bir sesle. "Önemi yok," diye yanıtladı Mab.

Arkamızdaki Bean'in gölgelerinde malklar ve Kara Köpekler, tırmık ve dev, cüceler ve iki düzine kötü niyetli yaramaz Küçük Kış Halkı toplanmıştı.

Önümüzde Sidhe'ler aniden ilahi söylemeye ve şarkı söylemeye başladılar, bunu yaparken de elleriyle işaret ediyorlardı. Işık titreşimleri bir kubbe içindeki kohortun üzerinde parıldıyordu. İki yüz büyücü güçlerini hiperenerjik havadan toplarken, şekiller ve mühürler, rünler ve formüller havada kısa süreliğine çatırdadı.

Bu da ne böyle? Asamı havaya kaldırdım, içindeki enerji depolama yapılarına giden kanalları açtım ve enerjiyi içine çektim. Bu görev normalde bir saat süren yoğun bir konsantrasyon ve yorucu bir çaba gerektirirken, personel için enerjiyi kendim sağlamam gerekiyordu. Havanın çıldırmış olmasıyla

güçle, personel saniyeler içinde şarj oldu, ki bu mümkün olmamalıydı, fazla enerji atık ısıya taşmadan ve bu şeyi cayır cayır yakmadan olmazdı.

Bunun yerine, sadece alçak bir uğultu çıkardı, parlayan yeşil-altın içine oyulmuş rünler ve yanmış ahşabın soluk, mükemmel kokusu geceyi çevreledi.

Mab birliklerini gözden geçirdi, belli ki çeşitli kalkanların, koruyucuların, tılsımların ve abjurasyonların mistik enerjiden bir araya getirilmesini bekliyordu. Bir kenara baktı ve "Yeni Kılıç Şövalyesi bu mu?" dedi.

"Sör Waldo," dedim, elimi kemer Butters'a doğru kaldırarak uyardım. "Birçok kez benim müttefikim oldu."

Mab, bir ineğe bakıp da sadece biftek gören birinin ses tonuyla, "de küçülmüş," dedi. "Hoş geldiniz, Sör Şövalye."

Waldo boğazını temizledi, belinden hafifçe eğildi ve "Benim için bir zevk, hanımefendi" dedi.

"Yeni Kılıcın," dedi, "ölümlü sınırlarından kurtuldu. Artık sadece kötülere zarar veriyor."

Kolum zonkluyordu.

Tıkırtılar giderek daha da arttı.

Sidhe'nin silahları soğuk ve kana susamış bir şekilde inliyordu.

Butters, "Kılıç savunmasızları korur, hanımefendi," dedi. "Her zaman olduğu gibi."

Sidhe'nin ilahileri hızlı ve ateşli bir doruğa ulaştı. Titrek kıvılcımlar silahlarının ve zırhlarının üzerinde dans etmeye başladı, paparazzi kameraları gibi göz kamaştırıcı, akla gelebilecek her renkte ve daha önce gördüğümü hatırlayamadığım bazı renklerde. Bu bir peçenin tam tersiydi - sizi onu fark etmeye zorlayan bir büyü, baş belası olmaktan vazgeçmeyen rahatsız edici bir dikkat dağıtıcıydı.

Mab, Sidhe'nin ateşli ilahileriyle aynı anda başını kaldırdı ve bir şekilde şarkıya mükemmel bir şekilde karışan bir çığlık attı.

Bu çığlığın sesi, şimdiye kadar deneyimlediğim en güçlü müzik gibi, şimdiye kadar hissettiğim en sert adrenalin patlaması gibi içimde titreşti.

değildi. nefes çektim ve çığlığa kendi çığlığımınla karşılık verdim. Sidhe de öyle yaptı. Butters bile öfkeli bir çığlıkla sesini yükseltti.

Ve sonra, bilinçli bir komut olmadan hareket ediyorduk, Sidhe kohortu doğal olmayan bir öfke ve zarafetle ileri atılıyordu. Onları ileriye taşıyan o güç etrafımı sarmış, ayaklarımı daha fazla çekiyordu.

Benim tek başıma başarabileceğimden çok daha emin, becerikli ve güçlüydü ve Butters küçük boyuna rağmen bana ayak uydurdu.

Birlikte, herhangi bir dansçı topluluğu kadar hafif bir şekilde ilerledik ve biz ilerledikçe düzen, koreografi yapılmışçasına yumuşak bir şekilde değişti. Mab, kara atının üzerinde, zırhlı Sidhe saflarının arasından ileriye doğru fırladı, ta ki *ben* onun arkasında ve solunda, Butters benim karşımda ve Sidhe ile Kış'ın yaratıkları arkamızda ok şeklinde bir düzene girene kadar. Mab'ın eli eyerine gitti ve eski buzul mavisini buza benzeyen uzun, sivri bir kılıç çıkardı. Etrafımızda buzlu buharlar uçuşurken kılıcı kaldırdı, tüm bulut bir fırtına gibi yanıp sönüyor ve ışık saçıyordu.

Dediğim gibi. Mab iş yapma zamanının geldiğine karar verdiğinde, öylece oturup bir şeylerin olmasını beklemez.

Ve bu şekilde belki iki yüz elli fae beş *bin* Fasulye Savaşı'ndaki Fomor.

Birlikte hareket ettik, sis ve buhardan göz gözü görmüyordu, Mab'ın iradesini takip ediyorduk ve aniden düşman karşıımızdaydı, sopalar, taşlar, pençeler ve dişlerle donanmış yüzlerce bükülmüş iğrenç yaratık.

Kara tek boynuzlu at başını eğip düşmanın boğazına doğru dalarken Mab uludu.

Mab kılıcıyla sağa sola vuruyor, bir sinekkuşunun kanat çırpışı kadar hızlı ve hafif kesikler atıyordu. Kollara, omuzlara, yüzlere vurdu, etin yumuşak yerlerinde bir tırnak genişliğinde küçük kesiklerden başka bir şey bırakmadı ama yaranın etrafındaki yayılmış elim kadar bir alanı acımasız, acı soğuk Kış ayazıyla kapladı.

Uçuşan uzuvlar, silahlar ve Fomor iğrençlerinin öfkeli yüzlerinden başka bir şeyi fark etmek için neredeyse hiç zaman yoktu. Mab'ın tek boynuzlu atına yerde bir dehşet bağı oluştu. Ona en yakın olan iğrençlikler geri çekildi ve müttefiklerinin Mab'a saldıracak kadar yaklaşmasını engelleseler bile acı yaralarla vuruldular. Bu da onu, etrafını asla tam olarak kapatamayan bir uzay boşluğuna doğru ilerlerken bıraktı ve bu da onun peşinden koşan bizlere yararlanabilecekleri bir açıklık bıraktı.

Butters ve ben Mab'ın etrafındaki o sınırlı karmaşa alanına daldık. Butters, Fidelacchius'u canlandırdı ve Fomor'un iğrenç birliklerinin tepki olarak sersemlemesine neden olacak şekilde vurmaya başladı. Ben de asamla etrafıma saldırmaya başladım, her darbe kinetik enerjinin şimşek gibi çakmasına neden oluyor ve hedefimi on metre öteye uçuruyordu.

darbenin. Aletteki enerji kanallarını açık bıraktım ve Mab'ın yarattığı açıklığı daha geniş bir şekilde dövdükçe güç yüklü havayı sürekli olarak içeri çektim.

Arkamdan Sidhe'ler geliyordu; soğuk, soğuk faemetal ete battıkça ve sıcak kanın tadına baktıkça silahları feryat figan ediyordu ve doğaüstü silahların açtığı yaralardan buhar fişkırıyor, yeni çekilen kan buhar bulutlarına karıştıkça kanlı boyları fokurduyordu. Sidhe'nin zırhının, silahlarının ve gözlerinin ışığı Fomor'un köle-askerlerinin görüşünde korkunçtu ve iğrenç yaratıklar uluyarak gözlerini acı veren tonlardan korumaya çalıştı.

Saniyeler içinde düşmanın ön hattını tamamen delerek onları yoğun sisin içinde tamamen gafil avladık ve az önce *gerçekten* ne olduğunu neredeyse göremiyordum.

Arkamda, Mab'ın uçan kamasının sürpriz saldırısıyla geri iğrenç yaratıklardan birinin, muhtemelen Mab'ın işi olan kolundaki uzun, sıg, buzla kaplı yarayı tuttuğunu ve aniden çığlık atmaya başladığını görebiliyordum.

Yaratık yaralı kolunu kavradı, sanki bir mankenin kolunu tutuyormuş gibi dimdik, kaskatı tutuyordu.

Yaranın kenarlarındaki derinin kıvrandığını ve aniden siyaha döndüğünü gördüm.

Ve o siyah yayılmaya başladı.

İğrenç yaratık birkaç saniye boyunca dehşet içinde çığlık atarken, donmuş yarasının kenarlarından çıkan siyah renk vücudunun her tarafına yayıldı ve ardından korkunç bir durgunluk getirdi. Siyah renk iğrenç yaratığın gövdesini sardığında çığlıklar da kesilmişti.

Çığlık atarak öldü.

Ve bir saniye sonra, geriye kalan tek şey acı kara taştan bir heykel oldu.

Arkamızda daha fazla, daha da acı dolu çığlıklar duydum ve Sidhe'nin silahlarının da aynı laneti taşıdığını fark ettim. Düşmanı delik deşik etmiştik ve yaraladıklarımız ... sadece koyu, kaba, kumlu dokulu taşla dönüşmüştü.

Ve sonuç olarak, iğrençlikler grubunu, heykellerden oluşan bir duvarla birbirinden ayrılan çok daha küçük iki iğrençlik grubuna bölmüştü.

Mab tereddüt etmeden en yakındaki gruba yöneldi, tekrar çığlık attı ve hücumla geçti, çığlığı beni, Butters'ı ve

Sidhe savaşçıları bir başka umutsuz kâbus zamanından geçerek ilerlediler. Ve bu grup bir kez bölündüğünde, onları yönlendiren irade artık onları sahada tutamazdı. İğrenç yaratıklar çığlıklar atarak kaçmaya başladılar ve etrafımızdaki Kış sisinin içinde kayboldular.

Sidhe onları acımadan öldürdü. Öldürücü darbeler daha nazikti: Yerde ölü bir dehşetten başka bir şey bırakmadılar. Sadece yaralar kararmaya ve taşlaşmaya başladı, vurulanları acı verici bir sona taşıdı.

Çabuk öl ya da yavaş öl. Winter'ın göstermeye istekli olduğu tek merhamet buydu.

Mab, düşman kırıldığı anda atının üzerinde döndü ve bir elini kaldırdı. O bunu yaparken Chicago'ya kuzeyden soğuk bir rüzgâr indi, kokusu sonbaharın başlangıcındaki gibi kuru ve keskindi. Parkın üzerinde uğuldadı ve sis ve ayazın kabarın buharları önünden kaçtı, alanı tozdan, dumandan ve sisten temizleyerek parkı aniden net bir şekilde görünür hale getirdi.

Ve Mab'ın *gerçekten* neyin olduğunu gördüm.

Ben izlerken, yaklaşık elli metre ötede Mab bir grup Sidhe'yi, garip arquebus silahları pek etkili olmayan bir şekilde böğüren bir octokong düzenine yönlendirdi. Bunun bir düzine metre ötesinde, Mab bir grup Sidhe'yi köpek-hayvanlar ve onların idarecilerinden oluşan bir düzene soktu. Onların ötesinde, belki dört ya da beş tane daha Mab, ağır zırhlı maymunsu şeylerden birkaç oluşuma doğru ilerliyordu.

Ve arkamızda, daha fazla Mab aynı şeyi yapıyordu. Düşman çığlık atıyor ve savaşıyordu. Savaş alanının bir tarafından, büyücülük aniden şimşek gibi bir sesle ve yoluna çıkan bir çift bahtsız octokongu eriten, yayılan safralı yeşil bir duman bulutuyla vurdu.

Glamour.

Diğer tüm Mab'lar, Sidhe'nin diğer tüm kohortları, onlar tarafından düşmana verilen tüm kayıplar birer illüzyondur. Havadaki tüm enerjinin hayat verdiği, Mab'ın hayal gücünün ürünleri.

Hayretler içinde bakakaldım. Dürüst olmak gerekirse, bir illüzyon üretmek, sihirli bir şekilde konuşmak gerekirse, gerçekte illüzyon etkisi yaratmaktan biraz daha zor bir iştir. Her ayrıntı, kumaştaki her kırılganlık, her saç teli, hayali bir botun altında eğilen her ot, her ayak sesi, her nefes verme, her hafif koku - hepsinin illüzyonun kaynağının bilinçli düşünceleri tarafından tutulması ve kullanılması gerekiyordu.

Bir kişinin aynı anda iki bin kuklayı çalıştırdığını düşünün.

Mab donmuş kılıcıyla düşmana saldırırken aklının bir köşesinde bunu yapıyordu. Savaşın durumunu değerlendirip elini indirdi ve soğuk rüzgâr kesilirken sis ve pus bir kez daha perde gibi çöktü.

Sayınca bire onlarca üstün olan Mab, zihninin katıksız gücünü doğaüstü bir lejyonla karşı karşıya getirmişti ve kazanıyordu.

Düşman tüm kopyalar arasında Mab' kendisini bulup hedef alamadığı sürece, bir orduyla savaşmıyorduk: Düşmanın sadece tek bir birliğinin bizi puslu havada görebileceğı ve aynı anda bize saldırabileceğı dar bir geçidi tutuyorduk. Kaos, kafa karışıklığı ve dehşet düşmanlarının zihinlerini doldurdu ve onlardan sayılarının hiçbir şey ifade etmediğı bir kale inşa etti.

Eğer kontrol edilmezse, Mab ve katilleri tüm düşman lejyonunu teker teker yok edebilir.

Bir ığlık daha attı ve Kış tekboynuzu hafifçe sisin içine sıçradı, geri kalanımız da bir kuyruklu yıldızın kuyruğı gibi onu takip ettik. İkinci bir iğrençlik grubuna çarptı ve eğer onlar canavar olmasaydı, bizi öldürmek için orada olmasalardı, o şeyler için üzülebilirdim. O grubu ve ardından düşman karşılık verecek kadar akıllanmadan önce bir üçüncüsünü de yok ettik.

Pusun içinden Tanrı'nın çekici gibi mor bir şimşek çaktı ve Mab'a tam isabet etti.

O kadar yoğun bir ışık parlaması oldu ki sendeleyip düştüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve arkamdaki Sidhe savaşçıları beni ezip öldürmeden önce zar zor ayağı kalktım. *Düşmenin ölmekle* eş anlamlı olmasının bir sebebi var. Savaş alanında ayaklarınızı kaybetmek neredeyse kesin bir ölüm cezasıdır.

Yıldırımın geriye kalan göz kamaştırıcı görüntüye karşı gözlerimi kırptırdığımda, Mab'ın ince bedeninin bir yay şeklinde eğildiğini, yıldırımın ona çarptığı noktanın etrafında kıvrıldığını, uzun, ince parmaklı ellerinin beyaz-sıcak bir ışık topunun etrafında kenetlendiğini, tırnaklarının kenarlarının ısıyla karararak tıttüğünü gördüm. Sonra, saf, dehşet verici bir küçümseme feryadıyla tekrar doğruldu ve şimşegi tek boynuzlu atın önüne gönderdi, düşman saflarında daha geniş ve daha korkutucu bir şekilde öldürücü bir yol açtı, giderken toprakta mezar derinliğinde bir yarık açtı.

Cehennem anları.

Onu kızdırmamak için kendime sert bir hatırlatma yaptım.

Üçüncü iğrençlik biriminin enkazından dışarı fırladık ve yüzü koyu mor-bordo kana bulanmış olan Mab küçümseyici bir hırıltı çıkardı. "Corb şimdiye kadar elini göstermiş olmalıydı, korkak herif."

"Bana uyar," diye nefes nefese kaldım. Dövüşmekten daha zor bir kardiyo yok, size söyleyeyim. "Küçük gruplarla teker teker dövüşmemize ne kadar uzun izin verirse o kadar mutlu olurum."

"Dansın o kısmı bitti," dedi Mab, gözleri sisi tarayarak. "Bu acınası canlılar bize karşı çaresizler. Ama diğer birlikleri Bane'i taşıyor."

Bane, demiri kastediyordu. Bildiğim kadarıyla hiç kimsenin çözemediği nedenlerden ötürü, Fae'ler ve özellikle de Sidhe'ler demir ve alaşımlarının dokunuşuna karşı savunmasızdı. Demir onları yakar ve hasta ederdi, aynı anda hem dağlayıcı bir demir hem de radyoaktif uranyum görevi görürdü. Giydikleri faemetal zırhın onları yaralardan bir nebze koruyacağını biliyordum ama bu maddenin çok fazla yakınında bulunması bile dayanıklılıklarını ve zihinsel uyumlarını aşındırabilirdi. Sidhe bir süreliğine bununla savaşabilirdi ama uzun vadede kaybedecekleri bir teklifti bu.

Soğuk demir ifadesine fazla takılmayın. Bazen insanlar bunun soğuk dövülmüş demir anlamına geldiği konusunda ısrar ederler. Ama öyle değil. Bu ifade şiirsel bir metafordur, kimyasal bir model oluşturmak için talimatlar değildir. İşi yapan yeterli demir içeriğidir.

Sidhe'lerle savaşıyor , kamyonlar dolusu malzeme isterdim. Ve ayrıca damperli kamyonlar. Ayrıca söz konusu kamyonları yüklemek için kullanılan tüm makine ve aletleri de. O halde Corb'un birliklerini bu şekilde donatmış olması pek de şaşırtıcı değildi.

Mab tekrar hücumla geçmeye hazırlanırken havada derin, çirkin bir ses duyuldu, neredeyse duyma aralığının altındaydı, çok sayıda binanın çöktüğü felaket filmlerinde ve belki de deprem sırasında duyduğunuz bir ses.

Aynı zamanda, büyücümün duyuları ciddi, ağır bir toprak büyüğü darbesiyle saldırıya uğradı.

Uyarı için bağırarak zaman bile yoktu. Güç ve hız için Kış örtüsünü çağırdım ve Mab'ın üzerine atıldım. Tek boynuzlu at son saniyede onu benden uzak tutmaya çalışmak için döndü ama yeterince hızlı değildi ve hareketi birkaç iğrenç heykel tarafından engellendi.

Saldırının geldiğini gördüğümde havadaydım - yıkılan binaların enkazından çıkarılan inşaat demirine benzeyen metal mızraklar.

Tek bir mızrak yoktu.

Bir düzine de yoktu.

Yüzlerce vardı.

Eğer Kış tekboynuzu Mab'ı korumak için şaha kalkmasaydı, sanırım orada ölmüş olurdum. Bunun yerine, yarattığın bedeni belki bir düzine mızrağın kesti. Sırtım ve onu kaplayan büyü zırhlı pardösüm mızraklarla Kış Kraliçesi arasında kalacak şekilde sıçramıştım.

Mab'a ve onu lanetli tek boynuzlu atın arkasından taşıdım.

İki mızrak bana isabet etti. Biri sırtımın küçük kısmına, diğeri de tam olarak sağ kıkır yanağımın ortasına. Lanet olası şeyler hatırı sayılır bir güç taşıyacak kadar ağırdı ve pardösüm sivri uçlarının içime saplanmasını engellese de, darbenin acısına pek bir şey yapamadı ve Kış örtüsü acıyı maskelerken vücudumun yarısı dokunsal bir beyaz gürültü bulutunun altında kayboldu.

Mab'ın üzerine düştüm ve aniden, sıcak, kırmızı kan üzerime sıçradı.

Bir başka güçlü yeryüzü büyü dalgasının yükseldiğini hissederken bile kendimi onun paçavra dönmüş bedeninden kaldırdım.

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi geniş, cam gibi, çimen yeşili gözleriyle bana baktı.

Kanlı soğuk demir, yırtılmış ve püsküren boğazının ortasından üç ayak boyunca uzanıyordu.

"Butters!" Çığlık attım.

Mab'ı en yakın tutamağından, saçlarından yakaladım ve onu yerde güçsüzce çırpınan çığlık atan tek boynuzlu atın bedeninin sunduğu sığınağa sürükledim, tam o sırada metal mızraklardan oluşan bir tsunami daha üzerimize doğru uçtu.

Elimden geldiğince üzerine ve mızrakların, çırpınmayı ve çığlık atmayı bırakan tek boynuzlu ata ve etrafımızdaki toprağa çarpışını duydum.

İnanç Kılıcı canlanıp ateşi öfkeli melek akorlarıyla şarkı söylerken, etrafımızdaki sis aniden bir daire şeklinde dağıldı. Butters ilerledi, Kılıcı rondello tarzında döndürdü, mızrakları protesto eden metal çığlıklarıyla havaya savurdu.

Yanıma geldi, kendini ölü tek boynuzlu atın arkasına attı ve Mab'a şöyle bir baktı.

"Tanrım," diye ağzından kaçırdı. "Yine mi?"

"Kapa çenenin ve boynundan çıkar şunu," dedim.

"Harry, bir anlamı yok."

Mab'ın yeşil gözleri Butters'a kaydı ve kısıldı.

"O ölümsüz, aptal," diye tersledim. "İçindeki demiri çıkarırsan ona bir şey olmaz."

Bataklık ve çürüme kokan nemli, pis bir rüzgâr doğudan esmeye başladı. Etrafımızdaki sis dağılmaya başladı.

"Kahretsin," diye hırladım. "Onunla şirinlik yapma. Sadece boynundan sök." "Burada biraz yardıma ihtiyacım var."

kontrol ettim. Soğuk çelikten bir bambu ormanına bakıyordum, inşaat demirleri yerden keskin bir şekilde yükseliyordu. Sidhe'lerden yirmi ya da otuz tanesi öldürülmüştü. Geri kalanlar hiçbir yerde görünmüyordu. Emrimdeki Kış kuvvetlerini sancağın içinden bile hissedemiyordum. Çelik ormanı beni onlardan koparmıştı.

Kaleden daha fazla ıslık ve patlama sesi geliyordu. Ağır kayıplar veriyorduk ve beni takip eden ölümlüleri hissedebiliyordum. Beş yüz on bir erkek ve kadına düşmüştük, hepsi dehşet içindeydi, başları öne eğik, hayatta kalmak için dua ediyorlardı.

Pusun içinden uzun, sırık gibi şekillerin yaklaştığını görebiliyordum, etraflarında titrek büyü baloncukları parlıyordu.

Bir düzine Fomor büyücüsü doğruca bize doğru yürüyordu.

"Bazı insanlarla bazı şeyler hakkında konuşmam gerekiyor," dedim.

"Tek dostum. Acele et."

Bölüm

Yirmi sekiz

Magikal düellolar iki şeyle ilgilidir: beklenti ve hayal gücü. Karşınızda, kelimenin tam anlamıyla

Yaratılışın kendisi, size saldırmak için hayal edebilecekleri neredeyse her şeyi ortaya çıkarabilirler. Eğer onların saldırısını düşünmediyseniz ve buna karşı koymanın bir yolunu hayal etmediyseniz, kaybedersiniz. Bu kadar basit.

Sağ salim ölen akıl hocam Justin DuMorne ile eğitimimin dörtte biri büyüdü düellolarda geçmişti. Adam beni saldırı köpeği olarak yetiştiriyordu ve sert oynardı. İş büyüdü yumruklar atmaya geldiğinde, ne yaptığımı biliyordum. Kıdemli Konsey seviyesindeki herhangi biri muhtemelen bana haddimi bildirebilirdi, ama yine de bir kavgaya karıştıklarını bilirlerdi.

Bire bir, ben bir canavardım. On
ikiye bir, *kimse* canavar değildir.

Butters'ı kontrol ettim. *Fidelacchius*'un bıçağını tekrar uzatmıştı, bu sefer sadece birkaç santim uzatmıştı ve Mab'ı başından tutmuş kaldırıyordu. Uzun inşaat demirinin başı, zıpkın gibi çengelli bir uç haline getirilmişti, sadece daha kördü. Eğer onu çekip çıkarmaya çalışsaydı, Mab'ın boynunun büyük bir kısmını da onunla birlikte koparmak zorunda kalacaktı ve ölümsüz olsun ya da olmasın, bunun onun savaş etkinliği için iyi olacağını düşünemiyorum. Bunun yerine, Mab'ın başını tekrar aşağı indirmeye başlamadan önce, bir terzinin ipliği kestiği kadar kolay bir şekilde kesti.

Endişeli görünmeme izin verdim, nefesimi ve gücümü içime çektim ve bekledim. Fomor Büyücüler Kulübü, dikkatim dağılmış gibi görüldüğümde bana saldırmayı seçti.

Yani, kim istemez ki, ama özellikle bu pislikler.

Tahmin edilebilir.

Bana o yeşil asit kürelerini fırlattılar.

Onlara doğru döndüm, elimi kaldırdım, parmaklarımı açtım ve eski bir tanesini çıkardım. Havadaki sessiz büyü fırtınasını çektiğim aynı anda gücümü gönderdim ve "*Ventas servitas!*" diye bağırdım.

Sıradan bir gecede, büyümün yarattığı fırtına mobilyaları odanın içinde savurabilirdi.

Bu gece, mobilya *kamyonlarını* fırlatabilirdim.

Fırtına küreleri havada yakaladı ve neredeyse düz bir yörüngede kaynaklarına doğru geri savurdu. FSC oldukça iyiydi. Bir düzine küreden on biri, yaratıcılarının asidi kürenin içinde tutan büyüü çözecek kadar hızlıydı ve öfkeli bora asidi derhal atomize ederek tehlikeli olamayacak kadar geniş bir alana dağıttı.

Ama şu on ikinci adam. Belki de birinin yeğeniydi, çünkü çenesinde kırılana kadar kendi büyüsünün ona geri döndüğünü anlamadı.

O sonlara göre, onunki ilk giremedi. Ama başka bir gece olsa sonuçlardan etkilenirdim. Asit, ete çelik ve betona olduğundan çok daha fazla zarar vermişti. Kare şeklindeki sarı dişlerini bile bulamaç haline getirmişti.

Rüzgâr büyüsünü bıraktım, sevimsiz bir karate pozu verdim ve Bruce Lee tarzında "Waaaaaah!" dedim. "Hanginiz bana minçikalarımı getirdi?"

Mizahım boşa gitti, doğaüstü topluluğun çoğunda *boşa* .
Yani, Tanrım. Gerçekten de dünyaya daha fazla açılmaları gerekiyor. Örneğin, FSC duraksadı ve sanki beni anlayan olup olmadığını sorar gibi birbirlerine baktılar. Belki de kudretli Bruce Lee'den o kadar habersizlerdi ki bunun bir şaka olduğunu bile anlamadılar ve kendi aralarında bir tür hain arıyorlardı.

O sırada, inşaat demirinin diğer ucunu çekiştiren ve pek şansı yokmuş gibi görünen Butters'a baktım. Mab'ın eti inşaat demirini bir vakum oluşturacak kadar sıkıca sarmıştı ve Butters onu çıkarmak için çok zorlanıyordu.

"Kafaya tekme!" Butters'a bağırdım.

Gözlerini kırıştırdı ve "Hayır, hayır mı?" dedi. "Ah, seni inek!"

Bu arada FSC söyleyeceklerim konusunda endişelenmeyi bırakmaya karar vermişti. Odaklarını tekrar bana ve saldırmak için güç topladıklarını hissettim - ve aynı saldırıyı ikinci kez .

Kalkan bileziğimi salladım, içine güç akıttım ve önümde yarım kubbe şeklinde büyümlü savunma katmanları oluşturdum. Kalkan bileziğim neredeyse anında kavurucu bir sıcaklığa ulaştı: Havadaki tüm güçten gelen ek büyümlü yakıtı sahip olsaydım bile, alet tüm ekstra suyu kaldıracak şekilde tasarlanmamıştı - ama hepsinden gelen bir saldırıdan kurtulmak için tek şansım buydu.

"Kafaya tekme!" Tekrar bağırdım. "Hayır, hayır?" Butters çekingen bir şekilde şarkı söyledi.

"Hayır, lanet olsun!" Çığlık attım. "Çizme! Kafa!" Bir ayağımı kaldırdım ve salladım.

Butters'ın gözleri ani bir kavrayışla açıldı. Ve sonra saf bir korkuyla biraz daha genişledi.

FSC bana siyah şimşeklerle kademeli patlamalar halinde saldırdı. Şimşekler bir fırtına gibi yağıyordu, düzensiz ve vahşice, belki yarım saniye arayla. Tökezledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve elimden gelen her şeyi kalkana akıttım ve birkaç saniye boyunca dünya kör edici, sağır edici bir öfkeye büründü.

Geçtiğinde, kalkan bileziğimin kenarları gerçekten de kırmızı-sıcak parlıyordu ve çok fazla hissetmesem bile kendi yanmış saçlarımın ve etimin kokusunu alabiliyordum. (Butters'ın bana verdiği yanığı hâlâ hissediyordum. Bu durmuyordu). Önümdeki yarım daire dışında, beton her yönde üç metre boyunca simsiyah yanmıştı; yanıının ucu tam olarak kalkanımın parlayan kenarıyla tanımlanıyordu. Kafatasımdaki bu çınlama hissinden başka hiçbir ses yoktu, hiç ses yoktu.

Sarhoş bir şekilde Butters'a baktım.

Küçük adam ayağa kalktı, çizmesini Mab'ın alnına koydu, inşaat demirini iki eliyle kavradı ve boynundan koparmak için zorladı.

Mab'ın ince bedeni sessiz bir acıyla kamburlaştı.

İnşaat demiri, Butters tüm ağırlığıyla üzerine yüklendikçe önce yavaşça başladı ve sonra aniden koptu. Butters bir tarafa doğru yayıldı.

Mab'ın dudakları kıpırdadı ve başka hiçbir şey duyamasam da sesi kafamın içinde net bir şekilde duyuldu. "Sonunda."

Ayağa kalktı, eski vampir filmlerindeki gibi kaskatı kesilmişti, saçları ve savaşı zırhlı kan içindeydi ve bunu yaparken sol elini kaldırdı ve aniden yumruk haline getirdi.

Ondan çıkan büyü dalgası o kadar yoğun, kadar yoğundu ki, etrafındaki sarmal bir sinüs dalgası gibi görünen birkaç başıboş strafor parçasını havaya savurdu. FSC'ye dönüp baktım. Hattın sol ucundaki Fomor büyücüsü ... sadece bir çeşit ...

Hiç bir avuç kırmızı oyun hamurunu sıktınız mı?

Aynen öyleydi.

Fomor büyücüsü, yere aniden sıçrayan kanın belki bir karış üzerinde asılı kaldı.

Mab başını sıradaki bir sonraki büyücüye çevirdi ve bileğine hafifçe vurdu.

İlk Fomor'un kalıntıları saniyede belki beş yüz metre hızla sıradaki büyücüye doğru uçu. Çarpışma çok ama çok karmaşıktı. Ve kafa karıştırıcıydı.

Mab bir sonraki Fomor büyücüsüne döndü, gözleri soğuktu.

FSC'nin ne zaman üstün olduklarını bilecek kadar akıllı olduğu ortaya çıktı. Ve sınıfta *kalmışlardı*. Mab'ın büyü savunmalarını boş bira kutuları gibi ezmişti. Kaçmak için döndüler, giderken perdelerin arkasında kayboldular.

Mab onların kaçışını izledi. Sonra döndü, hâlâ soğuktu ve Butters'a doğru yürüdü.

Küçük adam ayağa fırladı ve bana yalvaran bir bakış attı. "Görünüşe göre size borçluyuz, Bay Doktor Butters," dedi Mab. dedi. Sesi şimdi bana belli belirsiz geliyordu. Düzensiz ve pürüzlüydü, ancak kelimelerle daha da yumuşuyordu. Boynundaki yara çoktan kızgın bir yara izinden başka bir şey değildi ve ben bakarken bile hafifliyordu. Butters'ın çizmesinin izi alnındaki kanda göze çarpıyordu. "İkimiz de savaştan sağ çıkarsak, ihtiyaç duyduğunda adımızı çağırabilirsin. Cevap vereceğiz."

Elleri parladı ve Butters'ın beyaz pelerinin yakaladı.

Şövalye kaskatı kesildi. Saçlarına bakılırsa paniğe kapılmasına iki nefes kalmıştı.

Mab sakince pelerini eteklerine kadar kaldırdı ve iki büyük kare yırttı.

Butters bana kocaman gözlerle baktı. Bir elimle ona "sakin ol" işareti yaptım ve diğer elimle işaret parmağımı dudaklarımın üzerine koydum.

Küçük adam yutkundu ve başını salladı.

Hey, Butters'ın mantıktan çok cesareti var. Ama deli değildi. Mab'ın sana iyilik teklif etmesi, Mab'ın kendisinden bile daha korkutucu bir kavramdı.

"Bunu kabul edilebilir bir geri ödeme olarak görüyor musunuz?" Mab sordu. Butters konuşmadan başını salladı.

"Mükemmel. Tamamdır." Mab yere düşmüş Kış tek boynuzlu atına döndü ve Butters'ın pelerinininden kopan kumaşı tutacak gibi kullanarak yarattığın parçalanmış bedeninden inşaat demiri mızrakları çıkarmaya başladı. Hareketlerinde hiçbir çekingenlik yoktu: Tam bir işçiydi ve saplanan çeliği insanüstü bir kolaylıkla çıkardı. Şok olmuştum, yaratık birkaç uzun çelik çıktıktan sonra tekrar çırpınmaya ve çılgılık atmaya başladı ve sonuncusu da çıkarıldıktan sonra, başını sallayarak ve öfkeyle trompet çalarak ayağa kalktı.

Yani korkunç at da ölümsüzdü. Kontrol et.

Mab, benim yatağa düşmek için harcadığım çaba kadar bir çabayla tek boynuzlu atın sırtına atladı ve parmaklarını şıklatmadan önce, "Ware," dedi.

Etrafa saçılmış olan tüm kanı ve tek boynuzlu atın kanı da aniden flaş gibi ısı ve ışığa dönüştü. Yüzüm ve boynumun bir kısmı güneş yanığı gibi kavruldu. Butters çok kısa bir süreliğine İnsan Meşalesi taklidi yaptı ve şok içinde Mab'a döndü; alnının, yanaklarının ve ellerinin derisi sıcak suda ısıtılmış gibi kıpkırmızıydı. "Ne? Neden?"

"Seni uyarmıştım," dedi Mab sakince.

"Kanını bırakamaz," dedim. "Corb ve adamları büyü kullanıyor. Eğer kanı ele geçirirlerse çok kötü olur."

Butters kaşlarını çatı. Büyünün nasıl işlediği konusunda çoğu insandan çok daha fazla şey biliyordu. Kendisi de büyücülükte acemi sayılırdı ama birkaç temel şeyi becerebiliyordu ve birinin Mab'ın kanı aracılığıyla onu büyüleyebilme olasılıkları üzerinde düşündüğünü görebiliyordum. "O bile mi?"

"Bir dişi kaplanı zincirlemeye kalkışmak çoğu kişi için aptallıktır," dedi Mab. Geniş gözlerini bana çevirdi. "Yine de zincirler dövülebilir ve dişi kaplanlar kafese kapatılabilir."

"Katı bir kural sayılır, dostum," dedim. "Bir şeyin ne kadar büyük olduğu önemli değil. Eğer kanıyorsa, onu bağlayabilirsin."

Butters gizlice kendi ellerini inceledi, muhtemelen sızıntı yapan kesikler vardı.

Mab dişlerini göstererek, "Gerçekten de öyle," dedi.

Önümüzdeki pusun içinden gelen tıkırtılar kreşendoya yükseldi ve sonra aniden durdu.

Surlara düşen ateş de öyle. Gece havası değişti.

Sustu.

Her şey tamamen sessizleşti ve ağırlaştı. Sesler aniden, bir kış gecesi yağan karda olduğu gibi yakın şeyler haline geldi.

Tek boynuzlu at başını geriye attı ve yelesini salladı. Mab bir elini yaratığın boynuna koydu ve titreyerek öne doğru eğildi, gözleri yıldızlardan daha parlaktı.

"Ahhhhh," dedi yavaş, şehvetli nefes vererek, fısıltıdan biraz daha fazla. "Şimdi ona geliyoruz."

Yutkundum ve sesimi alçak tuttum. "O burada mı?"

Mab sanki sisin içinden bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Titan ve onun" -bana baktı- "kurbağa prensi."

"Corb ne kadar sert?" Ben sordum.

"En derin okyanus güneşle buluşmadan önce yok olmanın onun kaderi olmadığını söylendiğini duydum."

"Kaderin canı cehenneme," dedim. "Belki de onun kışını özgür bırakırım. Ne kadar zor?"

Mab'ın dişleri göründü. "Güç bakımından senden daha iyi, deneyim bakımından daha iyi ve ihanet bakımından daha iyi."

"Ama bahse girerim benim kadar çok arkadaşı yoktur,"

dedim. Bakmadan yumruğumu uzattım.

Butters da bakmadan parmak eklemlerini benimkilere vurdu. "Ölümlü büyücüler," diye iç geçirdi Mab. "Her zaman bilmediğin şeylere karışırsın. anlayın."

Herhangi bir konuda nadiren hemfikir olduğum birinden bir alıntı buldum. "Kaderin gözüne tükürmek değilse, özgür iradenin ne anlamı var?"

"Bunu nasıl ifade etsem de anlasan," dedi Mab sakince, yüzünü geceye dönerek. "Ah. Kader ... taş gibi bir kaltak."

Kaynak göz önüne alındığında, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

"Her zaman sonuçlar vardır büyücü," diye devam etti Mab. "Evrende yeni bir dallanma yaratmak, büyük nehrin değiştirmek için her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır."

Önümüzdeki toz ve duman bulutu aniden kızıla boyandı.

Ve sonra bir perde gibi aralandı. Millennium Park'ın tamamından çözüldü, havayı açık ve temiz bıraktı, böylece neler olup bittiğini açıkça görebildik.

"Oh," diye nefes aldı Butters. "Oh, kahretsin."

Yutkundum ve bir şey söylemedim.

Surları net bir şekilde görebiliyordum. Duvarlardan biri oldukça kötü bir şekilde içe doğru çökmüştü, böylece gerçek amfitiyatro sahnesini görebiliyordum. Dikkatlice pankartın girişine izin verdim ve halkımın aldığı çok sayıda yaradan dolayı tüm vücudum empatiyle sızladı. Gönüllülerden sadece üç yüz doksan sekizi hâlâ hayattaydı. On bir yüz seksen yedi kişiden geriye ancak üçte biri kalmıştı. Çoğu yaralıydı. Hepsi dehşete düşmüştü.

Arkamızdaki inşaat demiri ormanı, belki kırk metre genişliğinde bir yarım daire şeklinde geri çekilmemizi engelliyordu. Bunun ötesinde boş bir parktan başka bir şey yok gibiydi. Sidhe birliği alanı terk etmişti ve Kış yaratıklarının artık temizlenmiş olan havada kendilerini göstermekten çekinerek gözden uzak durduklarını pankarttan hissedebiliyordum.

, her iki taraftan da, düştükleri yerde zayıf bir şekilde mücadele eden bazı yaralılar vardı.

Ama tüm pratik amaçlar için, hala ayakta kalanlar sadece ben, Butters ve kabus tek boynuzlu atının üzerindeki Mab'dı.

Dördümüz.

Ve karşımızda düşman duruyordu.

Mab ve arkadaşlarının verdiği kayıpları da hesaba katarsak, sayıca bire karşı on iki yüz kişi kadardık ve bu sayıya tek boynuzlu at da dahildi. Ve ben izlerken bile, düşman *yine* hile yaptı. Peçeler parıldadı ve etrafında toplanmış, çoğu ağır zırhlı maymun görünümlü şeylerden oluşan daha fazla savaş grubunu ortaya çıkardı. Düşmanın yaklaşık yedi bin kötü adamla geldiğini sanıyorduk. Görünüşe göre üç ya da dört bin sertleşmiş askerlerini daha bizden gizlemeyi başarmışlardı.

O anda kesin rakamları bilmiyordum. O daha sonra gelecekti. Sadece karşımızdaki kötü adamlar bloğuna birkaç yüz metre değerinde çirkinlik eklediklerini biliyordum.

"Vay canına," dedi Butters sessizce. Sesi düzleşmiş, . "Ne kadar da çoklar."

"Hepsi aynı yerde, birbirine yakın durduğu için öyle görünüyor," dedim.

Butters bana baktı. "Evet. Muhtemelen ."

Onca kavga yetmemişti.

Hiçbir şey yeterli olmamıştı.

Düşman hattının ortasında Titan duruyordu.

Bir savaş alanında bile Ethniu'nun saf varlığı gözleri korkunç bir hayranlıkla kendine çekiyordu. Henüz park olmayan her yeri saran sisin kızıl ışığı zırhlı bedeninde parılıyordu. Titanik bronzundan yapılmamış her şeyden kurtulmuştu ve Göz'ün için için yanan parıltısı dışında formu mükemmel bir güzellikteydi. Onun varlığı zihnimin üzerinde bir tür ağırlık, etrafındaki alanı zorlayan ve görmezden gelinemeyen bir çekim gücüydü. Her nasılsa, yüz metre öteden bile yüz hatlarının güzelliğini açıkça görebiliyordum, görmezden gelinemeyecek kadar çekiciydi. Öylesine öfkeye dönüşmüş bir kederin yaratığıydı ki, güzelliği ona bakan herkesin gözlerine saplanan bir bıçağa dönüşmüştü.

Ona bakmak daha eski, daha vahşi bir evrene, Titan'ların şekilsiz gecede dolaştığı ve ölümlü böcekleri ayaklarının altında ezdiği bir yere bakmaktı - efsanelerimizde bile insanlığın hatırlamamayı seçtiği o kadar vahşi ve korkunç bir yer görmektir.

Nefreti, Göz'ün için için yanan parıltısında, şehrimde getirdiği yıkım ateşlerinin ışığında, henüz bildiğimden çok daha eski, derin ve ölümcül bir güçle kaynıyordu. Bu gücün yanında, etrafındaki Fomor'un yığınla safi, geçici gölgeler kadar zayıf ve geçici görünüyordu.

Gözlerimi ayırdım.

Butters da Ethniu'ya bakıyordu. Ethniu'nun boş kabzasını kavradı.

Fidelacchius'u iki eliyle kavradı.

Onu dürttüm ve çenesini bana doğru salladı, yüzü solgundu.

"Ordu artık o kadar da korkutucu görünmüyor, değil mi?"

Dedim.

Bir saniye boyunca bana baktı. Sonra dudakları korkunç, hasta görünümlü bir gülümsemeyle kalktı ve o anda kahkahanın en yakın ikizi olan birkaç dengesiz nefes verdi. "Heh. Heh, heh, heh. Heh-heh."

Aynı anda hareket eden Ethniu ve Mab öne doğru adım attı. "Arkamda kal," diye mırıldandı Mab tek boynuzlu atın ölümcül varlığı

Butters ve benim aramda fırçaladı ve Ethniu ile aramızda pozisyon aldı.

"Hazır olun."

Mab'ın ne kadar korkutucu olduğunu çok iyi biliyordum.

İtiraf etmeliyim ki, o ürkütücü tek boynuzlu atın, hızla gelen bir trenin önünde durmaya niyetliymiş gibi ayaklarını dikip tehditle bizim aramıza girmesini izlemek oldukça harika hissettirdi. Mab çenesini kaldırdı, Ethniu döndü ve ince soluk elini kaldırdı.

Sesi, bir buzulun yüzünden gelen ani çatırtı sesleri gibi keskin ve tehditkâr bir şekilde yere çarptı. "Dur, kocakarı. Daha fazla yaklaşmayacaksın."

Ethniu bu ifadeyi bir an sessizlik ve hareketsizlik içinde karşıladı.

Sonra sadece gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı.

Ethniu'nun sesi havada zonklayarak kemiklerimde acı verici bir şekilde titreşip dişlerimi rahatsız edici bir şekilde vızıldatmadan önce iki canavar sonsuz bir vuruş için karşı karşıya geldi.

"Sen miyavlayan bir ölümlü olarak başladın," diye yanıtladı Ethniu. Sesi kafamın içinde de dışarıda olduğu kadar yüksekti ve inkar edilemez bir güçle doluydu. Bu ses konuştuğunda, gerçekliğin kendisi ona uymak için eğilirdi.

"Senin de sonun aynı olacak. Ne kadar güçlü olursan ol, daha genç bir dünyadan geliyorsun. Daha zayıf bir dünyadan."

"Seni geride bırakan bir dünya," dedi Mab, karşısındaki güce meydan okuyan bir alaycılıkla.

Ethniu ileri doğru bir adım daha attı, Göz daha parlak bir şekilde parlıyordu, şimdi başını kızıl ışıkla kaplıyordu. "Hain küçük cadı. Babama boyun eğmeyen . Ya bana boyun eğersin ya da Göz'le yüzleşirsin."

Mab kitabımdan bir oyun çıkardı.

Başını geriye attı ve güldü.

Gümüşi bir sesteki, gecenin durgunluğunu ve yakınlığını bir şekilde parçalayan bir ses. Bu kahkahada küçümseme ve gerçek bir eğlence vardı.

-Bir örümceğin soğuk, yabancı eğlencesi. Kahkahalar Fomor birliklerinin aniden kafalarını tutmalarına neden oldu. Ağır zırhlı birlikler silahlarını bırakıp uzun kollarını miğferli kafataslarının etrafına sarmaya çalıştıkça safları dalgalandı.

"Beni pek iyi tanımıyorsun," dedi Mab, kulakları tırmalayan kahkahası hâlâ sesinde gizliydi, "öyle değil mi?"

Ethniu tehditkâr bir adım daha attı. "Zavallı ittifakın seni terk etti ya da ölümü bekliyor. Korumaların bir çift hayvana dönüştü. Ve ölümlüler ancak ölümlerinin yasını tutmak için zamanında varacaklar."

Butters sesteki güç karşısında nefesi kesildi ve bir adım yana sendeledi. Burun deliklerinden birinden kan damlamaya başlamıştı. Omzundan tuttum ve onu biraz daha Mab'ın ve tek boynuzlu atın gölgesine doğru çektim.

"Harry," diye fısıldadı hırıltıyla. "Burada dikilmiş ne halt ediyoruz? Burada *olmamalıyız*."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Bunlar Chicago' modern dünyasından daha eski güçlerdi, ölümlülerin hayallerinin ötesinde yılların geçtiğini görmüş, efsane ve mitolojik olaylara kendi gözleriyle tanıklık etmiş varlıklardı. Onlara göre bu gece sadece bir çatışmaydı, metropol ölçeğinde büyük bir kıyamet değil. Bu akşam şimdiden on binlerce insan ölmüştü. Yüz binlercesi daha ölebilirdi.

Kızım da arkamda bir yerdeydi.

Tüm akşam boyunca, muhtemelen Michael'ın evindeki güvenli odada uyuyan o küçük figürün etrafında güvenli bir şekilde şişelediğim korku ve öfke, en küçük kıvılcımlarla titredi. Bu kıvılcım bol miktarda yakıt buldu ve içimde küçük bir yıldız gibi yanmaya başladı.

Maggie.

Bu kaltak küçük kızıma zarar vermeyecekti.

Ve bu bilgi titreşimiyle, içimdeki iradenin , kalçamdaki bıçak yavaş, sabit, sessiz bir nabızla zonkladı.

Kalp atışı vardı.

"Sakin ol," diye . "Tam da olmamız gereken yerdeyiz."

Ethniu ileriye doğru adım atmaya başladı, dev formu benimkini yeni yürümeye başlayan bir çocuğunkine benzetecek adımlar atıyordu. "Boyun eğ!" diye bağırdı ve bunun gücüyle Mab'ın savaş zırhı elbisesinin eteği, tek boynuzlu atın mantıksızca ipeksi yelesi ve kuyruğu ve Mab'ın kanlı yıldızlarla ışıldayan saçlarıyla birlikte geriye doğru uçtu. "Yay!"

O kelimedede Mab'ın üzerinde yoğunlaşan irade gücü o kadar yoğundu ki bir şeyleri kıracağını düşündüm. Belki de evreni. O kadar yoğun bir saf psişik basınç küresiydi ki, bana yöneltilmiş olsaydı, zihnimi ezilmiş kömürden oluşan küçük bir elmas gibi işlev göremeyecek kadar yoğun ve atıl bir şeye sıkıştıracağını biliyordum.

Ben otoriter figürlere karşı muhalif diyebileceğiniz biriyim. Her zaman söyleneni yapmayan biriyim. Hatta belki biraz baş belası.

Bu irade benimkini ezip geçerci, . Bu kadar.

Bu bir zayıflık ya da güç meselesi değildi. Bu sadece benim karşı koyma yeteneğimin çok ötesinde bir güçtü. Bu iradenin gücü bana yönelik bile değildi ve bu korkunç öfke karşısında dizlerimin üzerine çöküp af dilememek için elimden her şeyi yaptım.

Butters'ın son derece düzenli bir zihni vardı ama zihinsel savunmalar konusunda benim aldığım eğitimi almamıştı. Çaresizlik içinde hıçkıra hıçkıra ağladı ve omzunu tutmasaydım düşecekti. Onunla birlikte diz çöktüm, sallanırken onu sabitledim, tüm vücudu şiddetle titriyordu.

Bir el hariç. Kılıcın üzerinde sabit duruyordu.

Hangi gücü kazandığını, hangi bilgiyi edindiğini, hangi deneyimi yaşadığını ya da Mab'ın Titan'ın iradesinin mutlak gücüne karşı koymasını sağlayan hangi fedakârlıkları bilmiyorum.

Ama omuzları büyük bir ağırlığın altındaymış gibi eğilmiş olsa da, Kış tekboynuzu onun altında sendelese de, Mab Mab'dı. Canavarı dengeledi ve ifadesi soğuk, sabit bir maskeye kilitlendi. Titan'ın iradesiyle sıkıştırılan havada bir bulanıklık olarak zar zor görülebilen bir nefes çekti ve basitçe, "Hayır," dedi.

Sözcük saf gümüşü bir gerçeklikle çınladı, nefesi bir Kış tüyüne dönüştü.

Ethniu'nun iradesi geri tepti ve maddesel olmayan bir cam küre gibi paramparça oldu. Titan öfkesini kükredi.

Ve dünyayı yerinden oynatacak bir güç çılgınlığıyla Ethniu Göz'ü Mab'ın üzerine çevirdi.

Bölüm

Yirmi dokuz

■ Göz Mab'a çarptığında bunu içimde ve ruhumda hissettim.

Karanlık tek boynuzlu atın üzerine dimdik oturdu. Ethniu çığlık atarken bile Mab sol elini kaldırdı, ince ve solgundu, parmakları savunma hareketiyle eşit bir şekilde açılmıştı. Göz'ün korkunç gücü Mab'ın üzerinde gezinirken bile buzlar onun üzerinde, tek boynuzlu atın kanatlarında toplandı, etrafındaki toprağı kabuklandırırdı.

Bu iki güç kaynağının buluşmasından çıkan ses bile tek başına güçlü bir zihni çıldırtmaya yeterdi. Tam olarak nasıl bir ses olduğunu size söyleyemezdim. Bunun için çok büyük bir sestti. Bu sese karşı refleksif bir protesto olarak çığlık atmaya başladığımı ve sesimin gürültünün içinde kaybolduğunu söyleyebilirim. Kış tek boynuzlu atı şaha kalkarak meydan okumaya başladı ve Mab sırtındaki dengesini kusursuz bir şekilde ayarlarken, alnından spiral çizen kara kılıç neredeyse bu öfkenin bir kısmını içiyor gibiydi. Altındaki beton büküldü ve paramparça olup kuma dönüştü. Ateş, şimşek ve rüzgâr bir kasırga halinde dönerek onu merkez aldı. Rüzgârın çılginca savurduğu saçları karardı ve dağıldı. Vücudunu kaplayan ince zırh enerji seliyle parçalandı, parlak verdigrisin karasına dönüştü ve sonra tek tek halkalar metalden bir tür kararmış kalıntıya dönüşürken yırtıldı ve soluk teninde is lekeleri bıraktı.

Butters ve ben selin önünde çaresizce bir taşın arkasına sığınan iki adam gibiydik.

Tamamen içgüdüsel olarak kalkanımı etrafımızda topladım ve bizi tamamen saran bir yarım kubbe haline getirdim. Enerji bana yönelmiyordu bile.

Mab'ı geçip bize doğru gelen rastgele sıçramaları durdurmaya çalışıyordum.

Yine sıkletimin dışında hareket ediyordum. Gz'n geri tepmesi neredeyse başa ıkabileceğimden daha fazlaydı. Kalkan bileziğim tekrar ısındı ve elimdeki eski yanıklara ek olarak yeni bir yanık izi bandına sahip olacağımı biliyordum. Bizi korumak için gösterdiğim çaba başka bir gece olsa beni öldürürdü. Bu gece, havadaki g bunu kolaylaştırdı ve en iyi kalkanımın bir düzine katmanı, enerjinin çılgınca harcanmasının sarsılmadan aldı.

Kalkanıma dokunduğunda Gz'n gücünü *hissedebiliyordum*, onu kullanan kişiye yönlendiren saf, ham, su katılmamış *nefreti* hissedebiliyordum. Bu nefret herhangi bir ölümlü duygusu değildi. Bu orijinal bir nefretti, evrenin kendisi kadar eski bir nefretti, elik kadar sert, keskin ve soğuk bir nefretti, cehennem ateşi kadar sıcak bir nefretti, öylesine hayati, öylesine vahşi, öylesine öldürücü bir nefretti ki benim ölümlü aklımlın kavrayışını aşıyordu.

Ethniu benden nefret ederdi. Benden, şahsen, beni tanımamasına rağmen. Titan benden nefret ediyordu, anlamaya başlayamayacağım bir seviyede nefret ediyordu. Yeryüzünde yrmem ve nefes almam onun sonsuz öfkesini kazanmaya yetiyordu.

Ama bu, *Mab'a* karşı hissettiklerinin sadece bir gölgesiydi.

Bu *kişiseldi*.

Mab, siyah tek boynuzlu atının üzerinde ince, güzel ve lmcl, Gz'n gücüne meydan okuyor, saçlarının bir kısmını uçuruyor, zırhını yırtıp parçalıyordu. İradesi etrafında soğuk, saf bir ışık olarak tezahür etti, Gz'n en acımasız çabalarını dağıtan bir elmas parlaklığı küresi, hızla akan bir nehrin inatçı bir taşa çarpması gibi ondan ve etrafından g yayılmasına neden oldu. O solgun ışık ve öfke içinde, damıtılmış zekâ ve iradenin, saf kararlılığın ve soğuk meydan okumanın varlığıydı. O öfkenin içinde bir gölgeydi, bir taslak, karanlık, korkunç ve inkar edilemez, akıntıya karşı kıpırdamadan duran.

O anda, ona neden Havanın ve Karanlığın Kraliçesi dendiğini kendi gözlerimle gördüm.

Ve bir şekilde . Göz' durdurdu. O inkar edilemez gücün önünde durdu ve kıpırdamadı.

Gz'n kızıl parıltısı soldu.

Mab uzun bir süre hareketsiz kaldı, vücudu sadece zırhının kalıntılarıyla, kararmış kalıntılarla ve kızıl çizgiler ve yanıklarla kaplıydı, sol elini kaldırdı ve meydan okurcasına uzattı. zerinden dumanlar yükseldi.

Sonra aniden tek boynuzlu atın sırtından kemiksiz bir şekilde düştü, sanki dik duramayacak kadar güçsüzmüş gibi yere yığıldı.

Ethniu yüzünü gökyüzüne kaldırmadan önce bir süre ileriye baktı ve acımasız, kindar bir zaferle haykırdı. Ellerini kaldırıp ileri doğru fırlattı ve iradesinin yönlendirdiği kuklalar gibi, tüm Fomor lejyonu inledi ve tek bir devasa canavar gibi ivme kazanarak hep birlikte ilerlemeye başladı.

Sessizlik yerini yere basan botların sesine bıraktı. Fomor bir akıntı gibi tarlada ilerliyor, ürkütücü sinyal tıkırtıları korkunç bir fırtınadan önceki yağmur gibi önlerine geliyordu. Açık araziye geçtiler ve artık onları durduracak hiçbir şey yoktu.

Ve fark ettim ki, onları koruyacak hiçbir şey yoktu. Açık alana doğru yürümüşlerdi.

Ve zihnimin mahzenlerinde, Mab'ın sesi ani bir coşkuyla çınladı. *ŞİMDİ, LEYDİ MOLLY.*

Kuzeyden gelen taze soğuk bir rüzgâr şehrin içinden geçerek parkın içine doğru süzülüyordu. Michigan Gölü kıyısında bir yerde bir martı ani bir heyecanla bağırdı.

Ve müzik çalmaya başladı.

İlk başta sadece birkaç elektro gitar notasıydı, neredeyse rastgele, binaların arasında sekiyor ve pusla kaplı şehrin üzerinde yankılanıyordu. Sonra şarkıyı tanıdım.

Guns N' Roses'ın "Welcome to the Jungle" parçasının açılış notaları arkamızdaki binalardan yankılanmaya başladı, Slash'ın gitarı bu tonları beton ve kulelerin etrafında sektiriyor, bir şekilde şehrin sokak ve binalarının çelik ve taşlarıyla yankılanıyordu. Chicago'nun kendisi hoparlöre dönüştü, müzik her yüzeyde çınlıyor, zemini yankılanarak titretiyordu.

Chicago. "Beton orman" deyimini icat eden yer. Molly tam da doğru şarkıyı seçmişti.

Düşman duraksadı, gözleri sağa sola kayıyor, yukarıyı ve aşağıyı tarıyordu. Korku yavaş ama güçlü bir dalga gibi saflarına çarptı ve adımların duraksamasına, düzenlerin gerilmesine ve bükülmesine neden oldu.

Sonra ilkel açılış vokalleri ve kurşun gitar hattı . Ve Winter da onlarla birlikte geldi.

Mab'ın özel muhafız birliği gecenin içinden uçarak geldi, sanki tellerin üzerindeymiş gibi çevik ve zarifteler ve indiler,

bir düzene girdiler ve kalkanlarını kilitlediler.

Kuzey gökyüzü, kutupların kuru, donmuş berraklığını taşıyan ani bir rüzgârla yarıldı ve onunla birlikte ... kar taneleri değil, kutup bulutlarının donmuş parçaları, kör edici bir dalga halinde ileri doğru fırladı. Yüzümü ve gözlerimi korumak için bir elimi kaldırmak zorunda kaldım ve kolumu indirdiğimde, mavi, yeşil ve koyu mor tonlarda zırhlar giymiş figürler sokakta, alçak çatılarda, otomobillerin donmuş cesetlerinin üzerine çömelmiş halde sıralar halinde belirmişti. Birbirini takip eden her rüzgâr daha fazlasını gerçeğe dönüştürüyor gibiydi. Önce düzinelerce. Sonra sayıları arttı. Sonra yüzlercesi.

Döndüm ve Kış Leydisi'nin ordusunun başında, cadde seviyesinde, özellikle yoğun bir şekilde dönen buz kristalleri bulutunun içinden çıktığını gördüm. Uzun beyaz saçları bir bayrak gibi önünden akıyor, gülümseyen dudaklarının üstündeki yüzünü gizliyordu ve üzerinde parıltılar, birkaç parça don ve başka pek az şey vardı. Ayak bileklerinden birinden bileğine kadar uzanan yılan dövmesi derisinin *içinde* kıvrım kıvrım kıvrılıyor, heyecanla çılgınca sürünüyordu. Solgun bir elinde ince beyaz bir kılıç taşıyordu. Her biri on iki ayak boyunda, kösele gibi, siğilli ve NFL'den daha kaslı bir canavar olan bir takım ucube trol de onunla birlikte aniden dönen buzun içinden çıktı. Her birinin elinde benim boyum kadar uzun bir kılıç vardı ve bu kılıcı donuk bir hevesle kaldırarak karların içinden çıkıp Kış Leydisi'nin etrafında yerlerini aldılar.

Güç etrafını sarmıştı, şiddetli ve büyücü hislerime göre şimşek hızında, başları döndüren ve zihinleri büken bir güç. Ona bakmak, eğer onu memnun edecek şey buysa, umutsuzca kendini kılıcının üzerine atmak istemek demekti ve içimdeki Kış mantosu onun varlığına karşı saf ilkel bir rezonansla titriyordu. Bu varlık uğruna ölmek ya da öldürmek için duyduğum saf duygusal *ihitiyaç* bir sel gibi üzerime aktı.

Kış Leydisi başını geriye attı ve Chicago'nun bir ucundan diğer ucuna kadar duyulabilecek bir çığlık attı.

Binlerce gırtlaktan cevap geldi, çığlıklardan oluşan büyük bir koro.

Ah. Demek Molly'yi son zamanlarda bu kadar meşgul eden şey buydu. Bir ordu kuruyordu.

Soluk beyaz kılıcını kaldırdı ve binlerce parıldayan silah karşılık olarak yükseldi. Sonra kılıcını bıraktı ve Kış Ordusu aniden sessizleşerek karla kaplı zeminde ilerlemeye başladı.

Ethniu bunu birkaç saniye ifade etmeden dinledikten sonra Mab'a doğru döndü ve sanki onun işini bitirmeye niyetliymiş gibi ileri atıldı; ancak Mab'ın etrafı tekrar korumaları tarafından sarılınca ve Grimalkin ile yerel Kış Fae'leri de onlarla birlikte ortaya çıkıp Mab'ın etrafını sararak Kış Kraliçesi'ni koruyan gruba kendi kitlelerini de ekleyince geri çekildi.

Etrafını Sidhe savaşçıları onu kaldırıp oluşumun sağlamlığına geri çekerken, Mab kendi başını kaldırmaktan fazlasını yapacak kadar güçlü değildi.

Ama o kadarını yaptı ve Ethniu'ya saf bir meydan okuma sırtışı verdi.

Titan çılgılık attı ve Göz bir saniyeliğine parladı, sonra neredeyse anında tekrar söndü.

Görünüşe göre, Göz'ü hazır olmadan kullanmak tavsiye edilmezdi. Ethniu'nun öfke çılgılığı acı dolu bir çılgılığa dönüştü ve iki elini Göz'ün üzerine kapatıp sendeledi.

Bu arada, Ethniu'nun arkasında, Fomor lejyonunun merkezinde ve en arkada Corb'u nihayet gördüm. Çılgılık çılgılığa emirler yağdırıyordu ve düşman hatlarındaki tıkırtılar, Kış Leydisi'nin ordusuyla yüzleşmek için güçlerini döndürmeye çalışırken çılgına döndü.

Ama Mab orada durmayacaktı. *TEK*

GÖZ! diye seslendi Mab'ın psişik sesi.

Ve gökyüzü homurdanmaya başladı.

Şimşek ani bir ışık perdesi halinde yere çakıldı, parktaki yarım düzine ağacı tutuşturdu ve sonra *tekrar* gökyüzüne sıçradı, giderken havayı temiz ve berrak bir şekilde yaktı. Orada alev alev yanan bir elektrik bulutu oluşturdu ve aniden düzleşerek bir çizgiye dönüştü ve belki de dört bin fit yukarıda gökyüzü patlayarak yarıldı ve sekiz bacaklı bir ata binmiş bir atlı ortaya çıktı. Atlı gökyüzündeki delikten dışarı fırladı.

Ve Vahşi Av onu takip etti.

Gökyüzündeki yarıktan, sanki sağlam bir zemindeymiş gibi koşan ve Kış'ın en karanlık yetenekleri tarafından sürülen çok sayıda karanlık binek ve karanlık tazı gelirken, boynuzlar çılgınca, unutulmaz güzellikte ve saf dehşette bir sesle çalındı ve hepsi de Av'ın liderini takip etti, diğerlerinin yarısı kadar büyük sekiz bacaklı bir at ve bir çivili yumruğunda canlı bir şimşek taşıyan karanlık, korkunç bir gölge tarafından sürüldü.

Büyük atının yanında, Erlking'in kendisi borusunu dudaklarına götürüp üfledi ve Guns N' Roses'ın perküsyonuyla aynı anda çıkan bu feryat notasında Vahşi Av, Fomor'un yeryüzündeki güçlerine doğru dalışa geçti ve dehşet önlerinden geçti.

Düşmanın sesleri dehşet dolu feryatlarla yükseldi ve octokong kohortlarından biri, düzeni yeniden sağlamaya çalışan Fomor efendilerine dönerek dağılmaya başladı. Ve Fomor için durum daha da kötüleşti: Tüm ordu Kış Leydisi'nin kohortlarının varlığına alışmaya çalışıyordu ve Kış kohortlarına kıyasla paytak ve beceriksiz görünüyorlardı, sanki ...

Karada yakalanan foklar ya da deniz kaplumbağaları gibi.

Bir anda Corb'un kuvvetlerinin su altında operasyon ve tatbikat yapmaya alışık olduğunu fark ettim. Aşağıda, manevralar sırasında bir silah arkadaşına rastlamak önemli bir şey değildi çünkü bu kimsenin düşmesine ya da takip eden birliklerin ayağının takılmasına neden olmazdı. Aşağıda, içinde çalışılacak fiziksel alan yaklaşık üç kat daha fazlaydı ve fazladan bir hareket boyutu daha vardı.

Kuru toprak, hatalar için daha az bağışlayıcı bir yerdi. Ve su altında yüzyıllardır süren inzivalarını sürdürürken karada pratik yapamamışlardı. Sonuç olarak, Fomor ordusu olması gerektiği kadar hızlı tepki veremiyor ya da manevra yapamıyordu. Denize çok alışmışlardı.

Eğer onlarla orada savaşıydık, sanırım hiç şansımız olmazdı.

Ama biz orada değildik.

Burası Hava ve Karanlığın diyarıydı.

Vahşi Av, düşman hattındaki en savunmasız ve açıkta kalan birliklere - çarkın en dışında kalan zavallılara- saldırdı ve bu, bir et paketleme fabrikasındaki otomatik makineleri izlemek gibiydi.

Vahşi Av, o sekiz bacaklı devasa küheylan tarafından yönetilen büyük bir dikey içinde aşağı doğru süzüldü. Aktif Tesla bobinlerinin etrafındaki havadaki vızıltı gibi büyük bir uğultu vardı, ama daha büyük ve daha ürkütücü ve Vahşi Av'ın gölgeli liderinin sağ elinden bir trafik şeridi kadar geniş *sürekli* bir şimşek çaktı ve düşman hattı boyunca süzülerek aralarında katliam ve kaos yarattı.

Av'ın geri kalanı kadar görkemli silahlar kullanmasa da, yüzyılların deneyimine sahip eller tarafından kavranan kılıçları ve mızrakları

ölümcül bir etki yaratıyordu. Dalış hızlarında, bir bıçağın kenarından gelen en hafif fırça korkunç, odaklanmış bir güç taşıyordu. Kafalar ve uzuvlar uçtu. Kan püskürdü.

Şövalyem, Mab'ın psişik sesi geldi. Göz bir kez daha üzerimize salınmadan önce belki altmış saniyemiz var. O zamana kadar onu aramalısın.

"Benimle orası arasında bir ordu var," diye itiraz ettim. "Gerçekten, bir ordu."

Kış Leydisi'nin neşeli, heyecanlı, bir şekilde nefes nefese kalmış psişik sesi geldi. Savaş alanında Molly'ye bir göz attım, beyaz kılıcını neredeyse narin hareketlerle sağa sola savururken bile ağır bir baltanın teninde parıldayan kırağıda parçalanışını izledim, kılıcın en hafif dokunuşu her bir düşmanını Kış'ın kalbinin inatçı buzunda yutuyordu. Arkasındaki dağ gibi trol grubu, donmuş düşmanlarının her birini kaba silahlarının geniş hareketleriyle buz küplerine çevirirken, yüzündeki gülümseme onu vahşi, korkunç ve keyifli gösteriyordu.

Muazzam bir nefes verme sesi duyuldu ve Kış tek boynuzlu atı aniden önümde dikildi, çivili toynaklarını sabırsızca yere vurdu.

Mab psişik telefonu geri aldı, düşünceleri hafif sitemkârdı. *Sizden hiç kolay bir görevi yerine getirmenizi istedim mi, Şövalyem? Bu gece başlamak için pek uygun bir yer gibi görünmüyor.*

Evet. Beni orada yakaladı.

Belli ki Butters, Mab'ın benimle yaptığı konuşmadan haberdar değildi. Tek boynuzlu ata bakıyordu. "Uh. Harry?"

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Sonra tek boynuzlu atı yelesinden yakaladım, Tanrı'dan ellerimin ne kadar titrediğini fark etmemesini diledim ve sırtına sıçradım. Butters'a döndüm ve ona elimi uzattım. "Zaman yok. Güven bana."

"Ah kahretsin," dedi Butters açık bir şikâyet notuyla. Ama konuşmaya başlamadan önce elini benimkine koymuştu bile ve onu benimle birlikte tek boynuzlu atın sırtına çektim.

Eğer ağırlığımız tek boynuzlu ata yük oluyorsa, bu yaratığın hareket etme şeklinden anlaşılmıyordu. O şeyin kan dökme arzusuyla titrediğini hissedebiliyordum. Butters arkama geçip yerleştikten kısa bir süre sonra hayvan havalandı. Eğer o yılın başlarında doğaüstü güçlere sahip bir ata binmemiş olsaydım, ikimiz de kış üstü düşerdik; öyle bile olsa,

Butters yuvarlanmamak için bana sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Tek boynuzlu at, yolundan süzülen mavi ve mor zırhlı müttefiklerden oluşan küçük denizin içinden geçti ve sonra açık arazideydik ve düşmana doğru yarışıyorduk.

Çoğu kişiden daha fazla ata bindim ve savaşta tek boynuzlu ata unutamayacağım bir deneyim olduğunu söyleyebilecek kadar kendimi yeterli hissediyorum.

İlk olarak, yarattığın koşma biçiminde gerçekten bir iniş çıkış hissi yoktu. Bu anlamda, atlarla daha fazla deneyimim olmasına rağmen, kendimi daha çok bir motosiklete biniyormuş gibi hissettim. Motosiklete sadece ... ile binmişim.

Murph.

Acı kalbime vurdu.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir güç birkaç saniye içinde doldu. Kalp atışlarım hızlandı, tüylerim diken diken oldu ve vücut ısım yükselmeye başladı. Kalbim ağrımaya devam ederken ve daha fazla güç içeri akarken beynim bunları not aldı.

Büyü ve duygular o kadar güçlü bir şekilde iç içe geçmiştir ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zor olabilir. Duygular büyü gücü için en hızlı ve hazır yakıtı oluşturur, ancak yapmaya çalıştığınız şey üzerinde bazı tuhaf etkileri olabilir. Örneğin bir aşk büyüsünü öfkeyle beslerseniz bazı tuhaf yan etkiler elde etmeniz olasıdır.

Ama acıya neden olmak için acının kendisinden daha iyi bir yakıt yoktu. Bu yüzden, acımasızca canımı yaksa da, bu gücü ele geçirmek için savaştım ve tek boynuzlu at ileriye doğru koşarken düşüncelerimle onu şekillendirmeye başladım. Ama daha önce hiç bu kadar hızlı bir şekilde içime bu kadar çok enerji dolmamıştı.

Tanrım, az önce bana ne olmuştu?

Tek boynuzlu atın orta boynuzu boyunca yeşil-altın ışık titreşimleri toplanmaya başladı ve aniden anladım.

Gücü toplamama, odaklamama ve yönlendirmeme yardımcı olması için asam gibi çeşitli araçlar yarattım.

Mab'in yaptığı gibi.

Sadece tutunmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ve tek boynuzlu at bir Maserati'den daha fazla hızlanıyordu. Düşmanla aramızdaki mesafeyi endişe verici bir hızla kapatmaya başladık.

Asamı Butters'a doğru ittim ve "Tut şunu!" diye bağırdım.

El yordamıyla onu almayı başardı ve ben de öne doğru eğilip sağ avucumu tek boynuzlu atın boynuna koydum.

Yaratığın boynuzu saf güçle parladı, altın yeşili ışıkla akkor haline geldi ve tıpkı asama enerji gönderdiğim zamanki gibi, ölümsüz yaratığın bedeninde güç kanallarının aktığını *hissettim*

-Ama bu bir çeşme ile itfaiye ekipmanını karşılaştırmak gibi bir şeydi. Daha önce sahip olduğumdan daha fazla enerji tutuyor olabilirdim ama bu yaratık *Mab'ın* gücünü odaklamak ve arttırmak için tasarlanmıştı. Deneseydim bile aşırı yükleyemezdim.

Düşmandan yaklaşık elli metre uzaktayken, depoladığım enerjiyi sağ elimle Kış tek boynuzlu atına gönderdim, irademi ve niyetimi odakladım, büyüünün şeklini anında değiştirdim ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Ben bunu yaptığımda, biz de onların yanındaydık.

Tek boynuzlu atın boynuzuyla güçlendirilmiş saf kinetik enerji dalgası, hızla akan bir nehir gibi önümüze fırladı ve bir tsunami halinde düşmanın üzerine yıkıldı. Cesetler sanki Tanrı'nın en ağır şoförü tarafından savrulmuş gibi yolumuzdan uçup gitti. Geri uçtular da demiyorum. Onları otuz metre *kadar yukarı* fırlattım ve tekrar aşağı inmeden hızla geçtik, böylece tek boynuzlu atın toynakları sürekli açık zemine iniyordu. Uzaktan bakıldığında, devasa bir bahçıvan düşmana kasırga gücünde bir yaprak üfleyicisi kullanmış gibi görünüyor olmalıydı.

"Vay anasını!" diye bağırdı Butters.

Tek boynuzlu at, belki de bir ayıya, kaplana ya da alçaktan uçan bir Concorde'a daha uygun olabilecek bir böğürme sesi çıkardı ve birkaç saniye boyunca dünya, havada dönen bedenler, çığlıklar ve gecenin içine kanayan aşırı enerjinin uçan yıldırımlarından oluşan kafa karıştırıcı bir bulanıklığa dönüştü.

Tek boynuzlu at düşman hatlarını geçip diğer taraftaki açıklığa fırladı ve neredeyse anında ateş almaya başladık. Tek boynuzlu at yavaşlamadı ama yılan gibi kıvrıla kıvrıla koşmaya başladı, bana kırbaç etkisi yaratacak kadar büyük bir yerçekimi kuvvetiyle sağa sola kıvrıldı. Bu şekilde hareket eden hedefleri bırakın adrenalin yüklü gerçek hayatta, tatbikat senaryosunda bile vurmak zordur ama ben hayatımı kurtarmakla o kadar meşguldüm ki karşı saldırıya geçmem mümkün değildi. Ateşin *nereden* geldiğini bile göremiyordum.

Omzumun üzerinden baktım ve mercana benzeyen bir asa taşıyan Kral Corb'un çılgınca bir bakışını yakaladım, parmağıyla önümüzde yere işaret ediyor ve çığlık atıyordu.

Ve fark ettim ki, bu kadar güce sahip olmanın sorunu, düşmanın da bu çalışabilmesiydi.

Önümüzdeki zemin aniden karardı. Tek boynuzlu at dönerek ondan kaçmaya çalıştı ama Corb zamanlamayı mükemmel yapmıştı ve yaratık çok hızlı hareket ediyordu.

İrademi kuşatılmış kalkan bileziğime akıtarak onu Butters ve benim etrafımda sıkı bir küre haline getirdim.

Tek boynuzlu at karanlık toprak parçasına çarptı ve sanki bir sıvıymış gibi içine daldı. Tuzlu tuzlu su toprağa karışmış, onu bataklıktan sonraki en iyi şeye dönüştürmüş, tek boynuzlu atın momentumunu aniden durdurmuştu ve Butters ve ben başının üzerinden uçtuk, diğer taraftaki zemine çarptık ve yuvarlanmaya başladık.

Bir gülle gibi sekerek Columbus'a doğru ilerliyorduk. Parkın üst katındaki beton duvara çarparsak, kendi kalkanımın iç kısmına sıçrayacaktık, bu yüzden iç kısmını kinetik güçle kaplamaya başladım ve dış katmanların yere çarpmamızla kopmasına izin vererek bizi yavaşlattım ve enerjimizi ısı şeklinde attım. Kavrulmuş toprak ve betonda zıplayan top izleri bıraktık ve duvara çarptığımızda, orta dereceli bir trafik çarpışmasından çok daha kötü hissettirmeyecek kadar momentum kaybetmiştik - yani gürültülü, korkunç ve acı vericiydi, ama hayatta kaldık.

Beni ve Butters'ı bir kaldırımda, beton bir duvara yaslanmış, düşman hatlarının gerisinde tek başımıza bıraktı.

Ayrıca bizi Listen'a ve elli metre birkaç piyade havan topu kullanan ve Teksas'ı istila etmeye yetecek kadar silahı olan bir balıkçı yaka müfrezesine bakakaldı.

Dinle ve ben aynı hareket ettik.

Silahını kaldırdı.

Elimi toprağa doğru uzattım ve "*Forzare!*" diye hırladım.

Niyetim büyüyü kullanarak aramıza topraktan bir set çekmekti. Ama bu turboşarjlı büyü olayına hâlâ alışamamıştım.

Oops.

Gönderdiğim enerji bir set oluşturdu ve sonra Hawaii'nin Kuzey Kıyısı'ndaki başıboş bir dalga gibi onu itmeye ve inşa etmeye devam etti. Belki on sekiz ya da yirmi ton toprak Listen ve adamlarına çarptı ve onları batırdı.

Aynı anda biri karnımın sol tarafına, yüzen kaburgaların hemen altına yumruk attı ve nefesimi kesti. Karnımın sol tarafı aniden ıslandı.

Harry! diye bağırdı Molly'nin psişik sesi, telaşla doluydu.

Başı bir makineli tüfek taretı gibi bana doğru dönerken Titan'ın bakışlarını *hissettim* ve yüz hatları, varlığı saf bir öfkeyle doldu.

İç çamaşırlarımı kirletmemeyi başardım ve Ethniu paniklemiş bir octokong'u tekmeleyerek yolundan çekip bana doğru ilerlemeye başladığında nefes almak için mücadele ettim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Butters. Üzerime çömeldi ve gömleğimi yırtarak açtı. Bana bakarken gözleri büyüdü; sonra omzunun üzerinden hızla yaklaşmakta olan Titan'a bir bakış attı.

Butters ellerimi yumruk yediğim yere götürdü ve bastırdı. "Onları burada tut, Harry. Baskıya devam et. Ben hemen döneceğim."

Ve sonra küçük adam ayağa kalktı, kolları bacakları titriyordu, yüzü kül rengiydi ve kendini benimle lanet olası bir Titan arasına koydu.

Dişlerimin bir kurt gülümsemesine dönüştüğünü hissettim. Lanet olsun. Butters bunu yapabiliyorsa, ben de üzerime düşeni yapabilirdim. Çok zordu. Ama yeterince nefes aldım ve irademi odaklayarak sesime Güç kattım.

"Titania," diye hırıldadım. "Seni çağırıyorum."

Ethniu'nun etrafındaki zırhlı piyadelerden belki yarım düzinesi, kafaları karışmış bir halde yönlerini ararken onun niyetini sezmiş ve iz süren tazılar gibi ileri atılmışlardı.

Bir nefes daha almak ve ellerimi Butters'ın koyduğu yerde tutmak için çabaladım.

Butters *Fidelacchius*'u kaldırdı ve bıçağı meleksi bir koro hiddetiyle canlandırdı.

"*Titania!*" Daha yüksek sesle tısladım. İsim garip bir şekilde yankılandı ya da bana öyle geldi. "*Seni çağırıyorum!*"

Ağır zırhlı maymun silahlı askerlerden ilki Butters'a ulaştı. Ve küçük adam kışına tam bir Jedi gibi davrandı.

Fidelacchius askerın silahını ikiye böldü ve kolunun bir kısmını da götürdü. İkinci bir vuruş, askerın ağır kalkanını geri kalanıyla birlikte ikiye ve parçalar ayrı yönler'e düştü. Diğer beş kişi

Tereddüt etti ve Butters bir insan mutfak robotu gibi ortaya çıktı, adını çağırmak için gereken süreden daha kısa bir sürede üç tane daha vurdu.

Ethniu anlamadığım bir dilde bir şeyler haykırarak yaklaştı, daha önceki çatışmadaki gönüllülerimden birinin cesedini baldırından yakaladı ve elinin tersiyle Butters'a ve kalan rakiplerine doğru fırlatarak üçünü de yolundan çıkardı.

Ama küçük adam bana yeterince zaman kazandırmıştı.

Göz'ün ateşi tutuşmaya başladığında üçüncü hırıltılı nefesimi çektim, irademi sesime döktüm ve haykırdım, "*TITANIA! SENİ ÇAĞIRIYORUM!*"

Bölüm

Otuz

Titania en iyi günlerimde bile beni sevmez.

Onu suçlamak zor; onun çocuğunu öldürdüm.

Çağırma işlemi tamamladığımda, çağırdığım varlık üzerinde herhangi bir kontrolüm olmadan, güller ve çikolata beklemiyordum.

Bir şimşek tarafından çarpılmayı da beklemiyordum. Ama işte buradayız.

Muazzam bir ses, bir ışık parlaması, donmuş bir ateş püskürmesi gibi vücuduma çarpan bir şok oldu. Sonra bir de baktım ki sırtüstü yatıyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum, beton parçaları ve diğer enkaz parçaları saçılıyor. Ayağa kalkmaya çalıştım ve sanırım bacaklarım ve omuzlarım seğirdi. Ama bunun dışında pek bir şey olmadı.

Bir süre statik parazit yaşadım ve beynimin tekrar çalışmaya başlamasını bekledim. Sonra bir baktım, Butters doğrulmama yardım ediyor ve şöyle bir şey söylüyordu: "...kurşun karın duvarını delmediği için şanslısın. Yıldırım aslında orayı dağlamış, yoksa hala kanıyor olacaktın."

"Zor aşk," diye nefes nefese kaldım. Çıplak göğsüme bir göz attım. Çok fazla kan vardı ve sol tarafta kaburgalarımın altındaki etin tüm yatay uzunluğu boyunca korkunç bir yanığa benzeyen, belli belirsiz bir ağacın yayılan dalları veya belki de kumdaki dalga desenleri gibi şekillenen bir şey vardı. En azından bu havalı bir yara izi olurdu. Hissedebildiğim her şey bulanık beyaz bir parazitte kaplıydı ve Kış örtüsünün acıya karşı bana sağladığı yalıtım için minnettardım.

Hissedemiyordum ama vücudumun korkunç bir dayak yediğini biliyordum. Her ne kadar ilerlemeye devam etsem de, bu tür şeyler bana zarar veriyordu. Hâlâ sınırlarım vardı, öyle hissetmesem bile. Eğer buna saygı duymazsam, kendimi bir mezara gömebilirdim.

Bir süre sessizce uzandım ve gökyüzüne baktım. Bir kasırganın gözünde olmak gibiydi. Etrafımızdaki her yer duman ve toz içindeydi, sadece için için yanan ateşlerle aydınlanıyordu. Ama şimdi yattığım yerden, bir kuyunun dibinden yukarı bakıyor gibiydim; uzun bir temiz hava sütunu gece gökyüzüne uzanıyor, bulutlar birdenbire kaynayıp var oluyor, gök gürültüsü alçak bir tehditle gümbürdüyordu.

Yaz ve Kış Kraliçeleri aynı sahaya her zaman fırtınalar kopardı.

Sonra bilincim tekrar yerine geldi ve kafamı tekrar oyuna verdim, ne anlamak için çılgınca etrafıma bakındım.

Parkta savaş şiddetleniyordu. Kış Leydisi ve birliklerinin yaklaşan hücumu Fomor'un sallantılı hatlarına bir yıkım topu gibi çarpmış, gümüş-beyaz bir ışık noktası ve iri troller etrafında toplanmıştı. Kış Leydisi'nin akıldan çıkmayan feryatlarını ve birliklerinin cevap veren çığlıklarını duyabiliyordum, çünkü saldırıları düşman düzenini derinlemesine delmiş ve çılgınca göğüs göğüse çarpışmanın saf kaosa dönüşmüştü.

Molly'nin askerlerinin *hile yapması* dışında: Tabancalar ve hafif makineli tüfekler getirmişler ve bunları kılıç ve baltalarla birlikte yıkıcı bir etki yaratmak için kullanmışlardı. Düşman hala onlardan sayıca üstün olsa da, Kış Leydisi'nin hücumu potansiyel olarak ölümcül olmuş, düşman hatlarını tamamen yarma tehdidinde bulunmuştu.

Kral Corb, büyücülerden oluşan maiyeti ve korumaları, büyülü güçlerini Kış Leydisi'ne karşı kullanmak ve eğer hatlarını yarması engellenebilirse, onun hücumunu kendi üstün sayıları içinde tuzağa düşürmek için bu tehdide doğru çılgınca hücum ettiler.

Vahşi Av olan büyük ölüm makinesi, Fomor lejyonunun üzerinden çılgınca , hangi hedefe saldırdığını umursamayacak kadar kan arzusuyla çılgına dönmüş, seçimlerinin mutlak rastgele ölümcüllüğüyle dehşete düşmüştü.

Ve benden on adım ötede, yüzü bana dönük duran Yaz Kraliçesi Titania, Ethniu ile göze, Titan kadar uzun boyuyla karşı karşıyaydı. Yaz Kraliçesi, ılık bir bahar gününde çırpınan yaprakların arasından geçen güneş ışığı gibi yeşilin titrek tonlarında deri bir zırh giymişti. Gümüş beyazı

Saçları sarmaşık ve çiçeklerle örülmüştü. Silah taşımıyordu ve tek başına duruyordu; ama görünüşe göre Fomor lejyonu bırakın yaklaşmayı, ona bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Titania'nın sesi gecenin içinde gümüş bir çan gibi çınladı. "Kız kardeşime yaz ortasında, en zayıf olduğu zamanda saldırman çok akıllıca Ethniu." Bir gök gürültüsü homurtusu cümlesinin sonuna noktalama işareti ekledi. "Ama onun tek başına ayakta kalacağını düşünmek öngörüsüzlüktü."

Havada bir uğultu, içimden bir kurşun gibi geçen mide bulandırıcı bir dehşet hissi vardı ve aniden efsanelerin Sleipnir adını verdiği gümüş grisi sekiz bacaklı küheylan gece gökyüzünden gürleyerek çıktı, toynakları hızını kesmek için toprak yığınlarını kazıyordu. Büyük at şaha kalktı, dört ön ayağıyla kavrulmuş havayı tekmeledi ve sırtındaki korkunç gölge aniden bir şimşegi kavrayan bir el kaldırdı.

Erlking yere indiğinde, her zamanki avcı derisinin üzerine giydiği ağır faemetal plakaya rağmen bunu tam bir sessizlik içinde yaptı. Korkunç binicinin karşısındaki Titan'ın yanına çömeldi ve Ethniu'yla yüzleşirken boynuz kabızalı av kılıcını çekti.

Bu dövüşle hiçbir ilgin olsun istemiyordum ve fark edilmeden patlama alanının dışına çıkmaya .

"Sana bu tek fırsatı veriyorum," diye devam etti Titania. "Ölümlü dünyadan . Sığınağına geri dön. Her şey burada sona erecek."

"Sanki almak istediğim herhangi bir şeyi bana teklif edebilir ya da reddedebilirmişsin gibi," diye hırladı Ethniu. "Küçük yarı tanrı."

Ve bununla birlikte Göz'ün gücünü serbest bıraktı.

Titania bunu bekliyordu.

Yıkıcı ateş seli Titania'ya doğru yöneldi ama Titania buna karşı koymaya ya da dayanmaya çalışmak yerine tam tersini yaptı. Kollarını iki yana açtı, kalçalarını ve sırtının alt kısmını dans eder gibi bir hareketle döndürdü ve enerji seli ona çarpmak yerine eğilip bükülerek tüm o ısı ve nefreti gece gökyüzüne doğru spiraller çizerek gönderdi.

Sadece bir dakika önce Kış Leydisi'nin izniyle dondurucu hava ve karla karışık yağmurla dolu olan gökyüzüne.

Bundan sonra olanlara "yağmur" demek hafif kalır.

Büyük, gıcırdayan gök gürültüsü gırtlaktan gelen bir kükremeyele sesini yükseltti ve hava akan suya dönüştü.

Su ve büyü birbirlerine karşı son derece titizdir. Yeterince akan su sihirli enerjiyi dağıtma ve öğütme eğilimindedir, öyle ki varlıkları en çok sihre bağlı olan varlıklar akan bir dereden bile geçmeye cesaret edemezler.

Titania bir fırtına çağırmak yerine doğaçlama bir şelale yarattı.

Yağmur o kadar yoğun yağıyordu ki nefes alabilmek için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Ve güç değişiminin gerçekleştiğini hissettim.

Şehrin dehşeti ve havada asılı duran büyülü potansiyeli, gelgitin önündeki bir kumdan kale gibi eriyip gitmeye başladı. Su şehrin üzerinden akarak havayı bir kez daha temizledi. Büyü havadan akmaya ve şiddetli yağmurun etkisiyle tekrar toprağa gömülmeye başladı.

Çok uzun süre bu kadar sert inemezdi. Belki otuz saniyeydi. Kesinlikle altmıştan fazla değil. Sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi yağmur aniden durdu ve sadece birkaç hafif, tek tük yağmur damlası düşmeye devam etti. Şehir bir uğultudan neredeyse tamamen sessizliğe büründü. Toplanmaya ve kullanılmaya hazır, titreyen konsantre dehşet rezervuarı solmuş ve eriyip gitmişti.

Ve enerji kaynağı aniden kaybolunca, Göz'ün asık suratlı ateşi söndü ve neredeyse sönüyordu.

Ethniu kısa ve keskin bir nefes verdi ve sol elini Göz'e doğru kaldırdı.

Titania selden parıldayan yüzünü indirdi ve parlak yeşil kedi gözlerini Titan'a odakladı, ifadesi yeryüzü kadar sabit ve hareketsizdi.

Sleipnir çığlık atıp tekrar şaha kalktı, büyük canavar dizginleri zorluyor, savaşmaya can atıyordu; bu sırada büyük binicisinin elindeki canlı şimşegin mavi-beyaz ateşi etraflarındaki zemine titrek kâbus gölgeleri düşürüyordu.

Erlking ona kurtça bir gülümseme verdi.

Ve sonra ölümsüzler savaşa girdi.

Her şey çok hızlı oldu. Her şey hareket ve enerjiden oluşan bir bulanıklıktı. Sesler kadar hızlı bir şekilde birbiri ardına yuvarlanıyordu ki, herhangi bir kısmını seçmek veya tanımlamak imkansızdı. Işıklar o kadar parlak parlıyordu ki, yoğunluğa karşı haykırmak zorunda kaldım.

Hiçbiri fiziksel silahlarla uğraşmadı. Hepsi Güç fırlatıyordu. Hepsi bunu kullanıyordu. Hepsi benden daha iyiydi, aynı anda birden fazla Güç işleyişini şekillendirebilen ve oluşturabilen zihinlere sahiplerdi. O düelloyu *takip* edemezdim, yüzde yüz *hazır* olsam ve güvenlik garantisi imzalamış olsam bile. Katılmak mı? Gülünç.

Orada o kadar büyük bir güç vardı ki, görüşüm kapalı göz kapaklarını bile acıtacak kadar parlak bir ışık gibi görüntüler almaya başladı. Savaşçıların her biri bulanıklaştı, sanki aynı görüntünün birden fazla katmanı aniden birden fazla ayrı eylem gerçekleştirmeye başlamıştı. Ölümsüz zihinler geleceği görmek için savaşıırken ve orada algılayabildiklerine göre eylemlerini ayarlayıp karşı ayarlarken, üst üste binen potansiyel gerçekliklere, olası gerçekliklere baktığımın ani ve baskın algısı beni çarptı. Yani hepsi aynı anda birden fazla şey yapmakla kalmıyor, mevcut tüm olasılıklar üzerinde *düşünüyorlardı*. Bu, aynı anda hem zihinsel bir 3 boyutlu satranç oyunu oynayıp hem de çalışan bir testere, yanan bir meşale ve bir bowling topuyla hokkabazlık yapmaya ve tüm bunları yaparken de gevşek bir ipin üzerinde dengede durmaya benziyordu.

Ve sonra tüm bu vizyonu, Gücü ve potansiyeli alıp tek bir anda yoğunlaştırdılar. Serbest kaldıklarında, ölümsüzler birbirleriyle aynı anda savaştılar: Varlıklarının tamamını masaya getirdiler, tüm enerjilerini mümkün olan en küçük alanda ve zaman diliminde harcadılar, muazzam Güçlerini insanlık dışı bir hassasiyetle yoğunlaştırdılar.

Gözlerimi yırtan bir ışık ve kulaklarımı tırmalayan bir ses, bu kadar küçük bir alanda bu kadar çok enerjinin açığa çıkmasının neden olduğu havada mide bulandırıcı bir dalgalanma ve bir gök gürültüsü vardı.

Ve sonra yerde, dördünün karşı karşıya durduğu yerde yanan bir krater vardı.

Erlking'in olduğu yerde sadece yanmış bir şekil vardı. Yarısı kömürleşmiş siyah bir iskeletti. Diğer yarısı ise erimiş metal ve pişmiş et yığınınına benziyordu.

Sleipnir birkaç metre sersemlemiş bir halde yan yatıyordu. Yanında binicisi yatıyordu, kara pelerini ve kukuletası alev alev yanıyordu.

Ve Ethniu dumanı tüten kraterin ortasında duruyordu, ayaklarını geniş ve kendinden emin bir şekilde dikmiş, gevşek, görünüşe göre bilinçsiz Titania'yı boğazından tutuyordu, Yaz Kraliçesi'nin ayakları yerden on beş santim yukarıda sallanıyordu.

Ethniu'nun Titanik bronzundan deri-kirpik-zırhı yanmış ama ezilmemişti. Zor nefes alıyordu ve dengersiz görünüyordu, gözleri genişti.

"Zavallı," diye mırıldandı Ethniu Titania'ya. "Büyüklik hayalleri kuran bir goblin, açlıktan bir deri bir kemik kalmış yaşlı bir tanrı ve kraliçelik oynayan küçük bir kızla başa çıkmak için Balor'un Gözü'ne ihtiyacım yok."

Ve rahat bir hareketle Yaz Kraliçesi'nin kafasını ayaklarının dibindeki toprağa çarptı ve gevşek vücudunun geri kalanını garip bir şekilde dışarıda bıraktı.

Baktım. Sadece baktım.

Tek Göz hareket etmiyordu.

Erlking'in iskeleti seğirmeye başlamıştı. Kararmış kemiklerin üzerinde sinir lifleri ve bağlar yeniden büyümeye başlamıştı. Bu sanki sürünen sarmaşığın stop-motion görüntüsü. Ama iyileşmesi saatler alacaktı.

Titania düşmüştü.

Titania.

Mab bile TKO'lanmıştı.

Ethniu yere düşen üç rakibine baktı ve küçük bir kız kıkırdaması çıkardı, bu ses histerik olduğu kadar korkutucuydu da.

Ve dengesi sarsıldı. Çok fazla değil. Ama bocaladı.

Zayıflık gösterdi.

İçimdeki Kış mantosu aniden Titan'a odaklandı ve avuçlarını yaladı.

Bu dövüş ona bir şeye mal olmuştu. Her ne kadar güçlü, donanımlı ve çok sert olsa da Titan'ın da sınırları vardı. Ve eğer sınırları varsa, o zaman onların ötesine itilebilirdi.

Yenilebilirdi.

Yapılabilirdi.

Ethniu bana bakmamıştı bile. Tek Göz'ün yere düşmüş haline doğru ilerledi ve ağzıyla hafifçe azarlayıcı bir ses çıkardı. "Seni uyarmıştım, aptal. Ölümlülerin seni ne hale getirdiğine bir bak. Onların dehşetine ihtiyacımız vardı. Sevgilerine asla." Başını salladı ve eğilip elini uzattı.

Tek Göz sağ elinde kül saplı bir mızrak tutuyordu. Başının üzerinde mavi-beyaz elektrik titreşimleri oynuyordu.

"Sen çocukların inancıyla ayakta duruyorsun," diye mırıldandı Ethniu. "Ben ise onlar uykularında korku içinde haykırdıkça daha da güçleniyorum."

Işığı kapattıktan sonra her korku hissettiklerinde. Bizler asla onların koruyucuları olmak için yaratılmadık. Karanlıkta pusuda bekleyenler olmamız gerekiyordu." Mızrağı kaldırdı ve bir süre kısık gözlerle inceledi. "Ölümlüler iyi aydınlatılmış dünyalarında kibirli oldular. Gururlu. Kibirli. Onlara önemsiz olduklarını hatırlatmanın zamanı geldi."

Mızrağı havaya kaldırdı, gözlerini kısıtı ve mızrak aniden elinde alev alev yanan bir dönüştü, ona karşı çıkmaya cüret edebilecek herkese fırlatılmaya hazırды.

O da doğal olarak bana döndü. Tepemizde şimşekler çakıyor, görünüşe göre başlamak için sabırsızlanıyorlardı. Arka planda ordular savaşıyor, Vahşi Av'ın atlıları çılgınlık atıyor ve boynuzlarını öttürüyordu; tepelerindeki bulutların arasında titreşen şimşeklere karşı karanlık ve korkunç gölgeler.

Ve Murph gitmişti.

Dünyanın sonu gibi görünüyor, öyle geliyor ve öyle hissediliyordu.

"Başlıyorum," dedi Titan, güzel yüzü parlak mavi-beyaz bir parlaltı ve ağır bir gölgeyle çerçevelenmiş halde, "seninle, küçük büyücü. Boş bir gece ama senin türün öldürmeye degecek kadar sinir bozucu."

Az önce ilahi bir dayak ve tokatla karşı karşıya kalmıştım.

Az önce *yıldırım* çarpmıştı.

Snark projektörlerimin hizası bozulmuştu. Ama bu denememem için bir sebep değildi.

Heck, her hakaret aslında aynı şeyi söylemenin farklı bir yoluydu.

"Öyle mi?" Hırıldadım. "Şey.

Berbatsın." Ethniu birkaç saniye bana baktı.

Sonra başını arkaya yatırdı ve güldü. Bu . . .

Baş döndürücü. Saf. Karnından bir tür kırılğan sesle sevinç fişkırıdı.

Kulağa doğru gelmiyordu.

Hem de hiç. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Oh," diye iç geçirdi Ethniu. "Ben." Başını iki yana salladı. "Konuşan bir hamamböceğiyle sohbet etmek. Sanırım tebrikler sırayla, böcek. Aslında seni öldürdüğümü fark ettim. Bundan biraz zevk bile alacağım."

Öne doğru bir adım attı ve canlı şimşeği başının üzerine kaldırdı.

Bölüm

Otuz bir

M Vücudum hala çok fazla hareket edemeyecek kadar kısa devre yapmıştı. Ve mızrağın nasıl bir güç yaydığını görmüştüm. Mızrak olmadan

aşırı yüklü atmosferde, onu yenmek için yeterli bir savunma . Belki onu bir dakika daha konuşturabilseydim, en azından kaçmayı deneyecek kadar kendime gelebilirdim.

Ama bunu onun yüzünde ve bronzlaşmış formunun her çizgisinde görebiliyordum: Sallanmayacak, reddedilmeyecek ya da dikkati dağılmayacaktı. Birkaç ölümsüzle savaştıktan sonra kendi kısa zayıflık anını yaşamıştı ve şimdi tekrar görevinin başındaydı - binlerce yıldır planladığı bir görev.

Yapabileceğim pek bir şey yoktu.

İşte o zaman fazlaydı. Her şey. Yaralanmalar. Fiziksel olanlardan çok değil. Bir gece için çok fazla şey görmüştüm.

Çok şey kaybettim.

İşte o zaman kırıldım.

Böyle bir durumdayken beyniniz garip şeyler yapıyor. Artık korkmuş, kızgın ya da üzgün hissetmiyordum. Seyirci gibi hissettim, seyircinin bir üyesi gibi. Biletinizin kesildiğini fark ettiğinizde her şeyi farklı görmeye başlıyorsunuz. Etrafımızda olup biten her şeyi görebiliyordum. Artık beni gerçekten ilgilendirmiyordu.

Kış Leydisi'nin hücumuna Corb ve yakın çevresinden gelen bir büyü duvarı karşılık vermiş, onun ve trollerinin hücumunu ba-dump- bump, soğukkanlılıkla durdurmuşlardı. Molly'nin ordusunun öfkeli saldırısı Fomor'un lejyonunu ikiye bölemeden durmuştu, ölümcül darbeyi tamamlamak için gereken kütleden yoksundu. İzlerken bile Kış birliklerinin geri püskürtüldüğünü gördüm,

kesildi. Kral Corb asasını indirip zafer çığlıkları atarken trollerden biri yere düştü, kafası dumanlı bir harabeye dönüştü. Yeşil bir şimşek Kış Leydisi'nin böğründe paramparça oldu. Eti kemiğ kavurduğunu gördüm, kaburgalarının simsiyah yandığını gördüm, bir adım sendelediğini ve sonra Juggernaut gibi acımasız ve durdurulamaz bir şekilde döndüğünü ve başka bir trol düşüp neredeyse onu ezerken savaşmaya devam ettiğini gördüm.

Kış'ın ivmesi boğucu yaz gecesinde durmuştu. Dehşete düşmüş ve öfkeli Fomor lejyonu kan kokusu almış ve Kış'ın güçlerine doğru ilerlemeye başlamıştı.

Chicago'nun son savunucuları da düşüyordu.

Ve güneyden, müttefiklerimizin düşmanı tuttuğ yerden, saldırıyı haber veren bir Jotun borusunun uzun ve alçak sesi geldi.

Orduların, parkın ve dumanın arasından güneyde neler olduğunu göremiyordum. Ama Jotun borusu tekrar çaldı, daha yakından.

Oradaki müttefiklerimiz dşmişti. Düşman kuvvetlerinin ikinci kolu bize doğru ilerliyordu.

Ve geldiklerinde, geriye kalan direnişini ezip geçeceklerdi. Şehrim düşüyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dramatik bir jest yapmak için elimi bile kaldıramıyordum ve sadece bir parmağımı oynatmam gerekiyordu.

Dünya çok ağırdı.

Titan bana doğru döndü, bakışlarında zafer vardı ve Tek Göz'n düşmüş halinden aldığı mızrağı kaldırdı.

Zamanında çok şey yaşadım. Ama bir son gördüğümde anlıyordum.

Titan kazanmıştı. Eski dünya, eski karanlık, sonunda geri gelmişti. Chicago harabeye dönecekti.

Ve onunla birlikte ölebilirim.

Ethniu'nun bakışlarıyla karşılaştım ve o anda muhtemelen öldüğümde bunun farkında bile olmayacağımı anladım: O varlığın ruhuna bakıp zihnimi sağlam tutma hiç yoktu. Delirmiş olarak ölecektim.

Ama öyle bir şey olmadı.

Ve daha da korkunç bir gerçeğini gördüm.

Titan'ın ruhunu görmek için büyücü olmaya gerek yoktu. O zaten her . Ruhunu dolduran ve Gz'de ustalaşmasını sağlayan yıkım ve yok etme arzusu dünyada tezahür etmişti. Ethniu'nun özlemini çektiğini dünya buydu. Dehşet, ölüm, kan, yıkım, anlamsız kaos... O kim ve neydi? Bu

Titanları ateşleyen, onların yok edilmesini ilk etapta bir gereklilik haline getiren şey delilikti.

Kan onların sanatıydı. Çılgınlık onların müziği idi. Korku onların inancıydı.

Ölümlüler bunun önünde duramazdı.

Ölümümün benim için gelişini izledim ve çaresizlik içinde ağladım.

Bunun sadece gerçek acı olmadığını biliyordum. Bunun aynı zamanda Mab'ın hırpalanmış iradesi tarafından artık karşı konulamayan düşmanın karanlık iradesi olduğunu ve o korkunç psişik baskının duygularımla dolup taşıdığını da biliyordum. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Ama gözlerimin önünde gerçek olmaya başlamıştı. Ve . . .

Ve sonra . . .

Ve sonra Waldo Butters ortaya çıktı.

Küçük adam arkamdan belirdi ve kendini doğrudan Titan ile benim arama koydu.

En iyi koşullar altında bile etkileyici bir figür değildi.

Yüksek Ethniu'nun önünde dururken daha da az etkileyici görünüyordu. İkisi de insan ve aynı boyda olsalardı bile, Ethniu daha kaslı olurdu. Onunla ilgili diğer her şeyle, aurasıyla, gücüyle, zarafetiyle, zırhıyla, boyuyla, güzelliğiyle, arkasındaki savaş ve yıkımla ve çılgınca aydınlatılmış, ölmekte olan şehirle birleştiğinde ... Butters insan gibi bile görünmüyordu. Daha çok bir insanın yanında duran kötü canlandırılmış bir kuklaya benziyordu.

Küçük
görünüyordu.

Kirli.

Yorgunum.

Çürük.

Korkmuş.

Küçük adam bana baktı, yüzü hasta ve solgundu. Sonra Titan'la yüzleşmek için döndü.

Ve omuzlarını dikleştirdi.

Ve Kılıcı kaldırdı, o yerde aniden beyaz, saf bir ışık belirdi, görünmeyen bir koro etrafında sessiz bir müzik sağlıyordu.

Bu ışıpta Ethniu'nun zırhı bir şekilde daha keskin, daha sert, daha rahatsız edici, hareketlerini daha engelleyici görünüyordu. Güzelliği kusurlu, sert, sanki ışığın bir oyunuymuş gibi görünüyordu ve yaşayan gözlerinde umutsuz, boş bir aklıktan, ruhunda asla doldurulamayacak bir boşluktan başka bir şey .

Bu ışık karşısında, Titan'ın kadim dehşeti bile tereddüt etti. "Defol, Titan," dedi Butters. Sesi sessiz, yumuşak ve yankılıydı. Bu bir insan sesi değildi. Sesi hiç yükselmese de, savaşın, gök gürültüsünün, ateşlerin çatırtı ve kükremelerinin üzerinden duyulabiliyordu. "Bu ruhlar senin için değil. Nefretinizin ve öfkenizin derinliklerinde kaybolun. Artık burada sizin için bir dünya yok."

Ethniu'nun yüzü bir şimşek bulutuna dönüştü, dudakları saf bir nefret dönüştü. "Bana emir vermeye *cüret* mi ediyorsun, seni fino köpeği, seni hain, seni korkak."

"Ethniu," diye mırıldandı o ses ve içindeki şefkatin derinliği derin, sessiz bir deniz gibiydi. "Sana sadece acı çekmemen bir görüş öneriyorum."

"Artık enstrümanından daha güçlü değilsin." Ethniu Butters'a doğru tükürdü ve tükürük gerçekten de bir delik açmaya başladı, o kadar öldürücüydü ki. "Sen böceklerin tarafını seçtin. Onlarla birlikte ezildin."

Doğruldu, mızrağı sanki bir kamışmış gibi döndürdü ve öfkeyle uğuldayan devasa bir şelale gibi ses çıkaran bir yıldırımla Butters'a çarptı.

Butters kirli, yorgun, korkmuş, normal insan sesiyle, zar zor duyulabilen bir çığlık attı.

Kılıcı kaldırdı ve ben yine içgüdüsel bir düzeyde anladım ki, İman Kılıcının bıçağı, maddi olmayan ışıktan yapılmış olsa da, bu amaç için çelikten yapıldığında olduğundan çok daha sağlam, daha kırılmaz, daha *gerçekti*. Kılıç daha önce bu amaçla kaldırılmış olsaydı, sadece moleküler yapısı üzerine yüklenen güçler tarafından parçalanırdı - ama şimdi, maddi dünya tarafından kirletilmemiş olarak, kılıcın gerçek gücü kullanılabiliirdi ve o gümüş-beyaz ışık çubuğunda ince bir renk galaksisi, taşınmaz bir güç, o kadar saf ve sabit ve sabit bir şey vardı ki, evrenin kendisi onun temeli üzerine inşa edilmişti ve arka planda bağımlı beynim, "*ışık olsun*" diyen bir Sesin zayıf yankılarını duyabiliyordu.

O kılıcı tutan ölümlü adam Titan'ın öfkesiyle karşılaştı. Ve yerinden kıpırdamayacaktı.

Denizdeki bir kaya gibi dururken, güç dalgası ona doğru çarptı. ışık, çok yakınındaki herhangi birini yoğunluğundan dolayı kör edebilirdi. Sıcaklık etrafındaki toprağı yırtıp parçaladı ve enerjik bir şiddet seliyle toprağı çıplak hale getirdi. Yedi yavaş kalp atışı boyunca, Butters bu gelgitin önünde durdu ve

Kılıç, ışık, öfke, gölge ve uçan enkaz, arkasında havada bir şekil oluşturdu; uzun boylu, belirsiz bir form, yavrularını yağmurdan koruyan bir kartal gibi zarif kanatlarını onun etrafında katladı.

Sonra, en korkunç, en aç gelgit gibi, o güç de geçti. Ve tam bir sessizlik çöktü.

Fidelacchius'un beyaz ışığında parlayan İnanç Şövalyesi bir yıkım çemberinin ortasında el değmeden duruyordu ve bu ateş onu lekesiz ve temiz bırakmaktan başka bir şey yapmamıştı; kir, pislik ve kirlilik yakılıp yok edilirken o el değmeden kalmıştı, beyaz pelerini etrafındaki topraktan yükselen ısıyla kıpırdanıyordu, kara gözleri aptal spor gözlüklerinin ardında kararlılıkla parlıyordu.

Ethniu sadece baktı.

"Biliyor musunuz?" Butters dedi ve dünyanın sonu gibi görünen şeyin ortasında, sadece insan sesi çıktı, destansı değil, güçlü değil, cesur değil - korkmuş ya da kızgın bile değil. Sesi sadece ... normaldi. İnsan.

Ve eğer evrende Titan'ın yarattığı dünyaya bundan daha fazla meydan okuyan bir şey varsa, bunun ne olabileceğini hayal bile edemezdim.

Butters düşünceli bir şekilde başını salladı ve "Sanırım sandığın sert değilsin," dedi.

Ethniu'nun dudakları aşağılayıcı bir gülümsemeyle aralandı. "İşte şampiyonlarınız, genç tanrılar, dünyanın güçleri, yerde çaresizce yatıyorlar, ölümlüler."

Butters etrafına bakındı ve başını salladı. Sonra da, "Bu adamların hepsinden kerede kim öne çıktı biliyor musun?" dedi ve çenesini omzunun üzerinden bana doğru salladı. "Harry Dresden. Onu henüz öldürmedin." Butters kılıcını tekrar kaldırdı ve sesi sertleşti. "Ve ben burada durduğum sürece de öldürmeyeceksin."

Titan'ın gözleri nefretle kısıldı. "Küçük. Adam. Beni tek başına durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu benimle ilgili değil," dedi Butters. "Ve ben yalnız değilim." "Etrafına bir bak, aptal."

Sesine gülümsemenin geldiğini duydum, ancak daha az sertleşmedi. "Ben yalnız değilim. Yalnız değilim."

Butters ve cesareti için gözyaşı döktüm. Ama Titan haklıydı.

Jotnar'ın borusu, kıyametin borusu, yine yakınlarda çaldı. Şehrimin ölümünün sesiydi bu.

Parkın güney tarafını sisin içinde devasa bir siluetin belirlediğini gördüm.

Ethniu o baktı, sonra bize geri döndü, gülümsemesinin kenarlarını kavuran bir küçümsemeyle.

Ama aptal, İnanç Şövalyesi yerini korudu.

Ve benim , aptalın ise haklı olduğu ortaya çıktı. Bazen inanç bundan ibarettir.

Bazen bu yeterli olur.

Pusun içindeki devasa form, arkadan aydınlatılmış bir gölgenin hızıyla küçüldü ve River Shoulders aniden yıkım bulutlarının arasından sendeleyerek parkın temiz havasına çıktı. Eski smokini tamamen . Omuzlarından biri yerinden çıkmış gibi sarkıyordu ve kürkü yanmış ve dökülen külün grisiyle keçeleşmiş, yer yer kanla kararmıştı.

Ama görünüşe göre gözlüklerini bulmuştu ve camlarından biri keskin bir şekilde çatlamıştı.

Sağlam omzunun üzerinden bir Jotun'un boynuzunu taşıyordu.

Koca Ayak'ın bakışları parkı taradı ve yüz ifadesi ani bir şiddetle aydınlandı. Kolunun devasa kasları şişti, gerildi ve boruyu yerine çekti ve enstrümandan, tonlarının berraklığıyla havayı sarsan ve borunun kemiğinden yayılan yeni çatlaklar gönderen üç uzun, feryat patlaması üfledi.

Ve yanıt olarak, görüşü engelleyen sis duvarının ötesinden gırtlaktan gelen bir kükreme duyuldu ve altın beyazı ışık aniden sisi yakıp yok etti.

Güneyden sabahın ilk ışıkları gibi bir ışık yükseldi, sanki bir yıldız sokak seviyesine düşmüş gibiydi. Gümüş rengi bir hareketlenme oldu ve ardından terk edilmiş bir soğutuculu kamyonun üzerinde ata benzer bir şey şeklinde şafağın nefesi durdu. Yelesi ve kuyruğunun şeklinden su gibi ışık nehirleri akıyordu ve başının üstündeki ışık kılıcı görünür bir müzik gibi parlıyordu. Sırtında, kıvrım kıvrım gümüş saçları ve rastgele çiçek yapraklarıyla Yaz Leydisi Sarissa vardı. Elinde yeni açmış çiçeklerle kaplı canlı ahşaptan bir asa tutuyordu ve ucunda kanla lekelenmiş bakır bir mızrak ucu vardı.

Arkasında oturan, alevli bir kılıç taşıyan zırhlı bir figürdü. Fix, Yaz Şövalyesi, benim karşı numaram. Yaz tek boynuzlu atı kıpırdandığında

ve şaha kalktı, ön ayakları renkten renge girerek kılıcını meydan okurcasına kaldırdı.

Aynı anda, Yaz Leydisi başını geriye atarak tek bir titreşimli notadan oluşan bir çığlık attı ve görkemli bir altın ışık sütunu aniden pus ve bulut örtüsünde bir delik açarak kalan birkaç yağmur damlasını spektrumla parçalanmış sis ve buhara dönüştürdü.

Savaşın umutsuz çarpışmasından cevap niteliğinde bir çığlık geldi ve soğuk, meydan okuyan mavi ışıktan bir sütun geceye doğru yükseldi ve Kış Leydisi'nin hızla koşan, yorulmak bilmeyen formunu merkez aldı.

Yer seviyesindeki kamyonun etrafında bir hareketlenme oldu. Ve Chicago Baronu öncülük etti.

Marcone, Summer Lady'nin sağladığı ışığa ve berraklığa doğru yürüdü ve sanki çelik bir duvardan geçecekmiş gibi öne çıktı. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp yerine, üzerinde on yedi ya da on sekiz çakmaklı silaha benzeyen bir çift ucube korsan palaskası takmıştı ve her iki elinde de birer tane taşıyordu.

Sağında Hendricks vardı, taktik teçhizat ve samuray zırhı karışımı bir şey giymişti, bir elinde otomatik av tüfeklerinden birini, diğerinde de geniş bir kılıç taşıyordu. Solunda Gard, çelikten ziyade ipek gibi akan bir posta ceketinin üzerinde, üzerinde ışık olmadığında bile parıldayan gümüş bir zırhla ilerliyordu. Elinde savaş baltasını taşıyordu, baltanın bıçağı parlayan rünlerin gücüyle parlıyordu, o kadar parlaktı ki görüşümde bulanık görüntüler bırakıyordu. İki şampiyon Marcone'yi takip etti.

Ve oradan, iradesinin bayrağının onun arkasından aktığını hissedebiliyordum.

Peşinden yüzlerce Einherjaren geliyordu, Lara'nın saf dışı bıraktığı, öfkeli görünen ve içkinin etkisiyle hâlâ biraz bulanık olan o zavallı nöbetçi de dahil. Onlarla birlikte Marcone'nin sorun gidericileri geliyordu, işleri sorun bulmak ve onu vurmak olan soğuk profesyoneller. *Onların* arkasında svartalflar ya da svartalf olduğunu tahmin ettiğim askerler geliyordu; savaş için her giysinin içine bir örtü yerleştirilmiş bir tür zırhla donatılmış bir birlik bloğu, böylece figürler çoğunlukla bir svartalf olmak için doğru yükseklikte havada bulanıklaşıyordu.

Onlarla birlikte LaChaise ve hortlakları da sarhoşlar gibi kıkırdarak yürüyorlardı; hepsi bir şeref kıtası gibi, içinde sanki küçük, inanılmaz derecede yoğun bir gezegenin çekim alanına kapılmış gibi bir dizi ağır nesnenin döndüğü açık bir alanın etrafında toplanmışlardı.

Dönüp duran o ölümcül atom modelinin ortasında, Arşiv olduğunu tahmin ettiğim ince bir figür yürüyordu.

Açık alana geldiler ve Marccone yavaş bir koşuya başladı ve onun bayrağını takip ederek arkasından gelenler hep birlikte adım atmaya başladılar. Daha fazla figür geldi. Ve daha fazlası. Ve daha fazlası.

Marccone'nin grubunun sağına doğru Beyaz Büyücülük Konseyi yayıldı. Büyükbabam, Blackstaff, önden gidiyordu, vücudunun sol tarafı üşümeme neden olan ölümcül bir gölgeyle örtülmüştü. Sağında arkadaşım Ramirez yürüyordu, suratı asık ve hırpalanmış bir haldeydi ama elinde gümüş Warden kılıcıyla ilerlemeye devam ediyordu. Cristos solunda ilerliyordu ve sanki yürüdüğü her yerde bir tür ağır makine çalışıyormuş gibi etrafındaki toprak titriyordu. Ve tepemde bir kartalın çığlığını duydum ve gökyüzü buna karşılık gök gürültüsüyle gürledi. Rüzgârı Dinle hâlâ içerideydi. Arkalarında, gri pelerinler giymiş, ellerinde sopalar ve gümüş kılıçlar taşıyan acımasız kadın ve erkeklerden oluşan bir Muhafız birliği yürüyordu.

Marccone'nin diğer kanadında, bir tür filmsi beyaz kumaştan pelerinler ve kefenlerle kaplı ve insanlık dışı bir zarafetle hareket eden hayalet gibi beyaz figürlerden oluşan bir ekip vardı. Lara ve adamları da savaşa katıldığına göre, Kış örtüsünün saf bir açlık hareketiyle bu figürlere doğru çekildiğini hissettim.

Ve arkalarından insanlar geliyordu. Sadece insanlar. Yüzlercesi, Bean'de depolananlarla aynı marka tüfeklerle silahlanmış, yüzlercesi Chicago Baronu'nun iradesinin bayrağını takip ediyor, korkmuş ve *öfkeli* ve evlerine ölüm getirenleri, topraklarına, *var olma* haklarına meydan okuyanları yok etmeye geliyorlardı.

Baktım.

Cehennem

çanları.

Marccone, Jotnar'la olan savaştan sonra elinde kalan birlikleri toplamıştı. Adamlarını bir araya toplamış ve sonra svartalf elçiliğindeki güney savunmasına yardım etmek için aşağıya inmiş olmalıydı. Benim yaptığım gibi bir takipçi kitlesi toplamış olmalı ve onları silahlandırıp beklenmedik bir şekilde güney savunmasına yardıma getirmiş olmalı.

Onlar da gelip bize yardım etmekte özgürdü.

Ve şimdi bu gücün kuşatıcı kolları, Kış Leydisi'ni yok etmeye aç bir şekilde körü körüne çevreleyen Fomor'un lejyonunun üzerine doğrudan dökülmek üzereydi.

Marcone, ordusunun en önünde, karşılaşma şansına ya da talihsizliğine sahip olduğum en güçlü varlıkların desteğiyle, o lanet olası eski silahlardan birini kaldırdı, Ethniu'ya doğrulttu ve tetiği çekti.

Ve şanslıydı. Ani bir *vızıltı* oldu ve Titan zırhından kıvılcımlar çıkarken seğirdi.

Chicago Baronu silahını bıraktı, bir tane daha çekti ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Ve Titan'ın yüzü büyük bir öfkeyle buruştu.

"Ne?" diye tükürdü, o kadar öfkeliydi ki tükürük dudaklarından uçup dişlerinin arasından döküldü ve düştüğü yeri yaktı. Olduğu yerde iki büklüm oldu, ayakları öfkeli bir çocuğunkiler gibi toprağı kazıyordu ama daha kıyametvari bir şekilde... Butters, Titan'ın sesindeki öfke ve nefret karşısında fiziksel bir acıyla irkildi. "Bu ölümlü *canavarlar*. Bu *solucanlar*. O adamın dişlerini *topuğumun* altında *toza* dönüştüreceğim."

Onu ele geçiren o çaresiz öfkeyi, o hayal kırıklığını ve öfkeyi görmeyi sanırım. Daha önce de böyle hissetmişim. Ve bununla ondan çok daha iyi başa . Titan'ın zayıflığını görmüştüm: Onun erdemlerinin kötü vardı.

Bir bakıma, bu onun hatası değildi. Ethniu elemental bir varlıktı, evrenin ilkel bir gücüydü. Bu tür varlıklar ham maddeden dünyaları şekillendirmek için yaratılmışlardı, isteklerinin engellenmesiyle başa çıkmak için değil. Kendi kişisel gücü, neredeyse her koşulda talep edebileceği ve istediğini elde edebileceği anlamına geliyordu.

Ancak diğerlerine benzemeyen bir durumla karşılaştığında şaşkına döndü. O kadar uzun zamandır her şeyi kendi istediği gibi yapabiliyordu , muhalefetle başa çıkmaya alışkın değildi, zafer alışkanlığında katılaşmıştı. Çevik bir rakiple, zorluklarla, öngörülemezlikle başa çıkmak için reflekslere hiç ihtiyaç duymamıştı. Bu tür engellerle ilk kez karşılaşan bir çocuk gibi tepki .

Değerli saniyelerini öfke nöbeti geçirerek geçirdi.

Ve umut yeniden alevlendi ve canlandı.

Sadece içindeki küçük ışık. Bu her şeyi yeniden önemli hale getirdi. Bu bana yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlattı.

"Heh," diye kıkırdadım. "Heh. Heh, heh, heh, heheheheh." Sesim gıcırtilı ve çatlak çıkmıştı ama gerçekten eğlenmişim. "Seni çaylak."

Ethniu bana ters ters baktı ve yerinden çıkacak gibi oldu. Çünkü korku da yeniden ortaya çıkmıştı. Bu dövüşü hala kaybedebileceğim korkusu.

Çünkü hâlâ kazanabileceğimi biliyordum.

Marcone'nin atışı besbelli hücum işaretiydi. Chicago Baronu ve kuvvetleri koşmaya başladılar, sesleri öfkeyle yükseliyordu, yeryüzü titriyordu, beyaz kefenli vampirler Yaz Leydisi'nin fenerinden akan ışık ve kararlılık dalgası boyunca sanki teller üzerindeymiş gibi sığıyorlardı, zihinlerin ve iradelerin görünmeyen savaşı, önümde ortaya çıkan fiziksel çatışma kadar acımasızca yürütülüyordu.

Eğer yeni gelen müttefik kuvvetler Fomor lejyonlarını henüz düzen sağlanmadan vurursa, Marcone'nin hücumu onları paramparça edecekti.

"Fomor'a ulaşmasına izin vermeyin!" diye bağırdım.

Ethniu mızrağı Butters'la arasındaki toprağa doğru savurdu ve mızraktan bir şimşek daha çaktı - Butters'a değil, toprağın kendisine, aramızdaki toprağı parçaladı ve bir kamyon dolusu yırtık toprağı Butters'la bana doğru fırlattı. Kollarımla başımı kapattım ve büyülenmiş paltoyu giydiğim için mutlu oldum. Bu, kırık kemikler yerine yeni çürükler topladığım anlamına geliyordu. Kollarımı indirdiğimde Ethniu elli metrelik bir sıçrayışla Fomor ordusunun arkasına doğru ilerliyordu ve çalıntı mızrağının sapını yere saplayarak çevredeki Fomor birliklerinin dikkatini anında üzerine çekti. İradesi alevlenerek etrafındaki herkesi sardı ve Fomor'un yüzlerce ağır zırhlı savaşçısı Baron'un hücumuyla yüzleşmek için aynı anda döndüler.

Kendime dönüş, kendi afişimden gelen girdilerin geri dönüşü anlamına geliyordu.

Hâlâ savaşta olan yüz seksen yedi kişi vardı ve çoğu yaralıydı.

Esperacchius'un surlarda belirmesiyle birlikte, oditoryumun etrafındaki hafriyatın harap olmuş yıkıntılarından ani bir ışık seli ve ani bir meydan okuma kükremesi yükseldi ve bir anda, Listen ve birliklerini batırdığımda, kalenin baskıyı da kaldırmış olduğumu fark ettim.

Ayağa kalktım, asamı buldum ve "Butters!" diye bağırdım.

"Buradayım," diye geldi sesi, nefes nefese ve acı içindeydi ama oyundaydı.

Beyaz örtülü formlar havada zarif yaylar çizerek ilerledi ve Baron'un ordusu düşmana yaklaşırken aniden her yöne doğru bulanıklaştı; iki kitle birbirine çarparken baş döndürücü bir görüntü ortaya çıktı.

"!" Bağırdım. "Nereye?"

Çarpışan orduları işaret ettim.

"Ne!?"

"Marcone bize bir verdi," dedim. "Ama onu öldürürse, sancağı düşer ve arkasındaki insanlar dağılır. zaman birkaç kişiye karşı onlardan ordu olur. O zaman hepimiz ölürüz." Omzunu kavradım ve ona bazen yaptığımı bildiğim o çılgın sırtışı yaptığımı hissettim.

Diğer elimle de bıçağın sapını kavradım. Vakit gelmişti.

Şehrin panik ve öfke dolu kalp atışları doldu. Butters'ın gözleri biraz daha beyazlaştı.

Orduyu işaret ettim ve "Bana şuradan bir yol açın." dedim. Butters bana baktı. Sonra çarpışan ordulara. Sonra tekrar bana. "Evet," dedi.

"Neden olmasın?"

Mücadeleye saldırmadık, daha çok agresif bir şekilde yalpaladık.

Ama mücadeleye girdik.

Bölüm

Otuz iki

Wsonra gelen şey ...

Bak. Birkaç kavgaya karıştım. Hatta bir savaşta payıma düşeni yaptım. Hiçbiri böyle değildi.

En çok hatırladığım şey zeminin ne kadar dengesiz olduğuydu. Toprak, üzerine yüklenen güçler tarafından parçalanmış ve ardından o kadar yoğun bir yağmurla ıslanmıştı ki, onu tanımlamak için yeni bir kelimeye ihtiyaç vardı. Sonra binlerce varlık onun üzerinde ölümüne savaşmaya başladı.

Zemin, ayağınızı basamayacağınız kadar kaygan, ayağınızı tekrar içinden çıkaramayacağınız kadar bataklık, kan ve yaralıların, ölmekte olanların ve ölülerin parçalanmış bedenlerinin birbirine bolca karıştığı bir karışımdı.

İşin kötüsü, ayaklarınızı koyabileceğiniz en sağlam yer düşmüş olanın üzerindeydi.

Kimse bizi öldürmeye çalışmasaydı bile o alanda ilerlemek çok zor olurdu. Ama devam eden bir savaş vardı ve Marcone, Ethniu, Corb ve Molly'nin etrafında sıkıca toplanmış birkaç birlik dışında hiçbir düzen yoktu. Konuşulacak gerçek bir hat yok, uniformalar yok - sadece saf kargaşa.

Elli metre ötede, River Shoulders'ın öfkeyle kükrediğini duydum; bu ses etrafındaki dost ve düşmanı sersemletip zayıflatıyordu ama sadece Fomor'u lime lime etmeye odaklandığı için, bu dostları için oldukça işe yaramıştı. Koca Ayak'ın saldırdığı yerlerde parçalar havada uçuşuyordu ve onun sahadaki varlığı düşmanın dehşet içinde kaçmasına ya da en azından daha kolay düşmanlar aramasına neden oldu.

Kalenin kalıntıları arasından Sanya kılıcını kaldırdı ve halkımı savaşa doğru yönlendirdi. Yaralı ve kanlar içinde olsalar da, Şövalye meselenin önümüzdeki birkaç dakika içinde çözüleceğini anlamıştı ve *Esperacchius*'un ışığı, halkımın bir bölümünü doğrudan Ethniu'ya doğru yönlendirdi; yakın dövüşte nadir görülen bir koordinasyon düğümü, düşmanın kalbine nişan alınmış kırılğan bir ok.

Sonra işin içine girdik ve görebildiğim tek şey mücadele eden, çamurla kaplı bedenlerdi. Çoğu zaman dostu düşmanı ayırt etmek imkânsızdı.

Waldo Butters hariç herkes için.

Nasıl oldu bilmiyorum ama küçük adam o savaşın, kaosun, dehşetin ve pisliğin içinden geçti ve bunların hiçbirisi ona *dokunmadı* bile. Ayakları zeminin tıkalı kısımlarına çarptığında, o kadar küçüktü ki tekrar çıkmakta hiç zorlanmadı. Kaygan kısımlarda ayakları ve dengesi kayıyor, bacakları profesyonel bir kaykaycının etrafta dolaşması kadar doğal bir şekilde hareket ediyordu ve bunu gördüğümde melek *zekasına* benzer bir şeyle çalışan birini tanıdım, ancak Butters'ın bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim.

İnanç Şövalyesi nereye gitmesi gerektiğine karar vermişti. Sadece fizik onu alt etmeye yetmeyecekti.

Ağır zırhlı Fomor askerlerinden oluşan bir birlik yoluna çıktı, altı ya da sekiz düşman bir araya toplanmıştı ve Kış Leydisi tarafından savaşa getirilen ince, zırhlı fae'lerden oluşan küçük bir grubun canına

-Ya da en azından ben öyle olduğundan emindim. Kavganın çamuru herkesi kaplamıştı. Keskin ışık ve tam bir kaos içinde, söz konusu kişi saldırmak, engellemek ya da kaçmaya çalışmak için sadece zamanın olduğu kadar yakın olana kadar dost bir yüzü düşman bir yüzden ayırt etmek neredeyse imkansızdı.

Butters tüm grubu bir kasırğa gibi vurdu; mutlak, ölümcül ve tuhaf bir şekilde seçici. *Fidelacchius*'un etrafındaki meleksi koro, silah dönüp yolumuza çıkan herkesi -kesinlikle herkesi- yere sererken coşkulu kreşendoya yükseldi.

İnanç Kılıcı, Titan'ın iradesinin köleleri olan Fomor askerlerine vurduğunda, bunu dehşet verici, tam olarak eşitlikçi bir etkiyle yaptı; zırhı, silahı ve eti eşit hassasiyet ve küçümsemeyle parçaladı. Ve şehrin savunucularını vurduğu yerde, aynı silah gözlerdeki kiri süpürdü, kulaklardaki pisliği temizledi ve müttefiklerimizi engelleyen ortamın bir kısmını yakarak ayaklarının altındaki zemini daha sabit bıraktı.

Mutlak bir konsantrasyonun zarafetiyle akan Butters, Kılıç'la dost olduğunu tahmin ettiğim bir şeye vurdu ve orta kahverengi tenli, kemerli elmacık kemikleri ve Kuzey Amerika'nın uzak kuzeybatısındaki bir yerlinin köşeli gözleriyle oldukça sıradan görünen genç bir kadının kafasındaki bükülmüş ve çarpık miğferi paramparça etti, yüzü tam bir dehşetle çarpılmıştı - ve Kılıç geçtiğinde gördüm ve ışığı bu korkuyu yakıp yok etti. Sanki kötü bir rüya görmüş bir uykudan uyanır gibi iki kez gözlerini kırıştırdı, çenesini düzeltti ve elindeki silahla ayağa kalktı.

"Sör Şövalye," diyerek beni selamladı, başıyla kısa bir selam verdi ve kılıcını yerde yatan, kolunun olduğu yere tutunmuş bir düşman askerinin boğazına saplamak için ayağa kalktı.

Butters'a ayak uydurmak için dönmek zorundaydım, yoksa beni peşinden çamurda tırmanırken bırakacaktı. Ama arkamıza baktım ve ardımızda bıraktığımız izleri gördüm; sadece öldürülen düşmanları değil, Ethniu'nun iradesinin karanlık baskısından kurtulmuş, cesaretleri yenilenmiş müttefikleri de.

Arkamızda, Sanya ve adamları Butters'ın geçişinin bıraktığı boşluğu ani dost kuvvetlerle doldurarak oraya doğru ilerlediler ve etrafımızdaki kargaşada mücadele eden diğerleri de bu boşluğu görüp oraya, iki Şövalyeye doğru toplandılar; müttefikleri cesaretlendirici sesler çıkarıyor ve giderek belirsizleşen düşmanlarının üzerine atılıyorlardı. Sanya neşeli bir selamlama *nidasıyla* Butters'la buluşmayı başardı ve ardından büyük adam Butters'ın altısını korudu, sadece küçük Şövalye'yi takip ediyor, kılıçlarını savuruyor ve yanlarından ve arkasından gelen saldırıları savuşturuyordu.

O anda, Michael'ın İnanç Kılıcı'nın en güçlü yanının *kılıç* kelimesiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylerken ne demek istediğini anladım. Ya da iki adamın ellerinde tuttukları objelerle bile. Kılıçların hiçbirisi, onları taşıyan adamların zihinleri, kalpleri ve elleri olmadan hiçbir şey yapamazdı. Ve şimdi Butters'ın kendisi, düşmana doğru ilerleyen, geride kalan boş alanı ittifak üyeleriyle dolduran, yenilenmiş enerjiyle kabaran bir kılıcın ucuydu ve arkasında, eğlenen bir meydan okumanın sabit kükremesiyle gülen büyük siyah Rus vardı.

O karmaşayı daha da berbat hale getirmeden kendi başıma atlatabilmemin hiçbir yolu yoktu. Butters kolay görünmesini sağladı.

O sahada, o kaosun içinde, çamur bile ona yapışmadı. Kılıçların ışığının gittiği yerde herkes kimin kim olduğunu biliyordu.

kafa karışıklığı var. Sadece seçenekler vardı. Ve Şövalyelerin gittiği her yerde düşman düştü ve müttefiklerimiz kükreyerek savaşa geri döndü.

Bu ikisinin benden önce gitmesi, iki müttefike sahip olmak gibi değildi. O korkunç, umutsuz yerde, umudun ve inancın kendisinin yanınızda durması gibiydi ve *bu* güç, etraftaki herhangi bir büyüden veya mistik silahtan daha derin ve nihayetinde daha anlamlıydı.

Uzun lafın kisası, Kılıçlar kaosun içinde bir delik açarak düşman için yürüdükleri her yerde kötü haberler bıraktılar. Kabul etmek gerekir ki, bizim tarafımızda savaşan varlıkların çoğu tam olarak melek değildi. Ama sebepleri ne olursa olsun, o gece yaşamı savundular ve belli ki bu Kılıçların arkasındaki Güç için yeterince iyiydi.

Şövalyelerin düşmanın bedeninde yarattığı fiziksel travma, düşmanın moralinde yarattıkları enkazın yanında önemsiz kalıyordu. Önlerinde ölen her Fomor askerine karşılık, elli kişi daha arkadaşlarının korkunç ışıktan kılıçların altına düştüğünü, düşmanın artan bir vahşilikle savaşa atıldığını gördü. Daha da kötüsü, Kılıçların ışığının altında, Titan'ın korkunç iradesinin etkisi azalmıştı ve onlara karşı koyacak psişik baskı olmadan, Kış Leydisi'nin savaşa getirdiği birlikler düşmana saf, zeki bir saldırganlıkla saldırdı.

Yolda bir yerde Molly'nin savaşa getirdiği Kış birliklerinin çocuk olduğunu fark ettim. Lanet olası bir grup , Gardiyanlardan bile daha gençtiler. Dövüş sanatları filmlerindeki dublörler gibi dövüşen çocuklar.

Paranet'te perilerin yeniden çocuk çalmaya başladığına dair söylentiler vardı.

Belki de öyleydi. Tanrım, gözlerimin önünde olanlara bakılırsa, bunun kötü bir şey olduğundan bile emin değildim.

Azalan trol korumalarından biri ardında bıraktığı buz kütlelerini parçalayıp geçerken Kış Leydisi yine savaşın üzerine haykırdı sesi saf, aşağılayıcı bir öfkeyle çıkıyordu. Etrafındaki savaş alanına bir başka düşman büyü dalgası daha çöktü ve Corb ve zümresinin dehşetiyle hareket eden yeni düşman birlikleri kendilerini Kış Leydisi'nin üzerine , etrafındaki troller acılarını ve öfkelerini haykırdı.

Bir kılıcın ona vurduğunu ve sanki bir buz kütesiymiş gibi çıplak omzunun etine saplandığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Molly küçümseyerek kılıcıyla silahı tutan ele dokundu

ve buza bir tekme atarak donmuş eli paramparça etti. Kılıcı rahatça etinden ayırdı. Sonra eğildi ve buzdan kılıcının kenarını neredeyse şehvetli bir şekilde düşmanın miğferinin kenarının altından geçirdi. Bıçak, Molly'nin solgun ve soğuk etine değdiğinde buhara dönüşen kanla birlikte askerin boğazını açtı ve Molly bu sırada ve aç bir kahkaha attı.

Tanrım.

Bu kahkahayı başka dudaklardan da duymuştum. Evet.

Pazar yemeğinde ailesini ziyaret etmek için eve gitmemesine şaşmamalı.

Hayal edebileceğim başka bir durumda, Molly'ye yardım etmek ve onu korumak için tam gaz ona doğru giderdim. Ama Kış Leydisi'nin benim yardımına ihtiyacı yoktu.

O bir örstü.

O ve küçük lejyonu bir arada kaldığı sürece, düşman kapana kısılmış, onları bitirmeye çalışmak zorunda kalmıştı. Kış Leydisi ayakta kaldığı sürece, Fomor kaçarsa, Kış Fae'leri aralarında olacak ve onları acımadan kesip . Molly durduğu sürece, Fomor lejyonu açıkta, dağınık ve şu anda gerçekleşen saldırıya karşı savunmasız olacaktı.

Profesyonel ordular, örneğin silahlı sivil savunmacılar gibi daha az eğitilmiş ordulardan daha etkili bir şekilde birlikte hareket etme kabiliyetleri nedeniyle profesyoneldi. Düşman arasındaki kaos ve dağınıklık ekibimizin lehineydi.

Molly'yi kurtarmaya koşmak yaptığı şeyin tüm amacını boşa çıkaracaktı.

Örs olmayı seçmişti. Çekiç olmak da bize kalmıştı.

Butters ona doğru dönmeye başladığında, "Hayır!" diye bağırdım ve asamla omzunun üzerinden Ethniu'yu ve onun Fomor birliklerinden oluşan birleşik düğümünü işaret ettim.

Ve eski çırağımı Fomor Kralı'na, onun büyücülerden oluşan seçkin korumalarına ve ezici sayısal oranlara karşı hayatı için savaşması için bıraktım, Fomor Molly'ye aynısını yapmadan önce bir Titan'ı devirmeye yardım edebileceğim umuduyla.

Butters kırk metre daha mücadele etti. Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmediğini biliyorum. Orada olmak zorundaydın. Yerdeki çamur ve su, her adımı biraz daha farklı bir tuzak haline getiriyordu. Işıklandırma bir danstan daha kötüydü.

zeminler, çamur ve gölge parçaları ve dönen kılıçlardan gelen parlak beyaz ışık. Ve dövüşmek en zor kardiyoyu egzersizdir. O sahada on metre yürümek sıkı bir egzersiz olurdu.

Hiç kırk tane yaptı. Ve o gece İnanç şövalyesi'nde az olan hiçbir şey yoktu.

Peşimizden gelen gnlllerimin tüfekleri artık daha idareli kullanılıyordu. Cephane azalmıştı, ama o kadar çok insan kaybetmiştik ki, kalıntılarında daha fazlasını bulmak söz konusu değildi - hala hayatta olan insanlar çoğunlukla daha önce böyle yerlere gitmiş ya da gidenler tarafından eğitilmiş kişilerdi. Ateş ettiklerinde bunu yumuşak ve soğukkanlı bir şekilde yapıyorlardı. Ve bir kez ateş edip yollarına devam ettiler. Onları izlemek bir aksiyon filmi izlemek gibi değildi. Hepsi aynı şarkıya göre hareket eden, iyi koordine edilmiş bir çalışma ekibini izlemek gibiydi. Arkadaşlarının koruması altında ilerlerken, mevcut hedeflere iki ya da üç el ateş ettikten sonra arkalarından gelen ilerleyişini koruyarak yeniden doldururken, istikrarlı, ritmik bir alışma.

Bu ilerleme sırasında zor olan kısım, adım atmamaktı. Hava artık büyü kullanımımı glendirmiyordu ve bu da çökmeden önce çok uzun süre epik olamayacağım anlamına geliyordu. Başka bir yaprak üfleme büyüsü denemiş olsaydım, ilerlememiz gereken süre içinde beni bayıltabilirdi. Artık çok yüksek bir enerji gereksinimi vardı. Elimde mevcut olan büyüden başka bir şey yoktu ve sahip olduğum her yumruğu Ethniu için saklamam gerekiyordu.

Bu da belki de kurtarabileceğim insanların ölmesi anlamına geliyordu.

Hiçbir şey yapmamış gibi değildim. Asam hala doluydu, sanki onu güzelce ve ağır bir şekilde yklemiştim ve yaralayacak ya da öldürecek bazı kötü adamları yere serdim. Ama ıskaladım. Bilemiyorum. Belki daha fazlasını yapabilirdim. Ya da bir şekilde daha akıllıca yapabilirdim. Ama orada değilseniz, ne kadar çaresiz olduğunu bilemezsiniz. Herkesin nasıl dehşete düştüğünü. Karanlığın, gerçek, hakiki dehşetin gücünü dehşet verici şekilde görmenin size ne yaptığını. Sizin tarafınızdayken bile hiç hoş değil. Ne kadar haklı olursa olsun, başka bir varlığın üzerine gazap ve ölümün gönderilmesine tanık olmak kolay bir şey değildir.

Kılıç şövalyeleri, rahatlattığımız bazı Sidhe'ler ve gnlllerim bana bir ordunun içinden bir yol açtılar.

Oraya ilk biz vardık, ama en uzakta.

Ethniu kendini bir ceset yığınının üzerine yerleştirmişti. Ve yeni doğmuş cesetlerin. Etrafta çok fazla ceset vardı ve onları yaklaşık üç metre yüksekliğinde bir tepeye yığmışlardı. Bu, etrafındaki savaş alanını görebildiği ve çalıntı mızrağının patlamalarını ölümcül bir etkiyle kullanabildiği anlamına geliyordu. Göz bir kez daha yeterince enerji çektiğinde, hedeflerini seçebilecekti.

Ama bu aynı zamanda onun görülebileceği anlamına da geliyordu.

Askerlerini etrafındaki ceset yığınının üzerine kalın sıralar halinde dizmişti. Bunlar ağır adamlardı, kalın zırhları içinde güçlü ve ürkütücü bir şekilde hızlıydılar, çok kalın gövdeleri ve aşırı uzun kolları vardı. Miğferlerin arkasında sadece bir yüz görebildim, o da kıllı, kaba görünümlü bir insansıya aitti. Fazla bir şey görmek zordu. Ağır bir sopa ya da çekiçe miğferini parçalayacak kadar sert bir darbe almıştı ve yüzünden geriye çok az şey kalmıştı.

Neandertal mi? Kahretsin, Fomor ne zamandır insanları köleleştiriyordu?

Şimdi sağlam, disiplinli saflar halinde karşımıza çıktılar ve Butters yavaşladı. O bile öylece geçip gideceğini düşünmüyordu.

Ethniu'nun savunma pozisyonunun uzak tarafında, Marcone'nin kuvvetleri kaosun içinden geçti.

İlk olarak Arşiv'e baktım. Resmi bir okul üniforması giymiş, onlu yaşlarının başında, hiçbir şekilde dikkat çekici olmayan bir kıza benziyordu. Etrafında ölümcül bir hızla yörüngede dönen nesneler kırık yangın musluklarıyla başladı ve oradan büyük bir polis motosikletine kadar büyüdü ve ağırlaştı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, bir şeye çarpana kadar nesnenin ne olduğunu *görmek* zordu. Sonra korkunç bir püskürme oldu ve yüz yirmi kiloluk bir dambılın bir oktokongu ikiye böldüğünü ya da bir Toprak Topu büyüklüğünde paslı bir dikenli tel demetinin aynı anda tüm Huntsmen birliklerini parçaladığını görebilmeniz için yeterince yavaşladı. Hiçbirinin yüzüne de isabet etmemişti; Arşiv denen korkunç makinenin geldiğini gördüklerinde kaçmaya çalışmışlardı. Zemin ve savaş alanının kaosu buna her zaman izin vermiyordu.

, sonuçlar çeşitli renklerde boya içeren basınçlı tankların karıştığı bir tür kaza gibi görünüyordu.

Arşiv buraya kavga etmeye gelmemişti.

Sadece çimleri biçiyordu.

Ondan birkaç metre ötede, elli yarda derinliğinde ve otuz yarda genişliğinde bir düşman birliği bloğu aniden kasıldı ve sonra *öldüler*, kırık kuklalar gibi düştüler. Bir an kaos hüküm sürüyordu. Sonra, ani bir blok halinde mutlak bir durgunluk ve sessizlik oldu.

Blackstaff boşluğa doğru ilerledi, Ebenezar McCoy tüm gücüyle, vücudunun sol tarafı o kadar derin bir gölgeye gömülmüştü ki, vücudunun o yarısına hâlâ sahip olduğuna inanmak gerekiyordu.

Yanında Ramirez ve Cristos yürüyordu. Cristos, Ebenezar'ın ayak parmaklarının yaklaşık bir karış önünde sert bir balçığa dönüşen zemine bir şeyler yapıyordu ve yaşlı adam üzerine toz kaplanmış, çoğunlukla kel olan poposunun yan tarafında kanayan bir yara ve çenesi hırçın bir açıyla dikilmiş bir halde ilerliyordu.

Bir Fomor subayı, muhtemelen daha küçük soylularından biri, Arşiv'in amansız gücü tarafından yaşlı adama doğru baskı altına alınmıştı ve çim biçme makinesi ya da kaplan arasında seçim yapmak zorundaydı. Kaplanı seçti, uludu ve kendisini ve maiyetini Ebenezar'ın üzerine fırlattı.

Ramirez'in daha önce hiç gevşediğini görmemiştim.

Belki bir düzine kurbağamsı Fomor savaşçısı üzerlerine geldi. Sağlam elini, bir çiftçinin tohum torbasından tohum çekmesi gibi vücudunda topladı ve çınlayan bir kelime ve karanlık, tehlikeli gözlerin parlamasıyla serbest bıraktı. Yarı saydam soluk mavi bir enerji dalgası üzerlerinden geçti ve ...

Ve ıslak, lapa gibi bir toza dönüştüler. Belki de bileşen moleküllerine, sanki onları bir arada tutan enerji bağları bir şekilde kopmuş gibi. Parçalara ayrılmış. Parçalanmış. Kafamın akademik mahzenlerinde bir yerlerde, böyle bir büyü'nün lanet olası bir pastayı orijinal bileşenlerine geri döndürmek gibi olduğunu fark ettim. Nereden başlayabilirdiniz ki?

Akademik açıdan daha da etkileyici olan, bu bağların enerjisini kırmanın büyü'nün yakıtının çoğunu sağlamış olmasıydı, çünkü Ramirez topallayan adımlarını hiç bozmadı. Bunu tekrar tekrar yapabiliirdi.

Ramirez iyiydi. Teknik açıdan benden daha iyiydi, hem de hatırı sayılır farkla.

Onları suya ve toza üfledi. Adil bile değildi. Savaşta kimse adil oynamaz. Savaş budur işte.

Lara ve adamları kaosun içinden hızla çıkarken bir grup paniklemiş, kaçışan octokong yanlarından geçti, akan, kefene benzeyen beyaz cüppeleri kanın çeşitli tonlarına boyanmıştı. Hiçbiri yaralı görünmüyordu ve bir tanesinin bir octokong'un boşaltılmış arquebus'undan panikle bir darbe aldığını gördüm. Kefen malzemesi *seğirdi ve hareket etti*, darbenin inmeye başladığı yerin altında kalın bir şekilde toplandı ve altındaki beden kısa süreliğine hareket kabiliyetini kaybetti ve

Arquebus vurup geri teptiğinde, kefen silahı aktif bir şekilde iterken, onu giyen Beyaz Saray vampiri bir çift ölümcül darbe indirdi ve küçük bir dönme dansı adımıyla yanından geçti. Lara'nın adamları açık alana indiklerinde, bunu Hong Kong sineması ile *Charlie'nin Melekleri* arasında bir yerde birlikte, koordineli bir şekilde yaptılar.

Ethniu mızrağı kaldırdı ve mızrak elinde tekrar yıldırıma dönüştü. En tehlikeli hedefi seçerek savaş alanının etrafına kötücül bir bakış fırlattı.

Bir saniyeliğine bana odaklandı. Sonra, daha uzun süre, arşive. Ama sonra gözleri büyükbabama takıldı. Sol elindeki Blackstaff'a.

Bununla ilgili bir şey öfkesinin ateşini körüklüyor gibiydi.

"Küçük çocuklar yetişkin aletleriyle oynamamalı," diye hırladı Titan.

Yaşlı adamın yanıtı, gölgesi başını ve omuzlarını saran Blackstaff'kaldırıp süpürücü, çağıran bir hareket yapmak oldu.

Fomor askerlerinin ön safları oldukları yerde can vererek yere yığıldı.

Ethniu uludu ve büyükbabama karşı şimşegi serbest bıraktı.

Tıknaş yaşlı adam gölgenin içinde daha da kayboldu, Blackstaff'ı kaldırdı, silahın karanlığı yıldırımını yuttu, durmadan içti ve içti - ta ki yaşlı adamın derisinin çatlaklarında aktinik ateşin toplandığını görene kadar. Yayıdığı gölgeye garip şeyler yapıyor, onu büküyor ve çarpıtıyordu, ta ki klasik cadı burnu ve çenesiyle, bir şekilde karanlık bir şekilde eğlenmiş görünen, korkunç derecede bükülmüş yaşlı bir kadına benzeyene kadar.

Ethniu ateşini yaşlı adamın üzerine düşürdüğü anda Arşiv başını hafifçe eğdi ve tek bir parmağını kaldırdı. O anda, büyük ağır şeylerden oluşan dönen ekran, bir devin sapanından fırlatılan taşlar gibi hızla Titan'a doğru uçmaya başladı. Ethniu'yu dövdüler, Titan'ın bronz zırhından çıkan kıvılcım bulutlarını derisinin üzerine düşürdüler, sırtını ceset yığınının tepesine vurdular ve gökyüzüne doğru bir enerji şimşegi gönderdiler.

Büyükbabam sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü, derisinin altından kaynayan gümüş ışık karaciğer lekelerinin koyu gölgelerini ve sağ elindeki kemiklerin çizgilerini gösteriyordu. Sonra bir beyzbol topu büyüklüğünde yanan bir değerli taş benzeyen elini kaldırdı ve bir kelime ve bir hareketle az önce aldığı enerjinin neredeyse her ergini Titan'ın bulunduğu yere geri gönderdi ve birlikleri arasında hasara yol açtı.

Tam da Baron Marcone ve adamlarının kafası karışmış Fomor'un arasından geçip Ethniu'nun derme çatma sığınağına girdikleri .

Marcone'nin her iki yanındaki sorun gidericiler, tüfekleri omuzlarında, garip, yavaş bir hareketle ilerliyorlardı ve bu da omuzlarının engebeli arazide bile sabit ve düzgün kalmasını sağlıyordu. Asker yığınının doğru ateş ettiler. Fomor'un zırhı, askeri sınıf silahlardan yakın mesafeden gelen ağır ateşi durdurmaya yetmiyordu. Yine de kalkanları daha ağır bir şeyden yapılmıştı ve eski Roma kaplumbağa formasyonunun bir versiyonuna düştüler, kalkanlar kaldırıldı ve onlara karşı bir duvar oluşturmak için birbirine kenetlendi.

Ethniu höyüğün tepesindeki pozisyonuna geri döndü ve mızrağını tekrar kaldırdı.

Yaşlı adam bağırdı ve ona bir giyotin bıçağı gibi çarpan, bronzlaşmış etinin yüzeyinden bir ateş yağmuru gönderen ve üst gövdesinde parlayan, dumanlı bir çizgi bırakan ham kinetik güçle uçan bir kama ile vurdu - ama zırhı kırmadı. Beyaz Konsey'in en ölümcül büyücüsünden gelen darbeyi sanki evrenin temel güçleriyle değil de bir yastıkla yapılmış gibi görmezden geldi ve öfkesini meydan okuyan Chicago Baronu'na odakladı.

Ethniu ilkel öfkesini adama doğru haykırdı ve buna karşılık olarak birlikler iniltili bir ilahi söylemeye başlayarak kalkanlarının arkasından bize doğru ilerlemeye başladı. Marcone'nin sorun gidericileri Ethniu'nun uzun boylu, boyun eğmeyen formunu aydınlatılar ama destansı bir mitoloji savaşına silah getirmişlerdi. Birliklere bazı kayıplar verdirdiler ama Titan için onlar, onları ezmenin ne kadar gerekli kanıtlamaktan başka bir şey yapmayan sinir bozucu sivrisineklerdi.

"Harry!" Butters seslendi, sesi hızlı nefes alıp vermekten ve artan sıkıntıdan titriyordu. "Planın nedir dostum?"

"Uh, uh," dedim.

Daha önce hiç bu kadar destansı bir mitoloji savaşında bulunmamıştım.

Arşiv eliyle işaret etti, yer sarsıldı ve toprakta ani bir yarık düşman birliklerini ve ölen müttefiklerimizin cesetlerini yuttu ve neredeyse Ethniu'yu da beraberinde götürüyordu. Titan sendeledi ve tepkisindeki hafif yorgunluğu, ne kadar enerji harcadığını gösteren yavaşlık belirtilerini görebiliyordum.

Etraftaki en büyük silahlar onu yere sermiyordu. Ama onu zayıflatıyorlardı. Onu yavaşlatıyordu.

Bu bizim şansımızdı.
"Yakalayın onu!" Çığlık
attım.

Alanın diğer tarafında Marcone adamlarına muhtemelen benden daha havalı gelen ve "Yakalayın onu" anlamına gelen bir şey bağırdı. Saldırgan bir şekilde öne çıktılar ve Marcone önden gitti, tabancalarını çekip her seferinde bir tane olmak üzere dönüşümlü olarak ateşledi ve vurdukları yerde kalkanları, zırhları ve etleri parçaladılar.

Butters ve Sanya iki yanımda öne atıldılar. Sanya deli gibi kahkahalar atıyordu. Butters belki de deri sırtlı bir kaplumbağanın savaş çığlığını atıyordu ama arkasında düşmandan aldığı uzun bir alan vardı. Arkalarında, gönüllülerimiz bitkin ve korkmuş çığlıklar atarak öne çıktılar.

Eskiden insanların nasıl böyle şeylere doğru koşabildiğini merak ederdim. Bence bu ortamla ilgili. Mantıklı düşünmek için çok fazla kafa karışıklığı, çok fazla korku, çok fazla acı var. Burası rasyonel bir yer değil. Ölüm her yerdeyken, ileri gitmek oldukça iyi bir çıkış yolu gibi görünebilir. Ve insanlar gerginliğe, korkuya ve endişeye ancak bu kadar uzun süre dayanabilir. Bizler bu tür yüklerin altında sessizce oturmak için yaratılmadık. Dışarı çıkmak ve bunlara neden olan şeyle başa çıkmak için yaratıldık.

Bizler oturup bunları kabul etmek için yaratılmadık. Harekete geçmek için yaratıldık. Sonunda, çok fazla baskı herkesi istekli bir şekilde savaşılmaya itecektir.

Bir kabus cehenneminde bile. Ya da özellikle kabus cehenneminde. Eninde sonunda, bir saniye daha dehşet içinde beklemektense ilerlemek ve işleri yoluna koymak daha iyidir.

Sanırım hepimiz alabileceğimiz kadarını almıştık. Bunu çözmenin zamanı gelmişti. Öyle ya da böyle.

Bu yüzden içeri daldım ve diğerlerinin de beni takip ettiğini hissettim, Kılıçların ışığı önümüzde amansız ve acımasız bir parıltı oluşturunuyordu.

Şarjla ilgili her şeyi, kesinlikle her şeyi görmek için birkaç saniyem vardı. Böyle durumlarda bazen olduğu gibi zaman yavaşladı. Düşman tarafından giyilen zırh plakalarının birbiriyle etkileşimini, ne kadar ustalıkla yapıldıklarını görebiliyordum. Havada uçuşan, neredeyse süzülen çamur damlacıklarını tek tek görebiliyordum. Çamur, kan ve iç organ kokusunu, masanıza konan taze, dumanı tüten bir pizza kadar net ve canlı bir şekilde alabiliyordum. Ölü gözleri ve parçalanmış bedenleri görebiliyordum, üzerlerinde yüründükçe yer değiştiriyor, canlılık yanılısaması yaratıyorlardı.

Ve sonra düşmana çarptık ve her şey uçan silahlar, çığlıklar, denge ve ciğerlerime yeterince hava almaya çalışmaktı. Artık müzik yoktu-birkaç tıkırtı, birkaç çağrı. Sadece nefes nefese kalışlar, homurtular ve acı çığlıkları. Birbirine çarpan silahlar. Küfürler. Bedenler kayıyor, çamura düşüyor, görüş mesafesi birkaç metreden fazla değildi.

Tam bir kaos.

Ama bizim Kılıç Şövalyelerimiz vardı ve düşmanın yoktu.

Kılıçların ışığı düşmanı diğer her şeye karşı kör ediyordu. Fırlatılan füzeler varsa bile bunlar Şövalyelereydi. Kurbağamsı bir küçük büyücü onlara saldırmayı denedi ama başarılı olamadı, büyüğü İnanç Kılıcı'nın ışığıyla engellendi. Kılıçlar düşmanlarımızı korkuyla doldurdu - Şövalyeler geldiği sürece, en akıllıca yanıtı vermek için pek düşünmediler ve bunun yerine korkularına tepki verdiler.

Zayıflamış Titan'a doğru adım adım ilerliyoruz.

Bir şeyler gördüm. Ebenezer tek bir kelime ve bir el hareketiyle bir takım octokongu ateşe verdi. Cristos yumruklarını sıkmaya ve düşmanı kafalarının üstünden aşağıya, toprağa doğru çekmeye başladı, hepsini aynı anda öldürüp gömdü, çok etkiliydi. Ramirez aceleyle Arşiv'e doğru ilerledi, yol boyunca kötü adamları eritti ve Ivy'nin tökezlemesini ve dengesini bozmasını engellemek için Titan'ın ayaklarının altındaki toprağı parçalamaya devam ederken onu korudu.

Ve Marcone sanki sınırsız bir kaynağı varmış gibi çakmaklı tüfeklerini ateşleyip bırakarak doğrudan çatışmanın içine girdi. Gard ve Hendricks onun iki yanında dövüştüler ve adamları hep birlikte ilerlerken arkasını korudular, tabancaların bile pratik olamayacağı kadar kısa bir mesafeye yaklaştılar. Pek çok insan çamura batmış, dövüşüyor, ısıyor ve oyuyordu. Neandertallerle güreşmek kötü bir fikirdi. Bu dövüşlerin en iyisini alamadık ve bunu fark ettiklerinde, düşman kendini çılgınca ileri attı ve eğer üzerinizdeki çılgın askeri vuracak bir arkadaşınız yoksa, ölene kadar yere çarpıldınız.

Şampiyonlar Titan'a hemen hemen aynı anda vardılar.

Önce Gard girdi.

Valkyrie ivme kazanmak için baltasıyla tam bir daire çizdi, neredeyse bir müzik notası gibi bir sesle bir şey çağırdı ve baltanın başı runik güçle parladı. Ethniu'nun bileğine vurdu. Bileğinin arkasına.

Aşıl tendonunda.

Ve ölümlüler binlerce yıldır ilk kez bir Titan'ın acı içinde çığlık attığını duyular.

Sanki psişik bir bomba patlamış gibiydi. Bir ıstırap dalgası sinir sistemime dış ağrısının netliği ve yoğunluğu ile çarptı, saf ve filtresiz. Dünya bir tarafa doğru sendeledi. Sanya kolumu tutmasaydı düşecektim.

Ethniu , ayağı kanamıyordu ama acımasızca kırılmıştı ve artık ağırlığını taşıyamıyordu; Hendricks de bir zamanlar olduğu gibi ona kalçasından vurdu. Titan ve profesyonel dövüşçü birlikte yere düştüler ve Marcone bir an bile tereddüt etmeden son ve en büyük tabancasını çekti, namluyu Titan'ın doğal gözüne dayadı ve tetiği çekti.

Bir uluma sesi duyuldu, retinalarımı yakan mor bir ışık parladı ve Ethniu'nun başı geriye ve bir tarafa doğru sarsıldı.

Marcone yine tereddüt etmeden tabancayı bıraktı, bir bıçak çekti ve aynı göze saplamak için diz çöktü.

Ethniu tekmeledi. Birden fazla ıslak çubuğun kırılma sesi duyuldu. Hendricks'in nefesi kesildi. Gard baltasını tekrar kaldırdı ama Titan onun bacağını dizinden kavradı ve bükte. Kemikler ve bağlar koptu. Gard çığlık atarak yere düştü.

Eller doğaüstü bir hızla Marcone'ye doğru atıldı ama Chicago Baronu onların geldiğini görmek için beklememişti ve o daha kendisini yakalayamadan tek omzunun üzerinden yuvarlanıp uzaklaşmıştı bile.

Titan doğruldu. Doğal gözünün etrafında bir toz yanığı halkası vardı, biraz kızarıklık vardı ama dışında üzerinde bir iz yoktu. Ayağa kalkmaya başlayan Marcone'nin bacaklarına tekme atarak onu bir tarafa doğru savurdu.

Ethniu mızrağı kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım. Asamdaki son birkaç kinetik güç patlamasını tetikleyerek asamı boşalttım ama basın çok yakındı ve zırhlı askerler Ethniu'ya ulaşmadan patlamaları emdi.

Mızrak indi. Hendricks onu aldı.

Gangsterin uzun süreli koruması olan iri adam kendini mızrağın önüne attı.

Sert ve temiz bir vuruştı. Hendricks'in köprücük kemiğinin üstünden girip böbreklerinin etrafından çıkarak çaprazlamasına saplandı. Vücudunun direnci mızrağın başını rotasından saptırdı. Marcone'nin başının yanındaki toprağa saplandı.

Hendricks Titan'a ters ters baktı. Ve tükürdü.

Ve öldü.

Gözleri hala açık ve düşmanında.

Gard basit, eski, insani bir ıstırapla çığlık attı.

Marcone ölü arkadaşının arkasından dolandı, Hendricks'in göğsündeki otomatik av tüfeğini aldı, namluyu Titan'ın suratına doğru çevirdi ve şarjörü boşalttı.

Ethniu geri çekildi, yüzünü kollarıyla siper etti ve öfkeyle çığlık attı. Daha fazla zayıflık gösteriyordu -daha önce üzerine gelen ateşi görmezden gelmişti ama Marcone'nin mermileri ona acı vermişti. Mızrağı bir yana bir geriye savurdu ve Marcone'yi Hendricks'in cılız bedenine iğrenç bir sonla çarptı. Sonra mızrağı serbest bırakarak Arşiv'in bulunduğu yere bir yıldırım sütunu gönderdi. Ramirez kızı yakalayıp yolundan çekti ama Ethniu yeniden ayağa kalkmıştı.

Gözlerimi acıtacak kadar parlak bir ateş iğnesi Ethniu'nun vücuduna belinden, bükülmek ve eğilmek zorunda kaldığı ve zırhının o kadar kalın olamayacağı yerden saplandı. Bu, ondan bir rahatsızlık ve kızgınlık tıslaması çıkardı ve mızrağını döndürüp büyükbabama daha fazla yıldırımla vurdu. Yaşlı adam zamanında kalkanını kaldırdı ama Cristos yarım kalp atışı kadar yavaştı. Patlamanın şiddetiyle bir tarafa savruldu, yandı, vücudu gevşedi ve paçavraya döndü.

Sonra, büyükbabam , Ethniu, çoğunlukla tek ayak üzerinde olmasına rağmen insanüstü bir çeviklikle öne fırladı ve mızrağın ucuyla ona vurdu.

Büyükbabam ömür boyu deneyim kazanmış bir çeyrek asa savaşçısıydı. Ve dört farklı yüzyılda doğum günü görmüş bir adam için son iyi durumdaydı. Ama yaklaşık beş altı yaşındaydı ve ölümlüydü. O ise dokuz ayaklı bir protogoddess'ti. Adam asla kurtulamayacağı iki savuşturma hamlesi yaptı, üstelik temiz bir şekilde yaptı ve sonra kadın yaralı bacağıyla ona tekme attı.

Kaburgalarını kırmadı. Neredeyse yenilmez olan kaval kemiği kalçasına, leğen kemiğinin yan tarafına alçak bir roundhouse ile vurdu.

Bir çocuğun sopayı şaklatması gibiydi.

Büyükbabam sert bir şekilde yere düştü. Kımıldamadan.

Titan'ın dudakları tiksintiyle büküldü. Eğildi, benim bir üzümü koparmam kadar zahmetle bir cesetten bir kafa kopardı ve onu Arşiv'e fırlattı. Hedefi mükemmeldi. Kız cesedin içinden çıkmaya çalışıyordu.

Uçan kafa göğüs kafesinin üst kısmına onu yere serdiğinde çamur oldu.

Cehennem çanları.

Karanlıkta bir ses duyuldu ve Nehir Omuzlu havada uçarak Ethniu'ya doğru geldi. Ethniu ona bir yıldırımla saldırdı ama gözlüklü Koca Ayak belli ki ev geliştirme videoları izlemişti. Yıldırım çarptığında hâlâ havadaydı ve zamanlamasını mükemmel yapmıştı. Akımın tutunup topraklanabileceği hiçbir yer yoktu ve yıldırımın içinden saçlarının bir kısmının tutuşmasından başka bir şey olmadan geçti.

Alev alev yanan Koca Ayak, Ethniu'ya yoldan çıkmış kamyonun bariyerlere çarpması gibi çarptı.

Titan sadece topuğunu yere vurdu ve River Shoulders'ın hücumunu kabul etti. Onu tamamen durdurdu. Sonra adamın sağlam kolunu kavradı ve bir bükülmeyle yerinden çıkardı.

River Shoulders çığlık attı.

Şimşek , bir şahin öfkeyle bağırdı ve sonra lanet olası bir boz ayı *gece gökyüzünden* Ethniu'nun kafasına *düştü*.

Ne kadar Titanik olduğun umurunda değil. Kimse yörüngeden düşecek bir boz ayı beklemiyordu. Ayının dişleri ve pençeleri Titan'ı tırmaladı, geriye yanan bir şey bıraktı,

Zırhında parlayan izler vardı ama o sadece mızrağının ayıyı sersemlemiş bir halde yere düşene kadar dövdü. Mızrağı bir sopa gibi savurdu, akılsız bir öfkeyle çığlık attı ve ayının sırtını balsa ağacından yapılmış gibi kırdı.

Ayı acı ve korku içinde çığlık attı ve aniden Rüzgârı Dinle ayının olduğu yerde yatıyordu, secde halindeydi ve bariz bir acıyla kıvranıyordu.

Saniyeler içinde, sahadaki neredeyse tüm diğer büyük vurucuları öldürmüş ya da sakat bırakmıştı.

Cehennem çanları.

İlahi savaş. Ağır büyümlü savaş. Fiziksel savaş.

Titan'la taş, kağıt, makas oynuyorduk ve her birimiz sadece birini yapabiliyorduk. Her zaman makasımızı kağıdımıza, kağıdımızı taşımıza, taşımızı makasımıza çekebilirdi. Ve eğer sıkılırsa, her zaman Daha İyi Makas, Taş veya Kağıt'ı çıkarabilirdi. Tanrım, onun hakkında gördüklerime ve duyduklarıma göre, deneyimli bir savaşçı bile değildi. Aceminin tekiydi. Karşısındaki şeyin çok ötesinde bir güce sahipti. Ve bizi yeniyordu.

Ama şimdi zor nefes alıyordu. Zaferi için bir bedel ödüyordu. Bir Titan nasıl yenir?

Her seferinde bir ısırık.

Sanya ve Butters birbirleriyle konuşmadılar. Aynı anda Titan'ın üzerine doğru uçtular ve sonunda birliklerin arasından sıyrılıp ona bir atış yapabildik. Butters sağa gitti. Sanya sola gitti. Kılıçların ışığı bir stadyumu aydınlatılabildi.

Ama Kılıçlarla ilgili bir şey var. Kimsenin bana söylemediği, benim de yıllarca gözlemleyerek öğrenmek zorunda kaldığım şey.

Karanlığın güçleriyle yüzleşmek söz konusu olduğunda Kılıçlar mucizeler yaratabilirdi. Ama savaşa karar vermek onların işi değildi. Kılıçlara ve Şövalyelere düşmanlarını toptan ezme gücü verilmemişti. Sahayı dengelemek için vardılar - başka türlü mümkün olmayacak bir seçim yaratmak için. Kılıçlar Şövalyelere karanlığın iradesine karşı koymak için mutlak bir güç verdi.

Ama Kılıçlar onlara zafer kazandıramadı. Kılıçlar bunu yapmaz. Kılıçlar bunu asla yapmadı.

Zafer akıldan, kalpten ve iradeden gelir. İnsanlardan.

Onu kullanan el ile karşılaştırıldığında kılıç nedir?

Etrafımızda savaş dengede asılı duruyordu. Bir tarafa ya da diğerine gidebilirdi ve bir tüy dokunuşu hangi tarafa düşeceği konusunda fark yaratabilirdi.

Bir elimi kaldırdım. Haftalar önce asamın üst kısmını yeniden yaptırmıştım. Çok yakın bir şekilde oturtulmuştu, o kadar yakındı ki kapandığında dikişi göremiyordunuz. Bunu yaptırdığımda svartalves lazerler kullanmıştı. Asanın üst kısmından, basit bir cıvata ve soketin yerleştirildiği dört inçlik bir bölümü söktüm.

Sonra kemerimdeki hançeri çektim.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Hançerin sapı, asanın başlığıyla aynı boyutta soketle ayarlanmıştı. Ucuna yerleştirip döndürdüm ve iyi yağlanmış cıvata yerine döndü ve sökölmesini önlemek için hançerin kabzasının bir tarafındaki basit bir menteşeli kanca ile kilitlendi.

Sonra güç topladım. Silahın kabzasındaki rünler, kalbimin gümbürtüsüyle birlikte yoğunluğu artan yeşil-altın ışığa dönüştü.

Başındaki bıçak alev falan almadı. Sadece daha soğuk oldu. Kenarları daha sert, daha keskin, daha gerçek - o kadar gerçek ki

Mızrağın ötesinde arka planda baktığınız her şey bulanık görünüyordu Sembolik. Geçici.

Bu silah, içinde karanlık, sert ve değiştirilemez bir gerçeklik taşıyordu. İrademin ve silahın kafasının, kalp atışlarımla birlikte uyum içinde titreştiğini hissettim.

Kader Mızrağı'nın ucunu yere vurdum ve etrafımda bir halka oluşturacak şekilde yeşil ve altın rengi ateş sıçradı.

Darbe elimde titreşti ve spor ayakkabılarımın tabanlarından toprağa doğru gittiğini hissettim. Mızrağın özünün kıpırdadığını, şekillendiğini, neredeyse uyandığını hissedebiliyordum. Enerjisinin bir kısmını benden aldı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Hey! Regina George!" diye seslendim ve sesim sanki hoparlörden çıkıyormuş gibi sahada yankılandı.

Thrum-thrum, mızrağın gücü gitti. *Thrum-thrum. Thrum- thrum.*

Ethniu'nun kafası bana doğru döndü, gözleri mızrağa odaklanmıştı, geniş ve telaşlıydı; bu sırada Butters ve Sanya onu kuşatmak için koşturuyordu.

"Evet," dedim ve yorgun bir şekilde ilerlemeye başladım. "Bu kadar ön sevişme yeter. Asıl olayın zamanı geldi."

Bölüm

Otuz üç

SAnya, Waldo ve ben Son Titan'a koştuk ve Chicago dengede kaldı. Etrafımızda ordular sarhoşça çarpışıyordu. Marcone'nin amatörleri benimkilerin yanında cehennem gibi savaştı. İyi savaşmadılar ama sıkı savaştılar ve yenildiklerinde yalnız gitmediler. Etri'nin insanları tek kelimeyle dehşet vericiydi.

-Savaş boyunca hareket eden, neredeyse tamamen görünmezlikten saldıran ve istedikleri zaman yeryüzüne dalıp istedikleri yerden çıkabilen karaltılar.

Eğer bir svartalves lejyonumuz olsaydı, başka kimseye *ihtiyacımız* olmazdı. Ama sayıca fazla değillerdi ve çabalarını yardım gücünün saldırısına öncülük etmeye, Kış Leydisi'nin kohortlarına katılmaya yöneltmişlerdi.

Lara'nın halkı onların yanında savaştı.

İki grubun birlikte çalışmasını izlemek Cirque du Soleil'den bir tür tuhaf kesit gibiydi. Lara'nın savaşçıları havada büyük bir kolaylıkla süzülüyor, büyük, sıçrayıcı adımlarla otuz metrelik adımlar atıyor, neredeyse ağırlıksız hareket ediyor, kefen zırhları çırpınıyor ve . Ben izlerken, topraktan bir svartalv figürü çıktı ve küçük bir Fomor'un ayak bileklerini yere doğru sürükledi. O sırada beyaz bir figür parladı, bir sırığın ucundaki bıçağı yumuşak bir kavisle döndürdü ve düşman büyücüyü katliamdaki bir canavar kadar kolay öldürdü ve Lara Raith'in kusursuz gümüşü gözlerini gördüm. Geçerken svartalv savaşçısını selamlamak için silahını kaldırdı, sonra bir grup savaş canavarına ve onların idarecilerine saldırdı, sadece yarım düzine daha

Etrafını saran düşmanlarının arkasından yerden çıkan korkunç figürler, grubu yok eden bir karşı saldırıya dönüştü.

Lara'nın gözleriyle benim gözlerim tehlikeli bir an için buluştu ve hemen yönünü değiştirerek vahşi savaş alanında çırpınan solgun bir ruh gibi Ethniu'nun arkasına doğru ilerledi.

Butters kadar sert ve daha atletik olan Sanya, Ethniu'ya önce ulaştı.

Titan mızrağın başını savurarak öyle bir kavis ki, eğer kayarak düşmeseydi Sanya'nın boynunu koparabilirdi. İki elinde tuttuğu eski süvari kılıcıyla geldi ve Titan'ın diğer ayağına vurdu.

Ethniu bu noktada Kılıçların gücünü biliyordu ve yoldan sıyrıldı - ağırlığını yaralı bacağına vererek onu diz üstü çöktürdü.

Diğer taraftan giden Butters, *Fidelacchius'u* bir çemberin içinden geçirdi -Ve Ethniu bunu yaparken çaldığı mızrağın ucuyla yıldırım hızında basit bir yumruk atarak çenesine vurdu.

İşte bu yüzden dövüş hareketlerini filmlerden öğrenmemelisiniz. Butters çamurun içine uçtu ve kıpırdamadı.

Sahadaki ışığın yarısı söndü.

Sanya ayağa kalktı, Titan'ın arkasına geçti ve o yükselmeye başladığında mızrağın başı İnanç Şövalyesi'ni kıpırdamayan formuna yöneldi. İşini bitiremeden Sanya sırtına çarptı ve onu çamura düşürdü.

Ethniu aşağı inerken döndü ve tek koluyla Sanya'ya garip bir darbe indirdi. Umut Şövalyesi darbeyi *Esperacchius'un* kılıcıyla yakaladı.

Ve yine bir Titan çılgılık attı.

Her iki ordudan da belki iki bin kişi yere yığıldı ve Titan'dan bir psişik acı dalgası yükselirken acı içinde inledi. Kolum ateşe verilmiş gibi hissettim.

Ama ilk kez olmadığına eminim.

Bu sefer hazırdım, kendimi Titan'ın acısına karşı destekledim ve sahildeki ilk dalgayı yaran bir yüzücü gibi dalganın içinden geçtim. Son birkaç metreye yaklaştım, ayaklarımı desteklemek için sertçe yere vurdum ve Mızrağı Titan'ın yüzüne doğru fırlattım.

Ethniu çalıntı mızrağını bir cam sileceği gibi soldan sağa savurdu ve *hızlıydı*, ben içinde değilken göründüğünden çok daha hızlıydı.

Bıçak menzili. Savuşturmayı atlatmaya çalıştım ama çok yavaşım ve Sanya mızrağı bir kenara fırlattı, Sanya'nın zırhlı gömleğinden bir avuç yakaladı ve onu kaçan bir golf arabası kadar enerjiyle üzerime fırlattı.

İkimiz de nefesimizi kesecek ve yıldızlarla kuyruklu yıldızların önümüzde dönmesine neden olacak kadar sert bir yığın halinde yere düştük.

Esperacchius Sanya'nın ellerinden kurtuldu.

Üzerinde *kan* vardı.

Titan'ın *kanı*.

Ethniu, yıldırımlardan birinin ya da uçan Güç parçalarının tesadüfi hedeflere isabet ettiği, vücut yağları alevler içinde parlayan, çoğu cesetten oluşan için için yanan bir yığına baktı. Mızrağının başıyla, gerçek olamayacak kadar kırmızı kana bulanmış Umut Kılıcı'nı ateşe savurdu.

Sonra yaralı kolunu ateşin içine soktu, ateş yarayı kavurup kaynatırken yüz ifadesi acıyla .

Kılıcın ışığı söndü.

Yüzlerce kişi Titan'ın acısıyla çığlık attı.

Ve dünya birdenbire çok daha karanlık bir hal aldı.

"Kurtarıcı'nın ıvır zıvırları," diye hırladı, sesi nefretle köpürüyordu. Ayağa kalktı ve yanmış kolunu ateşin içinden çıkardı. Yara çok büyük değildi, hatta *Esperacchius* ile vurulmuştu ve görünüşe göre dağlayarak kapatmıştı. Bronz derisinin yüzeyine dokunulmamış olsa da, yaranın içindeki et ızgaradaki et gibi kömürleşmişti. "Güzel dünyamızda sürünen kurtçuklar. Onu istila ediyorlar. *İnsanlar*."

Nefret onun içinde kaynadı, bir yangından çıkan ısı gibi titreşti. Titan yüzünü konsantre olmuş bir şekilde buruşturdu.

Ve Göz kızıl bir hayatla tutuştu ve parlamaya başladı.

Titan bize doğru dönerken Sanya, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Göz'ün kızıl savaş ışığı en azından Sanya'yı görmemi sağladı. İri adam sırt üstü yatıyordu. Köprücük kemiğinin olduğu bölgede, derinin altında bir şeyler yanıyordu. İnsanların olması gerektiği gibi şekillenmemişti. Sesi titrekti ve her nefes alışında sanki saf ateşten nefes alıyormuş gibi nefes nefese kalıyordu. "Bunun işe yarayacağından oldukça emindim."

"Yakalayın onu," dedim. "Pek bir plan

değil." "Hayır. Bir dahaki sefere daha iyi

bir plana ihtiyacım var."

Gözlerimi kırıştırdım ve kırmızı parıltı Rus'a baktım. "Bir dahaki sefere mi?"

Hareket edememesine rağmen bana , delice bir meydan okumayla.

Süper havalı büyülü sopa olsun ya da olmasın, Balor'un Gözü kadar büyük bir güce karşı için gerekenlere sahip değildim. En ağır büyülü yumruğum büyükbabamın atabildiğinin yanına bile yaklaşamazdı ve bu da onun zırhını delip geçmemişti. Çok daha iyi olsam bile, onu bir ölüm laneti olarak fırlatsam bile, sahip olduğum en iyi büyü yaşlı adamın yapabildiğini geçemezdi.

Ve ben hala onun kanına ulaşamamıştım.

Eğer Titan'ı bağlayacaksam, buna ihtiyacım vardı. Ve onu suya yaklaştırmam gerekiyordu.

Mızrak gücle titriyordu ve o şeyin metafiziksel *kütlesini*, mutlak gerçekliğini hissedebiliyordum. Birçok yönden sadece bir mızraktı. Ama *her* şeye karşı bir mızraktı. Eğer onu Titan'a saplayabilirsem, kan kaybederdi.

Ama yirmi metre uzaktaydı. Ve onu vurabilmek için yeterince yaklaşmam gerekiyordu. Ve o kadar yavaş olmalıydı ki, sadece insan refleksleri bu görevi yerine getirebilsin.

Göz'ü serbest bırakmadan önce bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Ama kendimi ayağa kaldırdım, mızrağımı elime aldım, kalkanımı ileri sürdüm ve düşmüş Umut Şövalyesi'nin önüne doğru bir adım attım. Bunu yapmak için özel bir nedenim yoktu. Umut edilecek pek bir şey yoktu.

Düşman birdenbire, beklediğimizden çok daha güçlü bir şekilde üzerimize ve biz de elimizden gelen her şeyi yapmıştık.

Yeterli olmamıştı.

Titan'ın nefreti ve öfkesiyle yüzleştim ve onu yenemeyeceğimi kabul ettim. Ama Hendricks'in öldüğü kadar iyi ölebileceğimi düşündüm; ayaklarımın üzerinde, düşmanla yüz yüze, onunla arkadaşımın arasında.

Ve yirmi metre ötede, savaşın girdabı hareketlendi ve Tek Göz'ün düştüğü yerde gölgeli formunu gördüm.

Başını kaldırdı.

Gözünü açtı.

Gölgede için için yanan bir kömür gibi parlıyordu.

Ve Aesir'in Babası Odin konuştu, sesi havayı yumuşak bir gücle sarsan derin bir tınıydı. "*Gungnir*."

Silahın adının çevirisini biliyordum, kafama takılan işe yaramaz ıvır zıvırdı.

Swayer.

Mızrağın bıçağında bir rün kızıl ışığa dönüştü.

Ve Titan'ın aldığı tanrıların silahı bir yılan gibi elinde döndü, şimşek hızıyla savruldu. Bunu yaparken, rünler bıçağın ve sapın tüm uzunluğu boyunca ışığa dönüştü ve aniden enerjiyle parladı.

Ve silah Balor'un Gözü'ne acımasızca, mutlak bir hassasiyetle saplandı.

Bir ışık duvarı bana çarptı. Parlak olduğunu kastetmiyorum. Nadiren deneyimlediğim türden bir fiziksel güçle vuruldum demek istiyorum. Eğer kalkanım hazır olmasaydı, beni yok edebilirdi.

Kalkanım olsun ya da olmasın, yere savruldu ve kendimi sel ile düşen Şövalyeler arasında tutmak için savaştım. Dünya bembeyazdı. Ses sadece tiz, sonsuz bir tondaydı. Gerçeklik acıydı.

Dünya tekrar geri döndüğünde, Ethniu tek dizinin üzerindeydi. Sağ eli yere dayanmıştı. Kafatasının yarısı kemiğe kadar yanmıştı. Siyah. Göz yuvasında parlıyordu, etrafında alevler ve yarı katı plazma toplanmıştı. Gungnir'i tutan kol gitmişti. Dirseğın hemen yanından kopmuş, eti yanarak solmuş bir kütüğe dönüşmüştü. Göz'ün yüzeyindeki çatlaklara benzeyen yerlerden kör edici bir ışık sızıyordu.

Ve.

Yıldızlar ve taşlar.

Lanet yaratık sakat kafasını kaldırdı. Yüzünün yarısına dokunulmamıştı. Akıllara durgunluk veren güzelliğı ve çığlık atan dehşetiyle bakışlarını odakladı ve Göz'ünü bana doğrulttu.

Lara o iğrenç kafanın arkasından kalktı ve yaklaşık elli metre yükseklikten sıçradı. Bir kuştan çok bir böceğinkine benzeyen bir zarafetle havada süzüldü, geldiğı gibi döndü ve Titan'ın kafatasının arkasına şiirlere ilham verebilecek bir tekme attı. Gelirken her şeyini ortaya koydu, bir Beyaz Saray vampirinin tüm gücü, depolanmış gücünü bir anda açığa çıkardı. Lara bu tekmeyle bir savaş gemisinin gövdesine saplayabilirdi.

Titan'ı kafatasının tabanından vurdu.

Tekme Ethniu'ya zarar veremedi.

Ama Göz, Göz yuvasından fırladı ve çamurlu zemine indi, bir beyzbol topundan biraz daha büyüktü, asık suratlı yükselen ateşle parlıyordu.

Var olan her şeyi tüketme potansiyeline sahip bir ateş. Ethniu da dahil.

Titan onun sakat yüzünü kavradı ve yüz ifadesi aniden dehşete kapıldı.

Göze doğru koştu. Ben de

öyle yaptım.

Lara da öyle.

Karmakarışık bir beden karmaşası içinde çarpıştık. Göz sıçrayarak uzaklaştı. Zıpladı, yuvarlandı ve bir adamın botlarına çarparak durdu.

Hendricks'in cesedi.

Ve John Marcone, Hendricks'in cesedinin yanındaki gölgelerden fırladı, onu yakaladı, bana vahşi bir bakış attı ve Michigan Gölü'ne doğru koştımaya başladı.

Ethniu sağlam elini bana doğru savurdu ama Lara hızlıydı. Titan'ın koluna tekme atarak darbenin gücünün bir kısmını saptırdı ve bu sadece beni çamurlu zeminde yuvarlanmaya gönderdi.

"Git!" Lara çığlık attı, gözleri ayna gibi parlıyordu. Silahını -sanırım Japonlar buna *naginata* diyordu- Titan'a *doğru savurdu* ama Ethniu'nun formunu kaplayan Titan bronzunun üzerinde somurtkan kırmızı ısı çizgileri bırakmaktan başka bir etkisi olmadı.

Ethniu Lara'yı bir bez bebek gibi kenara itti ve ayağa kalktı ama Lara'nın kefen zırhı canlı bir şey gibi, derin denizden gelen bir tür tuhaf omurgasız gibi vampirin üzerinden kıvrılarak Titan'ın dizlerine dolanıp onları birbirine bağlayınca tökezledi. Ethniu tekrar yere düştü ve canlı kumaşa karşı kısa bir süre mücadele etmek zorunda kaldı.

Lara, bir alakarga kuşu kadar çıplak, soluk teni parıltıyor, neredeyse ışıltıyordu, bir tarafa sıçradı ve silahını Titan'ın parmaklarına doğru bağlayıcı zırhı ele geçirmelerini engellemeye çalıştı.

"Göz'ü istiyor!" Lara çığlık attı. "Git, Harry!"

Mızrak ellerimde ağırlaştı. Hâlâ Titan'a zarar verebilecek güce sahipti. Ama Kış mantosunun desteğiyle bile, ona ulaşamayacak kadar hırpalanmış ve yavaşım.

Zaten onu suya götürmem gerekiyordu.

Marcone planı biliyordu. Ve bunu benden daha çok düşünüyordu.

Ben de kendimi onun attım ve savaş alanının etrafındaki temiz havadan çıkıp şehrin üzerindeki boğucu, dumanlı sisin içine daldım.

Parkın nerede olduğunu söylemek giderek zorlaşıyordu. Toprak, orada serbest bırakılan güçler tarafından parçalanmıştı. Yaya köprüsünün yere vardık ve Ethniu'nun Göz'ü karşıdan karşıya geçişi kolaylaştırmak için kullandığını gördük.

ordusu için aşağıdaki caddede. Köprüyü ve istinat duvarlarını moloz yığına çevirmişti. Ve ötesindeki alan daha da kötüydü. Sokaklar, binalar, ağaçlar, elektrik direkleri, kaçamayan her şey, sanki gölden yükselmiş ve Göz'ün gücüyle görüş alanındaki her şeyi moloz haline getirmiş gibi yıkıma uğramıştı. Suyun kenarındaki istinat duvarı artık sadece çok ama çok kayalık bir kumsaldı.

Mümkün olan her yerde koşarak engebeli zeminde ilerlerken Marcone'ye yetiştim. Sonunda yanına vardığımda hızını artırdı ve ben de ona yetişmekte zorlandım. Gerçi o gece benim kadar fiziksel sıkıntı çekmiş gibi görünmüyordu ama yine de çok iyi hareket ediyordu ve sanki daha önce böyle yerlerde bulunmuş gibiydi.

Koşarken sert bir ses tonuyla "Silahı kullanabilir miyiz?" diye sordu.

Arkamızda Ethniu öfke dolu bir çığlık attı ve metal kabloların yırtılmasına benzer bir ses duyuldu.

Sonra tekrar çığlık attı. Ve daha yakındı.

"Belki yapabilirim," diye nefes nefese kaldım. "Eğer çalışmak için bir ömrüm olsaydı. Ama muhtemelen olmaz. Böyle bir şey ölümlülere göre değil."

"O halde başka seçeneğimiz yok," dedi Marcone. "Bağlama için neye ihtiyacınız var?"

"Onun kanı," dedim.

Ve gecenin büyük bölümünde kemerimde bağlı olarak taşıdığım çantayı yırtmaya başladım.

Ethniu tekrar çığlık attı, daha yakından. Bizden çok daha hızlı hareket etmiyordu. O da cehennem gibi bir gece geçirmişti. Bildiğim kadarıyla ekolokasyon kullanıyordu. Diğer tüm lanet avantajlara sahipti.

"Sanırım silahınız bunu başarabilir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. O sırada sahile ulaşmıştık ve kırık kayalardan oluşan yamaçtan tırmanarak suyun kenarına indik. "Ama Tanrı'nın Oğıu için yeterince iyiydi. Doğru ligde olduğunu düşünüyorum."

Marcone'nin gözleri büyüdü. Ellerinden biri seğirdi. "Ve yetişkinler sende mi?"

Arkamızdan kayadan kayaya çarpma sesleri geliyordu.

"Dünyada fazla adalet yok," dedim. "Bu şey işe yarayabilir. de. Ona zarar vermek için oldukça ciddi bir güç gerekir. Melek seviyesinde bir güç gibi."

"Kılıçlar," dedi.

"Butters yeni," dedim. "Düşünmeden bir şey yaptı. Elimizde olan ."

Görüş mesafesinin belki otuz metreye kadar düştüğü puslu havada bir şeyin nefes aldığını duydum; her nefes verişte hafif bir hırıltı duyuluyordu.

Marcone çömeldi, gergindi.

"En azından bir silahın var mı?" Ben sordum. "Belki dikkatini dağıtabilirsin." "Bıçağım var," dedi Marcone.

"Tıpkı bir gangster gibi," dedim. "Kıyamet kavgasına bıçak getirir."

Marcone bana seviyeli bir bakış attı ve sonra çok daha konuşkan bir tonda, "Dürüst olmak gerekirse, Dresden. Aklını ağzının yarısı kadar kullansaydın, şimdiye kadar burayı yönetiyor olurdun." Göz'ü kaldırdı ve sabırla konuştu. "İstediği şey bende. Onun dikkatini dağıtacağım." Benden birkaç metre uzağa tırmandı ve karanlık gölgeleri izleyerek sessizliğe gömüldü.

Onun ne kadar boşboğaz olduğu hakkında bir şeyler söylemek istedim, ama bunun yerine sustum, gücümün bir kısmını topladım ve etrafımda yapabileceğim en yumuşak, en yumuşak perdeye dönüştürdüm. İçinde çok fazla güç olursa Ethniu hareket halindeki enerjilerin farkına varabilirdi.

Artık yaralıydı. Avlanıyordu. Acı çekiyordu. Öfkeli. Korkmuş.

Bizden biri gibi.

Göz'ü geri almaya, onun gücünü güvence altına almaya ve herkes olan düşmanlarını sonsuza dek ortadan kaldırmaya odaklanacaktı.

Onunla Göz'ün arasına girmediğim sürece fark etmezdi.

Bu yüzden hareketsiz ve sessiz durdum ve savaşın sisinin ve irademin daha ince çabasının etrafımda toplanmasına izin verdim. Ve bekledim.

Uzun sürmedi.

Ethniu yamaçtan aşağı dört ayak üzerinde, yaralı bir örümcek gibi mükemmel bir zarafet ve ezilmiş uzuvlarla sürünerek indi, kolunun kütüğünün üzerinde sanki doğmuş gibi kolayca duruyordu. Vücudu Odin'in açtığı yaralarla savaşıırken, yanmış yüzü bir tür yoğun sis ya da buharla kaynıyordu

Gözleri Marcone'a kilitlendi ve alçak sesle, kıkırdayarak nefes verdi.

"Kendini lord sanan ölümlü," diye mırıldandı Titan.

"Aptal," diye selamladı Marcone, sesi kibar ve yüksek tonda .

"Ne?" Ethniu talep etti.

"Aklın olsaydı," dedi Marcone, "itidalli davranırdın. Kimseyi uyarmadan sudan çıkar giderdiniz. Harcanabilir askerlerden oluşan bir dalgayı şehrin üzerine salar, bir ya da iki binayı havaya uçurur, sonra da denize dönüp kargaşanın ortaya çıkışını izlerdin." Başını iki yana salladı. "Bazı insanların düşmanlarının önünde haklı olduklarının kanıtlanmasına duydukları ihtiyacı asla anlayamayacağım. Bu oldukça çocukça."

Göz kırptım.

Marcone boş mu konuşuyordu?

"Benim olanı bana ver ölümlü," diye hırladı Ethniu. "Ve seni çabucak öldüreceğim."

Marcone, "Pazarlık becerileriniz üzerinde de çalışmanız gerekiyor gibi görünüyor," diye ekledi.

Arkamızda, parkın arka tarafından bir dizi gürültülü patlama oldu. Belki de büyüdür.

Ben bir aptaldım. Bitkin, dehşete düşmüş bir aptal. Marcone hiçbir şeyi sırf yapmış olmak için yapmazdı.

Benim için koruma sağlıyordu.

Bu yüzden onlar her konuştuğunda, bildiğim kadar yumuşak ve sessiz hareket etmeye başladım. Her zamanki kadar sessiz değildi. Sadece çok hırpalanmışım. Şu anda bile tam olarak acı hissetmiyordum. Çoğunlukla vücudum neler olup bittiği konusunda kafası karışmış gibiydi. Bir an çok sıcak, bir an dondurucu oluyordu ve hiçbir şey doğru hareket ediyormuş gibi gelmiyordu, bu yüzden dengem sürekli sallanıyordu. Kış örtüsü sınırlarına kadar gerilmişti. Ya da daha doğrusu, beni benimkine kadar germişti.

Game Over'a daha önce hiç olmadığı kadar yaklaştığımı hissediyordum.

"Sen hiç kimse değilsin," dedi Titan. "Sen hiçbir şeysin. Sadece bir hayvansın. Küçük bir dünyada sınıfının zirvesine yakın bir hayvan."

"Yine de istediğim yerde yürüyorum," dedi Marcone. "yerde ve zamanda uyuyorum. Aç olduğumda yemek yiyorum. Hayatımda ne yapacağımı ben seçiyorum. Ben özgürüm."

Yaklaştım.

"Kimsin sen?" Marcone karşılık verdi, sesi meydan okurcasına çınlıyordu. "Canavar babası tarafından seilmeyen bir kız çocuğu mu? Bir at gibi satılmış ve takas edilmiş? Bin yıl boyunca işe yaramaz asalaklarıyla karanlık bir mağarada saklanan? Ve şimdi babasının silahıyla saldırıyor." Başını salladı ve elindeki Göz'ü zıplattı. "Görünüşe göre bugünlerde bir ölümlü olmak bir Titan olmaktan daha iyi."

Sürünerek yaklaştı, gerginlikle titriyordu. "Ver bana," diye bağırdı, "Göz'ü."

Marcone Titan'a baktı ve kelimelerini bir cerrahın aletlerini seçtiği gibi seçiyor gibiydi. "Uslu bir kız ol," dedi. "Ve git onu al."

Yüzünde mutlak bir küçümseme ifadesiyle, için için yanan Göz'ü omzunun üzerinden Michigan Gölü'nün sularına fırlattı.

Anında kaynamaya başladı.

Yaklaşmışım.

Titan dişlerini iğrenç bir yüz ifadesiyle gösterdi, ses çıkarmanın, hatta iletişim kurmaya çalışmanın ötesinde öfkeliydi ve ona doğru geldi.

Bileğimin altından bir taş yuvarlandı.

Ethniu bir an bile tereddüt etmeden döndü ve sağlam eliyle bana bir taş fırlattı.

Geldiğini gördüm ve kendimi aptal gibi hissettim. Ethniu'nun Marcone ile konuşmak hiçbir nedeni yoktu. Başından beri orada olduğumu biliyordu ama tam olarak nerede olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden yerimi tespit etmek için kendi hareketlerimin hafif sesini kullanıyordu. Taş beni ele vermek için yeterliydi.

Ama Marcone onu can evinden vurmıştu, duygularından. Söyledikleri yeterince küstahça, yeterince saygısızcaydı ve onu öfkeliendirmişti. O taş bana bir dart atıcısı gibi dikkatlice fırlatabilir, kafama vurabilirdi ve hepsi bu kadar olurdu. Ama yapmadı. Taşı sertçe, yandan, büyük bir lig atıcısı gibi fırlattı, öfkesi hareketi ele verdi, böylece ona karşı koymak için bir anım oldu.

Omzumu taşla doğru çevirdim ve taş bana balyoz gibi çarptı.

Ceketim en kötüsünü durdurdu, bu da sadece kolumun kırıldığı anlamına geliyordu. Sol kolum, ön kolumun ortası. Taş üzerimde paramparça oldu ve palto beni hayatta tutsa da, yine de çok güçlü ve düşmanca bir at tarafından tekmelenmiş gibi hissettim.

Ağlayarak aşağı indim.

Vücudum çalışmak istemeyen bir araba gibi hissediyor, uzuvlarım kemik kıran bir yorgunlukla doluyordu. Gecenin bana yüklediği yük fiziksel olarak taşınamaz hale gelmişti. Kendimi yukarı itmek için bir elimi yere vurdum ya da denedim. Vücudumun gerçekleştirdiği hareketler amaçladığımdan çok daha zayıf görünüyordu. Ama Titan kayaların üzerinden kayarak Marcone'a doğru ilerlerken ayağa kalktım.

Baron'un elinde elik parlıyordu. Belki dört inçlik bir bıçak, siyah kompozit sap, modern dalgi bıçağı, çok sade. Destansı ya da kıyamet gibi değildi.

Marcone onu bıakladı. Bir ocuk profesyonel bir greğiye karėı daha bağarılı olurdu.

Ethniu'nun sağlam kolu bulanıklağtı. Onu boğazından yakaladı, gözle görülür bir çaba harcamadan kaldırdı, kolunu biraz salladı, biraz döndürdü ve boynunu kırdı.

Marcone'un sarsılmasını ve gevėemesini izledim.

Sağlam bacağını kaynar suya sokarak dizlerinin üzerine çöktü ve cesedi boğ bir bira kutusu gibi fırlatıp attı.

Chicago Baronu kemiksiz ve kırık bir ėekilde kayaların üzerine dğt. Arkamızdaki savağ alanından bir kükreme yükseldi.

Belirsiz, parlayan bir ay ışını gibi geceye yükselen mavi ışık huzmesi, Kış Leydisi'nin savağan glerinin üzerinde titredi ve söndü.

Ethniu fokurdayan, neredeyse inançsız bir kahkaha attı. Sonra bir canavar gibi kaynayan suya doğru sinsice ilerledi ve suyun altına kaydı. Bir elini Gz'n ışığına doğru uzattığını görebiliyordum.

Sendeleyerek Marcone'nin cesedinin yanına gittim. Boynunun kırılması seni hemen ldrmemiğ.

Kimse yalnız lmemeli. Oraya gittiğimde ayağa kalktı.

Erkeke tiz bir çığlıkla geriye dğtm.

Marcone'nin bağı bir tarafa doğru çok fazla bklmğt. Sanki geriniyormuğ gibi boynunu döndürdü. Boynunda bir dizi iğrenç küçük patlama oldu ve sonra kramp girmiğ gibi bağını ileri geri salladı ve boynu kırıldı.

Marcone bana donuk bir bakış attı ve bıçağını kaldırdı.

Bıçağın ağzı kanla kaplıydı, gerçek olamayacak kadar parlak kırmızıydı. Gözlerimi kırptıőtırdım ve bıçağa baktım. Sonra da ona.

"Ne oluyor lan?" diye sordum.

Gözlerimin açıldığını hissettim.

Titanik bronzunu açmak için göksel g demiğlerdi. Ya da *ėeytani*.

Marcone'nin gözlerinin kenarları gerçek bir eğlenceyle kırıştı. "Dürüst olmak gerekirse, Dresden. Unvanla yetineceğimi mi sandın?"

Alnının ortasında derisi kızarıp kıpırdandı ve ardından meleksi bir rün şeklinde parlak mor bir ışıkla parlamaya başladı.

Alnında, kendi kaşlarının hemen üzerinde, ışıkla kazınmış bir çift parlayan mor göz açıldı.

Ve küçük bir dalgalanmayla, özellikle yabani güllerin üzerinde rahatlıkla görülebilecek siyah dikenler, yüzünde bir desen halinde ve gömleğinin altında kıpırdanarak derisinden çıkmaya başladı.

"Buna ihtiyacın olduğuna inanıyorum," dedi bana bıçağın sapını uzatarak. "Ve zamanın kısa olduğuna inanıyorum."

Bıçağı aldım, bakıyordum.

Chicago Baronu, Karartılmış Denarius Şövalyesi, Büyücülük Üstadı Dikenli Namshiel'in taşıyıcısı Sör Johnnie Marccone sakince ayağa kalktı ve korsan palaskalarından kurtuldu. Kravatını çözmek için uzandı ve bir tarafa attı. Sonra derisindeki dikenlerin baskı yapmaması için yakasını gevşetti ve belli ki orada da daha rahat etmek için gömleğinin düğmelerini açtı.

Otuzluk bir setten biri olan Dikenli Namshiel'in sikkesi, neredeyse dayanılmaz derecede ince gümüş bir zincir üzerinde Marccone'nin göğsüne yaslanmıştı.

"Namshiel ve benim ona karşı beraberlik için oynayabileceğimize inanıyorum," dedi. "Ama uzun sürmez. Bağlamayı olabildiğince çabuk tamamlamalısınız."

"Ben," dedim. "Buh."

Marccone döndü ve bana bir tokat attı.

"Cehennem çanları," diye tükürdüm.

"*Odaklan,*" hırladı. "Acıdığımı biliyorum. Ne kaybettiğini biliyorum. Yorgun olduğumu biliyorum. Ama sen ve ben o yaratıkla bu şehir arasında duran tek şeyiz."

Çenemi sıktım.

"Eğer şimdi başarısız olursak," diye devam etti, "kaybedilen herkes bir *hiç* uğruna olacak. Senin insanların. Ve benimkiler."

Michigan Gölü'nün suyu kırmızı ışıkla parladı.

Gulp. Ethniu Göz'ü geri almıştı.

"Dresden," diye tısladı Marccone, göğsümü hafifçe iterek. "Bu olurken orada oturacak mısın?"

Murphy'nin Bean'deki sessiz, küçük bedenini düşündüm.

Küçük Maggie'mi düşündüm, pijamaları içinde, küçük ve savunmasız.

Halsiz beynime hırladım, dişlileri yeniden gıcırdamaya zorladım.

Sonra kaplan ruhlu John Marccone'nin gözleriyle karşılaştım ve "*Hayır*" dedim.

Dişlerini gösterdi. Ve garip mor gözler ... gülümsedi.

Marcone ayağa kalktı, yüzünü suya döndü ve savunma büyüleri yapmaya başladı. Farklı büyüler. Her bir elinden. Aynı anda. Belli ki, melek bir büyü ustasının öğretmenliğinde geçirdiği birkaç yıl gerçekten sonuç vermiş.

Belki daha sonra olursa, kendim okula geri dönmeliydim. Bu düşünce bile çok yorucuydu.

Tanrım, gerçekten çok uzun bir gün olmuştu.

Kış ve Cehennem Şövalyeleri onun yoluna çıkmaya çalışırken bir Titan dünyayı yeni bir Karanlık Çağ'a sürüklemek üzereydi. Birkaç Peri Kraliçesi kanlı bir şekilde dövülmüş, doğaüstü dehşet panteonunun yarısı Millennium Park'ta birbirlerini parçalara ayırmış ve bunu yaparken de binaları lego gibi devirmişlerdi.

Şimdi de Cehennem Şövalyesi Marcone'un yanında Double

Dragon boss dövüşü mü? Evet.

Elbette.

Neden

olmasın?

Bölüm

Otuz dört

Ethniu, Michigan Gölü'nün sularından doğmadı, daha çok onlardan patladı, ham gücü ve çevikliği parçalanmış bedenini yalanlıyordu. Uzuvarı. Yıldızlar ve taşlar, işlevsel olarak kuadriplejik olmanın yarısındaıdı -biplejik, sanırım- ve hala lanet bir jimnastikçi gibi hareket ediyordu.

Marcone tanımadığım dilde mırıldanmaya başladı ve parmağıyla yirmi metre ötede solundaki yeri işaret etti. Diğer eliyle sağında, ilkinden eşit uzaklıkta bir noktayı işaret etti, bir şeyler söyledi ve havada bir çatırtı sesi duyuldu, kırık rüzgar çanları gibi, belki de.

Ethniu, Göz'ün kırmızı enerjiden oluşan gelgitli bir kükreme halinde patlamasıyla birlikte sudan çıktı ve durdurulamaz bir şekilde Marcone'a saldırdı.

Marcone sadece soluna doğru bir adım attı ve kırık rüzgâr çanlarından oluşan bir koronun içinde kayboldu; sol eliyle işaret ettiği noktada, kırıšten uzakta belirdi.

Ethniu öfkeyle çığlık atarak Göz'ün bakışlarını ahlaksızca sağa sola çevirdi, ancak bu hareket olması gerekenden daha yavaştı ve bakışlarını Marcone'u aramak için etrafta gezdirirken gerilen boyun kasları fiziksel bir çaba gerektiriyor gibiydi. Bir çığlık daha atarak onu gördü ama Marcone sadece ikinci bir adım atarak işaret ettiği üçgenin ilk noktasından kayboldu ve ikinci noktada bir başka şingırdayan kristal sesler sağanağı içinde belirdi.

Vay anasını. Doğrudan noktadan noktaya yer değıştirme, Beyaz Konsey'in "Son Derece Teorik ve Tehlikeli" bir bölümde tuttuğu bir şeydi.

Sihir" kitabını Edinburgh'daki kompleksin büyücü kütüphanesinde buldum. Biliyordum, çünkü yıllar önce bunu sorduğumda, tüm bölüm için erişim yasağı listesine alınmıştım.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen tamamen akılsızca değildi.

Ethniu, Göz'ün patlamasının enerjisini harcarken, Marcone en azından kırk ya da elli yıl daha pratik yapana kadar dokunmak istemeyeceğim bir büyü kullanarak onunla cilveleşiyordu.

Marcone onu meşgul ederken ben de işe koyuldum.

Mızrağı indirdim. Tek elle çalışmak acı vericiydi ama sol elim pek yardımcı olmuyordu ve belli belirsiz el sallamaktan ve Marcone'nin kanlı bıçağını kavramaktan başka bir şey yapamıyordu. Bağladığım çantayı , avucumu bir saniyeliğine içindeki kafatasına dayadım ve "Bob!" dedim.

Neler olduğunu görebilmesi için onu havaya kaldırdığımda bile kafatasının gözleri parlıyordu. "Radyo Mab yayından mı kalktı? Bitti mi? Biz Aman Tanrım!"

Ötede, Ethniu basketbol topu büyüklüğünde bir kaya parçasını ele geçirdi ve Marcone'ye doğru fırlattı. Kaya, etrafındaki soluk mor aurayla paramparça olurken gangster orada sakince durdu, parçalar kendilerini şiddetle Ethniu'nun yüzüne geri fırlattı.

"!" Bob ilan etti.

Sağlam elimle karşı cebimi karıştırmak ve bu amaçla Demonreach'ten getirdiğim kristali çıkarmak için uzanmak zorunda kaldım. Kristal, adanın altındaki yeraltı mezarlarında bulunan kristallerin soluk yeşil ışığıyla derinlerde titriyordu.

"Bob," dedim. "Bir Titan'a bağlanacağız."

"Siktir et!" diye kafatası. "Utah'a gidiyorum! Bunun gibi şeyler Utah'ta *asla* olmaz!"

"Dostum," dedim kafatasını bana bakması için çevirerek. "Sana ihtiyacım var."

Kafatası Bob'un göz ışıkları küçük noktalar halinde azaldı ve küçücük bir sesle "Kahretsin" dedi. Elimde titredi ve sonra ışıklar tekrar parladı. "Onu içeri tıktığımızda elimize geçecek kızları bir düşünsene!"

Ne kadar uzun bir gece.

"İşte ruh bu," diye iç geçirdim.

"Oh! Ne yaptığını anladım."

"Kahretsin, Bob, odaklan!" Huysuzca tersledim. "Çember sensin. Ve eğer bundan sağ çıkarsak, yirmi dört saat izin alacaksın. Kıyı izni."

"Whoop!" Bob kükredi ve kafatasının göz çukurlarından çıkan kamp ateşi kıvılcımları cehennem gibi havada hızla hareket eden bir buluta dönüştü.

Ethniu geri tepen taştan geri çekildi, hayal kırıklığı içinde hırladı ve Marcone'ye tek koluyla vurmaya başladı, hareket ilkel ve acımasızdı. Marcone'nin kalkanları birinci sınıf olmasa da oldukça kapsamlıydı ama Marcone parmaklarından *yeni* kalkanlar çıkarmaya devam ediyordu. Ethniu'nun öfkeli darbeleri kalkanı paramparça ama o zamana kadar Marcone bir tane daha açmış oluyordu.

Taktik değiştirdi ve kırık ayağıyla Marcone'ye doğru bir taş bulutu fırlattı - ki ayağı şimdiden olduğundan daha sağlam görünüyordu. Marcone taşların önünü kesmek için yeni bir kalkanı alçaltmak zorunda kaldı, taşlar büyü bozulup ritmi bozdukça rastgele yönlere dağıldı. Ethniu omurgasını kuyruk sokumuna sıkıştırmadan önce bir tarafa dalmak zorunda kaldı ve hırlayarak onun peşinden fırladı.

Kanlı bıçağı alıp kristalin için için yanan ışığının üzerinde gezdirdim ve Titan'ın kanı ona değdikçe canlandı. Gerçekten parlak olabilirdi. Zar zor söyleyebildim. Dünya garip gölgelere ve garip renk çizgilerine dönüşüyordu. Sağlam elim sertçe titriyordu.

Kristali bir moloz yığınınına sapladım ve böylece yerden kalkmasını sağladım. Sonra mızrağın ucuna Titan'ın kanından biraz daha sürdüm.

Kalbim aniden daha da hızlı çarpmaya başladı.

Thrumthrumthrumthrumthrum.

Marcone yağlı siyah dumanın kalın, boğucu bir bulut halinde yoğunlaşmasını sağlayan bir şey yaptı ve dumanı Titan'ın yüzüne doğru gönderdi. Titan işe yaramaz bir şekilde ona doğru hamle yaptı.

"Namshiel," diye hırladı. "Seni küçük yağlı yılan!"

Marcone, traktör römorku büyüklüğündeki bir beton arkasına saklanırken bile farklı bir sesle konuşuyordu. Çoğunlukla onun sesine benziyordu, sadece çok resmi bir İngiliz aksanıyla. "Sen de pek değişmemişsin hayatım."

Cevap olarak Ethniu bir çığlık attı ve doğrudan ileri fırlayarak betonu ve içindeki inşaat demirini *geçti*. Beton patladı ve bir çığ gibi Marcone'un üzerine düştü. Marcone çaresiz bir hamle yaptı ve kendi ayaklarına doğru telekinetik bir darbe savurdu. Büyü harikadır ama fizik yine de fiziktir. Yere bir miktar kuvvet fırlatırsanız, yer de size aynı miktarda kuvvet fırlatır.

Marcone parçalanın beton ıgının altından fırladı, belki yirmi derecelik bir açıyla yukarı uçu ve Michigan Gölü'nün elli metre kadar dışına indi.

Ve Titan'ın öfkeli bakışları hemen bana yöneldi. "Güç'ün pis küçük hırsızı," diye Ethniu. Tükürük ve köpük Taşların üzerinden sıçrayarak bana doğru gelirken, yüzünün kafataslı tarafından sürekli bir çeşit sarımsı balçık birlikte düşüyordu. "Seni Göz'e yedireceğim."

"Bob!" Çığlık attım ve mızrağı yakalayıp ucunu üzerimde tuttum. Kamp ateşi kıvılcımlarından oluşan bulut, mızrağın etrafında bir helezon şeklinde dönüyordu, kokuyu alan bir tazı gibi ucundaki kana dokundum. Mızrağı bir daire şeklinde döndürdüm, ruhun özünü irademle birlikte etrafında topladım ve "*Ventris cyclis!*" diye mırıldandım.

Rüzgâr ve ruh Titan'a doğru uçu, Titan'ın etrafında saat yönünün tersine üç kez dönen ve sonra yerine yerleşen tek bir ışık bulanıklığından daha fazlası olarak görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde, ışık motiflerinden oluşan dönen bir kasırğa, onu çevreleyen katı bir irade çubuğu.

Thrumthrumthrumthrumthrumthrum.

İrademi mızrağın içine gönderdim, kendi gücüm Bob'la dışarı taşı, onun özünü aşıladı, tıpkı irademin bir tebeşir ya da gümüş çemberini aşılayabileceği gibi.

Işıklar etrafını sararken Ethniu sendeledi, gözlerini siper etti ve sonra boğulurcasına bir ses çıkardı ve çember etrafını sararken inkar ederek çığlık attı.

Büyücüler bu dünyanın bekçileri, savunucularıdır. Ya da en azından en iyi zamanlarımızda öyleyiz. Ve eğer ölümsüz bir şey başka bir yerden buraya gelirse, onun hakkında bir şeyler söyleyebiliriz. İrademizle onlara karşı koyabiliriz. Kazanamayabiliriz ama uygun bir kanal ve bir güç çemberi ile bizimle savaşmaktan vazgeçmelerini sağlayabiliriz.

Çember Ethniu'nun üzerine kapandı ve birden kendimi bir Titan'ın sakatlanmış iradesiyle karşı karşıya buldum.

Korkunç bir baskı vardı, tüm vücudumu ezen bir acı, sanki aniden denizin dibine göz kırpmışım gibi. Ve bu zihnin gücünün benimkine baskı yapması, gelgitin ağırlığını tutmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Ama deniz daha önce de yıkamaya çalışmıştı ve doğaüstü varlıkların iradesiyle yüzleşmenin sırrını . Bir hiçten başka bir şey olmayabilirdim.

Okyanusun kıyısındaki bir kum tanesi... Ama okyanus kadar hırpalarsa hırpalasın, o kum tanesini yok edemezdi. Eğer bir arada duracak kadar inatçıysa, hayır. Okyanus kumu oraya buraya savursa da, hırpalayıp öfkelenirse de, okyanusun öfkesi geçtiğinde ve sular bir kez daha sakinleştiğinde, kum kalacaktır.

Ben de baskıyı kabul ettim. Başım, biri burnumdan beynimi sıkmaya çalışıyormuş gibi hissetse de, irademi Mızrak'ta, çemberde tuttum.

Öfkeli, dehşete düşmüş Titan'ın hırıltılı öfkesi kafamı doldurdu. Tam anlamıyla.

Sesi kafatasımın yüzeyinde yankılanıyordu, sağır edici ve kaçınılmazdı ve gerçekten çok rahatsız ediciydi.

"Ölümlü," diye hırladı. "Kendi iradeni benimkine karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belli ki," diye mırıldandım. "İşte bu yüzden bir çemberin içindesin, dahi." Yavaş bir nefes aldım ve o derin, yankılı sesimle seslendim, "Ethniu, Balor'un kızı! Seni bağılıyorum!"

Titan feryat etti ve başını şiddetle salladı, tükürük, balçık ve daha kötüsü her yere sıçradı. Çırpındı ve aniden korkunç bir güç çemberi tırmıklamaya başladı.

Bob acı içinde çığlık attı. Kıvılcımlar uçuşmaya başladı.

"Hayır!" dedim. Dedim ve irademi Mızrağın içine, bir tür tuhaf dönen kement gibi hala ona bağlı olan kıvılcım akışı boyunca gönderdim. Tanıdık ruhu güç ve iradeyle besledim, Titan'ın baskısıyla savaştım, onun maddi olmayan maddesini birbirine bağladım ve onu parçalamasını engelledim.

"Böcek!" Ethniu tıslayarak çemberin kenarından fırladı ve çemberin içinde çılgın bir kedi gibi bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Ölümsüzlüğün avantajı, insanın titiz davranmak için zaman ayırabilmesidir. Bunu planlamadığınızı mı sanıyorsunuz?"

"Evet, sayılır," dedim, "yoksa benim çemberimde sıkışıp kalmazdın. Ethniu, Balor'un kızı, seni bağılıyorum!"

Ethniu bu sefer çığlık atmadı.

Gülümsedi.

Ve sonra bana baktı.

Göl ve diğer her şey yok oldu.

Ve kendimi iyi bildiğim karanlık bir mahallede, sessiz bir çimenlikte buldum.

Michael Carpenter'ın ön bahçesindeydim.

Işıklar sönmüştü. Gökyüzü toz, duman ve Göz'ün kızıl parıltısıyla dolmaya başlamıştı. Ama ayı hâlâ biraz görebiliyordum. Bu akşamın erken saatleriydi.

Bana bir anısını gösteriyordu.

Listen ve otuz kırk kadar balıkçı yakalı arkadaşının tam teçhizatla bahçeye girişini izledim. Michael'ın ön kapısına, mutfak kapısına, garaja ve arka bahçeye açılan kapıya doğru yığınlar halinde geldiler.

Adamların birkaç saniye içinde kapıya patlayıcı yerleştirip patlatmalarını ve içeri girmelerini izledim.

Mavi ekoseli iş gömleğinin içindeki Michael Carpenter, elinde tüfeğiyle onları bekliyordu.

Gerçek bir silahşör değildi. Artık emekli olmuştu.

Çabucak bitti.

Cesedini giriş holüne bıraktılar ve üzerinden yürüdüler. Düşmanlar, ölümcül düşmanlar, sapkın insanlar ama yine de insanlar, bastırılmış silahların gümbürtüleri eşliğinde evine doluştular. Michael'ın evinde nöbet tutan melekler olduğunu biliyordum. Herhangi bir doğaüstü saldırı Sodom ve Gomora'yı kasıp kavuran ateşlerle yakacaklarını biliyordum.

Ama bunlar ölümlülerdi. İnsanlar.

Meleklerin insanları kandırmasına izin verilmezdi.

Listen ve ekibi çok titizdi. Güvenli odayı bulmuş olmalılar çünkü bombalar tekrar patladı. Sonra bazı çığlıklar.

Bazı çok tiz çığlıklar. Ve silah sesleri.

Ve sonra Fomor ekipleri içeri girdikleri aynı sessizlikle dışarı çıktılar.

Listen ön bahçede, benim görüntüde durduğum yerin yanında durdu, telsizi ağzına götürdü ve "Ona hedefin temizlendiğini ve onaylandığını söyle. Bölüğün geri kalanıyla buluşmak üzere kıyıya geri dönüyoruz."

Eve, ön kapıya doğru ilerledim ve ikinci kattan, güvenli odanın olduğu yerden akan kanı görebiliyordum ve merdivenlerden gizli girişe doğru koştum ve kapıyı kırma patlayıcılarının şiddetiyle bükülmüş ve yırtılmış buldum ve kapının arkasında

Onları gördüm.

Onu gördüm.

Charity ve Carpenter'ların hepsi Maggie ile kapı arasında duruyordu. Neredeyse Maggie kadar genç olan küçük Harry bile onu savunmak için ayağa kalkmıştı.

Etkili olmuştu.

Ve aniden tekrar Michigan Gölü'nün kıyısında duruyordum, her zamankinden daha soğuk ve acımasızca yorgundum, Ethniu'nun iradesine karşı mücadele ediyordum.

Gördün mü ölümlü? Titan'ın sesi kafamın içinde dedi ki. Dinle ve adamları bu hedefi iyice araştırdılar. Buradaki tüm türünüz için karşı önlemler planladılar. Ve özellikle sen ve Kış Leydisi için bir şey planladılar. Tüm bu hedeflerin tek bir yerde olması burayı çok cazip hale getirdi. Ethniu durakladı ve zihinsel sesi zehir gibi tatlı bir hal aldı. Çocuğun öldü. Müttefikin ve ailesi öldü. Saatler önce yok edildiler.

Midem bulandı.

Sana getirdiğim dünya bu, ölümlü.

Ve sonra tekrar bana baktı. Bana arzuladığı dünyayı gösterdi. Patlamış şehirlerin, dumanların, gözyaşlarının, çığlıkların dünyasını. Oluklardan su yerine kan akıyordu. Ve sunaklardan, tapınaklardan, kafataslarıyla süslenmiş ve kurbanların kanıyla kabuklanmış mabetlerden yağlı siyah duman sütunları yükseliyordu.

Gelmekte olan şey bu. Ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bence kızınız bunu görmeyecek. Sen de görmeyeceksin.

Ve onun iradesinin yeniden toplandığını, benimkini paramparça etmeye hazırlandığını hissettim. Her şey dönüyor gibiydi. Boştu.

Bob sözsüz bir feryat kopardı. Çember üzerindeki hakimiyetimin zayıfladığını hissedebiliyordum. Titan'ın bağlarından kurtulmaya başladığını hissedebiliyordum.

Maggie, diye düşündüm. Çok özür dilerim. Daha fazlasını yapmalıydım. Orada olmalıydım.

"Dresden!" Marcone sudan çığlık attı. "Bir asla böyle bir şansımız olmayacak!"

Ethniu'nun iradesi benimkini parçalamaya başladı. Yavaşça. Neredeyse duygusal bir şekilde. Zihnime baskı yaptığını hissedebiliyordum. İçime baskı yapıyordu. Acımı ve korkumu buldu ve ben dişlerimi sıkıp düşmemek için basit bir destek olarak Mızrağa tutunurken o içeri süzüldü.

. . thrumthrumthrumthrumthrumthrumthrumthrumthrum .

Kızımın paramparça olmuş küçük bedeninin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Ethniu'nun vahşileşmiş yüzü iğrenç bir gülümsemeye dönüştü.

Seni Mou ile bırakmaktan daha fazlasını yapmalı, seni korumak daha fazla önlem almalıydım. . .

Başım tekrar yukarı kalktı.

Bir saniye ona baktım.

Sonra ani bir kurt gülümsemesiyle dişlerimi sıktım. "Hey,

Bubbles," dedim. "Köpeği unuttun."

Ethniu'nun gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

"Köpek," dedim. "Köpek onlarla birlikteydi. Belki sizinkiler onu çıkarabilir, belki de . Ama bu hızlı olmaz. Ve kızıma ancak onun cesedinin üzerinden ulaşabilirler. Ama orada değil. Soru, nerede o?

Cevap ver, kızımın yanında. Olması mümkün olan tek yer orası. Dolayısıyla, orada değildi. O hiç orada olmadı. Aslında hiçbir yoktu, çünkü köpeğin yokluğu bana, sorumlu kişiden bir mesajdı. Tanıdığım bu kızın bu akşam gitmesi gereken yerler vardı. Gerçekten çok meşgulmüş."

Ethniu şaşkın görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Tatlım, perilerle savaşıyorsun. Bu senin iyiliğin için sahnelendi. Oraya geri döndüğümüzde cesetlerin olduğu yerde bir sürü odun yığını bulursak hiç şaşırmam."

Titan'ın canlı gözü genişledi.

"Dinle bana *ihanet* etti," diye tısladı Ethniu, öfkeyle tükürerek.

Bir saniye ona baktım. Bir an için neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim. Sonra iç çektim.

"Elbette, buradaki çıkarım bu," dedim. "Seni tanımak güzeldi." Çenemi tuttum, irademi onun üzerinde tuttum ve kıyamet göğünün mahzenlerinden yankılanan bir sesle haykırdım: *"ETHNIU, BALOR'UN KIZI, SENİ BAĞLIYORUM!"*

Zihnimde bir fırtına koptu. Ethniu bu kadar enerji harcadıktan, bu kadar çok düşmanla savaştıktan, doğaüstü ağır toplarla dolu bir lise spor salonunu yerle bir ettikten sonra bile, Titan'ın kalan iradesinin ham gücü eziciydi. Algılarımı parçalıyor, onları rastgele görüntüler, kokular ve hislerle dolduruyordu. Bir kum fırtınasında durmak gibiydi, sadece acı vermek yerine, her rastgele tane sizi bir deneyime, bir anıya zorladı, o kadar kopuk, yoğun ve hızlıydı ki odaklanacak, tutunacak hiçbir şey yoktu. Bir anlık bir his

Ayak parmaklarımın arasında yaz sıcaklığındaki çimler. Şafaktan bir saat önce soğuk su havuzuna dalmak. Bronz aletlerle çalışan insanlar tarafından işlenen bir tarlayı sıcak bir şekilde izlediğim bir görüntü. Çıplak ellerimle birini boğarak öldürdüğüm bir başka görüntü. Ve görüntüler ikiye , çoğaldı, binlerce ayrı izlenime dönüştü ve hepsi aynı anda üzerime geldi.

Hatıralar. Bunlar Ethniu'nun özüydü, benim irademe karşı çıkan parçalarıydı. Bağlamayı tamamlamaya çalışırken onları zihnime çakacak, ezici bir izlenim seliyle ruhumu paramparça .

Bana ait olan bir görüntüye, bir ana ulaşmalıydım. Bana ait olan. Bu, geri kalan her şeyi bir arada tutacak kadar güçlüydü.

Bir resim buldum.

Maggie, dört uzvuyla bana tutunmuş, küçük kalbi göğsümde atarken, Mouse bana yaslanmış, mutlak sadakat ve sevginin sağlam bir varlığı.

Ve bu kadarı yeterliydi.

Titan sahip olduğum her şeyi yok etse bile bu, üzerine bir şeyler inşa etmek için yeterli olurdu. Arkadaşlar. Aile. Sevgi. O anıya odaklandım, kızımın bana umutsuz bir güçle tutunuşuna, yanımızdaki bulanık arkadaşına, babasının kolları onu güvende tut.

Titan'ın iradesinin fırtınası şiddetlendi. Ama ben kendimi kasırganın ortasında, yüzümde o güne kadar en sakin ve meydan okuyan gülümsemeyle buldum.

Dünya bana geri geldi. Ellerimdeki mızrağı, ayaklarımın altındaki kırık kaya ve betonu tekrar hissedebiliyordum.

Ethniu kamp ateşi ışığından oluşan çemberin ortasında kıvranıp döndü ve sanki yerçekimi aniden durmuş gibi yerden yükseldi.

"Bağla, bağla, bağla!" Ben çağırdım. "Üç kez söylendi ve yapıldı!

Defol!" Titan öfkeyle çığlık attı.

Sol kulak zarım patladı. Ya da belki de patladı. Her neyse, artık orada değildi. Dünya, duvara yapışacak kadar hızlı dönen birine dönüştü. Ama benim yaslanabileceğim bir duvar yoktu.

Lanet Kader Mızrağı bendeydi.

THRUM THRUM THRUM THRUM THRUM THRUM THRUM

Sanki çok büyük ve önemli bir motoru çalıştırmış gibiydim. "Alfred!" diye bağırdım ve kristali tekmeleyerek göl.

Kanlı kristal suya çarptığı anda bir ses duyuldu. Derin, çok derin bir ses, kilometrelerce toprağın gümbürtüsü gibi. Michigan Gölü'nün yüzeyi aniden durgunlaştı ve sonra Tanrı'nın en büyük müzik setinin gösterge çubukları gibi zıplamaya ve titreşmeye başladı.

Suda bir ışık belirdi. Bir spot ışığı ya da parlayan bir auradan bahsetmiyorum. Bu şey çok büyüktü. Yüzlerce metre genişliğindeydi. Ve suyun içinden tahmin edilemeyecek kadar büyük bir hızla geldi.

Ama dalgayı itti. Kocaman bir dalga. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Marcone suyun içinde başını dalgaya doğru çevirdi, sonra sakince bir şeyler mırıldandı. Sanki dost canlısı bir yunus tarafından çekiliyormuş gibi aniden suyun içinde hızla ilerledi ve kıyıya ulaştı.

"Dresden!"

"Git!" Dedim. "Onu burada tutmalıyım!"

Marcone bana bir bakış attı ve "Tabii ki biliyorsun" dedi. Yaklaşan dalgaya baktı, altın sarısı, yeşil ve tüm ufku kaplıyordu. Sonra bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı, aynı dilde ve farklı bir sesle kendi kendine cevap verdi ve ardından İngilizce olarak, "Hayır, bende hiç sincap odunu yok. Kimsede sincap ağacı yok. Artık var olduğundan bile emin değilim." Sonra başını salladı, yere baktı ve mırıldanmaya ve g çekmeye başladı.

Dalga daha da büyüdü. Ethniu yine çığlık attı, ama omzumu sağ kulağıma dayadım, bu yüzden sorun olmadı.

Havada iğrenç bir koku vardı. Etrafıma baktım ve Marcone kulağa sert gelen bir dilde şarkı söylerken kırık betonun eriyerek çamur haline gelmeye başladığını gördüm.

Dalga yükseliyordu, milyonlarca ton su hızla üzerimize geliyordu.

Ve sonra dalganın genişliği yoğunlaştı. Yoğunlaştı. Kıyıya son yüz metrede daha da yükseldi, odaklandı, bir şehir bloğu genişliğinde ve bir gökdelen gibi yükselen bir kıvrıma yığıldı.

Bir an için altın yeşili kule zirvede durdu, zarif ve güzeldi.

Ve sonra dalganın tepesinde gözler açıldı. Yeşil, fkeli, düşmanca ve amansız gözler.

Dalga aşağı indi.

Ve Demonreach onunla birlikte aşağı indi, kamyonet büyük taşlı eller uzandı.

Parlayan yeşil sudan oluşan o devasa duvar, bir kez daha çılgılık atan Titan'ın üzerine çöktü.

Ve sonra irademin büyüğü bir hizmetkârı olan o devasa form, Titan'ın etrafını saran irademin bağlarından sıyrıldı ve onu uçsuz bucaksız, amansız formunun içine aldı. Titan savaştı ama gücü tükenmişti. Bu, bir mührün büyük, karanlık ve görünmeyen bir şey tarafından aşağı çekilmesini izlemek gibiydi; sonucu önceden belli olan umutsuz bir mücadele. Titan Alfred gibi bir şeyle savaşacak kadar güçlü olduğu için değil, Alfred'in yaptığı şey bu olduğu için. Yaratılış amacı buydu. Karınca aslanları karıncalardan o kadar da büyük ya da güçlü değildir.

Ama karınca aslanları karıncaları öldürür. Yaptıkları şey bu.

Alfred'in *yaptığı buydu*.

Demonreach'in Titan'ı çılgınlık ve çırpınarak Michigan Gölü'nün acımasız sularına sürüklediğini gördüm. İradem galip geldiğinde bunu hissettim.

THRUM. THRUM. THRUM. THRUM.

Mızrak kalp atışlarımla aynı anda titriyordu. Sabit ve gürültülü, büyük bir kamyonun motorunun dokunsal eşdeğeri.

Titan'ı suya geri çakan dalganın geri kalanı bize çarptı, onu besleyen parlayan ışığa rağmen buz gibi soğuktu. Kokuşmuş grilik etrafımızda yükseldi ve ben sert bir şeyin içine fırlatıldım, gökyüzü ve şehir tepemizde dönüyordu ve sonra her yerde karanlık ve soğuk su vardı.

Çıkış yolunu bulmaya çalıştım. Suyun altındaydım. Soğuk, sert duvarlar vardı. Ve bir tavan. Kapalı bir alandaydım. Bitkin düşmüştüm. Hırpalanmış bedenim o kadar morarmış ve uyuşmuştu ki, bir şeye dokunduğumu zar zor anlayabiliyordum. İrademin bir kısmını toplamaya çalıştım, en azından asama veya tılsıma biraz ışık getirmeye yetecek kadarını, ama ... yapamadım. Orada hiçbir şey yoktu. Tankım mutlak E'deydi.

Karanlıkta, su beni daha da üşütüp yavaşlatırken, ciğerlerim yavaş yavaş yanmaya başlarken, hissederek bir çıkış yolu bulmaya çalıştım.

Sonra gözlere ve Dikenli Namshiel'in rününe dönüşen üç mor ışık noktası belirdi.

Marcone'nin omzuma vurduğunu hissettim. Sonra elimi tutmaya çalıştı. Onu tuttum ve Chicago Baronu beni karanlığın içinden, etrafımızı saran katı bariyerdeki bir açıklığa götürdü. Biraz deri kaybettim ama sıyrıldım, suya zayıf tekmeler attım ve sonunda başımı tekrar suyun üstüne çıkardım.

Marcone de aynı yüzeye çıktı. Beni kıyıya doğru sürüklemeye başladı.

Devasa bir betona benzeyen şeye baktım. . çay fincanı, sanırım, çünkü yaklaşık aynı şekildeydi, ters çevrilmişti, belki on iki fit genişliğindeydi.

"Ne?" Ben sordum.

Sular dalgalıydı, dalgalar ileri geri dalgalanıyordu ama kumsal olduğu gibi bomboştı, bizim dışımızda.

Ve yeşil-altın ışığın devasa formu yavaş ve istikrarlı bir şekilde Michigan Gölü'nün derinliklerine doğru kayboluyordu.

Marcone kıyıya ve benim sudan çıkabilmemi sağladı.

"Ne?" diye sordum. Nefes nefese sordum, "Lanet olsun. Bu şey mi?"

Marcone bir kayanın üzerine çöktü ve şöyle dedi: "Beton bir geminin yapısal olarak o dalgayla başa için hiçbir neden yok. Onu çok ağır yapmış olmalıyım ve üzerimize yuvarlandı."

"Evet, şey," diye nefes nefese kaldım, tatlı tatlı havayı soluyordum.

"Çünkü berbatısın. Ve sen bir amatörsün. Berbat olan."

"Bu konuda bir şey yaptığını görmedim."

"Evet, çünkü lanet olası Titan'ı ben tutuyordum!" Ben de karşılık verdim. "Yetişkin işi yapıyordum."

Marcone, "O bağlamanın *istenmeyen bir yan etkisi* olarak neredeyse ikimizi de öldürüyordun," diye tersledi. "Bir de bana amatör diyorsun."

"Hayatını bir Titan'dan kurtardım," diye nefes nefese kaldım, bitkin bir halde. Ve sanırım dalganın gücünün çoğunu durdurmak için son saniyede yükselen beton kalkanına rağmen birkaç kaburgam çatlamıştı. "Neredeyse bizi boğuyordun. Sahte büyücü."

"Betonun moleküler yapısını bozdum ve sonra onu saf iradede oluşan bir kalıp içinde kimyasal olarak yeniden şekillendirdim ve bu süreçte ikimizin de hayatını o dalgadan kurtardım."

"Sahte," dedim. "Üzücü."

Marcone alçak sesle, yorgun bir kıkırdama çıkardı.

Yorgun bedenime nefesler girip çıkarken karnım çok fazla seğirdi.

Birlikte gülmedik. Ve o da

daha az pislik değildi. Ama biz

kazandık.

Bölüm

Otuz beş

W Harekete geçmeliyiz," dedi Marccone sonunda. "Ethniu'nun iradesi Hanımlarinkine karşı koyamazsa, Corb'un güçleri kırılacak.

Kaçacaklar

ve biz de onların yolundayız."

Haklıydı ama hissetmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Ve hareket edemeyecek kadar yorgundum. "Yeni arkadaşınla hepsiyle dövüşmeye ne dersin? Herkesin önünde çok iyi görünürsün."

"Önce sen."

Çocukça bir şey söylemeye başladım ama kıyı şeridinden özellikle gürültülü bir su dalgası geldi ve ikimiz de dövüşmeye hazır hale geldik. Bazılarımız diğerlerinden daha sarhoştı.

Bir beyzbol topundan biraz daha büyük fildişi bir küre, asık suratlı bir ateşle parlayarak dalgaların arasından sahile yuvarlandı.

Göz.

Güçle titreşiyor. Zonkluyor,
gerçekten.

Tanrıları ve canavarları serebilecek bir güç.

Bir kenara baktım.

Marccone Göz'e bakıyordu.

yaklaşık olarak eşit uzaklıkta, su hizasında duruyordu. Bana 15 santim daha yakın olabilirdi.

Döndü ve düşünceli bir şekilde bana baktı.

Mızrağa baktı.

Hareket etmedi ya da silahlara uzanmadı. Alnında bunamış melek gözleri belirmedi. Sadece bana baktı.

Bakışına karşılık verdim. Marcone'nin ne olduğunu biliyordum. Onun ölçüsünü almıştım ve hiç değişmemişti. O her şeyden önce tehlikeli bir yırtıcıydı. Bu onun doğasında vardı. Ve yırtıcılara korktuğunuzu belli etmezsiniz.

Çünkü öyleydim.

Gangster Marcone yeterince kötüydü. Doğaüstü güç simsarı Marcone sinir bozucuydu. Karartılmış Denarius Şövalyesi Marcone ise aklıma bile gelmeyen bir kâbustu.

Ama buna başka ne eklediğinizin bir önemi yoktu. O Marcone'du. Ve günün birinde, o ve ben aramızdaki meseleyi çözecektik.

Belki bugün. Tam burada. Onun için iyi bir zaman olurdu. O bağlamadan sonra bitkin düşmüştüm ve o da bunu biliyor olmalıydı. Harekete geçerse beni ortadan kaldırabilir ve bir akşam içinde Kader Mızrağı ile Balor'un Gözü'nü ele geçirebilirdi. Tüm bu karmaşa içinde, gerçekte ne olduğunu kim söyleyebilirdi ki?

Kazanan. İşte .

Marcone yüzleri okuyamadan bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Ve ifadeye bakılırsa, kafamdan neler geçtiğini anlamıştı. Köpekbalığı gibi küçük gülümsemesini daha önce de görmüştüm. Ama şimdi daha korkutucuydu.

Çünkü bir akvaryumun dışında durmuyordum. Onunla birlikte kanlı, umutsuz suyun içindeydim. Ve o beni parçalara ayıracak kadar büyüktü.

Gülümsedi ve o soğuk, soluk yeşil gözleri hesap yaparken gözlerini kırpmadan bana baktı.

Görünen o ki, rakamlar onun işine yarayacak kadar lehine sonuçlanmadı.

Bir an için gülümsemesi neredeyse insana dönüştü ve "Bugün değil" dedi.

Su kıyıya vuruyordu. Bağırışlar, çığlıklar ve çaresiz tıkırtılar, görünüşe göre başka bir dünyadan bize doğru sürükleniyordu.

"Neden?" Ben sordum.

Bir an için yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi ama sonra dalgınlaştı. Parmaklarını hafifçe göğsüne dayadı ve sonra bana daha ciddi bir şekilde baktı. "Çünkü uzun vadeli düşünmenin ne demek olduğunu öğrenmeye başlıyorum," diye cevap verdi, sesi ciddiydi. "Ve zaman benden yana. Sen ve ben eninde sonunda karşı karşıya geleceğiz. Ama şimdilik Göz'ü saklamak için alsan iyi olur büyücü."

Kaşlarımı çattım. "Göz'ü Beyaz Konsey'e öylece teslim mi ediyorsun?"

"Bir moron gibi mi görünüyorum? Kesinlikle hayır," dedi Marcone. "Chicago Büyücüsü'ne. Ne de olsa bu senin cinayetindi. Anlaşmanın şartlarına göre, ilk hak sahibi sizsiniz."

"Bunu birlikte yaptık," diye itiraz ettim ihtiyatla. Marcone'nin gülümsemesi keskinleşti.

"Kanıtla," diye mırıldandı, "kahraman."

İki parmağını oynattı ve bir perdenin arkasında kayboldu.

Soğukta ve rutubette, bitkin, bir anlığına güvende ve karşı karşıya olduğum geleceğin aniden bin kat daha karmaşık hale geldiğinden emin bir şekilde oturdum.

Yakındaki sisin içinde ayak sesleri ve umutsuz tıklama sesleri duyulmaya başladı.

Göz'ü aldım ve pardösümün cebine attım. Sonra uzandım ve hançeri asamın ucundan çıkarıp sökerek kalçamdaki kınına geri soktum. çıkardığımda bir hayal kırıklığı hissettim ama bıçağın arkasındaki zonklayan güç hafifledi ve sessizleşti.

Sonra işimi görecektir bir peçe taktım ve kaya ve çakıldan oluşan kumsaldan şehrin cadde seviyesine geri döndüm. Sendeleyerek bir banka oturdum ve Baron Marcone ile Kış Leydisi önderliğindeki koalisyona Fomor lejyonlarını önce bir damla, sonra da bir dalga halinde alandan sürmesini izledim.

Düşman uzaklaştırılırken orada oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin ve ekibimin geri kalanı da benden çok daha iyi durumda değildi. Savunmacılar düşmanı rıhtıma sürdükten sonra, kendileri de sendeleyerek bitkin bir şekilde durdular, kaçan düşmanın arkasından yorgun tezahüratlar ve alaylar savurdular ve hala yanlarından kaçmakta olan düşmanlara bitkin, gönülsüz bir enerjiyle saldırdılar.

Beyzbol sopaları, av tüfekleri ve ellerinde başka ne varsa onlarla silahlanmış Chicago vatandaşlarının, Kış'ın zırhlı savaşçılarıyla, hatta yüce ve kudretli Sidhe'lerle omuz omuza durup kaçan düşmana hep bir ağızdan meydan okuma ve aşağılama naraları attığını görmek tuhaftı.

Ve sonra hep birlikte dinledik.

Whupwhupwhupwhupwhupwhupwhupwhup.

Hepimiz daha önce helikopterlerin geldiğini duymuştuk. Ama bu şekilde değil. Bu, makinelerden duyduğum her şeyden on kat daha . Bu daha çok *hava durumuna* benziyordu.

Bizim taraf hemen kıyı şeridinden çekilmeye başladı ve düşman umutsuzca suya doğru koşmaya başladı. Kral Corb ve maiyetinin önden gittiğini gördüm, çünkü yollarını açmak için çok yavaş olan kendi adamlarını patlatarak öldürdüler ve cesetlerinin üzerinden atladılar. Süvariler gelmeden belki on saniye önce suya ulaştılar.

Gölün üzerindeki parçalı bulutun aydınlanmaya başlaması ve şafağın ilk ışınlarının doğu ufkunu bir altın şeridine dönüştürmesi sadece şiirdi.

Düşman kaçmak için elinden geleni yaptı ama karaya çıkmak için yaptıkları yıkım onları tepelerinden gelen Apaçi saldırı gemilerinin toplarına karşı savunmasız bıraktı. *Çenelerinin* altındaki o büyük toplar, çelik perküsyon bir gök gürültüsü bulutu gibi *çuf çuf çuf çuf* diye ses çıkarmaya başladı. Kaçmaya çalışan Fomor'un içinden patlamalar geçmeye başladı.

Bundan sonra olanlar da en az o akşam olanlar kadar iğrenç, vahşi ve eksiksizdi.

Ama çok daha kişiliksizdi.

O süvari birliği "sahili" temizledi. Ortılığı ne hale getirdikleri düşünüldüğünde, bu garip bir deyim oldu. İşleri bittiğinde, oradaki herkes mutfak geçmiş gibi görünüyordu.

Yakınıma gelen tek tük şarapnel parçalarını umursamayacak kadar yorgun bir halde tanıklık ettim. Sonra ona döndüm ve Bean'e doğru ilerlemeye başladım.

Yakında üniformalı bir sürü insan soru soracaktı. Murph'ü onlardan uzak tutmak istedim.

Ben yürürken hafif ve sürekli bir yağmur başladı. İlk başta, neredeyse siyah görünüyordu

-Yağan yağmura rağmen havada o kadar çok partikül madde vardı ki yağmur kelimenin tam anlamıyla çamurlu yağıyordu. Ancak birkaç dakika sonra bu durum azaldı ve ardından su savaştan harap olmuş şehrin üzerine temiz bir şekilde düşmeye başladı.

Bir an durdum ve gözlerimi kapatarak benim de üzerime düşmesine izin verdim.

Onları açtığımda, bir çift iri kurt sokakta oturuyordu ve nöbet tuttuklarını fark ettim. İkisinden daha iri olanı rahatlamış bir şekilde bana baktı. Daha uzun ve zayıf olan gelip biraz yanıma yaslandı.

Will ve Georgia iyi durumdaydı. Hep birlikte Bean'e doğru yürüdük.

Işık toplanmaya başladığında, şehrin yeniden hareketlenmeye başladığına dair orada burada düzen düğümleri vardı. Bir grup acil yardım görevlisi ve sağlık görevlisi gelmiş ve yaralılar için bir triyaj istasyonu kurmuştu. Şehrin yaralı savunucularını kurtarmak için çılgınca çalışıyorlardı. Lamar'ın sersemlemiş görünen Ramirez'in yanına çömeldiğini ve sağlık görevlileri Ebenezer'ı sedyeye koyarken Müdür'ün eline bir şişe su tutuşturduğunu gördüm. Büyükbabamın oksijen maskesini ağzına bastırmaya çalışan bir sağlık görevlisine belli belirsiz, sinirli bir el salladığını gördüm ve bir yanım arkadaşımın o huysuz ihtiyar piçin hayatta kalmış olmasından dolayı rahatladı.

bir sürü yaralı vardı. Onları Bean'in tabanına .

"Harry!" diye bağırdı Sanya ben yaklaşırken. Diğer yaralarına ek olarak bir çift kırık bacağıyla betona uzandığı yerden bir kolunu salladı. "İşte, gördün mü? Bir dahaki sefere daha iyi biliriz! Daha iyi bir plan yap!"

Tüylü refakatçimle birlikte ona doğru ilerledim. Butters, Sanya'nın yanında, dikkatlice sırt üstü yatmış, kollarını bir cenaze pozunda kavuşturmuştu. İki yanında iki kurt daha yatıyordu ve ikisi de ona zarar vermeye çalışan her şeyi parçalayacakmış gibi görünüyordu.

"Sör Butters," dedim ciddiyetle.

"Nngh," dedi Butters. "Çenem. Sırtım."

Sanya neşeyle, "İyi," diye gürlledi. "Eğer gerçekten kötü olsaydı, hiçbir şey hissetmezdim. Bütün bu acılar iyi!"

Butters başını oynatmadan gözlerini kısarak bana baktı ve dişlerini ayırmadan konuştu. "Yani onu yakaladın mı?"

"Bitti," dedim.

"Harika," dedi Butters ve gözlerini kapattı. "Bir hafta boyunca uyuyacağım."

Sanya ona, "İyi, iyi, biz yiyecek bir şeyler bulana kadar sen dinlen," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Ona bakarak, "Senin durumundaki bir adam için neşeli," dedim.

"Neşeli olamayacak kadar hayattayız, değil mi büyücü?" Uzandı ve ön koluma vurdu. Yanık olana. Neşeyle.

İrkildim. Ve biraz güldüm.

İşin çoğunu Lara'nın adamlarının yaptığını fark ettim. Meclis üyeleri bir kenarda, herkesten elli metre uzakta toplanmışlardı ve aç vampir gözlerinin solgun parıltısı bana bunun nedenini anlatıyordu. Ama

Riley'nin önderliğindeki kiralık yardımcıları yaralılara yardım ediyor, su dağıtıyor ve acil bakıma ihtiyacı olanları Arşiv'in yanında bekleyebilecek olanlardan ayırıyordu - kırık bir burna benzeyen bir burnu vardı ve ... komuta değil, acil bir durumda kesin ve kesin bilgiye sahip olanların sahip olduğu somut, mutlak otorite duygusu yayıyordu.

Evet. İnsanlığın birikmiş bilgisinin yaşayan deposu muhtemelen herhangi bir acil durumda alınacak en uygun önlemler hakkında gerçekten iyi bir fikre sahipti. Bana bu durumda ne yapmam gerektiğini söyleseydi, muhtemelen dinler ve ben de katılırdım.

Ondan sonra bir süre izimi kaybettim ve kendimi Bean'gölgesinde otururken buldum, elimde bir bardak su, asam yanımda, Göz cebimde ağırdı. Molly, şimdi itfaiyeci ceketine benzeyen bir şey giyiyordu, parmaklarını ellerimin altına koydu ve suyu dudaklarıma doğru iterek kaldırdı. Ben de içtim.

Ona baktım, öksürerek biraz duman çıkardım ve sonra , "Onları nereye sakladın? Ailemize mi?"

Bana baktı ve sonra belli belirsiz gülümsedi. "Sokağın tam karşısında. Her şeyi izleyebilecekleri bir yer. *Fellowship*'teki gibi." "Zeki kız," dedim.

Bana kaba bir gülümseme gösterdi.

"Sana Göz Katili diyorlar," dedi. "Bir Titan'ı nasıl yendiğin hakkında söylentiler yayılıyor."

"Bana gelene kadar birkaç antrenman partneri değiştirmişti," dedim. "Ben sadece temiz vuruş yapıyordum." Etrafımıza baktım ve "Bakın başlarına ne getirdik, Molls" dedim.

Baktı. Bir sürü yaralı insan vardı. Çoğu acılarına sessizce katlanıyordu. Birkaçı dayanamıyordu. Ve birçoğu çürüme dışında bir daha asla ses çıkarmayacaktı.

"Bunun hesabını vermeliyiz," dedim sessizce. "Yardım etmek zorundayız. Yaralılara." Fasulyenin dibindeki karanlık açıklığa dönüp bakmadım. "Ölülere. Onlara borçluyuz. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bu zor bir satış olabilir," dedi sessiz bir cevapla.

"Sormuyorum," dedim. "Benim sadakatim iki yönlüdür. Tanrı'nın ve herkesin önünde, kimsenin yapamadığını yaparak Winter'a karşı görevimin ötesine geçtim. Şimdi Kış da kimsenin yapamayacağı şekilde yardım ederek aynı şekilde karşılık verecek. Onlara yardım edeceksin. Her birini. Bunu

Sır, bağlantı yok. Hayatlarına yeterince müdahale ettik. Bu da olacak."

Kış Leydisi bana çok uzun, çok niyetli bir bakış attı. Sonra titredi ve başını eğdi.

"Şimdiden bir Titan'ı bağladın. Ve şimdi de bir Kraliçe. Bazen," diye fısıldadı Molly, "senin arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum, Harry. Bazen de beni korkutuyorsun."

Bazen *Kış Leydisi*'ni korkuturdum.

Başımı salladım. Molly kısa süre sonra kraliyet işlerine çağrıldı. Kendisinin de ilgilenmesi gereken bir sürü yaralı vardı.

Mab ve Titania'nın durduğu, kendi tek boynuzlu atlarının da yakınlarda durduğu hafif bir yükselti olan yere baktım. Kış tek boynuzlu atı çoğunlukla kalın çamurla kaplıydı. Yağmur onu yavaş yavaş temizliyordu. İki Kraliçe sessizce birbirlerine bakıyorlardı.

Çenemi elime dayadım ve büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Yağmur iyi bir dokunuş oldu," dedi Mab sonunda. "Kontrol ettiği birkaç yangın vardı."

Titania sessizce, "Ne anlıyorsun," diye cevap verdi. "Bunun ne anlama geldiğini."

"Görevinizi yapmanızı bekliyorum," dedi Mab.

Titania'nın yüz ifadesi acıyla titreşti. "Ne zaman yapmadım ki?"

Mab başını salladı. Titania da aynı hareketi yaptı. Sonra ılık bir güney rüzgârı onun ve Yaz tek boynuzlu atının etrafında hafif bir yağmur perdesi estirdi ve yağmur dindiğinde onlar gitmişlerdi.

Mab bana doğru yürüdü, sanki kemikleri kırılğan porselenden yapılmış gibi hareket ediyordu. Bir süre bana bakarak durdu.

"Ve böylece. Bir Titan'ı bağlayan adam. Onunla ne yapacaksın, merak ediyorum."

Gözlerimi kısarak Mab'a baktım. Sonra . "Onu gömülü bırak. Yapabilirsem daha derine gömerim."

Mab bana baktı. "Yaratık size bağlı, Müdür Bey. İradeniz artık onu zorlayabilir. Bir Titan'ın gücü, senin emrinde."

Bu da kendi yeterince doğrudu. Ethniu benim tutsağımdı. Ondan hizmet alabilirdim. Bu çok zor ve haince olurdu ama büyücüler bunu daha önce muazzam doğüstü güce sahip varlıklarla yapmışlardı. Bu mümkündü.

Sadece ... çok ama çok akılsızca.

"İradem yeterince soruna yol açıyor," dedim bıkkınlıkla. "Onu akıllıca kullanmayı öğrenene kadar, neden uyuyan tanrıları rahat bırakmıyoruz?"

Kendimi olabildiğince sağlam bir şekilde ayağa kaldırdım.

"Sakin ol Şövalyem," dedi Mab sessizce, etrafına bakarak. "Zayıflık gösteriyorsun."

"Ulusal Muhafızlar yakında burada olacak," dedim. "Murphy'yi onlar için burada bırakmak istemiyorum."

Mab bir elini kaldırdı ve fiziksel olarak bir adım atmamı engelledi. "Onurlu ölümlerle ilgilenilecek," dedi. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Bu da bunu çözdü. Mab söz verdiğinde, bu iyidir. Bu kadar.

"Ve işimiz bitmeden halledilmesi gereken başka bir mesele daha var," dedi.

Arkama baktım ve Lara Raith'in bana doğru geldiğini gördüm.

Onun arkasında, belki bir metre genişliğindeki boş alanda Justine ve Goodman Grey vardı. Adam otuz millik kötü bir yola benziyordu. Giysileri paçavraya ve her tarafı okula gitmiş ve çürük olarak mezun olmuş çürüklerle kaplıydı. Gözlerinden biri tamamen kırmızıya boyanmıştı, burnu kırılmıştı ve biraz fazla yaklaşan birine hırladığında birkaç dişi eksikti.

Ama kimse Justine'e bir kol boyu bile yaklaşılamıyordu. "Dresden," diye sordu Goodman Grey. "İşlem tamam. Sözleşme bitti.

Al bakalım. Teslim edildi, bir kadın, sevimli, hasar yok."

Justine'i sert bir şekilde itebilirdi ama olmadı ve Justine boşluğu geçip yanımda durdu, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Harry, Tanrım, sana ne yaptılar böyle?"

"Bunu açıkla, Dresden," diye Lara Raith. "Bu deli, onu izleyen yarım düzine güvenlik ekibini hastanelik etti."

"Ne?" Grey'e söyledim. "Seni bunun için işe almadım."

"Beni onun olduğundan emin olmam için tuttunuz," diye tükürdü Grey.

"Ve ışıklar söndüğünde bir grup serseri onun dairesine hücum etti."

Lara, "Onu güvenli bir yere götürmek için," diye ısrar etti.

"Bunu bilmiyordum!" Grey itiraz etti. "Hâlâ onlara sahip olduğun için mutlu ol.

Kırık kemiklerle yetinmek zorunda değildim, biliyorsun."

"Bu yaratık senin kiracın mı?" Lara benden talep etti.

Cebimi karıştırdım ve içinde buruşmuş, pişmiş bir dolar olan zarfı buldum. Grey'e uzattım. "Yani. Zar zor."

Karanlık bir şekilde mırıldanarak zarfı kaptı. ".. lanet olası şehrin her yerinde koşturmak, ortaya çıkan her lanet şeyle savaşmak, hepsi de güzel bir yüz için..." Bana karanlık bir bakış attı, sonra Lara'ya bir bakış attı, döndü, Justine'e kibarca başını salladı ve orantısız bir şekilde uzaklaştı.

Lara bana öfkeli bir bakış attı. "Ne cüretle benden birinin korunmasına müdahale edersin?"

"Evet, Thomas yapmamı istedi," dedim. "Ve o da benimkilerden biri. Ne yapmam gerekiyordu?"

Lara ellerini havaya kaldırdı ve sanki bu kelimenin korkunç bir anlamı varmış gibi, "*İletişim mi?*" dedi.

Parmağımı genel olarak her şeyin etrafında döndürdüm. "Biraz meşguldün, değil mi?"

"Ah," dedi Lara, Mab'a ters ters bakarak.

"Seni uyarmıştım," dedi Mab. "O bağımsız biri. Sana emrettiğim gibi ödeme yaptı mı?"

"Yani, zar zor," dedi Lara, sesimi taklit ederek ama çok daha aptalca bir ses çıkararak.

"Zaman bizden uçup gidiyor," dedi Mab. Bakışları güneye kaydı. "Ölümlü silahşörler yaklaşıyor."

Lara başını salladı ve önümde dikilerek bana baktı. "Bir isteğim var." "Ciddi misin?" Ben talep ettim.

Lara'nın gözleri sertleşti. "Bu gece yaptığın şey, Dresden. Adada benden aldığın şey. Bu dengelenmeli."

İçim bulandı ve bir ayağımı yana attım. "Evet," dedim.

"Öyle olmalı."

Lara bir an için boş boş baktı ve sanırım onu gerçekten şaşırtan şey söylemiştim. Justine'i işaret ederken gözlerindeki soğukluğun bir kısmı kayboldu. "Onu görmek istiyor. Onu götürecek kişi sen olmalısın."

Justine'e bakmak için döndüm. Genç kadın cehennem gibi şehir manzarasından geçmiş pijamalarını giymiş, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Bitkin ve korkmuş görünüyordu. Yakın zamanda bir ara ağlamıştı. "Harry," dedi. "Korkuyorum. Kimse onun hakkında konuşmayacak. O ..."

"Hayır," dedim. "Hayır. Ama ... durum biraz karışık." Ona durumunu açıklamayı düşündüm ve vazgeçtim ama bu çok kötüydü. Bunu hak ediyordu.

Biliyorum. Ayrıca görünmez zırhları içindeki tüm svartalfları düşündüm ve etrafıma temkinli bir şekilde bakındım. "Ve bu konuyu ulu orta konuşmamalıyız."

Lara bana baktı. Yüzünde gerginliği ve akşamki dehşetin yarattığı hasarı gördüm. "Justine Evime çok şey verdi," dedi Lara. "Ben de halkımla ilgileniyorum. Göster ona. Şimdi. Yeterince uzun süre karanlıkta kaldı. Senden istediğim de bu."

Yine, içimdeki o kısır çekiş. Tanrım, yorulmuştum. Bir yere çöküp bir süre ağlamak istedim. Ya da bir süre içmek. Ya da her ikisini de.

Maggie'nin iyi olduğundan kendi gözlerimle, kendi ellerimle emin olmak istedim.

Lara'ya hırlayarak dudağımı kaldırdım.

Ama sonra Justine'e, onun ağlayan gözlerine baktım. Bir akşam için yeterince zarar vermiştim.

Belki birine biraz yardım edebilirim. Şu karmayı ödemeye başla.

Ve birden burası çok kalabalık oldu. Çok fazla şey vardı. Buna kıyasla adanın sessizliği kulağa harika geliyordu. Ve sanırım en azından yarım şişe viskiyi nerede bıraktığımı biliyordum, kulübede. Göz'ü edindiğim diğer eserlerle birlikte güvenli bir depoya koyabilirdim. Ve ruh kendini böylesine destansı bir şekilde gösterdikten sonra Alfred'i ve adanın savunmasının durumunu kontrol etmek muhtemelen iyi bir fikirdi. "Peki," dedim. Mab'a baktım. "Ama tekneye kadar yürümeyeceğim."

"Bu bir tek boynuzlu at," dedi Mab, "bir araç paylaşım servisi değil." Oturdum ve ters ters baktım.

* * *

"Şey. Korkunçtu," dedi Justine bir süre sonra. "Atın üzerinde olmak gibi bir şey değildi, gerçekten. Daha çok ... canlı bir trene binmek gibiydi. Bu seni yiyebilir."

Su Böceği'nde ydik. Kış tek boynuzlu atı bizi öfke ve açlık içinde bırakmıştı ve ben de şafağın ilk ışıkları gökyüzüne dokunmaya başladığında tekneyi hareket ettirmiştim. Işık yükselirken gölde başka tekneler de gördüm. Görünüşe göre, küçük kıyametten bir tanesiyle kaçmak geçerli bir fikirdi ve Göz tarafından devre dışı bırakılmaktan kurtulacak kadar eski ve bakımlı yeterince motor vardı. Yani bu iyiydi. Hareket eden tek şey olmaktan ve daha fazla helikopterin dikkatini çekmekten nefret ederdim.

Beetle'ı rotasına oturttum ve direksiyonu oraya kilitledim. Hafif yağmur devam ediyor, havadaki dehşeti ve kara büyü temizliyordu. Önümüzdeki gün sıcak bir gün olacaktı ama yağmurla birlikte mevcut sıcaklık neredeyse mükemmeldi. Bu yüzden paltomu silktim ve bir süre yüzümü gökyüzüne çevirdim.

Tekrar aşağı baktığımda, Justine güverteden ilk yardım çantasıyla bana bakıyordu. "Harry," dedi, "kamaraya gel. En azından şu yanıkların üzerini örtmeliyiz ki mikrop kapmasınlar."

Haklıydı. İngilizce anlayamayacak kadar yorgundum ama sesi oldukça haklıydı. Ben de kulübeye doğru yürüdüm. Sol ön kolumdaki yanıkları temizlemek ve kapatmak için biraz zaman ayırdı. Kalkan bileziğimi yol boyunca bir yerlerde kaybetmişim. Lanet olsun. Başka bir tane yapmam gerekecekti. Bu sefer gerçek bir tane.

Bir laboratuvara ihtiyacım var.

O üzerimde çalışırken ben de mekanik bir şekilde sorulara cevap verdim. "Yani yaşıyor. Güvende," dedi.

"Şimdilik," dedim. "Biz ona yardım etmenin bir yolunu bulana kadar soğuk hava deposunda kalacak."

"Ama . . . Onunla konuşabilir miyim?"

Başımı salladım. "Teoride. Ama çok şey yaşadı. Bir süre iyileşme sürecinde olabilir."

"Ama . . . Ona yakın olabilir miyim? Onu görebilir miyim?"

Merdivenleri yürümeyi göze alırsa Alfred'in Thomas'ı içine koyduğu kristali görmemesi için bir neden yoktu. "Evet."

Justine kollarını boynuma doladı ve bana nazikçe sarıldı. Kış örtüsünün içimde hiçbir arzu dalgası yaratmaması ne kadar yorgun olduğumun bir göstergesiydi. Justine'in sarılmaları oldukça dikkat dağıtıcı.

"Teşekkür ederim Harry. Onu kurtardığın için. Onu oraya götürdüğün için. Bu korkunç bir riskti. Lara seni öldürebilirdi. Eğer bilselerdi svartalves sana çok kızardı."

"O aileden," diye mırıldandım bitkin bir şekilde.

"Yap . . ." Derin bir nefes aldı. "Nedenini biliyor musun? Neden Etri'yi öldürmeye çalıştığını?"

Başımı salladım.

"Ben miydin?" diye sordu, sesi hastaydı. "Biri beni ona karşı mı kullandı?" Eli karnına gitti. "*Bizi* ona karşı mı kullandı?"

"Açıklama yapacak durumda değildi," dedim. "Belki oraya vardığımızda bizimle bir şeyler paylaşabilir."

Justine dudağını ısırды ve başını öne eğdi.

Beceriksizce omzunu sıvazladım. "Bak. Birkaç dakikalığına gözlerimi kapatacağım. Yirmi dakikadan fazla uyumama izin verme. Tamam mı?"

"Elbette," dedi Justine. "Elbette. Dinlen."

Başka bir şey daha söyledi ama ben çoktan gözlerimi kapatmıştım. Önce uzanma zahmetine bile girmedim. Katlanıp ranzaya dönüşebilen bir bankta oturuyordum ama bunu yapmak bana çok zahmetli geldi. Bu yüzden başımı duvara yasladım, ki teknede bu bir bölmedir ve gözlerimi kapattım.

Böyle durumlarda tam olarak uyuyamazsınız. Gözlerinizi kapatıp hareket etmeyi bırakırsınız ve sonra beyninizde bir sürü karmaşık şey olur.

Benimki akşamki kasetleri tekrar oynatmaya başladı. Sırayla değil. Önemli anlar bile yok. Sadece son birkaç günün rastgele görüntüleri.

Murphy, nefes nefese. Kötü bir şekilde değil. Murphy, huzur içinde. En kötü şekilde. Maggie, gözleri endişeli.

Butters'ı düşündüm, gergin ve acı içindeydi ve zafer kazanmıştı.

Chandler'ı düşündüm, öylece ortadan kaybolan. Yoshimo ve Vahşi Bill'i, belki de ölmekten daha kötüsünü.

Göz kamaştırıcı Michael'ın ölü yüzündeki belli belirsiz şaşkın ifadeyi düşündüm.

Ve kardeşimi.

Thomas, bana çocuğunu anlatıyor.

Thomas, çok kötü dövülmüş.

Thomas, konuşmaya çabalıyor.

Kardeşimin ezilmiş ve şişmiş yüzünü .

Junghg. S'Jnngh.

"Justine" diyememişti.

Belki de bunu söylemeye çalışmıyordu.

Adayı düşündüm, o gece harcanan büyük güçlerden rahatsız oldum.

İhtiyacım olan son şey, tüm bu şamata sırasında bir şeyin hapishaneden kaçmasıydı.

S'Jnngh, bana söylemişti.

Kardeşim neden Eti'nin peşinden gitmişti?

S'Justine, bana söylemişti.

Ben Justine.

Cehennem çanları.

Justine'di.

Bana

söylemişti.

Gözlerim aniden ve çok geniş bir şekilde açıldı. Kulübe boştu.

Yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktım. Ve çok yavaş ve sessizce *Beetle*'in güvertesine yürüdüm. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Gözlerimin her bir kapağının altında birkaç ons kum varmış gibi hissediyordum.

Justine geminin ön durmuş, önümüzdeki karanlığa bakıyordu. Adaya doğru.

Şafak öncesi karanlığında omzunun üzerinden bana baktı. Sadece bir taslaktı.

"Bebeğin olacağından emin misin?" diye sordu bana. "Orası hakkında bazı şeyler duydum."

"Öylece gelseydin, senin için biraz zor olurdu," dedim. "Ama sen benimlesin. Davetli bir misafir olarak gelersen, tamamen güvende olursun. Ve sen de öylesin. Seni oraya kendim getiriyorum."

Bana hem endişeli hem de rahatlamış bir gülümseme verdi ve tekrar suya baktı.

Bir an için onu bayıltacak bir şey almayı düşündüm ama sonra bu fikri bir kenara bıraktım. Geçirdiğim geceden sonra, böyle bir şeyi pratik hale getirmek için çok yorgundum. Ve filmlerde ne görürseniz görün, insanların kafasına vurmak tehlikeliydi. Justine'i öldürebilirdim. Bunun yerine, irademden geriye kalan kırıntıları topladım ve onları kullanmaya hazırlandım.

"Ama başından beri planımız buydu," dedim ona. "Değil mi?"

Teknenin ön tarafındaki figür tamamen hareketsiz kaldı.

"Bakın, çok fazla ip çekiliyordu," dedim. "Özellikle Dış Kapılar'a yapılan saldırı. Ve Titan'ın kendisi Tanrım, ne kadar kör bir alet. Ne kadar büyük, gürültülü bir dikkat dağıtma. Böylece içeri girebildiniz."

Justine'in başı bana doğru döndü. Şimşekli gökyüzü onun arkasındaydı. Yüz ifadesinden siyahlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Birkaç adım topallayarak ilerledim. Belirli bir şey bir saat öncesinden daha kötü değildi, ama Kış mantosunun dokunulmazlığı bile

sınırları vardı. Eklemlerim alçıya batırılmış ve yavaş yavaş kuruyarak sertleşmiş gibi .

"Ve yaşayan her bir aile üyem, kişisel olarak, tehlikeye atıldı. . Dikkatimi dağıtacak maksimum miktarda kişisel endişeye sahip olduğumdan emin olmak için."

Justine'in inanılmaz elmacık kemikleri var. Gülümsediğinde gölgeli profilini hafifçe değiştirerek yer değiştirdiler.

"Justine'le ilgili bir şeyler daha önce apartmanda pek doğru değildi," dedim. Ve sesimin sertleşmesine izin verdim. "Kızı ne kadar süre önce ele geçirdiniz?"

Justine bir an sessiz kaldı. Sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Sanırım sorun şu ki, *sesin* o kadar da parlak *gelmiyor* büyücü. Belki de bu benim beklentilerimi çarpıtıyor."

Bana doğru döndü, ince ve zarıftı, güvertede sabit duruyordu.

Yüzümü ona döndüm ve *Su Böceği* dalgalar arasında ilerlerken küpeşteden aşağı yuvarlanmamaya çalıştım. Uzun bir gece olmuştu. Fiziksel olarak da başka türlü de fazla bir şeyim kalmamıştı.

"Bana adını söyle," dedim ve irademin bir kısmını sesime yansıttım.

"Kim olduğumu biliyorsun," diye mırıldandı Justine.

Sonra bir eliyle uzandı ve geminin çelik küpeştesinin dört metrelik bir bölümünü metal desteklerinden kopardı.

Yorgun bir şekilde gözlerimi kırptım ve gözlerimden güverteye dökülen kum tanelerini duyabildiğimi hayal ettim. Şimdi Ethniu'nun sonunda nasıl hissettiğini biliyordum. "Benimle dalga geç," dedim daha büyük bir istekle. "Bana adını söyle."

Justine ya da Justine'in bedenini yönlendiren varlık her neyse, bana doğru döndü ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Boğazından birtakım boğucu sesler çıkardı ve sonra içinden isteksizce dökülen kelimelerle şöyle dedi: "Kafatasını oyduktan sonra sana hiçbir faydası olmayacak. Bana Nemesis derler."

İşte. Bingo.

Yıllardır, karanlık güçler Chicago'daki ve daha geniş dünyadaki olayları yönlendiriyordu. Yıllardır ipuçlarını topluyor ve onları başkalarıyla bağlantılı buluyordum. Yıllardır bana karşı dizilmiş güçler hakkında bir fikir edinmeye çalışıyordum.

Ve bu gece, oyuncuların biri açıktaydı. Tam

orada. Justine'in gözlerinin arkasında.

Ve cevapları alacaktım.

İçimde saf, katı boyunlu, katır kafalı karşıtlıktan başka pek bir şey kalmamıştı.

Ama geçirdiğim geceden sonra bile, hala bol miktarda vardı.

"Sana ne dedikleri umurumda değil," diye tükürdüm. İnce kız çelik çubuğuyla ilerlerken irademi koruma çabası ayaklarımı hareket ettirmemi imkânsız hale getirdi. "Üç kez söyledim ve bitti. Bana adını söyle."

İnce figür önümde dondu kaldı, titriyordu.

Sonra yavaş, son derece şehvetli bir sesle nefes verdi, "Ben uykuyu kaçıran şüpheyim. Ben yozlaştıran kusurum, enfekte olmuş yarayım, izdeki yanlış çatalım. Ben kemiriciyim, kitaptaki solucanım, zihnin gözünde yuvalanan kurtçuk."

Tuhaf bir coşkuyla titredi ve çılgınca bir fısıltıyla, "Ben Yanımda Yürüyen'im," diye nefes aldı.

Cehennem

çanları.

Bir Walker.

Ve eğer varlığını fark etmemiş olsaydım, onu dünyanın büyük kâbuslarının hapishanesi olan *Demonreach*'e salacaktım. Ethniu oradaki büyük şey değildi, hem de hiç değildi. Ve bir Walker'ın gücüne sahip bir Yabancı, adanın savunması içinde serbest bırakıldığında, onları yok edebilir ve içerideki her dehşeti serbest bırakabilirdi.

Cehenneme kadar yolu var. Eğer burası boşaltılsaydı, her şehir için bir Ethniu .

İrademin ağırlığı, sahip olan varlıktan bilgiyi zorla almayı tamamladıktan sonra içimden taşıtı ve beni ayakta zor durur hale getirdi. Sendeleyerek geri çekildim, önümdeki ince figürden uzaklaştım.

Justine, sakince, devam etti.

"Umarım o kaşıntıyı kaşımak iyi gelmiştir," diye mırıldandı. "Bu senin hikayenin sonu, yıldızdoğan."

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum. "Ne zamandır Justine'desin?"

Justine çelik çubuğu belli belirsiz bir hareketle salladı. "Ölümlülerin zamanı çok sınırlı bir kavram. Birkaç yıl. Lara'yla yakınlaştığından beri."

Ona ters ters baktım. "Kardeşimin çocuğuna bilerek hamile kaldın."

"Belli ki," diye mırıldandı Justine. "Dürüst olmak gerekirse, bu saçma içgüdü. Bu

Türünüzün en büyük zayıflığı. Talimatlarıma uymazsa eşinin ve yavrularının öleceğini anladığında, ..." Omuz silkti.

"Yani onu Etri'ye gönderdin. Svartalves'e, neredeyse herkesin saygı duyduğu birine. Neden gönderdiniz? Anlaşmaları bozmak için mi?"

"Kıyamet bir olay değildir," diye mırıldandı Nemesis. "Bu bir zihin yapısıdır."

Muhtemelen yine de sendeleyecektim ama bu ifade beni çok etkiledi.

Yabancı, Justine'in dudaklarının arasından, "Bu bir plandan ziyade ... bir inanç eylemiydi, diyebilirsiniz sanırım," diye devam etti.

"Faith?" Ben sordum.

"Gelmekte olan şeyde," dedi Walker. "Her şeyin karanlık ve sessizlik içinde çözülmesi."

"Boş Gece," diye nefes aldım.

"Boş Gece," diye yineledi yaratık, kutsal bir cümlemin kısık tonuyla. "Böylece Dış Kapılar'daki saldırıları bastırdık. Ben gerçekliğin duvarları içinde tahribat yaratırken. Kendi değerli Yaratılışınızın bazı ilkel güçlerini size karşı serbest bıraktık. Mab'ı, halkını, Anlaşmaları, işe yaramaz varlığınıza evrene dayattığınız düzen yanılışmasını zayıflattık." Gülümsedi, alçaldı, hareketi kedi gibi, şehvetli, hipnotikti. "Bu günü atlatmış olabilirsiniz. Ama iş bitti. Biz gelgitiz.

Sonsuz. Amansız. Ve bir gün, yıldız doğumlu, kuşkun olmasın, bildiğin her şeyi silip süpüreceğiz. Tek ihtiyacımız olan tek bir açıklık."

Chicago'lu aptal bir serseri tarafından kırbaçlanmak berbat bir şey olmalı," diye nefes nefese kaldım. Çünkü bana seni yenmişim gibi geliyor."

Sesinden çirkin bir şey geçti. "Senin kazanabileceğin bir zafer asla olmadı," diye tısladı Nemesis. "Ölümlülere yüzyıllardır bilmedikleri bir dehşet yaşatıldı. Yapılması gereken başka bir şey yok. Onlar senin ölüm vuruşun. Şimdi sadece beklemem gerekiyor."

Sonunda teknenin arkasına ulaştım ve "Beklemekten bahsetmen çok komik" dedim.

Justine başını çok fazla eğdi, sessizdi.

"Demonreach'e varmak istemediğini biliyorsun, değil mi Walker?" Arka korkuluk kalçalarımın arkasına çarptı. "Tek başına ortaya çıkmak istemezsin. Alfred bundan nefret eder. Bu kıyma makinesine koşmak gibi bir şey olur."

Toplanan ışık bana Justine'in yüzünü gösterdi, gözleri irileşti ve başını omzunun üzerinden çevirdi.

Altın aydınlatığı Demonreach'in siyah kütlesi, tekne kıyılarına doğru ilerledikçe hızla büyüyerek tam önümüzde beliriyordu.

Justine geri döndü ve bana doğru hamle yaptı. "Hayır!"

Ona sıırttım, kollarımı açtım ve teknenin arkasından Michigan Gölü'nün dondurucu sularına düştüm.

İrademin son kırıntılarıyla Demonreach'i çağırdım.

Ve her şey kararmadan önce hissettiğim son şey yeşil-altın bir ışıktı ve kocaman taştan bir el omzumu sıkarak beni Yabancı'nın çaresizce kavrayışından kopardı.

Bölüm

Otuz altı

THortum sonraki birkaç gün kafamda bir montaj olarak kaldı. Lara'nın adamları tarafından kullanılan lastik bir botun içinde Michigan Gölü'nün yüzeyinde ilerlerken uyandım. Kıyıya ulaştığımı ve Alfred'in Göz'ü güvenli bir yere sakladığını hayal meyal hatırlıyordum. Demonreach, zavallı Freydis'i gölün iki yüz metre açığına attıktan sonra Riley ve iki adamının kıyıya yaklaşp beni almalarına izin vermişti. Beni bacaklarım hâlâ buz gibi suyun içindeyken baygın halde bulmuşlardı ve Kış Şövalyesi'ne hipotermi tedavisi uyguluyorlardı. Bu biraz kutup ayısına kürk giydirmek gibi bir şey; ayıya bir faydası yok ve onu biraz huysuzlaştırıyor.

Ama beni kıyıya çıkardılar.

Oraya vardığımızda Riley'nin beni nereye götüreceği konusunda ısrar ettiğimi hatırlıyorum. Ona.

Vücuduna yani.

Chicago'da her şey kaos içindeydi ama bu insanların daha alışık olduğu türden bir kaostu. Her yerde askerler ve polisler vardı. Her türden acil durum aracı her yerdeydi. Hava sürekli olarak helikopter kanatlarının sesiyle doluydu.

Eğer neye bakacağınızı bilerseniz, Küçük Halk'ın varlığına dair işaretler görebilirdiniz. Kış Leydisi'nin isteğiyle enkazın her yerindeydiler ve kurtarma ekiplerini enkazdaki yaralılara yönlendirmek için yeterli işaret ve ipucu bırakıyorlardı; tıpkı daha sonra ölülerin kurtarılmasını sağlayacakları gibi. Herkesi tam olarak bulamadılar ama haber spikerlerinin Chicago'daki arama-kurtarma ekiplerinin olağandışı özverisi ve başarısı hakkında yıllarca konuştuklarını duydunuz.

Bean'in etrafındaki bölgede polisler, fizikselden çok duygusal olan cazibelerin altında Mab'ın kişisel maiyetinin üyeleri gibi görünüyordlardı. Polis memuru gibi davranan bir Sidhe sizinle konuştuğunda, otoriteyi düşündüğünüzden veya gördüğünüzden daha fazla *hissediyyordunuz*. Savaşın kaotik ortamında bu, onaylanmış kimlik kodlarından daha değerliydi.

Orada, Mab'ın adamlarının kontrolü ele geçirdiği yerde, yaralıları için hem benim gönüllülerimden hem de Marcone'nin adamlarından bir araya getirebildikleri kadar acil tıp teknisyeni getirmişlerdi.

Saatler sonra ilk kez gönüllülerimi düşünmek, onlarla ilgili anlık bir farkındalık yaratmadı. Büyücü duyularımın kafamın içinde dolaştım, dilinizle dışlerinizi saymaya çalışmak gibi bir his. Hiçbir şey bulamadım. Pankart gitmişti.

Yaralıların arasında sessizce yürüdüm. Çoğunlukla ölmekte olanlar ölmüştü.

Bean'e doğru yürüdüm.

Kapıda durdum ve bir nefes aldım.

Kavga bitmişti. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Ve bu canımı yakacaktı.

Eğildim ve yapının içine tırmandım ve doğaçlama mezarla yüzleşmek için döndüm.

Boştu. O

gitmişti.

Yattığı yerde, sandıklar üzerine beyaz bir kalemle kazınmış gibi bir sembol vardı. Birbirine kenetlenmiş üç üçgen. Valknut. Ölen savaşçıların düğümü. Odin'in sembolü.

Boş kasalara baktım. Kanı hâlâ , simsiyah kurumuştı. Derinlerde karanlık bir şey kıpırdanmaya başladı. Kızgın bir şey.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi gelen yumuşak, hafif bulamaçlı bir ses. "O gitti. Geri gelmeyecek."

Döndüm ve Bayan Gard'ı bir sandık yığınının üzerinde otururken buldum. Elinde bir şişe viski vardı. Ayaklarının dibinde dört boş şişe vardı. Neredeyse benim kadar çok şey yaşamış gibi görünüyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım. Kemiklerim yorulmuştu. Öfkeyi orada hissettim.

Ama şimdi zamanı değildi.

Bırakın derin şeyler derin kalsın.

"Hey, Siggy," dedim yumuşak bir sesle.

"Aynı yer," diye mırıldandı Gard. "Nathan'ın öldüğü yer." Kızın kırmızı gözleri doldu. "Lanet düğüm. Envanter sistemimizin bir parçası. Bir onay işareti. Bir Einherjar, alındı ve yolda."

"Nathan . . ." Dedim ki. Sonra . "Hendricks. Hah. Hiç Nathan'a benzemiyordu."

Yanımdaki sandığın üzerine yığıldım.

Şişeyi bana uzattı. Muhtemelen su içiyor olmalıydım. Viskiden çok daha yetişkin bir içki. Ama sağlam bir fırt çektim ve yanmasına izin verdim.

"Bu isimden nefret ederdi," dedi kadın. "Annesi ..." Başını iki yana salladı. "Şey. Bu artık bir şey ifade etmiyor."

"Einherjar," dedim. "Murph 'iyi ölmedi'."

Gard'ın gözleri parladı. "Bir Jotun'u öldürürken öldü," dedi kabaca. "Bunu seni korumak için yaptı. Ve sonuç aldı. Bir savaşçının ölümüyle öldü. Kişisel zaferi olmayan bir ölüm. Gerekli olanı yaptığı için olan bir ölüm."

Başımı ona doğru eğdim.

Elini belli belirsiz şakağına doğru salladı. "Bu sınırlı bir *intellectus*, onurlu ölülerin, onların . Artık onun kim olduğunu biliyorum, Dresden. Sakın onun ölümünü, alışlagelmiş bir kahramanlık hayatının doruk noktasından daha az olduğunu öne sürerek ucuzlaştırmaya cüret etme."

Pekala.

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

Başımı arkamdaki sandığa yasladım ve bir şekilde nefes alış verişimi hiç etkilemeyen sabit gözyaşları başladım. "Ölmek, ölmekten daha berbat. Olduğu yerde kalmalıydı."

"Öyle şimdi ölmüş olurdun," dedi Valkyrie. "Ben de öyle. Pek çok insan da öyle. Ve dünya kaos içinde olurdu."

"Bekle onu," dedim karanlık bir sesle. Biraz daha içtim ve şişeyi geri uzattım. Ve ekledim, "Ona benim için bir şey söylemeni istiyorum."

Gard bana baktı, aniden ihtiyatlı davrandı. "Konuşmadan önce şunu bil: Muhatap olduğun varlık, sembolü olan varlığın yalnızca bir yüzüdür Onun kılıkları, onu ölümlü bir zihnin kolayca kabul edebileceği bir şeye indirgemek için yaratılmıştır. Ancak bir zamanlar sahip olduğu güce sahip olmasa da, bu varlık yine de elemental bir varlıktır. Hakaretleri ya da tehditleri hafife almaz."

"Güzel. Çünkü onları kolay teslim etmeyeceğim," dedim, alçak bir gök gürültüsü sessiz sözlerime hırlayarak karıştı. "*Odin'e söyle, Harry Blackstone Copperfield Dresden*, Adı üzerine, Murph'e benden daha iyi davranmazsa kapısını kıracağımı, lanet kuzgunlarını yolacağımı, onu yere sereceğimi, bağırsaklarını tekmeleyeceğimi, onu adaya sürükleyeceğimi ve Ethniu ile birlikte bir hücreye kapatacağımı söylüyor."

Gard bana göz kırptı.

"İlahi bir varlığı bir kez yendim," dedim. "Bunu yapmak için bir ulus inşa etmem gerekiyorsa, yine yaparım. Ona tam olarak ne dediğimi söyle."

Gard bir an bana baktı. Sonra yüzüne hüznü de olsa yavaş bir gülümseme yerleşti. "Ona söyleyeceğim," dedi. Sonra nazikçe ekledi, "Sanırım bu onu memnun edecek. İkizleri değilse bile. Kalkan kızınız için korkmayın. Salonlarımızda aile için, görev için, aşk için ölen savaşçılara böyle bir ölümün hak ettiği saygı gösterilir. O hiçbir şey istemeyecektir."

Başımı salladım. Bir süre sonra, "Eğer o bir Einherjar ise, şimdi ..." dedim.

Gard başını salladı. "Onu tanıyanların zihninden anısı kadar olmaz. Bu, Yüce Baba'nın bile geçemeyeceği bir sınırdır."

"O, uh," dedim. Birkaç kez göz kırptım. "Gerçekten unutulacak biri değildi." "Değildi," diye onayladı Valkyrie. "Ve dinlenmeyi hak etti."

"Boynuna sıkılan bir kurşundan daha iyisini hak etti," diye tükürdüm.

"Bütün savaşçılar ölür, Dresden," diye yanıtladı Gard. "Ve eğer görevlerine ve onurlarına sadık kalarak ölürlerse, çoğu kişi bunu değerli bir yaşam için uygun bir son olarak görür. O da öyle yaptı."

Başımı salladım.

"Lanet olsun," dedim sessizce, sefilce. "Onu özledim." Kısa süreliğine körleşirken sessiz saniyeler geçti.

"Özür dilerim," dedim. "Nathan için. Nathan için. Sonuna kadar sadık bir dosttu." "Erkek ol, Dresden," dedi Gard. "Hâlâ buradasın."

Ama bunu söylerken başını salladı. Ve o da ağladı.

* * *

Birkaç gün sonra Mac'in evinde bir cenaze töreni düzenledik, Paranet ekibi ve ben.

Herkes şaşkındı ve karşılırlarına çıkan gerçekliğe alışmaya çalışıyordu.

On binlerce kişi ölmüştü. O gece ölen insan sayısı yüz binden fazla olan mülteciler için kullanılan Asker Sahası'ndan taşacaktı.

Ethniu Chicago emlak değerleri konusunda benden bile daha sertti. Wakka wakka.

Özellikle Huntsmen, geçtikleri her mahalleyi yakıp yıkmış, sakinlerinin yaklaşık yüzde doksan beşini öldürmüştü - ta ki Güney Yakası'na gelene kadar. Sonrası Minnesota, Northfield'deki First National Bank'ın soyulması gibi oldu. Çok fazla insan savaşmaya istekliydi ve silahlıydılar. Elbette çok sayıda kötü adam vardı ama çok daha fazla sayıda vatandaş vardı, bunların ortalamanın üzerinde bir yüzdesi silahlıydı ve ne olduğunu anladıklarında sokakları atış poligonuna çevirdiler. İşte o zaman savaşın o kanadında işler tersine dönmeye başladı ve Marcone için bir fırsat doğdu.

Görünüşe göre, epik mitolojinin lejyonları bile dünyanın en zorlu caddelerinden bazılarında belaya karşı plan yapsalar iyi olur.

Elektrikler kesikti ve bir süre öyle kaldı. Değıştirilecek çok fazla şey vardı. Bu temiz suyun taşınmasını zorlaştırdı. Daha fazla insan hastalandı ve öldü ve daha sert bir yaz geçirseydik işler gerçekten kötüleşebilirdi. Ama hava mevsim normallerinin dışında ılıman ve serin kaldı, sık sık yağmur yağdı. Belki de bir Peri Kraliçesi bunu sağladı. Ya da belki evren şehrin bir molayı hak ettiğini düşündü.

Her iki şekilde de Graceland'deki mezarımın başında toplandığımızda yağmur yağıyordu.

Bir tabutu fotoğraflarla doldurduk. CPD'deki bir şakacının ikimizin de yüzünde karikatürize ifadeler varken çektiğı Murph'le tartıştığımız bir fotoğrafı kullandım. Bir şekilde yaşadığımız şeye daha uygun gelmişti.

Büyümek için fazla şansı olmamıştı.

Diğer resimler içeri girdi. Çerçeve yok. Yer yoktu. Eğer şehir için canlarını vermişlerse, resimleri konuldu. Gönüllüler hakkında başka bir şey bulamadığımızda kopyalarını kullandık. Hendricks'in fotoğrafı . Yoshimo'nun, Wild Bill'in ve Chandler'ın da öyle. Paranet topluluğundaki herkes, hatta neredeyse *şehirdeki* herkes tanıdğı ya da akrabası olan birini kaybetmişti.

Tanıdığınız insanlar öldüğünde, bu dikkat çeker. Bu, doğaüstü olayların inkar edilemeyecek ya da göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tehdit haline geldiğı Chicago'daki değışimin başlangıcıydı.

Boyunluk ve sırt tahtasıyla komik bir şekilde hareket eden Butters, anma töreni boyunca benimle birlikte durdu. Hayatta kalanlardan elli kadar gönüllüm törene katılmayı kabul etmişti. Yarı komedi yarı iç burkan bir törenle onları Fasulye Şövalyeleri ve Chicago Savunucuları ilan ettim. Ardından göğüslerine çelik bir desteğe yapıştırılmış kuru bir lima fasulyesi ilaştırdım ve her birine bir söz verdim:

"Eğer sen ya da sevdiğin biri tehlikede olursa, gel ve beni bul. Eğer sen değilsen, bunu bana göstermelerini söyle. Yardım edeceğim. Soru sormak yok."

Sözler, küçük bir irade ile kendi başlarına bir sihirdir. Ve her birini yaptığımda, iğnenin üzerinde bir imza bıraktığını hissettim. Biri bana sahte bir söz vermeye kalksa bunu anlarım.

Ondan sonra Murph hakkında bir konuşma yapmaya çalıştım. "Karrin Murph-" dedim.

Ve başka hiçbir şey çıkmazdı.

Butters, çenesinden dolayı biraz sert konuşarak görevi devraldı ve topluluğa çok iyi anladıkları bazı şeyler söyledi. İnsanlar Butters'ı iş başında görmüş ve bu haber yayılmıştı. Ona büyük bir kahramanmış gibi bakıyorlardı.

Öyleydi ama o görmüyordu, çünkü elbette görmeyecekti.

Yine de bana büyük bir kahramanmışım gibi bakmadılar.

Aslında çoğunlukla insanlar bana hiç bakmıyordu.

Sanırım insanlar o dövüşte de beni görmüşlerdi. Ayrıca Tanrı'nın ve herkesin önünde bir grup adamı yakmıştım. Ve haber yayılmıştı.

Hiç bir köpekbalığının bir yem balığı sürüsü içinde yüzdüğü bir video klip gördünüz mü?

Tüm balıkların onun yolundan uzak durmaya özen gösterdiği yerde mi?

Artık köpekbalığı .

Birkaç arkadaşım dışında kimse bana yaklaşmadı.

Ve ... bu bana bir şekilde uyuyordu. Kendimi ham hissediyordum, sanki derim soyulmuş ve dünya tuz ve limon suyundan yapılmış gibiydi. Belki de biraz mesafe iyi bir şeydi, bir süreliğine.

Butters sözlerini bitirdikten sonra yaşlı Peder Forthill dışarı çıktı ve ölümler için nazik bir dua okudu. Sonra tabutu kapattık ve açık mezarımı doldurduk. Mezar taşımı kaldırttım ve yerine sadece "CHICAGO'YU SAVUNDULAR" yazan, ay ve yılı gösteren bir taş koydurdum.

Mezara en son ben gittim.

Michael hariç. Arkadaşım su geçirmez bir palto ve fötr şapka giymişti. Gömlek kollarıyla gelmişim. Şemsiye bile getirmemişim. Kış mantosundan önce, titriyor olurdum. Şimdi yağmur çürüklerime iyi geliyordu.

Michael benimle birlikte rahat bir sessizlik içinde bekliyordu. "Marcone haklıydı," dedim sessizce.

Michael kaşlarını çattı. Hiçbir şey söylemedi.

"Marcone bir güç üssü inşa etti," dedim. "Bunun için hazırlık yaptı. Eğer yapmasaydı, şehir düşerdi. Nokta. O olmasaydı asla başarılı olamazdım."

"Ne diyorsun Harry?" Michael nazıkçe sordu. "Daha fazlasını yapabilirim," dedim sessizce. "Daha fazlasını yapmalıyım." "Marcone'un yaptığı gibi mi?" Michael sordu.

"Bir şekilde," dedim sessizce. "Onun yapabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla takım elbise var."

"Şirket haydutluğu sana pek uymuyor," diye kabul etti Michael. "Aklında ne var?"

"Chicago Büyücüsü?" Ben önerdim.

"Bildiğin şeylere bağlı kalmak iyidir," dedi Michael. "Ama daha fazlasından bahsediyorsun, değil mi?"

Bir an sessiz kaldım ve tabutun üzerine sıçrayan yağmura baktım.

"Murph'un neden kavgadan uzak durmasını istediğimi biliyor musun?" diye sordum. "Çünkü ondan vazgeçmiştin," dedi Michael.

"Hayır, çünkü ben ...'dan vazgeçmişim. Oh, evet." Boğazımı temizledim. "Bir bakıma ondan ümidi kesmişim. O arkamı kollamadan dışarıda olacağımı biliyordum."

Yalnız öl, diye fısıldadı hafızamdaki bir ses.

Michael, "Sizin değerlendirmenize katılmadı," diye belirtti.

"Hayır," dedim sessizce. "Onun vardı, bilirsin işte. Umut. İnanç. Yaptığı şeyin doğru, gerekli ve buna değer olduğuna." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ölüm vücudunun çalışmayı bırakması değildir. Artık bir geleceğin olmamasıdır.

Şu andan sonrasını göremediğinizde, çünkü yarına inanmayı bıraktınız." Omuz silktim. "İnsanların azaldıklarında biraz umut ve inanç ödünç alabilecekleri bir yer olmalı."

Arkadaşımın gözlerinin kenarları kırıştı. "Oh, bir ya da iki tane olduğunu söyleyebilirim."

"Pekala. Sizler pek çok insanla konuşuyorsunuz. Ama herkes aynı dilde konuşmuyor. Belki de söyleyeceklerinizi anlamayacak insanlar vardır. Belki de benim gibi birinden duymaya ihtiyaçları vardır."

Michael gülümsedi ve şöyle dedi: "Yüce Tanrı her birimize kendi eşsiz sesimizi verdi. Şüphesiz buradan çıkarılacak bir ders var."

"Bana yardım edecek misin?"

diye sordum. "Her zaman," dedi.

"Güzel," dedim. "Sanırım bir marangoza ihtiyacım olacak."

Yüzü bir an içinde yavaşça aydınlandı, içinden derin ve yoğun bir memnuniyet yayıldı. Sanki ruhunda güneşin doğuşunu izliyor gibiydi. "Bu tür bir yardımda bulunmayı seviyorum. Ve ücretlerim çok makul ..."

Arkamızdaki ıslak çimenlerde ayak sesleri vardı.

Döndüğümüzde Carlos Ramirez'i gri bir şemsiyenin altından bize bakarken bulduk. Müdür pelerinini giymişti. Yüz ifadesi yorgun ve acımasızdı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Carlos," dedim sessizce. "Seni gördüğüme sevindim."

Bir kez başını salladı. Konuştuğunda sesi sanki çok bağırmış gibi . "Harry Dresden," dedi resmi bir tonda ve tempoda. "Beyaz Konsey'den selamlar."

Müdür Dresden değil, fark ettim. *Büyücü Dresden* bile değil. O zaman.

Michael aramıza baktı ve "beyler," dedi. Ramirez sessizce, "Teşekkür ederim, Sör Michael," dedi.

Michael döndü ve topallayarak arabalara doğru yürüdü.

"Oylama," dedim. "Tamamen unutmuşum. Sanırım benim gibi gitmedi."

Ramirez başını salladı.

"Dışarıdasın," dedi. "Artık kendini Beyaz Konseyle ilişkilendirmeyecek ya da üyelerini taciz etmeyeceksin. Konsey tarafından belirlenen takdir standartlarına göre büyü yapmaktan kaçınacak ya da sonuçlarına katlanacaksın. Gardiyanlar sizi ve evinizi kara büyü kalıntılarına karşı periyodik olarak denetleyecekler. Ne biliyorsunuz." Başını salladı ve ceketine uzandı. "Bazı belgeler var. Tüm şartları listeliyorlar."

"Şartlar," dedim. "Konsey'in beni kovup sonra da bana şartları dikte etmesi oldukça cesurca."

Ramirez bir saniye bana baktı. Sonra alçak sesle şöyle dedi: "Bunun olacağını bilmen gerekirdi. Uzun zamandır geliyordu. Sana şans üstüne şans verdik ve sen hep-" Sözünü kesti ve başka tarafa baktı. "Mab'a hiç bulaşmamalıydın, Harry. Bu her şeyi değiştirdi."

"Carlos," diye başladım.

"Canavarlara satıldın, Dresden," diye tükürdü Ramirez, sesi sertti. "Bunu görmüyor musun? Şu anda bile göremiyor musun? Bu kadar dayak yemişken ayağa bile kalkamaman gerekirdi. Altmış derece, rüzgârlı ve yağmur yağıyor ve sen orada sıırıslıklam duruyorsun ve bunun tadını çıkarıyorsun."

"Ne dedin sen?" Alçak sesle ve sertçe sordum.

"Beni duydun," dedi. O da yerinden kıpırdamıyordu. "Bilmiyorum Dresden, burada olanlar önlenebilir miydi? Ama senin de söylemediğin bir şekilde bu işe karıştığını biliyorum." Bana yalvarırcasına baktı ve başını salladı. "Bana *güvenmeliydin* dostum. Bunun yerine bana o aptal büyüğü mü yaptın?" Yüzünde bir şey kırıldı. "Chandler *gitti*. Bill ve Yukie *gittiler*. Ve belki de konuşmaya istekli olsaydın, bunlar olmazdı. Belki de her şey farklı olurdu."

"," dedim. "Başka seçeneğim yoktu."

"Evet," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Böyle düşündüğünü biliyorum. Sorun da bu zaten." Elini ceketinin cebinden çıkardı ve kalın bir yasal zarfı bana doğru fırlattı. Yakaladım. "Oku bunu. Buna inan. Çünkü Beyaz Konsey'e göre artık sen de canavarlardan birisin, Dresden. Bizi zorlarsan biz de seni geri iteriz. Sertçe."

"İtme işini kim yapacak, 'Los?" diye sordum. "Sen mi?"

"Hayır," dedi sessizce. "McCoy." Boğazını temizledi. "Bir zamanlar arkadaştık, Dresden. Bu yüzden sana son dedikoduyu anlatacağım. Kıdemli Konsey, Rüzgârı Dinle ve McCoy ameliyattayken acil bir oturumda oylama yaptı. Senin Fomor'un insan hizmetkârlarını piromansi yoluyla doğrudan öldürdüğünü gören tanıklar buldular."

Ki bu doğrudu. "O adamların neler yaptığını gördün," dedim ona. "Onlara insan diyebilir miyiz, tam olarak konuşursak?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," dedi Ramirez. "Birinci Yasayı ne kadar geniş yorumladıklarını biliyorsunuz. Ve neden böyle olması gerektiğini de. Oybirliğiyle, Blackstaff'a senin ölüm emrini yerine getirme emrini çoktan verdiler ve askıya aldılar. Eğer çizgiyi aşarsan, onu gönderirler. Ve eğer o

yapmazsa vatana ihanetle suçlanacak. Bu yüzden sizin ve onun iyiliği için bizi harekete geçmeye zorlamayın."

"Seni orospu çocuğu," dedim sessizce.

"Canavarlarla adil bir şekilde savaşmayız," dedi. "Bunu senden

öğrendim." Orada bir süre sessizce durduk.

"olmak zorunda değil," dedim.

"Öyle," diye yanıtladı Ramirez. "Benimle konuşmadığın halde o aramayı yaptın. Ve *altmış bin insan öldü*."

Sinirli bir nefes verdim.

"Günün birinde," dedim, "bugüne dönüp bakacak ve kendini gerçekten aptal gibi hissedeceksin."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

"Hayır, sen topuzsun." Yorgun bir şekilde iç çektim. "Sadece bir gerçek."

"Konsey kararını verdi," dedi aynı yorgunlukla ve gitmek için döndü.

"Hayır," dedim.

Durakladı. "Ne?"

"Hayır," dedim tekrar, biraz daha sert bir şekilde. "Beyaz Konsey uzun zamandır büyücülere zorbalık yapıyor ve buna hakları olduğunu düşünüyorlar. Ben hakları olmadığını söylüyorum."

Ramirez başını eğdi. "Kendini benim görmezden gelemeyeceğim bir şeyin içine sokma Dresden."

Yüzümü buruşturdum. "Carlos. Hayatımı yaşamak istiyorum. Beni dışladın ve bunun savunmasız olduğum anlamına geldiğini düşünüyorsun. Belki de bunu yeniden düşünmelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden Ethniu'ya ne kadar savunmasız olduğumu sormuyorsun?"

Sessizce söyledim. "Sorabiliriz. Eğer istersen."

O bana bakarken bunu orada bıraktım.

"Mab'ın Kış Şövalyesi'nin ölümüne nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir şey söylememek için," diye devam ettim. "Kış Leydisi de bunu pek hoş karşılamayabilir ve onun neler yapabileceğini gördünüz."

Carlos'un yanağı seğirdi. "Evet. Yaptım."

Durakladım ve dedim ki, "*Bu* bir tehditti, Carlos. Burada yaşayacağım ve her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Beni huzur içinde bırakmanı istiyorum. Ben de karşılığında aynısını yapacağım. Dünyada işler bu haldeyken Konsey'in işleri bu kadar ileri götürmeyi göze alabileceğini sanmıyorum. Benim için değil."

Ramirez nefes verdi. "Büyük bir risk alıyorsun, Harry."

"Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum," dedim.
"Beni itip kakmana izin veriyorum, ben kimim ki?"

"Evet," dedi Ramirez. "Sen de *kimsin* be?"

Ortalık sessizdi.

"Güle güle," dedi sessizce. Ve
sonra gitti.

Arabaya döndüğümüzde Michael, "görünüyordu. Ne oldu?" "Beyaz
Konsey'in geri kalanı bu adam hakkında oldukça gergindi.
Sanırım bir Titan'ı yalnız bıraktılar," dedim. "Oyladılar. Ben bir kanun
kaçağıyım. Eski günlerdeki gibi."

Michael bir an için bunu düşündü. Sonra sessizce ve kararlı bir şekilde, "O
şerefsizler," dedi.

Yağmurda kayganlaşan çimlerde tökezledim ve kırımın üzerine düştüm.

Ve bununla da kalmadı. Michael küfretti. Arkadaşım bir düzine
denizcinin bir düzine kavgaya tutuşması gibi mavi bir çizgiye küfretti.
Düşmüş bir meleğin yüzünü kızartacak küfürler etti. Tanıdığım üç farklı dilde
ve tanımadığım bir düzine dilde küfretti. Göğsünde kırk yıldır bastırılmış bir
küfür kasırgası olan ve dışarı çıkmak için bir yol bir adam gibi küfrediyordu.

İşini bitirdiğinde yağmura baktı ve şöyle dedi: "Kefaretimi seve seve
öderim Tanrım. Ama bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor." Sonra bana
döndü, elini uzattı ve kararlı bir şekilde, "Evimde her zaman hoş
karşılanırsın, Harry Dresden. Aslında Charity seni ve Maggie'yi Noel
arifesinde ve sabahında bize davet etmemi söyledi. Noel'i onsuz düşünmek
bizim için çok zor. Pazar yemeğine de geliyorsunuz, değil mi? O delilerin
eve girdiği yer hala oldukça durumda, ama sanırım birkaç haftalık çalışma
her şeyi yoluna koyacaktır."

Arkadaşımın elini tuttum.

Gözlerimde yağmur vardı.

* * *

Kasabada izimi süren varlıklar, geçmişte bir noktada karşılaştığım ya da
kızdırdığım kötü adamlar olduğuna dair söylentilerin yayılması sadece birkaç
gün sürdü. Artık Beyaz Konsey'in onayına sahip değildim.
Ve Mab, Kış Sarayı'na karşı hareket eden biri olursa yüksek sesle konuşacak
olsa da, Kış Şövalyesi kendi yüzünden öldürülürse

Aptalca seçimler, yerine birini bulma stresi dışında fazla uykusunu kaybetmezdi.

Bu, yaralarımınla birleşince beni birkaç gün içeride tuttu. Kolumu hazırlattım ve alçıya aldım. Eklemlerimin en azından garantilerini geçersiz kıldığından oldukça emindim, ancak tıbbi bakımın söz konusu olduğu ilk birkaç gün çaresizlikle doluydu ve her kilise ve hastane yaralılarla dolup taşıyordu. Kırık kemik ve Lamar'ı tanıyor olmam, savaşın hemen sonrasında triyajda kabul edilmemi bile gerektirdi.

Neyse ki yıllardır kocasını ve onun aptal arkadaşlarını tedavi eden Charity Carpenter'a ulaşabiliyordum. Böylece, alçıma ek olarak birkaç dikiş atıldı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim ağrılı bir omuz yer değiştirmesi, bir sürü bandaj, omuz sargısı, dirsek sargısı, bilek sargısı, diz , ayak bileği , için iki galonluk birkaç torba buz ve Tiger Balm aldım.

(Kış Şövalyesi'nin bile bir kesiği olduğunda görmezden gelemediği ve gözlerinizi açık tutabilirseniz, fae büyüüne karşı mükemmel bir merhem olmaktan bir bileşen ve biraz irade uzakta olduğu ortaya çıktı. Cidden, bu şeyler raftan çıktığında büyülü olmanın sınırında).

Vücudumun ihtiyaçları mümkün olan en iyi şekilde karşılandığında, bir mumya gibi görünüyor ve hissediyordum, sarılmış ve çok fazla bitki kokulu, kurumuş ve sonunda Carpenters'ın (orijinal) misafir odasındaki yatağa düştüğümde hareket edemeyecek kadar kaskatı kesilmiştim. Artık ekstraları da vardı. Sanırım bir gün kadar uyudum. Birkaç kez doymak bilmeden yemek yediğimi hatırlıyorum. Sonra uzun bir süre gözlerim kapalı öylece yattım ve sessizce ağladım. İkinci sabah olduğunu düşündüğüm bir saatte, Mouse yatağın üçte ikilik alt kısmında minicik topunun içine kıvrılmış uyuyan Maggie'yi kucağıma alarak uyandım ve kendimi hırpalanmış, bitkin ve çoğunlukla insan gibi hissettim.

Kızıma kahvaltı hazırladım. Ve çok düşündüm.

Chicago'da dolaştığım ilk birkaç gün çok dikkatli davrandım. Gerçekten dikkatli. Yanımda ya da yakınımda dört yetişkin kurt adam varken her zaman dikkatli olmak gibi. Dışarı çıktım, yönümü buldum ve hareket etmeye başladım.

Will ve Alfalar benimle birlikte ilk kez yapılan Unseelie Anlaşmaları Yürütme Bakanlığı toplantısına geldiler. Fomorla savaş, Anlaşmalı uluslar arasında oybirliğiyle ilan edilmişti ve Bakanlığın, Fasulye Savaşı'nın sonuçlarıyla ilgilenmekle başlayarak bu konuda ne yapılacağına karar vermesi gerekiyordu.

Oldtown'daki muhteşem eski taş binalardan birinde bulunan özel bir kulüpteki Bakanlık toplantısına kimse beni davet etmedi, ben de kendim gittim. Burası o kadar kalın ve karmaşık bir perde ve büyü ağıının ardına gizlenmişti ki, bunu hissetmek bile başımı döndürüyordu. Eğer nereye gittiğimi ve ne aradığımı tam olarak bilmeseydim, mekanın yanından geçip giderdim.

İçeri girdiğimde, birkaç kişinin ayağa kalktığı bir bekleme odası vardı - her iki Saray'dan Sidhe savaşçısı, Bayan Gard, tanımadığım bir svartalf ve her tarafi şişlikler, çürükler ve hâlâ iyileşmekte olan kesiklerle kaplı olan ve onu gördüğümünden beri ilk kez rahatlamış görünen Freydis.

"Sakin olun millet," dedim. "Konuşmaya geldim."

Hepsi bana ihtiyatla baktı, yani silahlarının namlularını indirdiler. Freydis hariç, o dergisini okumaya devam etti ve sadece eğlenmiş görünüyordu.

Evet. Savaş lekeli siyah deri pardösümün içinde on yıllık kötü bir yol gibi göründüğümü kabul ediyorum. Ve yeri bulmama yardımcı olması için hazırladığım lanet olası acelecî Tiger Balm antiglamour merhemi yüzünden gözlerim sulanmıştı.

Ayrıca yanımda savaşta sertleşmiş dört kurt adam vardı.

Sanırım görebiliyorum.

Bir bez çıkardım ve elmacık kemiklerimdeki merhemi sildim, rahatsız edici sesler çıkarırken gözlerimdeki yaşları daha fazla kııptım. Gülünç görüldüğünüzde korkutucu olmak zordur. İşim bittiğinde ve tekrar düzgün bir şekilde görebildiğimde, silahların çoğu yarı yarıya indirilmişti.

"Gard," dedim. Bir grup insanla karşı karşıya olduğunuzda, tek bir kişiyle yüzleşmek için elinizden geleni yapın. Bu, sayının getirdiği psikolojik avantajın bir kısmını ortadan kaldırır. "Beni tanıyorsun. Onlarla konuşmam gerek."

Gard silahını koymadan tamamen indirdi. "Bakanlık kapalı oturumda toplanıyor."

Onunla yüzleştim ve sessizce ve bir şekilde, "Konuşma hakkını kazandım. Fiilen. Yoksa hiçbirimiz burada olmazdık."

Gard uzun bir süre bana baktı. Ve ağzının köşesi seğirdi.

* * *

Bakanlık bir basketbol maçı için yeterince büyük bir balo salonunda toplanmıştı; salonun perdeleri dışarıdan görünmeyecek şekilde çekilmişti. Mekânın içi

o kadar parlak ve her yerde bulunan bir ışıkla doluydu ki gölgelerin düşecek hiçbir yeri yoktu. Mekânda hiç mobilya yoktu; sadece ışık, açık zemin ve birbirine bakan varlıklardan oluşan bir çember vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ışığa doğru topallayarak ilerledim, göz bebeklerim uzun zamandır olmadığı kadar çalıştığından gözlerimi kısarak baktım. Sanırım güneş gözlüğü amacımı boşa çıkarırdı.

Dışarıda, gölgelerde yaşayan ve dinleyen şeyler vardı. Şok olmuş bir sessizliğin içine doğru yürüdüm.

Marcone takım elbisesiyle orada duruyordu ve son olaylardan etkilenmemiş görünüyordu.

Vadderung yaklaşık olarak aynı yaratığın daha yaşlı, daha zayıf bir versiyonu gibi görünüyordu; bir mastifin yanında duran bir kurt köpeği. Mab toplantı için kurumsal görünümünü benimsemişti, görünüşe göre ikisinin temasına uyuyordu ve Etri'nin kız kardeşi Evanna da motifi devam ettirmişti. Onun yanında, Lara Raith beyaz bir takım elbise içinde şey giymemiş kadar göz alıcıydı, Yaz Leydisi Sarissa ise modaya karşı özlü bir meydan okumayla ofis kıyafetlerini tercih etmişti.

Ve Arşiv orada, hafifçe bir kenarda, çemberin tam olarak bir parçası olmadan duruyordu. Muhtemelen uçan moloz parçalarından birkaç kesik almıştı ve burnu oldukça kötü bir şekilde kırılmıştı. Gözlerinin etrafına siyah halkalar yayılmıştı.

Çemberin etrafında Mab'ın sağ eline doğru yürüdüm.

Havanın ve Karanlığın Kraliçesi bana sinirli bir bakış attı.

Ben de anlamasını dileyerek ona baktım.

O da bana baktı ve öyle *yaptı*. İfadesi çok ciddileşti ve bir kez sertçe başını salladı, bir parmağını seğirterek bir şekilde beklemem gerektiğini ifade etti.

"Lütfen rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bayan Arşiv, rapora devam edin."

Arşiv bir kez başını salladı ve eliyle havaya bir fiske vurdu. Bir parıltı oldu ve orada bir televizyon ekranı , devam eden güç kaybı henüz görme şansımız olmadığı anlamına gelse bile, sanırım kaçınılmaz olan bir haber raporu.

Chicago'nun çekilmiş bir helikopter görüntüsüydü. Yıkımı tüm ayrıntılarıyla gösteriyordu. Temelde Bean göl kıyısını yansıtıyordu, eski şehrin toz haline gelmiş parçalarından oluşan geniş bir alan. Dergi kapaklarını hayal . Ya da küçük resimleri. Her neyse.

Ekranın altındaki chyron'da şöyle yazıyordu: ŞİKAGO'DAKİ BÜYÜK TERÖR SALDIRISININ ARDINDAN. YAYGIN KİMYASAL SİLAHLAR VE

OLASI KİTLE İMHA SİLAHLARI KULLANILDI. 20,000 KADAR ÖLÜ VAR. BAŞKAN ULUSAL ACIL DURUM ILAN ETTİ.

Cehennem çanları.

"Toplamda," dedi Arşiv, bir genç kızdan beklenenden biraz daha fazla Stallone ile konuşarak, "olayın kapsamı, ölümlü güçlerin gizlemeye karar verdiklerini güçlü bir şekilde gösteriyor."

"İyimser," diye mırıldandı Vadderung.

"Sekiz milyon insanı gazla aydınlatmak mı?" Lara sordu. "Bunu her sabah kahvaltıda yapıyorlar." Bana baktı ve belli belirsiz bir şüpheli bakış atıp çenesini eğdi. "Ordu şehre giriş ve çıkış trafiğini kontrol ediyor. Elektrik, iletişim ve insani yardım onlar aracılığıyla sağlanıyor. Olayların resmi versiyonu, ortaya çıkabilecek herhangi bir gerçeği anlatandan çok daha büyük bir liderliğe ve çok daha yüksek bir sese sahip olacak ve Göz'ün yıkıcı etkileri, herhangi bir fotoğraf veya video kanıtı elde edilmesini olası kılmıyor. Buna maruz kalanlarda muhtemelen uzun süreli ve tekrarlayan halüsinasyonlara neden olan kurgusal bir toksin de eklendiğinde, işleri iyice karıştırabileceklerdir."

"Şehir içinde değil," dedi Marcone. "Buranın etrafına psikolojik bir duvar örüyorlar. Bu, başka türlü mümkün olmayacak bir şekilde esir tutulan insanları birleştirecek."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Mab sordu.

Marcone, "Bu da insan faktörünün şehir içinde büyük ölçüde yoğunlaşacağı anlamına geliyor" dedi. "Belirsizlik ve güvensizlik, insanların grup kimliği ve desteğinin sunduğu güvenliğe yönelmesine neden olacak. Açıkçası insanlar dehşete düşmüş durumda. Bu da onların normallik maskesine sarılmalarına neden olacak. Gündüzleri." Başını iki yana salladı. "Geceleri silah edinmelerini bekleyin. Daha akıllı ve daha tehlikeli olmalarını bekleyin. Bazılarının maruz kaldıkları güçlerle pazarlık yapmalarını bekleyin. Ve diğerlerinin de sürüler halinde sokaklarda doğüstü olarak algıladıkları her şeyi avlamalarını bekleyin. Ve bu en iyi senaryo."

Midem bulandı.

Yani, haklıydı. Söylediği her şey tam olarak doğrudu. Ama aynı zamanda yanlıştı.

Evet, karanlık işleri gerçekten çok kötü hale getirebilir. Büyük gruplardaki korkmuş insanlar nadiren akıllıca hareket eder.

Ancak bazen bu aptallık, sadece kendinizi düşünmeniz için her türlü neden varken, nezaket ve şefkat olarak ortaya çıktı. Bazen de ezici bir dehşet karşısında mantıksız bir cesaret olarak ortaya çıktı.

Bazen deliliğimiz bizi daha önce olduğumuzdan daha iyi, daha asil ve daha nazik yapan seçimlere götürür.

Marcone gibi insanlar bana her şeyin dağılmakta olduğunu düşündürdü.

Ama Michael gibi, Murphy gibi, dünyanın sonu gibi görünen şeye meydan okuyarak savaşı ve ölen cesur erkekler ve kadınlar gibi insanlar bana belki de *ileriye* doğru gittiğimizi düşündürüyor. Yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi. Bazen yalpalar ve tökezleriz. Bazen de düşeriz. Ve her seferinde öğreniriz. Ama her seferinde yeniden ayağa kalkmak, bir sonraki adımı atmak için toparlamamız gerekir.

Bir gün başımız dik yürüyebilelim diye.

Chicago için mücadele Ethniu saldırdığında başlamıştı. Ama daha bitmemişti.

"Baron?" Mab sordu. "Şehirde işleyen bir toplumu sürdürebilir misiniz?"

"Kimse yapamaz," diye yanıtladı Marcone. "Ancakşimdilik şehrin mevcut güç yapısını korumak için güçlü bir öz çıkara sahip olacağına karar verdim. Bu da bana şehirdeki olayların yönü konusunda elimdeki en pratik kozu veriyor."

"Kontrol sende mi değil mi?" Mab sordu.

"Kanodaki bir adamın akıntılar üzerinde kontrolü var mıdır?" Marcone cevap verdi. "Ama siz onların yönlendirilebileceğine inanıyorsunuz?" Mab açıklığa kavuşturdu.

"Öngörülerimin sınırına kadar, evet. Ancak bu, federal çıkarlar için hiçbir ödenek sağlamıyor. Oraya erişimim daha sınırlı."

Mab cevabı düşündü ve sonra başını salladı. Lara'yı düşündü. "Onların katılımını geçersiz kılabilir misin?"

Lara cevap vermeden önce bir an düşündü. "Siyasi açıdan bakarsak, angajmandan elde edilecek kâr, geçersiz kılmaktan elde edilecek kârdan daha fazla. Ancak pratik düzeyde, Kütüphanecileri şu anda tamamen dışarıda tutmanın bir yolu yok."

"Bir komplikasyon," dedi Vadderung, hafife alan bir adamın alaycı tonuyla.

Lara yüzünü buruşturdu.

"Kim bu Kütüphaneciler?" Evanna sordu.

"Kongre Kütüphanesi, Özel Koleksiyonlar Bölümü," diye bilgi verdi Lara. "Librum Bellum olarak da bilinir. Siyah Giyen Adamlar."

"Hükümet ajanları," diye belirtti Evanna. "Nasıl bir tehlike oluşturuyorlar?" Lara, "Onlar bizim gözümüz ve kulağımız" dedi. "Zeki ve yetenekliler,

Kendini işine adanmış, profesyonel, Masonlar aracılığıyla birkaç yüzyıllık kolektif bilgiye sahipler ve kesinlikle *öğrenebilecekleri* her şeyi *öğrenmek* için gelecekler. *Son derece* tehlikeliler."

Vadderung hafifçe, "Başından beri burada, şehirde olmadıklarını varsayarsak," dedi. "Belki de her birimizin kimliğini çoktan tespit etmişlerdir."

Lara yüzünü buruşturdu. "İyimser."

Vadderung'un ağzının bir köşesi seğirdi.

Yaz Leydisi boğazını temizledi ve başını sallayan Mab'a baktı. Sarissa bakışlarını çember boyunca çevirerek, "Dilediğiniz hazırlığı yapın. Ama gerçek ortaya çıktı. Ve yayılıyor. Ölümlü otoritelerden ya da bizden gelen tüm bu hileler sadece bunu geciktirebilir."

Lara alaycı bir ifadeyle, "Tatlı Yaz çocuğu," diye mırıldandı.

Mab tartışmayı önlemek istercesine ince bir elini kaldırdı. "Yalnızca tercih ettiklerimize değil, mümkün olduğunca çok geleceğe hazırlanmalıyız. Eğer biz Fomor'un icabına bakana kadar ölümlülerin toplu olarak saldırmalarını yavaşlatabilirsek, o zaman bunu denemeye değer. Başka hiçbir şey olmasa bile, bir seferde tek bir düşmana odaklanmamızı sağlar."

Bunun üzerine bir an için donup kaldığını hissettim. İnsanlık.

Bir düşman.

Etrafa bakındım. Evet. Beyaz Konsey'den bir temsilcinin burada olmamasına şaşmamalı. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, onlar Anlaşmalı uluslar içinde insanlığın sözcülüğünü yapıyorlardı. Pek çok büyücünün ölümlüler dünyasında aileleri, yakın bağları vardı. Örneğin Martha Liberty, kurucu reisi olduğu geniş bir klanın New Orleans'taki üyeleriyle hâlâ yakındı.

Ve *benim* bile Maggie'm vardı. Arkadaşlarım. Benim için önemliydi. O insanların içinde bulundukları çevre, toplum, benim için önemliydi.

Sarissa biraz rahatsız görünüyordu. Ama bunun dışında, bu odada bunun doğru olduğu başka kimse olmadığını fark ettim.

Yıldızlar ve taşlar.

Ramirez yanılmamıştı.

Canavarlarla çalışıyordum.

Ama ben onlar değildim.

Bir adım atmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe öne eğildim ve Mab şöyle dedi: "Bayanlar ve baylar, Şövalyem görüşme talep ediyor. Yakın zamanda Anlaşmalı uluslara yaptığı hizmetlerin ışığında, bunu kabul etmenin doğru ve uygun olduğuna inanıyorum. Burada bana karşı çıkacak kimse var mı?"

Marcone birden daha uyanık göründü.

Ona küçük bir gülümseme verdim. Ona tam olarak bir öpücük vermedim. Ama geleceğini bilmesini sağladım.

Vadderung, "Bu ilginç olacak," diye mırıldandı.

Mab bana döndü ve başını dairenin ortasına doğru eğerek .

Sürüne sürüne ilerledim ve çok tehlikeli insanların bakışlarını üzerimde hissettim.

Ve ilk defa Beyaz Konsey'in ağırlığı beni desteklemiyordu.

Sadece ben vardım. Bu korkutucuydu.

Ama aynı zamanda kendi tarafımda olduğum anlamına da geliyordu. Ve bu hissi sevdim.

savaşma, Harry, diye düşündüm. *dövüş.*

Ve Marcone'ye döndüm.

"Yaz ve Kış Mahkemeleri dengeye önem verir," dedim. "Ve Anlaşmalı ulusların Chicago'ya yaptıkları korkunç bir dengesizlik yarattı.

Çatışmalarımızın siyasi ve askeri sonuçlarının ötesinde, hiç yazılmamış kadar eski yasaların ruhunu ihlal ettik. Chicago'da misafirdik. Ve sorunlarımızı onların evine getirdik."

Çemberdekilerden bazılarının içinden huzursuz bir dalgalanma geçti: Vadderung, Mab, Evanna ve Sarissa huzursuzca kıpırdandılar.

Lara ve Marcone bunu dikkatle not etti.

"Seçimlerin her yöne yayılan sonuçları vardır," dedim sessizce. "Ve bizim seçimlerimiz bu şehrin insanlarına zarar verdi. Onlara çatışmalarımızı yaşatarak yüklendiğimiz borcu kabul etmeden hayatlarımızdaki sonuçları en aza indirmek için çabalayamayız."

Marcone'nin gözleriyle karşılaştım. "Çoğunlukla bizim dünyamızın onlarınkiyle kesişmemesi gerekiyor. Karşılığında da çoğunlukla bizi görmezden geliyorlar. Şimdi de ölümlülerin içeriye göz ve kulak göndereceğini söylüyorsun. Belki de bazı şeyleri görmeleri akıllıca olur."

"Ne öneriyorsun?" Marcone sordu.

"Anlaşmalı uluslar insani yardım ve destek sağlıyor," dedim. Bu, Vadderung'un kaşlarını kaldırmasından Evanna'nın kuşkulu kekelemesi.

"Açık diplomatik temas kuralım demiyorum," dedim. "Harekete geçelim diyorum. Yardım ediyoruz. Dolaylı olarak, gizlice. Eğer , ne yaptığınızı göreceklersiniz. Terazii dengelemek için elimizden geleni yaptığımızı görsünler. Ethniu'nun saldırısı her şeyi değiştirdi. Çok büyüktü, çok gürültülüydü. Bizi gördüler. Ve onlara en başından hepsini öldürmeye çalışmadığımızı göstersek iyi olur.

Çünkü kötü bir ilk izlenim bıraktık. Ve akıllıca olduğu için. Ve doğru olduğu için." Marcone'nin gözlerine baktım. "Ben aradım ve bu şehrin kadınları ve erkekleri cevap verdi. Beni takip ettiler. Savaştlar. Ve öldüklerini hissettim."

Marcone'nin yüzünde bir şey titreşti.

Çenesi onaylarcasına hafif bir dikey eğimle hareket etti. Sesimi sadece benimle onun arasında olan bir şeye düşürdüm.

Marcone. "Onlara ellerimizi daha fazlasını borçluyuz. Nasıl olsa her şeyi yeniden inşa ederek bir servet kazanacaksınız."

Marcone'gözleri eğlenerek parıldadı ve söylediklerimin doğruluğunu kabul etti.

"Anlaşmalar," dedi dikkatle, "hayırsever bir kuruluş değil."

"Borçlarımızı ödeyemeyecek durumda olan dilenciler de değiliz," diye yanıtladı Mab. "Benim

Knight iyi bir noktaya değindi: Bizim savaşımız onlara zarar verdi.

Kendilerini savunmak için kanlarını dökmeyi seçmek zorunda kaldılar.

Masumlar katledildi. Değer kaybedildi. Detaylar tartışılabilir ama borcun yönü açık." Başını bana doğru çevirdi. "Nasıl bir tazminat öneriyorsunuz?"

"Parayla ilgili şeyler için sigortaları falan var. Her yerde ekonomik güvenlik ağı var. Bizim ilgilenmemiz gereken insanlar. Saldırıda yaralanan herkes için ödeme yapıyoruz. Neye ihtiyaçları olursa olsun, bedenleri ya da zihnen iyileşsinler. Ölülerini gömmek için para ödüyüz. Ve öldürülenlerden hayatta kalanlara bir altın ödüyüz. Gömülü altın bulmaları ya da gizemli bir piyango bileti kazanmaları umurumda değil ama paha bir şey için onlara borçluyuz. Ve onlardan aldıklarımızdan sonra geleceklerini daha güvenli hale getirmeye yardım etme jestini borçluyuz. Ve bu odada, gerekirse her yıl herkesin bacasından aşağı inecek bir adam var, bu yüzden bana bunu gerçekleştirecek gücün olmadığını söylemeyin."

Mab, "Bu rakamlar çok büyük," diye belirtti.

"Bizim borcumuz," dedim, "daha büyük. Ölen kadın ve erkeklerin çocuklarına sorun."

Mab bu düşünce karşısında biraz sıkıntılı görünüyordu.

"Anlaşmalar," dedi, "zarar gören taraflara tazminat ödenmesini öngörüyor. Bu misafir hakkı meselesi beni çok rahatsız ediyor ve özen ve saygı gerektiriyor. Ölümlülere verilen zararları telafi etmek bana uygun görünüyor - bu tür bir geri ödeme için harcanan kaynakları, onlarla olan anlaşmazlığımız çözüldükten sonra nihai sorumluların, yani Fomor'un borcuna uygulayacağımız anlayışıyla."

Ve oybirliğiyle, Anlaşmalar'daki herkesin konuda hemfikir olduğu ortaya çıktı, çünkü siyasetteki herkes parasını iyi amaçlara vermekten hoşlanır.

Her neyse. İnsanlara yardım ettim, biraz iyilik yaptım.

Ama işim bitmemişti.

"Mab'a, "Bir de kişisel borç meselesi var," dedim. Ethniu, Chicago'lu Baron John Marcone'nin malikanesini savunmak için tüm Anlaşmalı ulusların önünde beni öldürdü." Yüzümü ona döndüm. "Bu eylemin kabul edilmesi gerekiyor."

Gözler Marcone'ye çevrildi.

"Göz böyle bir eylem için yeterli bir ödül gibi görünüyor," diye belirtti Marcone. "Bazılarına göre," dedi Sarissa, sesi çok kuruydu.

"Sende mi?" Marcone'ye masumca sordum.

Orada öylece durdu, aniden çok ihtiyatlı davrandı.

"Yani, nerede emin değilim," dedim, ki bu teknik olarak doğrudu - Alfred onu bir yere saklamıştı ve özellikle bu konuşma için bana yerini söylememesini istemiştim. Teknik gerçek, şu anda en iyi gerçek türüydü. "Ama eğer bana vermek istersen ..."

"Bunu Ethniu'dan talep ettiğini sanıyordum," dedi

Marcone. "Size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim.

"Göz gibi bir silahı öylece yerde mı inanacağız?" Marcone sordu.

"Dostum, kıyamet kopuyordu," dedim gayet makul bir ses tonuyla.

"Dünya sallanıyor. Dev dalgalar. Neredeyse boğuluyordum, bilirsin, aptalın birinin yaptığı bu devasa beton çay fincanında. Her şey biraz bulanık."

Marcone gözlerini kıstı.

"Mesele şu ki, benim halkım sizin topraklarınız için savaştı ve öldü," dedim, sesim birden sertleşti. "Topraklarınız için savaştım ve kan döktüm. Ve eğer , sen

savunacak bir bölgem olmazdı. Ben senin evini savundum. Ve bunu yaparken kendi evimi kaybettim."

Evanna'yı işaret ettim.

Herkes ona baktı.

"Saldırı sırasında o dairede hasar meydana geldi," diye kibarca yalan söyledi. "Şu anda yeni bir daire mevcut değil. Bu nedenle, artık misafirimiz olamaz."

"Gördün mü?" Dedim ki. "Bir borç . Ve biz Kış'ta borçlarımızı oldukça ciddiye alırız."

Mab'ın bakışlarını omzumun üzerinden, odadaki soğuk bir hava akımı gibi hissettim. Sadece Marcone'a odaklanmıştı.

Marcone önce bana, sonra Mab'a, sonra da Lara'ya baktı. "Eminim ona inanmıyorsunuzdur."

Lara'nın ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Son gördüğümde," dedi, "Göz'ü alıp kaçan sendin, Baron."

"Kraliçe Mab," dedi Marcone itiraz ederek.

"Ona inanmamam için bana hiçbir neden göstermedi Baron," dedi Mab. Teknik olarak doğru olan her şeyi o da biliyordu.

Marcone gözlerini kısarak bana döndü. Bana baktı ve "Sende olduğunu biliyorum" dedi.

Marcone insanlara Ethniu'yu öldürdüğümü söyleyerek beni göklere çıkarmıştı. Sadece bu hareket bile muhtemelen Beyaz Konsey üyelerini korkutup beni görevden aldirmaya yetmişti. Ama beni oraya koyacaksa, suratına bir tekme atarsam çok da şaşırmamalıydı.

Nefes aldım, anın tadını çıkarıyordum.

"Kanıtla," dedim. "Sör Baron."

Marcone bana baktı. Sonra yanımdan geçip Hava ve Karanlığın Kraliçesi'ne baktı.

Mab'ın kaşı o kadar yukarı kalktı ki kafatasının çizgisini tehdit etti. Sonra sanki Marcone'ye, "Çok şey açıklandı," dedi.

Marcone'nin bakışları Bakanlığın yüzlerinde gezindi ve orada gördüklerini tarttı. İsteksiz bir zarafetle teslim oldu. "Pekâlâ, Sör Dresden." Marcone içini çekti. "Benden ne istiyorsunuz?"

Yüzüne bakmak için eğildim.

"Laboratuvarımı geri istiyorum," dedim. "Eşyalarını taşı."

* * *

Bunu Marcone'a vereceğim: Söz verdiğinde, sözünde .

Eski pansiyonumun yerine inşa edilen küçük kaleyi yirmi dört saat içinde boşalttı. Askerler, personel, mobilyalar, ışıklar; ertesi gün geldiğimizde hepsi gitmişti. Kale, taşlarına kadar Marcone'nin varlığından arınmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Topuklarımın üzerinde dönerek ana salona baktım. Ethniu ve Göz'ün tavan penceresi takmak için teşvik ettiği çatıda hâlâ büyük bir delik vardı. Onu işaret ettim. "Belki Doktor Strange'in penceresi gibi bir tane yaptırabiliriz, değil mi?"

Molly spekülatif bir tavırla etrafına bakındı. "Soğuk, hafif nemli ve kasvetli görünüyor. Büyük bir bodrum gibi."

"Muhteşem," dedim. "Baban birazdan gelip burayı nasıl daha insan dostu yapabileceğimi yardım edecek. Yani buraya bir basketbol sahası sığdırabilirsin. Ve bir taht odasına ihtiyacım yok."

"Peki bir basketbol sahasına ihtiyacınız var mı?" "Bu sadece bir fikir, başka bir şey demiyorum."

Başını iki yana salladı. "Evin üzerindeki büyüler fark ettin mi?" Molly kuşkuyla sordu. "Burada hâlâ çalışan çok eski şeyler var"

Aslına bakarsanız, Bob'a derinlemesine bir değerlendirme için her şeyi gözden geçirmesini söyledim. Kaleye yerleştirilen savunma sistemleri, özellikle deliler konusunda uzman bir büyücü tarafından kurulmuştu. İlk tahminim, Marcone'nin bunları kullanırken potansiyellerinin sadece yüzeyine dokunduğu yönündeydi; belki de Dikenli Namshiel'in ona bunları tam olarak kullanmayı öğretecek zamanı henüz olmamıştı. Ne hakkında konuştuğumu bildiğimi hissetmemin tek nedeni, kalenin taşlarına işlenmiş olan büyülerin Demonreach'i yaratmak için kullanılanlarla şaşırtıcı bir yapısal benzerlik taşımasıydı. Şatonun büyülü savunmasının orijinal Merlin'in ya da onun mirasçılarından birinin eseri olması tamamen mümkündü.

Emin olmak zaman alacaktı ama eğer haklıysam, burayla işim bittiğinde, kırılması neredeyse ada kadar zor ve içinde yaşamak için çok daha uygun bir sığınağım olacaktı.

"Evet. Akıllı bir eve sahip olmak gibi bir şey sanırım," dedim. "Üzerinde çalışmam ve çözmem gereken bir sürü özellik var."

Molly bana oldukça solgun bir gülümseme verdi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Belki biraz," dedim. "Marcone'nin arkamda büyülü sürprizler bırakmadığından emin olmalıyım."

"Sence yapar mı?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama ev, titiz olmak için gerçekten iyi bir şey." Etrafıma bakındım. "Anahtarları gerekiyordu. Geç kaldı." Molly'nin yüzünde bir ifade yakaladım ve kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Buraya benimle birlikte dikkatimi dağıtmak için mi geldin?"

"Tam olarak dikkatini dağıtmak değil," Molly. "Ama... belki de şu anda Marcone'yle kafa bulmasan daha iyi , Harry."

Mab'ın soğuk ve sakın sesi, "Gerçekten de öyle," dedi.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi büyük salona Ethniu'nun birkaç gün önce altından geçtiği kapıdan girdi ve çatıdaki delikten sızan güneş ışıklarıyla çıplak, temiz duvarları inceledi. Bakanlık toplantısında giydiği iş kıyafetlerinin aynısını giymişti. "Tamirci işi gibi bir şey, değil mi Şövalyem?"

Ona kaşlarımı çattım. "Benim adıma Marcone'den anahtarları aldın mı?"

"Hayır," dedi Mab.

"Onunla kavga edeceğimi düşündüğün için mi?"

"Elbette hayır," dedi Mab.

"Bana güvenmiyorsun," dedim.

Mab bana donuk bir bakış attı. "Saçmalama. Sana herkes güveniyorum." Omzunun üzerinden gölgeli salona giren ikinci bir figüre baktı.

"Lara," dedim sakince.

Beyaz Saray'ın tahtının ardındaki güç, odaya belli belirsiz temkinli bir havayla girdi ve çıplak duvarları merakla inceledi. Bir, iki, üç tehlikeli kadın burada benimle birlikte ve havada kesin bir kendi iyiliğim için komplo hissi var. Biraz temkinli hissetmeye başlamanın uygun olduğunu düşündüm.

Lara, "Mab'ın önerisi üzerine anahtarları size teslim etme görevini üstlendim," dedi. "İyi kalpli Baron'a bunun her şeyin şahitler önünde, resmi ve kurallara uygun şekilde gerçekleşmesini sağladığını ve ikiniz arasındaki olası olumsuz duygusal etkileşim anlarını önlediğini belirttim."

Homurdandım ve "İkimizin arasında, ha?" dedim.

Lara, "Marcone kendince sana çok kızgın," dedi. "Bu raundu senin kazandığını söyleyebilirim."

Bu da bende küçük bir tatmin duygusu . Hem de hiç.
Ahem.

"Ama anahtarlar sende?" Ona sordum.

Onları havaya kaldırdı. Takım elbisesine uygun beyaz eldivenler giymişti.

"Ve siz her şeyi ayarladınız ki biz erkekler duygusallaşıp kızları etkilemek için birbirimizi yumruklamaya başlamayalım," dedim.

"Ya da birbirinizle öpüşmeye başlayın," diye karşılık verdi Lara. "çok savaşçı-erkek arkadaş gibi görünüyordunuz, diye düşündüm."

"İğrenç," dedim ve ellerimi uzattım. "Bunların bir kopyasını kendin için yapmadığını nereden bileyim?"

"Mab benimle birlikteydi," dedi Lara. Bana dokunmadan anahtarları elime bırakmak için odayı geçti. "Sanki ilk iş tüm kilitleri değiştirmeyecekmişsin gibi."

Tek bir anahtarın iki kopyası olan anahtarları elimde sektirdim, sonra cebime attım. "Ben olsam burnuna yumruk atmazdım. İyi davranırdım. O öyle olduğu sürece."

"Elbette," dedi Lara, başını sertçe sallayarak. "İkiniz de çok olgunsunuz." Kibirli bir şekilde burnumu çektim.

İkimiz de bir sonraki adıma geçmek yerine şaka yapıyorduk. İkimiz de Thomas'ı kaybetmekle kalmayıp onu hayal kırıklığına uğrattığımız gerçeğini düşünmekten hoşlanmıyorduk.

"Adamların başka bir şey buldu mu?" Ben sordum.

Lara'nın ifadesi ağırlaştı. "Gemi Indiana'da bir plajın iki metre açığında batmış olarak bulundu. Kurtarma çalışmaları devam ediyor."

Nefes verdim ve başımla ona teşekkür ettim. "Demek Justine kıyıya ulaşmayı başardı."

Lara başını salladı. "Ama ondan sonra nereye gittiğini bilmiyoruz. Adamlarım arıyor ama bu çok büyük bir dünya."

"Benim işim insan bulmak," dedim. "Sen kendi tarafını tutarsan, ben de kendi tarafımdan başlarım. Aramızda kalsın, onu yakalarsınız."

"Eğer yaparsak," dedi Lara, "gerçekten de ... kovabileceğini düşünüyor musun?" Sesi alçaldı. *Nemesis* kelimesini hiç söylemedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama onu kurtarmayı Thomas'a borçluyuz. Ve çocuğu da."

Lara'nın gözleri sertleşti ve bana küçük, sert bir baş selamı verip elini uzattı. "El sıkışalım mı büyücü?"

Başımı salladım ve onunla yer değiştirdim. "Anlaştık."

Ve titrek bir şey geçti. Beyaz Saray büyüğü değildi, sanmıyorum. Sadece ürpertici bir enerji notasıydı. Bir uyum.

Bu ikimizin de arkasında durduğu bir sözdü. İkimizin de tutmak istediğı bir sözdü.

İkimiz de aile konusunda aynı hislere sahiptik.

"Mükemmel," dedi Mab arkamızdan. "Leydi Lara, gerekli değerlendirmelerin ardından üçüncü iyiliğiniz kabul edildi. Şövalyeme kur yapmak için iznimi aldınız. Düşün gün batımında başlayacak."

"Uh," dedim, "ne?"

Lara bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"NE!!??" diye mırıldandı Molly.

Ona göz kırptım. Sonra Mab'a. Sonra Lara'ya. Sonra Lara ve ben yukarı aynı anda ellerimizi tuttuğumuz yerden çıktık.

"Kış'tan istenen üçüncü iyilik," diye açıkladı Mab. "Leydi Lara Kış ile bağlayıcı bir ittifak istedi. Bu bize akıllıca görünüyor. Yapılacak."

"O kısmı değil," diye kekeledim. "Düşünün olduğu kısım."

Mab son derece makul bir ses tonuyla, "Bu işler genellikle soyların birleştirilmesiyle düzenlenir," dedi. "Ve yeminlerinizi ederken bu tür kararların sorumluluğunu bana devrettiniz, Şövalyem."

"Hey, kimse *düşünler* hakkında bir şey söylemedi," diye itiraz ettim.

Mab, "Biliyordun," demeden önce yarım saniye boyunca donmuş bir şekilde bana baktı.

Evet, . Bundan kaçış yoktu. Mab hak iddia ettiğinde, bunu ... açık bir şekilde samimi ve kapsamlı bir şekilde yapmıştı. Mab *hayatım* üzerinde hak iddia etmişti. Ve ben de kabul ettim. Hem de açık bir şekilde.

Gözlerimi Mab'dan kaçırdım, çünkü muhtemelen haklıydı. Bir anlaşma yapmış ve yemin etmişim. Mab, lordum olarak, daha istikrarlı ve güvenli bir Kış anlamına geliyorsa beni evlendirmeye sadece hakkı değil, *yükümlülüğü* de vardı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü lanet olası uzun bir hafta geçirmiştim. Ve Murph *gitmişti*.

Ve Kış mantosu bu tür bir acıya hiçbir şey yapmadı. "Düşünle ne yapabileceğini biliyor musun?" Mab'a sordum.

Hoş bir şekilde ve ona açık bir meydan okuma sunmak üzere olduğumu bilmeme rağmen

Tanıkların önünde ve böyle bir şeye tepki tek bir yolu vardı, kelimelerin ortaya çıktığını hissettim.

Mab'ın bakışları buzoldu ve yerleşti.

İçimden bir ses "*Ne be?*" dedi ve ona söyleyebileceğim en çocukça ve aşağılayıcı şeyi aramaya başladı.

Ama gerçekten iyi bir şey bulup ağzımı açamadan ve kendimi mahkûm edemeden Molly ve Lara aramıza girdiler.

Molly soğukkanlı ve mantıklı bir ses tonuyla Mab'a, "Şu anda onu buna zorlamak uygun olmaz," dedi ve elini omzuma koydu. Parmakları buz gibi bir mengeneyle kolumu uyuşturacak kadar sert bir şekilde kapandı. Ağzıma bir tıkaç tıkamak kadar etkili değildi ama yakındı. "Savaşın ve kişisel kayıplarının hemen ardından," diye karşı çıktı Molly, "onu daha fazla zorlayarak elde edilecek hiçbir şey yok."

Lara, Molly'nin hemen ardından, "Şartlarınız kabul edilebilir," dedi. "Ancak hem benim hem de onun halkının gelenekleri, resmi bir birliktelik başlamadan önce daha zarif ve uygun bir zaman dilimi ve onurlu ölümlerden birinin vefatından sonra bir yas dönemi gerektiriyor. Bu gerekliliklerden herhangi birini göz ardı etmek, sizin ve benim açıkça saygısızlık etmemiz anlamına gelecektir. Bu, ittifakımızın temelini tebaalarımıza karışık mesajlar göndermek olur."

Mab soğuk ve öfkeli görünüyordu ama bakışları saniyenin onda biri kadar bir süre Molly'ye Lara'ya kaydı. Bana baktı ve sonra bir kaşını kaldırarak ona karşı çıkmam için bana meydan okudu. "Bu değerlendirmeye katılıyor musunuz, Şövalyem?"

Murphy'yi özleyen ve acı çekmekten bıkmış olan yanımda, "*Git kumlara gömül, seni frijit cadı*" diye bağırarak istiyordu. *Ben senin Ken bebeğin değilim.*

Molly'nin eli omzumdaki bir şeylerin çatırdamasına neden olacak kadar sert bir şekilde beni sıktı.

Belki de o ve Lara sadece Marcone'a karşı kendimi kaybetmemi engellemek için gelmemişlerdi. Belki de beni çok daha tehlikeli bir şeyden korumak için gelmişlerdi.

Kraliçe Mab'a meydan okurcasına bakmaktan kendimi alamadım.

Ama hayatta kalmak isteyen , "Evet. Dedikleri gibi."

Mab otuz saniye boyunca donmuş bir sessizlikle bana hançer gibi baktı. Sonra dedi ki, "Sağlam bir temel inşa etmek adına, Leydi Lara,

Şövalyemiz Leydi Molly'den en iyi şekilde yararlanmak için ona bir yıllık yas süresi " dedi.

"Yas yılınızla neler yapabileceğinizi biliyor musunuz-" diye söze başladım.

Molly telaşla, "Anlaştık," dedi ve bana şöyle bir bakış attı, *Kahretsin, Harry.*

Mab, Molly'ye dar gözlerle baktı. Sonra parmağını kaldırdı ve ekledi, "Birlikte düzenli olarak halkın karşısına çıkmaları şartıyla. Savaş kırık kalplerin onarılmasını beklemez. Bir an önce gelişmiş bir dayanışma görüntüsü vermeliyiz."

Mab, Molly'den Lara'ya ve tekrar Lara'ya baktı.

Molly söyleyeceklerinin çoğunu geri yutuyormuş gibi görünüyordu. Ama başını hafifçe eğdi ve başını salladı.

Lara yüzünü buruşturdu. Molly'ye özür diler gibi bir ifade içeren bakış attı. Ama o da başını salladı.

"Mükemmel," dedi Mab, sesi donuklaşmıştı. "Ayrıntılarla ilgilenin, Leydi Molly. Kendin."

Lara yüzünü buruşturdu.

Molly sanki Mab az önce karnına yumruk atmış gibi baktı.

Ama başını salladı.

Mab başını salladı ve şöyle dedi: "İnşa ettiğimiz dünya risk altında. Şimdi meydan okuma zamanı değil. Hiçbiriniz için. Beni yatırımlarımdan pişman etmeyin."

Lara'nın yüzüne bir an için korkuya benzer bir şey dokundu. Mab'a meydan okumak için başını kaldırıp bakmadı. Nasıl hissettiğini biliyordum.

"Şövalyemle özel olarak konuşmak istiyorum," diye devam etti Mab.

"Leydi Molly. Leydi Lara. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Mab onları tam olarak kovmadı, doğrudan değil. Ancak ses tonu, yine de görevden alındıklarını açıkça ortaya koyuyordu.

Lara gitmek için döndü. Molly bir an tereddüt etti, yüz ifadesi rahatsızdı.

Anladığım kadarıyla, Mab ona doğrudan bir emir verdiğinde Molly'nin başka bir seçeneği yoktu. Gücün her zaman bir bedeli vardır.

"değil," dedim ona. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Eski çırağım bana hafif bir gülümseme verdi. Sonra Mab ile temkinli bir bakış alışverişinde bulundu, Kış Kraliçesi'ne başını eğdi ve Lara ile birlikte yürüdü

İkinci el şatomdan. Lara ve Molly arasında kesin bir soğukluk vardı: Kış Leydisi'nin ayaklarının altındaki zeminde gerçek bir kırağı oluşmuştu.

Ve bu beni Mab ile yalnız bıraktı.

Ben konuşmaya başladığımda Mab elini kaldırdı ve sesi yorgun ve yansız bir şekilde, "Evet, bana meydan okuyorsun. Besbelli. Her zaman yapıyorsun. Verimlilik açısından, ölümlülerin popüler saçmalıklarına gizemli bir gönderme yaptığını varsayalım, sana ters ters baktım ve senin üzerinde sahip olduğum gücü hatırlattım, sen de bu vurdumduymazlığına tahammül etmemi gerektiren koşulları anlamaya devam ettiğini teyit ettin ve ikimiz de bu saçma dansı gelecekte, muhtemelen zamanın geri kalanında sürdürmeye karar verdik."

Bu da göz kırpmama neden oldu.

Mab genellikle ilişkimizin doğası hakkında meta tartışmalara girmezdi.

Yanımdan bir adım geçti ve büyük salonun çıplak duvarlarına baktı.

"Baron, bu kadar şiddetli bir fırtınaya hazırlıklı olduğunu kanıtlamak, inisiyatifi ele almak ve bölgesi için başarıyla savaşmak bir yana, hayatta kalarak bile büyükleri arasında aslan payını aldı. Yine de ondan bir ödül talep ettiniz ve o da bunu size verme nezaketini gösterdi. Ve Göz'ü de zaferin hakkı olarak talep ettiğinden şüphelenen pek çok kişi var; bu durum, Göz'ün sende olup olmadığını gerçekten bilmelerinden çok daha elverişli."

Dudaklarını büzdü. "Düşmanlarınızın şüphelerine karşı kendinizi nasıl zırhlandıracağınızı anlamaya başlıyorsunuz. İtibarınız daha da güçleniyor."

"Beyaz Konsey'in benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği kadar zorlu," dedim.

Elini salladı, sesi son derece kendinden emindi. "Koyunlar kurtlardan korkar, Şövalyem. Ve böyle yapmaları da yerinde olur."

"Kötü perilerin büyük kötü annesi bir iş sorunuyla ilgili olarak bana baktı ve 'Ne hortumu?' dedi." İçimi çektim. "Belki de bu kötüye işarettir."

Mab çatıdaki deliğin altında durdu ve baktı, yüzü soluktu ve kalın, uykulu yağmur bulutlarının arasından süzülen zayıf gün ışığında mükemmeldi. İçeri girmeyi başaran yağmur damlaları ondan sekti ve küçük buz parçaları olarak keskin tıkırtılarla yere indi. "Sorunlarımın şeklini görmeye başladınız, Şövalyem." Bana baktı. "Sen bir kurtsun. Bir yırtıcısın. İhtiyaçları olan biri."

"Chicago'nun hak ettiği kahraman benim," dedim en abartılı Batman sesimle. "Ama Tinder'da kaydırđıđı değil."

Mab yorgun bir ifadeyle bana baktı. "Adını hiç bilmeyecek birinin hayatta bir şansı daha olsun ruhunun parçalarını satmanın ne demek olduğunu biliyorsun," dedi.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Sessizlik öktü.

Mab'ın yanına yürüdüim ve kaleden dışarı, yumuşak gün ışığına ve yağan yağmura baktım.

Damlacıklar bana arptığıında, sadece ıslandım.

"Her zaman," dedim, "ruhunu sattığıında hepsinin bir anda gittiğini düşünmüşümdür."

Hafifçe gülümsedi. *Tık, tık, tık.*

"Kimin alacağını bile anlamamışsın," dedi. "Doğrusu, siz çocuklar neden benim gibi yaşlı yılanlarla böyle pazarlıklar yapıyorsunuz, asla anlayamayacağım."

İşığa doğru kaşlarını çattım.

"Büyük, kötü, a kötölük kapıya dayandığıında," dedim, "Chicago halkının güvende kalmasını istedim. Bu yüzden onunla savaştım. Sahip olduğum her şeyle."

"Evet," dedi Mab.

"Marccone de öyle," dedim. "Günün sonunda, zorda kalan insanlara duvarlarının arkasında sığınacak bir yer verdi. Ve şehri savunmak için savaştı."

", " dedi Mab. "Bunu

unutmayacağım."

Ona baktım.

"Sen de öyle," dedim.

Beni görmezden gelerek ışığa baktı. *Tık, tık, tık.*

"Teşekkür ederim," dedim. "Benim şehrim için savaştınız. Benim halkım için. Teşekkür ." Ani bir şaşkınlıkla bana baktı.

"Teşekkür ederim," dedim, üçüncü kez.

Üç tekrar rastlantısal olanı kasıtlı olandan ayırır. Bir şeyi üç kez tekrarlıyorsanız, onu daha gerçek hale getirirsiniz.

Mab minnettarlığıı karşıısında

ürperdi. Gözlerini kapattı.

Ve bir anlığına yağmur damlaları çatıdaki delikten içeri düştü.

Sonra *tık, tık*, tekrar *tık*. Ve Mab gözlerini açtı. "Çocuk," dedi. "Hoş geldin."

"Bir sorum var," dedim. "Sor."

"Göz," dedim. "Saf nefretten yapılmıştı. Bunu hissettim."

"Evet."

"Dokunduğu her şeyi yok etti," dedim. "Sen hariç. Titania bile onunla karşılaştığında ona dokunmadı. Ama sen dokunabildin. Neden?"

Mab'ın ağzı hafif bir gülümsemeye dönüştü.

"Herkes," dedi, "nefret ve sevginin bir şekilde zıt güçler olduğunu düşünüyor. Oysa değil. Onlar aynı güçtür, zıt yönlerde bakarlar." Bana bir bakış attı. "Aşk bir ateştir, Şövalyem. Yanlış yöne çevrilen sevgi, nefret kadar çok kişiyi öldürmüştür. *Akıl*, genç büyücü, nefretin karşıtıdır, aşkın değil. Ethniu beni Göz'ün tek bir patlamasıyla yok edemezdi. Bundan oldukça emindim. Sayıları hesapladım."

Bir süre ona baktım. Sonra başımı salladım.

"Biraz daha koşmalısın," dedim. "Çünkü benden çok şey istiyorsun. Sana verebileceğimden daha fazlasını."

"Neden?" diye sordu. "Sevgilin savaşta düştüğü için mi?" Ona öfkeli bir bakış attım.

Fark etmeden aldı ve ben de devam edemeyecek yorgundum.

"İyileşeceksin. Yıllar boyunca bir sürü aşığı gömdüm, Dresden," dedi, kötü niyetli olmadan. "Bu savaş biz kazandık. Zaferin tadını çıkarın. Ama savaş devam ediyor

-Ve hala mücadele edilmelidir."

Murph'ün gölgesinin orada durduğunu görmedim. Bu çok fazla . Ama orada durup sabırsızlıkla bana bakarken, Mab'ın sırf ben sevmediğim için daha az gerçek olmayacak şeyler söylerken nasıl görüneceğini hayal edebiliyordum.

"Çok fazla şey istiyorsun," dedim.

"Eşleşmeyi istenmeyen bir şey mi buluyorsun?"

"Bunu intihara meyilli buluyorum ve kim olduğu da önemli değil," dedim.

"Beni zorlanmaması gereken bir şeye zorluyorsun."

Sesi Antarktika'daki herhangi bir taştan daha soğuk ve sertti. "Evet. Öyleyim." Bana baktı. "Çünkü bunun gerekli olduğuna karar verdim. Dünyamız sonsuz derecede daha belirsiz ve tehlikeli hale geldi. Bununla yüzleşmek için daha güçlü ve daha istikrarlı olmalıyız, güvenli bir dünyanın hem görünüşünü hem de gerçeğini güvence altına almalıyız.

yetkin bir ortakla ittifak kurmak. Bu, herhangi bir kişiden ya da onların küçük arzularından daha önemlidir. Sizininki de dahil."

"Mantıklı," dedim. "Ve önemli değil. Bunu yapmalısın." "Neyi yapmalıyım?"

"Evlen. Lara aldırmaz."

"Mümkün değil," dedi Mab. "Kendi başıma yapabileceğim bir iş olsaydı, ." "Ki... Aslında ben de inanıyordum. "Neden olmasın?"

"Gücümün bazı yönleri ölümlüyen yaptığım seçimlerle ilgili," dedi. "Uyumluluk sorunları olabilir. Bu, Şövalye'nin tasarlandığı görevin bir parçası."

"Tasarlanmış mı? Ben tasarlanmadım. İşler böyle yürümüyor. Bu bir seçim değil.

Ben yapıyorum. Bu böyledir."

Tık, tık, tık.

"Bir yıl var," dedi Mab, sesinde çok yumuşak, çok nazık bir uyarı tonuyla, "farklı olması için bir yıl."

"İşler böyle yürümüyor," dedim. "İnsanlar makine parçaları değildir. Onları istediğiniz yere takamazsınız. Onlar oyun parçaları değil. Onları öylece alıp tahtada istediğiniz yere taşıyamazsınız."

"Yine de makine çalışmalı. Oyun oynanmalı," dedi, sesi amansızdı, kızgın değil gerçekleri söylüyordu. "Beni test etme. Burada içinde dans edebileceğin bir marj yok. Eğil, büyücü. Yoksa seni kırarım."

Bir nefes aldım ve tekrar verdim.

"Sanırım göreceğiz," dedim.

Gözleri parlıyordu. Ama duymayı beklediği şeyi duymuş birine benziyordu. Rakibini onaylarcasına başını bana doğru eğdi. "Göreceğiz."

* * *

Molly'nin arabasını kadın mı erkek mi olduğunu tam olarak anlayamadığım ve ben anlamaya çalışırken muhtemelen beni bir düzine kez öldürebilecek olan Sidhe'lerden biri kullanıyordu.

"Hiçbir şey duymuyorsun," dedi Molly Sidhe'ye ve varlık biraz ürperip başını salladı.

"Gerçekten," dedi Molly. "Bu benim Kış Yasası sesim. Ben aksini söyleyene kadar sürücü fiilen sağırdır."

Sonra da ön ve arka taraf arasındaki mahremiyet perdesini araladı.

"Şoförünüz dudak mı okuyor?" Tahmin ettim.

"Varsaymanın en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Kışlık Saray tam da böyle bir yer." Kollarını kavuşturdu ve dizlerini kavuşturdu, giydiği keskin, oldukça muhafazakâr takım elbise içinde çok hoş görünüyordu. "Seni Lara'ya bir at gibi sattığına inanamıyorum."

"Teşekkürler mi?" Dedim.

Belli belirsiz bir özür dileme hareketiyle elini salladı. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bu vicdansızlık."

"İnsanlık tarihinin büyük bir bölümünde," dedim, "bu standart bir uygulamaydı.

Bir devletin eylemlerini simgeleyen bir çiftin evliliği, ritüel bir yüksek büyü eylemiyle birbirine bağlanır. Ve işe yaradığı için bu kadar uzun süre uygulandı."

Molly bana baktı. "Burada tam olarak kime ders verdiğini , Sokrates?"

Onaylamak için bir elimi kaldırdım. "Yorgunum, Molly. Özür dilerim."

Yüzünü buruşturdu ve pencereden dışarı baktı. "Hayır. İtmemeliydim."

Başını iki yana salladı. "Mab'ın bunu sana *şimdi* yaptığına inanamıyorum. Murphy'nin mezarında toprak daha yeni oturdu."

Hayır.

Olmamıştı.

Bir süre pencereden dışarı baktım, dünyanın başıma gelmesine izin verdim. Molly konuştu, sanırım.

Bir süre sonra bana "Söylediklerimin tek kelimesini bile , değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve hatırlamaya çalıştım ama çok iyi takip edememiştim. "Özür dilerim," dedim. "Yani, üzgün değilim. İncindim ve bunun dikkate alınmasını hak ediyorum. Ama şu anda senin için acı verici olduğu için üzgünüm."

Molly bana belli belirsiz, acımasız bir gülümseme verdi ve başını salladı.

"Hayır. Anlıyorum.

Böyle hissettiğiniz birini kaybetmek. Elinizden alınması. Bu sizi bir süreliğine değiştirir."

Ona baktım ve yüzümü

buruşturdum. Özür

dilemeye başladım.

Bunun geldiğini gördü ve gözlerinde yaşlar oluşurken bile gülümseyerek başını sertçe salladı. "Bununla çoktan başa çıktık. Bu bir acıydı ve yaşandı, gerçektir ve gerekliydi ve artık geçmişte kaldı."

Elimle yanağını kavradım. Gözlerini kapattı ve avucuma yaslandı.

"Harry," dedi. "O iyi bir insandı. Özür dilerim."

Birkaç kez başımı salladım ama hiçbir şey söyleyemedim. Ya da hiçbir şey göremedim. "Ama dinle. Senden iyi olmanı beklemiyorum. Senden belki de iyi davranmanı bekliyorum."

Bir süreliğine eşek gibi davranın, çünkü canınız yanıyor. Bunu yapmasaydınız hepimiz size minnettar olurduk ama bazen yapıyorsanız, bunu hak etmişsinizdir. Etrafınızda, yaptığınız şeyleri yapmanın size neye mal olduğunu anlayan insanlar var. Aldığınız yaraları iyileştirirken huysuzlanıyorsanız, bu hoş olmayan ve anlaşılabilir bir durumdur." Başını kaldırıp bana baktı. "Yani, evet. Bir süreliğine dağınık olman sorun değil. Böyle şeylerden sonra bu şekilde iyileşirsin. Ve her şey yoluna girdiğinde, ben yine senin arkadaşın olacağım."

"Tanrıya şükür," dedim ve gülsem bile çoğunlukla ciddiydim. "Mab'ın bana attığı şu Lara meselesi. Bununla başa çıkamıyorum."

"Lara'nın da olayların bu hızda gelişeceğini düşündüğünü sanmıyorum," dedi Molly, ses tonu kuruydu. "Bu yıl senin için olduğu kadar kendisi için de bir yıldız."

"Her neyse," dedim. "Daha bir yıl var. Her şeyi şu anda, bugün çözmek zorunda değilim." Koltuğuma geri yerleştim ve bir elimi gözlerime götürdüm. "İyi bir şey. Şu anda buna pek hazır değilim."

"Ve ben hâlâ ıkmıyorum," dedi Molly, sesi daha da alaycıydı. Elimi kendi ellerinin arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Sen benim de şövalyemsin, Harry. Ve sana çok şey borçluyum. Ben senin tarafındayım. Harekete geçmeye hazır olduğunda, orada olacağım. O zamana kadar da burada olacağım."

"Teşekkürler, Molls," dedim.

Bana kısa bir süre gülümsedi. Sonra dudağını ısırды ve "Nasıl görünüyorsun?" dedi.

Saçları doğuştan sahip olduğu doğal altın kahve rengine göre şekillendirilmişti ve uzun, doğal bir kesime sahipti. Minimal makyaj yapmış ve silik bir ruj sürmüştü. Kilo almış gibi görünüyordu ve ... gözlerinin köşelerindeki kaz ayaklarının başlangıcı mıydı?

"Eğer ... olmasaydım, yaklaşık olarak böyle görünürdüm." dedi. Sonra ellerini sallayarak, "Nasıl olur da ailene gidip, 'Merhaba anne, baba, ben bir peri prensesiyim' dersin?" dedi. Şeytani seksi

tür'?" Başını kaldırıp bana baktı ve gözleri biraz çaresizdi. "Harry, bu kötü bir fikirdi. Benim için bahaneler uydurabilirsin, değil mi? Biz gerçekten Katoliğiz. Gerekirse nesiller boyu odanın ortasında sorunlar karşısında kibar davranabiliriz."

"Hayır, yapamazsın," dedim nazikçe ve ellerini geri sıktım. "Bu hiçbirinize yakışmaz."

"Anlamayacaklar," dedi. "Özellikle de onlarla konu hakkında hiç konuşmazsan," dedim.

"Bu bakış," dedi. "Babamın bana atacağı bakış. Hayal kırıklığına uğramış bakış." Başını iki yana salladı. "Corb ve arkadaşlarıyla dövüşmek beni korkutmuyordu. Ama bu korkutuyor."

"Eğer onları seviyorsanız," dedim, "bunu gerçek bir şey üzerine inşa etmelisiniz. Bu da onlara gerçeği söylemek anlamına gelir. Gerçek sevgi ve güven inşa etmek için çok iyi bir yol değil. Sadece tek yol bu."

Beni serbest bıraktı ve sanki bir böcek sürüsü tarafından rahatsız edilmiş gibi iki elini salladı. "Evet, biliyorum, biliyorum, ." Burnunu çekti ve gözlerini kırpıştırarak temizlemeye başladı. "Sadece bir an kendimi panik içinde kaçarken hayal etmek istedim. Çok huzur verici görünüyordu."

Araba Carpenter'ların evinin önünde kayarak durdu.

"An sona erdi," dedim nazikçe. "Hazır mısınız?"

Ona elimi uzattım.

Onu aldı ve bana belli belirsiz şaşkın bir gülümseme verdi. "Beni böyle konularda hiç zorlamazsın, Harry. Ama yumuşamadın. Neden?"

"Çünkü ben senin yanındayım evlat," dedim. "Tüm bu Kış Leydisi işinde seni desteklemek de dahil. Ama bana öyle geliyor ki seni başarılı bir Kış Leydisi yapan şeyin Mab'ın sana verdiği şeyle hiçbir ilgisi yok." Başımla evi işaret ettim. "Bu daha çok onlardan öğrendiklerinle ilgili. Şu anda tamamen işle ilgilendiğini biliyorum. Ama kendine hakim ol Molly. Zaman zaman ayaklarını basabileceğin sağlam bir yer yoksa bakış açını kaybetmek kolaydır."

"O yerin burada olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Arabanın kapısını açtım ve onu da yanıma alarak dışarı çıktım. Şoföre bir şeyler mırıldandı ve çok geçmeden daha fazla yağmur vaat eden bulutların ardındaki Pazar öğleden sonrası güneşine doğru beni takip etti.

Verandaya doğru yürüdük ve kapıyı çaldım.

Evin içinde bir yerde, Fare tek bir baso havlaması çıkardı ve ardından merdivenlerde ağır pati adımları duyuldu.

"Bundan daha sağlam bir yer bilmiyorum," dedim.

Kapı açıldı ve Michael bize gülümsedi. Molly'yi gördüğünde gülümsemesi ıslıl ıslıl oldu. "Aman Tanrım, çok ... görünüyorsun." Hızlı bir kahkaha attı ve başını salladı. "Mükemmel."

"Baba," diye kekeledi Molly. Bir an bana baktı ve sonra inatla yoluna devam etti. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Molly," dedi Michael.

"Baba, bu önemli," dedi. "Yeni işim hakkında pek konuşmuyordum, çünkü duyduklarının hoşuna gitmeyeceğini biliyordum."

"Molly, bunu biliyoruz-"

"Hayır, bekle," dedi. "Çünkü kesinlikle net olduğumuzdan emin olmalıyım."

"Artık Kış Leydisi olduğunuzu," dedi Michael. "Evet, tabii ki. Annenle benim hem kör hem de yaşlı olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Annemin saçlarını öptü, bana döndü ve "Merhaba Harry," dedi.

Molly gözlerini kırptırdı.

"Şimdi bütün cam eşyaları kontrol ettik ve büyükannenizin gümüş takımlarını çıkardık," dedi Michael. "Misafirler için gümüş takım geleneğinin, ziyarete geldiklerinde Adil Halk için uygun bir akşam yemeği hazırlayabilme fikriyle ne kadar bağlantılı olduğunu bilmiyordum ve sanırım bu da teknik olarak aynı şey. Gümüş sizin için sorun olmamalı, değil mi?"

Molly birkaç kez daha kırptırdı, sonra babasına yavaşça ve dikkatle gülümseyerek, "Sorun değil baba," dedi.

"Güzel, çünkü annen artık bir peri prensesi olduğun için mutfakta yardım etmekten kurtulamayacağını söylüyor. Hala bulaşık yıkayabilmen için sana uzun mutfak eldivenleri aldı."

Molly birkaç kez daha göz kırptı.

Ben sadece içime çektim.

Michael kızının yüzündeki ifadeyi gördü. Elini onun omzuna koydu. Sonra onu yavaş ve nazik bir şekilde kucakladı.

"Konuşarak kurtulacağınızı da sanma genç bayan," dedi büyük sesi nazik ve derindi. "Annen ve benim endişelerimiz var ve bunları sizinle konuşacağız çünkü seni seviyoruz ve senin işini yapan son genç kadının başına neler geldiğini biliyoruz. Ama bu

Daha sonra. Şimdilik, bizi görmeye geldiğin için mutluyum. Hâlâ et , değil mi? Annen rosto için bu güzel aromalı tuzu buldu ve gerçekten çok güzel."

Molly kekeleyerek, "Oh, çok et dostu, Winter," dedi. Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ve sevgi dolu bir ifadeyle Michael'a baktı ve "Seni seviyorum baba," dedi.

Michael gülümsedi ve onun saçlarını tekrar öptü.

Sonra tiz bir çığlık duyuldu ve Maggie kapı aralığından uçarak kollarıma geldi. Onu fazla zorlanmadan yakaladım. O kadar küçük bir şeydi ki.

İnanılmaz bir güçle bana sarıldı. Sanırım kolları kadar bacaklarını da kullanarak hile yaptı. Ben de ona bildiğim kadar nazikçe sarıldım. Beni böyle selamladığında her zaman başını koluma yaslar ve bir anlığına gözlerini kapatırdı.

Bunu yaptığında ben de onunla birlikte gözlerimi kapatırdım. Çünkü orası benim sağlam yerimdi.

Korkunç bir kayıp yaşamıştım.

Ama daha önce de kaybetmiş ve hayatta kalmıştım. Ve şimdi sadece ben değildim.

Hafif bir çarpma hissettim ve Mouse'un uykulu bir şekilde bacağıma yaslandığını, kocaman kuyruğunun hafifçe sallandığını görmek için aşağıya baktım. Benim küçük ailem.

Michael ve Molly kol kola eve girdiler. İçeriden Charity ve Sanya coşkulu selamlarını haykırdılar.

Maggie'ye bir süre daha tutundum.

Michael kafasını dışarı uzattı, beni gördü, gülümsedi ve içeri girdi.

Michael biraz zaman ayırmayı biliyor.

Doğaüstü dünyada hayat herkes için çok daha karmaşık bir hal almak üzereydi. Dışarıda kızdırdığım her kötü adam, artık Beyaz Konsey'den çıktığım için beni alt edip edemeyeceklerini yeniden değerlendirecekti. Mab beni yan komşusu olan güzel vampir kraliçeyle evlendirmeyi planlıyordu. Ve sınırlı bir bütçeyle döşemem gereken koca bir şatom vardı.

Çünkü kaleye ihtiyacımız olacaktı. Chicago için birden fazla tehdit vardı ve ben bir sonrakine hazır olacaktım.

Gök gürültüsü ufukta

gümbürdüyordu. "Daha fazla yağmur geliyor," dedi Maggie.

"Buraya geldiğinde koşup içinde dans edeceğiz," dedim.

"Neden?" Maggie sordu.

"Eğer , hayat aynı derecede yağmurlu olur," dedim, "ama çok daha az dans ederiz." "Çok aptalsın baba."

"Acıktım," diye yakındım.

"İkimizin de rulolarını çaldım!" Maggie söyledi. "Acele edersek hala sıcaklar!" "Çaldınız mı?"

"Şey," diye geçiştirdi. "Onların yapımına yardım ettim sayılır. Bir çeşit komisyon gibiler."

"Hmm. Bununla çalışabilirim. Onlar için biraz jöle isteyelim." "Tamam."

O anda Marcone muhtemelen bir sonraki acil durum silahı zulasını planlıyordu. Beyaz Konsey'deki düşmanlarım muhtemelen bir sonraki planlarını hazırlıyorlardı. Nemesis hâlâ dışarıdaydı, kardeşimin kız arkadaşı ve bebeğiyle etrafta koşuşturuyor, kelimenin tam anlamıyla dünyanın sonunu getirmeye çalışıyordu. Mab ve Lara'nın hareket halinde planları vardı. Ve doğaüstü dünyanın tehlikesi ölümlülere nasıl anlatılırsa anlatılsın, sonuçta hepimizin üzerine bir gezegen düşmek üzereydi.

Bela geliyordu.

Murphy gitmişti.

Göğsümde iyileşmesi zaman alacak bir delik vardı. Ama çok zaman geçtikten ve acı çektikten sonra iyileşecekti.

Ve şu anda, beni ve birbirlerini önemseyen insanlarla güzel bir yemek yemek üzereydim.

Belaya hazır olmanın pek çok yolu vardır.

Savaşmaya hazırlanırsınız. Bu da onlardan biri.

Ama savaşmaya değer bir şey inşa etmeniz daha da önemli. için.

CHRISTMAS EVE

BİR DRESDEN DOSYASI KISA ÖYKÜSÜ

Her ne sebeple olursa olsun, bu gece uyumayan okuyucularım için. Mutlu
Noeller, sizi muhteşem ucubeler.

T Noel'den önceki geceydi ve evin her yerinde ben ve Mouse dışında tek bir canlı bile kıpırdamıyordu.

yüz seksen derecelik bir yay çizerek uzanan parçalardan oluşan orantısız bir dairenin ortasında oturmuş, kullanım kılavuzuna bakıyordum. "Neden montaj talimatlarını yirmi farklı dilde yazmakla uğraşıyorlar ki?" diye neredeyse bağıracaktım, "ve sonra sadece rakamlar, harfler ve oklardan oluşan bir çizim var!"

"Hav," dedi Fare, dertleşerek. İki yüz kilodan fazla sabırlı gri bir tüydü ve insanlarla arası benden daha iyiydi.

Aptal bisikleti monte etmeye geri döndüm. Maggie'nin bisiklete binmeyi öğrenmesi . Pek çok küçük kız pembe ve mor bisikleti isterdi. Ama Maggie'nin en sevdiği renk kırmızıydı. Kırmızılardan daha hızlı gitmesi için ısrar ediyordu.

"Bunu yapmak için bir diplomaya ve NASCAR pit ekibine ihtiyacın var!" Karanlık bir şekilde mırıldandım.

Fare iç çekti. Sonra birleştirmeye çalıştığım parçayı düşürene kadar burnuyla elimi dürttü. Sonra kocaman, sabırlı çenesiyle başka bir parçayı aldı ve bana uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Salyalarını silmekten başka, seni geyik."

Fare sevindi ve burnuyla diğer elimi dürttü.

"Yardım etmek istediğini biliyorum," dedim. "Ama bu iki parça-"

Parçalar birbirine geçti ve kolayca kilitlendi.

Mouse'un kuyruğu yere çarptı, *çarptı*. "Kimse ukalalardan hoşlanmaz," dedim karanlık bir sesle.

Mouse'un kuyruğu *güm güm güm* attı ve bana bir köpek attı.

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordum. Fare hapşırıldı.

İçimi çektim ve kulaklarını karıştırdım. "Peki. Onları yenemiyorsan, onlara katıl." Mouse'un bakabilmesi için kâğıdı havaya kaldırdım. "Sırada hangisi var?"

Mouse bir sonraki parçayı seçti ve ben de doğru yapana kadar uğraşmaya başladım. Sonra bir sonrakini yaptık. Şöminedeki ateş çıtırdıyor ve patlıyordu. Tek ışık oydu.

Sessiz ayak sesleri duyuldu ve sonra Michael Carpenter göründü, ellili yaşlarında, kalın ve güçlü yapılı iri bir adamdı. Pijamasının üzerine rahat bir bornoz giymişti ve elinde bir kahve fincanı taşıyordu. Kendi oturma odasının kapısında durakladı ve bana bakarak sessizce gülümsedi.

"Maggie ve Hank yaklaşık bir saat önce yattılar," dedi. "Yani bu işi halletmek için gecenin geri kalanında vaktin var."

"Sadece söyle," diye mırıldandım.

"Rüyamda görsem inanmazdım," yanıtladı. Kupasından bir yudum eggnog aldı.

Karısı Charity, çok güçlü bir nog yapardı. "Bu adil olmaz." "Bunlardan milyonlarca yapmış olmalısın," dedim.

"Ya da iki," dedi başını sallayarak.

Ellerimi bıkkınlıkla parçaların üzerinde gezdirdim. "Eee?"

"Ah," dedi, sesi ciddiydi ama gözleri parlıyordu. "Harry, bu mutluluğu senden almayı aklımın ucundan bile geçirmem. Baba olmak böyle bir şey işte."

"Bu aptal şeyi anlamaya çalışırken bütün gece kendimi mi keseceğim?" Ben talep ettim.

"Sabahın köründe heyecanlı çocuklar tarafından uyandırılmayı unutmayın" dedi.

İnledim.

Michael belli belirsiz gülümsedi. "Bu konuda sızlanma, Harry. Molly'min sabahın beşinde elinde kendi yaptığı bir fincan yanık kahveyle yatağının başında belirmesine alıştım." Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara hüznü ve yorgun bir şey dokundu. "Gittiğinde özleyeceğin en sinir bozucu şey bu."

İçimi çektim.

Ona baktım.

"Babamla ilgili anılarımın çoğu Noel sabahlarına ait," dedim. Yutkundum ve potansiyel bisiklete baktım. Onu hazırlamak için çok fazla düşünmek gerekiyordu. Dünya için hazır hale getirmek. "Sadece bunu mahvetmek istemiyorum."

Yüzünde sempatik bir acı titreşti. "Harry," dedi, "en çok neyi hatırlıyorsun?"

"Kahve," dedim hemen. "Babam Noel sabahı kahve içmeme izin verirdi." Hatırlayarak gülümsedim. "Yani, daha çok biraz kahve atılmış bir fincan süt ve şeker gibiydi, ama ben

oldukça büyük şeyler. Birlikte kahvaltı yapardık ve sonra benimle oturup hediyelerimi açar ve tüm günü onlarla oynayarak geçirirdik."

Michael içkisinden bir yudum aldı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra bana gülümsedi ve "Bence gayet iyi yapacaksın" dedi. Kulak misafirinden gelen bir yorumu dinliyormuş başını hafifçe eğdi. Küçük bir homurtu çıkardı ve başını salladı.

"Ne?" Ona temkinli bir şekilde sordum. Odanın içinde görünmeyen olası melek varlıklarına baktım ve "Ne?" diye sordum.

"Spoiler," diye mırıldandı eski Şövalye. "Mutlu Noeller, Harry." Ve odadan sessizce topallayarak çıktı.

Gözlerimi kısarak ona baktım, kendimi bir şekilde kandırılmış gibi hissediyordum. Sonra emekli olsun olmasın, şövalyelerin ikiyüzlülüğü hakkında karanlık bir şeyler mırıldandım ve bisikleti anlamaya çalışmaya geri döndüm. Herhangi bir büyüye harcadığım kadar yoğun bir şekilde odaklandım. Bu sadece bir çocuk bisikletiydi. Chicago Büyücüsü'nün zekâsıyla boy ölçüşemezdi.

Ayrıca Mouse da yardım etti.

Bir süredir yoluma devam ediyordum ki, dışarıda aniden öyle soğuk bir rüzgâr esti ki, bacadan aşağı sel gibi aktı ve öyle şiddetliydi ki, alevler tekrar yükselmeden önce titreyip titreyip söndü. Büyücü duyularım bana gücün hareket halinde olduğunu söylediği için keskin bir şekilde yukarı baktım. Şöminedeki alevler tekrar söndü ve odayı neredeyse mutlak bir karanlığa gömdü. Tekrar yükseldiklerinde alevler yeşil, mavi ve mordu, neşeyle dans ediyorlardı.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi üstümde duruyordu.

Kraliçe Mab bu gece benim boyumdaydı - ruh haline ve niyetine göre değişiyordu. Teni buz gibi beyaz, dudakları donmuş dutlar kadar koyu renkliydi ve saçları bakir havaya düşen ilk kar tanelerinden yapılmıştı. Şaşırtıcı derecede güzeldi, ölümsüzdü, yarı tanrıça gücüne sahipti, kötü Fae'nin tartışmasız kraliçesiydi - ve o benim patronumdu.

"Şövalyem," diye mırıldandı başını eğerek.

Protokolün bu özel durum için ne gerektirdiğinden emin değildim, bu yüzden başımı hafifçe eğdim ve "İyi akşamlar" dedim.

"Gardiyan," dedi Mab. Başını Mouse'un önünde daha derin bir şekilde eğdi.

Hiç saygı görmüyorum, hiç saygı görmüyorum.

Fare ciddiyle Mab'a baktı. Kuyruğunu sallamayı bırakmıştı. Ama yanıt olarak bir patisini iki kez yere vurdu.

Mab etrafındaki çembere baktı, başı öne eğikti. "Bir hokkabazlık mı?"

"Evet. Sayılır," dedim saçımı kaşıyarak. "Umarım beni işe çağırmak için gelmemişsinizdir."

"Saçmalama," dedi. "Noel'deyiz." Kaşlarımı

kaldırdım. "Noel ruhu mu? Sen mi?"

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Noel, Kış mevsimine denk geliyor, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attım. "Evet. Sanırım öyle. Ama bunun için adamların olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum," dedi Mab. "Yine de ..." Sanki cümleyi doğru tekrarladığından emin olmak için konsantre oluyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Patronun ofiste çok fazla zaman geçirmesi uygun değil." Bir nefes için durakladı ve sonra, "Hediyenizi getirdim," dedi.

Sanırım çenem parça yığınınna düşmeden önce dizimden sekti. "Ne?"

"Bu yıl bayrama sen de katılıyorsun," dedi Mab. "Vasallarıma karşı bir yükümlülüğüm var."

"Ne?" Tekrar ettim.

Bir elini arkasından çıkardı ve bana kış mavisi, neşeli gümüş kar taneleriyle kaplı küçük bir hediye çantası sundu.

Çantaya baktım. "Patlayacak mı? Ya da beni yemeye mi çalışacak?" "Bıktırıcı olma," diye iç geçirdi Mab.

"Periler hediye vermez," dedim. "Bu ne tür bir numara?" "Olmayan türden," diye yanıtladı. "Size bir hediye vermiyorum. Ben size karşı bir yükümlülüğü yerine getiriyorum."

Bir gülümsemenin ağzımın kenarına dokunduğunu hissettim. "Mecburiyet, ha? Ya kabul etmezsem?"

Saniyenin onda biri kadar bir süre için gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Bu sizin seçiminiz olurdu. Sonuçları da öyle olur."

"Şey. İlk defa bir Noel hediyesini kabul etmem için tehdit ediliyorum," dedim.

Çantayı aldım. İçinde bir mücevher kutusu vardı. Mücevher kutusunun içinde muhtemelen serçe parmağıma uymayacak düz bir bant vardı. Yapılmıştı.

bir çeşit gümüşü, opalesan metal. Parmak ucumu üzerinde gezdirdim. Depolanmış enerjiyle uğuldadı.

"Etkili," dedim. "Ne işe yarıyor?"

"Bu kızın için," dedi Mab. "Ve ona güçler verecek."

Kutuyu kapattım ve Mab'a baktım. "Affedersiniz?"

Sabırsız bir ses çıkardı. "Öyle değil büyücü," dedi. "Eğer yüzüğü ona verirsen, bir sonraki öğle vaktine kadar Kış'ın güçleri üzerinde belli bir etkiye sahip olacak." İç çekti. "Ve müzik çalacak."

Gözlerimi kıstım. "Ne müziği?"

Mab eğildi, kutuyu açtı ve mecburen yüzüğe dokundu. Yüzük hemen vızıldadı ve bir kadın sesi "Bu gece dağda kar bembeyaz parlıyor..." diye şarkı söylerken oda bir müzik girdabıyla doldu.

Ses kutusunu kapattım ve ona baktım. Bu şarkıyı daha önce dişlerimi kaşındıracak kadar duymuş olmam mümkündü.

"Şimdi anlıyorum," dedim sertçe. "

ederim," diye cevap verdi.

"Sadece meraktan soruyorum," dedim, "birinin kalbini dondurup onu bir buz heykeline dönüştürmesi mümkün olacak mı?"

Mab şaşkın görünüyordu. "Bunlar sinema filmindeki güçler. Onu aldatmalı mıydım?"

Gözlerimin arasındaki noktayı ovuşturdum. ". Bu hediyeyle oynamak için güzel ve sessiz bir yere gidelim."

"Bunu ona kimin verdiğini bildiğinden emin olun," dedi Mab.

Sonra ateş tekrar söndü. Hayata döndüğünde, ateşin olması gerektiği gibi altın rengi ve neşeliydi ve Mab gitmişti.

"Bırak beni!" Onun bulunduğu boş havaya sessizce seslendim. "Beni geri götür! Artık bana musallat olma!"

Mouse'un çenesi sırtarak açıldı.

"Ciddi misin?" Dedim. "*Bir Noel Şarkısı*'nı okudun mu?" *Güm güm güm.*

"Evet, pekala," dedim. "Hadi işimize dönelim."

Biz de öyle yaptık. Bir süredir yolumuza devam ediyorduk ki, karla karışık yağmur dışarıdaki camlara çarptı, sessiz kar sessiz bir tıkırtı ve patırtı korosuna dönüştü. Rüzgâr yeniden şiddetlendi ve kilitli bir kapıdan gelen ani bir anahtar sesi duyuldu.

Carpenter'ların evinin ön kapısı yavaşça ve sessizce açıldı ve uzun boylu, beyaz-sarı saçlı, pembe yanaklı, uzun ve şık bir kışlık paltoyla sarınmış genç bir kadın içeri girdi.

"Molly," dedim gülümseyerek.

Eski çırağım, şimdi teknik olarak aynı zamanda patronum, bana gülümsedi, yere geçti ve hemen bana kocaman bir sarıldı, ben de ona karşılık verdim.

"Mutlu Noeller, Harry," dedi.

"Mutlu Noeller, Molls," dedim. "Mab'la Maggie'nin hediyesi hakkında konuşanın sen olmadığını söyle bana."

"Arayan Sarissa'ydı," dedi Molly. "Mab'a filmi o gösterdi."

Mab'ın bir Disney filmi izlediğini hayal etmeye çalıştım. Disney'i sevmezdi - ne şirketi, ne de adamı. Mab'a göre Disney, eski peri masallarının hoş olmayan zımparalayarak onlara çok fazla zarar vermişti. Mab'a göre, gerçek kötü Fae'lerin Disney'in vaat ettiği gibi olmadığını öğrendiklerinde, doğaüstü güçler insanlığı zayıflatmıştı.

Onun müzikal izlediğini hayal etmeye çalışmak beynimi acıtıyordu.

Başımı eğdim ve "Bana hediye getirmeye mi geldin?" dedim.

"Kış Hanımefendisi işinin bir parçası ve ayrılmaz bir parçası," dedi gülümseyerek. Ceketini karıştırdı ve beyaz kar taneleriyle süslenmiş gümüş bir zarf çıkardı. Zarfı bir süsleme ve küçük bir fiyonkla sundu. "Biraz sembolik ama hoşunuza gideceğini düşünüyorum."

Zarfı açtım. bir parça kağıt vardı. Üzerinde çok büyük bir rakam yazıyordu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"geçen yazdan kalan sağlık faturalarının toplamı," dedi, sesi daha sessiz, daha ölçülü. "Yaralanan herkesin. Hepsi ödendi."

Barış görüşmelerini düşünmek istemedim.

Acı. Çok fazla acı.

"Peki cenazeler?" diye sordum. Sesim acıydı.

Molly uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nazikçe, "Bunlar da var," dedi.

Başımı eğdim.

Nefeslerimi saydım.

"Özür dilerim," dedim. "Sen nazik olmaya çalışıyorsun ve ben sadece ..."

"Yapma," dedi. "Acıması gerekiyordu, Harry. Canının yanmasına sevindim. Bu senin hâlâ kendin olduğun anlamına geliyor."

Maggie ve en küçük Carpenter çocuklarının film izlerken uyuyakaldığı çalışma odasına doğru baktım.

"Bazen," dedim, "ne kadar kibirli olduğuma inanamıyorum. Eğer çocuk olmasaydı ..."

Molly eğildi ve tek parmağıyla başımın tepesine sertçe vurdu. Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Hey."

"Kes şunu," dedi. "Olayların şekilde gelişmesini sen seçmedin. Kimsenin zarar görmemesi için elinden gelen her şeyi yaptın.

Ve savaştan sonra herkesin karşısına çıkarak çok büyük bir risk aldınız. Bir sürü insana yardım ettin."

"İlk etapta zarar görmemiş olabilecek insanlar eğer-"

Molly yine kafama vurdu ve "Bozuk bir suçluluk plağı gibisin" dedi. İç çekti. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Harry?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne?"

"Ben çocukken annem bana nasıl davranmam gerektiğini anlatmak için çok zaman harcardı."

"Ve bu işe yaradı," dedim.

Gülümsedi, küçük bir hüzne dönüşen bir sıcaklık parıltısı. "Geriye dönüp baktığımda, çoğunlukla babam ne yaptıysa onu yaptım." Elini omzuma koydu, eğildi ve yanağıma soğuk, kardeşçe bir öpücük. "Belki de Maggie'ye ne öğretmek istediğini düşünmelisin."

Kaşlarımı çattım ve yere baktım.

"Kendini affedebilirsin, Harry," dedi nazikçe. "Dünyanın sonu gelmeyecek. Ve bu kızın için de iyi olur."

"Ucuz atış," dedim.

Başını salladı. "Ama daha az doğru değil."

Yarı monte edilmiş bisiklete baktım. "Bu ... yapmayı hiç öğrenemediğim bir şey," dedim.

"O zaman sanırım biraz iş var." Lanet olsun.

Çekirgenin beni nefret ediyorum. "Deneyeceğim," dedim.

"Benim için yeterince iyi," dedi Kış Kadını. Soğuk elini bir an için yanağıma koydu ve sonra ayağa kalktı.

"Kalmıyor musun?" Ben sordum.

Molly başını salladı. "Hâlâ yardımcılarımı tam güce ulaştırmaya çalışıyorum. Bu gece Japonya, Norveç ve Sibirya'da alımlarım var. Sabah hediyeleri için zamanında döneceğim."

"Güzel," dedim. Onun için aldığım Hoth-gear Prenses Leia aksiyon figürünü gördüğünde yüzünün alacağı ifadeyi görmek . "Geçen yaz bazı düşmanlar edindin. Arkanı kolla, Molls."

Molly bana sıcak olamayacak kadar dişlek, parlak bir gülümseme verdi. "Ben arkamı kollamam, Harry," dedi. "Başkalarının kendi arkalarını kollamalarını sağlarım."

"Hepsi aynı."

Gözlerini devirdi. "Dikkatli olacağım."

"Öleceksin!" diye ikimiz birlikte bağırdık ve aptallar gibi sııttık.

Hızlıca bir kez daha kucaklaştık ve Molly gitti.

O gider gitmez gülümsememi . Mouse yumuşak, acı dolu bir ses çıkardı ve bana yaslandı.

Altı ay, bu kadar çok vedalaşmak için uzun bir süre değildi. Köpeğim

bana yaslandı ve ben de bir süre ateşe bakıp ağladım.

Ama gözyaşlarından bıkmıştım. Onlardan çok yorulmuştum.

Kağıdı aldım. Ondalık noktalarını çıkarırsanız, asal bir sayıydı. On binlerce kişinin tıbbi bakım masraflarını ve binlerce kişinin de cenaze masraflarını temsil ediyordu. Rasyonel bir düzeyde, Molly'nin haklı olduğunu biliyordum. Daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü.

Ama kalbimde görebildiğim tek şey asfalt üzerindeki kandı ve hissedebildiğim tek şey içimde insanların olması gereken boş yerlerdi.

Kalktım ve sessizce kızım Maggie'nin diğer çocuklarla birlikte uyuduğu, yanaklarının pembe olduğu çalışma odasına doğru yürüdüm. Ufak tefek bir kızdı, sınıfının en düşük boy ve kilo yüzdesine sahipti ve okulunun ilk döneminden 4.0'ın üzerinde bir not ortalamasıyla dönmüştü. Benimse sadece GED'im vardı. Not ortalamasını nasıl hesaplayacağımı bile bilmiyordum. Ama sanırım harflerin ne anlama geldiği hakkında iyi bir fikrim vardı.

Bir süre göğsünün inip kalkmasını izledim ve acı . Derin bir nefes aldım.

Daha önce de dağılmıştım. Deliliğin beni ele

geçirmesine izin verdim. Ama artık bir babaydım.

Artık böyle bir lüksüm yok. Tanrıya şükür.

Yapacağın hiçbir şey geçmişini değiştiremez. Hayatınızı geriye bakarak yaşayamazsınız, yoksa daireler çizerek geçirirsiniz.

O küçük kız gelecekti.

Başımı salladım. Sonra bisiklete geri döndüm.

Fare pofuduk ve sadıktı ama aynı zamanda kendisi de bir çocuk gibiydi. Yarım saat kadar daha cesurca yardım etti ve sonra yan yatıp horlamaya başladı. Ona gülümsedim. Yeterince şey yapmıştı. Gerisini tek başıma halledebilirdim.

sorunu çözmek ve Maggie'nin mutluluğunu beklemek dışında zihnimi her şeyden arındırdım. Ateş çıkırdadı. Biraz daha odun ekledim. Derin ve huzurlu bir sıcaklık göğsümle midem arasında bir yere yerleşti.

Ve sonra Michael'ın neden yardım etmediğini anladım.

Ateş çatırdayıp patladığında ve alevlendiğinde, aldığım ekstra kurşun deliği çıkartmalarını motora yerleştiriyordum.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" Yüksek sesle düşündüm.

Sadece *köpük* olarak tanımlanabilecek bir ses duyuldu ve şömineden ani bir is seli geldi ve sonra

Pekala. O zaman.

Yuvarlak bir yüzü vardı. Ve küçük yuvarlak bir göbeği. Güldüğünde . Zincir zırhının altında.

Kringle uzun boylu, iri yarı, uzun gümüşü beyaz saçları ve muhteşem karlı sakalı olan bir adamdı. Posta gömleğinin altına avcı derisi giyerdi ve bunun üzerine beyaz kürkle süslenmiş ağır, görkemli, kıpkırmızı kapüşonlu bir cübbe giyerdi. Bir omzunda kocaman bir çuval taşıyordu ve kalçasında kılıç yoktu.

Bana baktı ve kısık, gürleyen bir kahkaha attı. "Hey," dedim sessizce.

Kringle bir araya getirdiğim bisiklete baktı. Yanında diz çöküp yakından inceledi.

"Bu düzgün bir şekilde yapıldı," dedi, sesinde sakın bir onay notası vardı.

"Teşekkürler," dedim. "Ben senin tebaan değilim. Bazı konularda birlikte çalıştık ama ben senin arkadaşın bile değilim. Eğer bana bir hediye vermek için geldiyse, ben

Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü bu gece," dedi Kringle, "yaptığım şey bu." Mavi gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Ve sen de listemde olduğun için, delikanlı."

Homurdandım. "Lütfen."

Kringle bir an bana baktı. Sonra göz kırptı ve "Noel arifesinde Kris Kringle'a bir kez daha yalancı de" dedi.

"Ben-" diye başladım.

Ama bir şey bunu daha iyi düşünmemi sağladı. Onun yerine motosiklete çıkartma yapıştırmaya geri döndüm.

"Güzel," dedi Kringle. "Ve evet. Size bir hediye getirdim."

"Bana bunun Maggie için bir midilli olmadığını söyle," dedim. "Yıllarca onu evde terbiye edeceğim."

Kringle başını arkaya yatırdı ve yine kıkırdadı. O güldüğünde gülümsememek mümkün değildi. Ama o durur durmaz kaşlarımı çatarak bunu örtbas edebilirdim, ben de öyle yaptım.

"Hayır. Maggie için değil." Elindeki çuvalı yere bıraktı ve kendi kendine neşeyle mırıldanarak içini karıştırmaya başladı.

Göz açıp kadar, yeşil-kırmızı desenli bir kâğıda sarılmış küçük, kübik paket bulmuştu; desenin bir parçası olarak Mouse'un sırtan yüzünün bir resmi vardı. Üzerinde bir etiket vardı. KIME: HARRY. GELEN: SANTA CLAUS.

Ve paket sıcaktı.

Onu inceledim ve sonra Kringle'a baktım.

Kringle yine kıkırdarak, "Pekâlâ delikanlı," dedi ve paketi işaret etti.

Paketi açtım.

İçerideydi

Düz beyaz bir kahve kupası. El sanatları dükkanından aldığın türden.

Üzerine bir anaokulu öğrencisinin yazı denemesiyle boyanmış, anlayamayacak kadar küçük biri tarafından piktogram gibi çizilmiş kırmızı harfler, kelimelerdi: NUMB3R ON3 BABA.

El yazısı benimdi.

Fincan açık kahverengi bir sıvıyla doluydu.

Gözlerime bir şey oldu ve artık fincanı göremiyordum. Sadece ateş ışığının bulanıklığı vardı. Yine de fincanı elime aldım ve içine biraz kahve katarak süt ve şekeri yudumladım.

Bir anlığına babamın eski tıraş losyonunun kokusunu aldım. Sadece bir saniyeliğine güldüğünü duydum, o kadar sert gülüyordu ki gözlerinden yaşlar süzülüyor olmalıydı. Bir an için bir el hissettim, onun elini, omzumda.

Birlikte geçirdiğimiz son Noel'de babama verdiğim fincandan içtim ve içtiğim süre boyunca o Noel sabahlarının anıları

Kahkahalar, sarılmalar ve oyun, IMAX'te zihnimden geçti, o kadar canlıydı ki, yeni plastik ışın kılıcımla babamı bahçede kovaladığımı anılarda nefesimin kesildiğini hissettim.

Son yudumu bardağın dibine bıraktım, gözlerimi kapalı tuttum ve "Seni seviyorum baba" dedim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda Kringle bana gülümsüyordu. Göz kırptı. Sonra çuvalını aldı, omzuna astı ve şömineye döndü.

"Ah," diye mırıldandı, boğazının gerisinde bir kahkaha vardı. "Bir şey daha var."

bir *gümbürtü* duydum.

Döndüm.

Kızım Maggie, çalışma odasının kapısında duruyordu. Belli ki taşıdığı yastığı düşürmüştü. Çenesi düşük bir şekilde Kringle'a bakıyordu.

"Ho, , ho," diye kıkırdadı sessizce. Maggie'ye kibarca başını salladı, burnunun kenarına bir parmak koydu ve ... bacadan çıkıp gözden kayboldu.

"Vay canına," diye nefes aldı Maggie. Bakışlarımla karşılaştı ve gözleri kocaman oldu. "Vay canına!"

Onun sesi sanki ateşleyici bir tabancaymış gibi, Mouse ayağa fırladı, aniden uyandı ve heyecanla etrafına bakındı.

"Ne ?" Kızıma sordum. Ayağa kalktım ve ön kapıya doğru koştum. "Haydi!"

İri kara gözleriyle küçük yüzü sevinçle parladı ve Mouse'un peşinden hızla koşmaya başladı.

Hepimiz ön kapıya koştuk ve ben de kapıyı gece havasına doğru açtım.

Çatıdan yağan karı gördük. Kızağın havaya gördük, ren geyikleri ve hepsi.

"Vay canına!" Maggie haykırdı. "Noel Baba gerçek! Ve bana bir bisiklet bıraktı!"

Ona baktım ve sonra tekrar yola çıkan kızağa baktım, yüzümü kıracak kadar sert bir şekilde gülümsedim.

"Evet," dedim. "Kesinlikle ."

Ve gözden kaybolurken şöyle haykırdığını duyduk:

"Herkesse mutlu Noeller ve herkese iyi geceler!"

TEŞEKKÜR

Bu, Beta Okuyucuları Tımarhanesi'nin mahkûmları için, bu kitap üzerinde dönüp dolaşmak zorunda kaldılar. Tüm yardımlarınız ve anlayışınız için teşekkür ederim, çocuklar.

yazar hakkında

Jim Butcher, Dresden Dosyaları, Codex Alera ve Cinder Spires romanlarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır. Colorado'nun Rocky Dağları'nda yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.